GREER HENDRICKS
SARAH PEKKANEN
AUTOARELE BESTSELLERULUI
SOȚIA DINTRE NOI
FATA ANONIMĂ
buzz BOOKS

Cuprins

PARTEA ÎNTÂI
1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
PARTEA A DOUA
21
22
23
24
25
26
27
28
29
30
31
32
33
34

35
36
37
38
39
40
41
42
43
44
45
46
47
PARTEA A TREIA
48
49
50
51
52
53
54
55
56
57
58
59
60
61
62
63
64
65
66
67
68
69
EPILOG
MULȚUMIRI

GREER HENDRICKS, SARAH PEKKANEN

FATA ANONIMĂ

Traducere din limba engleză și note DANA-LIGIA ILIN
Titlul original: *An Anonymous Girl,* 2018

Editura Litera, 2019

Versiune ebook: v1.0, octombrie 2019

Din partea lui Greer:
Pentru părinții mei, Elaine și Mark Kessel

Din partea lui Sarah:
Pentru Roger

PARTEA ÎNTÂI

Invitație: Se caută femei între 18 și 32 de ani care să participe la un studiu pe teme de etică și morală efectuat de un foarte distins psihiatru de la New York University. Compensație financiară generoasă. Anonimatul garantat. Sunați pentru a afla mai multe.

E ușor să judeci alegerile făcute de alții. Mama cu căruciorul de cumpărături plin de cutii de cereale Froot Loop și de biscuiți Oreo care strigă la odraslă. Individul aflat la volanul unei mașini luxoase care taie calea unei mașini care merge mai încet. Femeia din cafeneaua liniștită care trăncănește de zor la mobil. Soțul care își înșală soția.

Dar ce-ar fi dacă ați ști că în ziua aceea mama și-a pierdut slujba?

Și dacă omul de la volan i-a promis fiului său că o să ajungă la timp să vadă piesa pusă în scenă de școală, însă șeful a ținut morțiș ca el să stea la o ședință anunțată în ultimul moment?

Și dacă femeia din cafenea tocmai a primit un telefon de la bărbatul vieții sale, cel care i-a frânt inima?

Și dacă soția bărbatului necredincios se ferește de obicei de atingerea lui?

Poate că ați judeca în pripă și o femeie care hotărăște să-i dezvăluie cele mai mari secrete unui străin, pe bani? Dar nu mai faceți presupuneri, cel puțin pe moment.

Cu toții avem motive pentru ceea ce facem. Chiar dacă le ascundem de cei care cred că ne cunosc cel mai bine. Chiar dacă motivele sunt

îngropate atât de adânc, încât nici măcar noi nu suntem în stare să le recunoaştem.

1

Vineri, *16 noiembrie*

Multe femei vor ca lumea să le vadă într-un anumit fel. Treaba mea e să creez acele transformări, în ședințe de câte patruzeci și cinci de minute.

Clientele mele par diferite după ce le-am ajutat. Sunt mai încrezătoare, radiază. Sunt chiar mai fericite.

Însă nu pot să ofer decât o rezolvare temporară. Oamenii revin, invariabil, la cine au fost înainte.

Pentru adevărata schimbare e nevoie de mai mult decât de instrumentele pe care le folosesc eu.

E șase fără douăzeci într-o seară de vineri. Ora de vârf. De asemenea, e adesea momentul în care cineva vrea să arate cel mai bine posibil, așa că de obicei rezerv această oră din timpul meu personal.

Când ușile metroului se deschid în Astor Place sunt prima care iese, cu brațul drept chinuit de greutatea trusei mele negre de machiaj, așa cum se întâmplă întotdeauna la sfârșitul unei zile lungi.

Țin trusa la spate, ca să încapă în spațiul strâmt – e a cincea mea trecere prin turnichete pe ziua de azi și gesturile îmi sunt automate –, apoi o iau repejor în sus pe scări.

Când ajung în stradă, scormonesc în buzunarul jachetei de piele și îmi scot telefonul. Tastez ca să-mi văd agenda, care este actualizată permanent de BeautyBuzz. Le spun orele în care pot lucra și mi se trimit programările.

Ultima programare de azi e în apropiere de Eighth Street și University Place. E pentru două cliente, ceea ce înseamnă că e dublă – nouăzeci de minute. Am adresa, numele și un număr de telefon. Dar habar n-am peste cine o să dau când bat la o ușă.

Cu toate astea, nu mă tem de străini. Am învățat că mai mult rău poate veni din partea chipurilor cunoscute.

Memorez adresa exactă și pornesc cu pași mari pe stradă, ocolind gunoiul revărsat dintr-un tomberon răsturnat. Un prăvăliaș trage grilajul peste vitrină și metalul zdrăngăne când intră în locașul lui. Trei studenți, cu câte un rucsac pe umeri, se hârjonesc când trec pe lângă ei.

Mai am de mers două străzi până la destinație când sună telefonul. Văd pe ecran că e mama.

Las să sune o dată, în timp ce privesc micuța fotografie rotundă din care îmi zâmbește mama.

Îmi spun că o s-o văd peste cinci zile, când mă duc acasă, de Ziua Recunoștinței.

Dar nu pot să nu răspund.

Vinovăția e întotdeauna lucrul cel mai greu pe care îl duc cu mine.

— Bună, mami. Sunteți bine? întreb.

— Suntem bine, scumpa mea. Voiam doar să văd ce mai faci.

Mi-o închipui în bucătăria din casa în care am crescut, de la periferia Philadelphiei. Amestecă sosul de pe sobă – mănâncă devreme, și vinerea e întotdeauna friptură de vită înăbușită cu piure de cartofi –, apoi destupă o sticlă de Zinfandel, pregătind-o pentru singurul pahar de vin cu care se răsfață în serile de weekend.

La ferestruica de deasupra chiuvetei sunt perdele galbene și pe capacul cuptorului e un ștergar cu cuvintele „Sucește-l doar” peste imaginea unui sucitor. Tapetul înflorat se cojește pe la îmbinări și în partea de jos a frigiderului e o urmă de lovitură de când tata i -a tras un șut, după ce Eagles a pierdut în finală.

Cina va fi gata atunci când tata o să ajungă acasă de la slujba lui de agent de asigurări. Mama o să-l întâmpine cu un pupic dat în fugă. O vor chema la masă pe sora mea, Becky, și o vor ajuta să-și taie friptura.

— Azi-dimineață Becky și-a încheiat fermoarul de la jachetă, zice mama. Fără niciun ajutor.

Becky are douăzeci și doi de ani, cu șase ani mai mică decât mine.

— E grozav, zic.

Uneori îmi doresc să locuiesc mai aproape de părinții mei, ca să-i pot ajuta. Alteori mi-e rușine cât de recunoscătoare sunt că nu așa stau lucrurile.

— Auzi, pot să te sun eu? spun în continuare. Tocmai am ajuns la treabă.

— O, ai fost angajată la alt spectacol?

Șovăi. Vocea mamei e acum mai însuflețită.

Nu-i pot spune adevărul, așa că turui:

— Da, e un spectacol neînsemnat. Probabil că nu se va scrie prea mult despre el. Dar machiajul e foarte complicat, cu adevărat neconvențional.

— Sunt tare mândră de tine, zice mama. Abia aștept să-mi povestești săptămâna viitoare.

Simt că ar vrea să mai spună ceva, dar, cu toate că n-am ajuns încă la destinație – un cămin studențesc al New York University –, pun capăt convorbirii.

— Pup-o pe Becky din partea mea. Te iubesc.

Încă dinainte să ajung intră în vigoare regulile mele pentru orice programare.

Îmi evaluez clientele în clipa în care le văd – observ sprâncene care ar arăta mai bine înnegrite sau un nas care trebuie să fie umbrit ca să arate mai subțire dar știu că și clientele mă măsoară.

Prima regulă: uniforma mea neoficială. Mă îmbrac doar în negru, ceea ce elimină nevoia de a-mi asorta ținuta în fiecare dimineață. De asemenea, transmite un mesaj de autoritate subtilă. Aleg haine confortabile, care se spală la mașină și care la șapte seara arată la fel de bine ca la șapte dimineața.

Dat fiind că spațiul personal dispare când machiezi pe cineva, am unghiile tăiate scurt și lustruite, respirația cu miros de mentă, iar buclele

îmi sunt prinse într-un coc lejer pe ceafă. Nu mă abat niciodată de la acest standard.

Îmi dau pe mâini cu Germ-X și bag în gură o pastilă de Altoid înainte să apăs pe soneria pentru apartamentul 6D. Am ajuns cu cinci minute mai devreme. Altă regulă.

Iau liftul până la etajul cinci, apoi urmez muzica bubuitoare – „Roar" al lui Katy Perry – pe coridor și mă întâlnesc cu clientele mele. Una e în halat de baie, cealaltă în tricou și pantaloni scurți. Simt în aer dovada ultimului lor răsfăț de înfrumusețare – chimicalele folosite ca să accentueze șuvițele blonde din părul fetei pe nume Mandy și oja care se usucă pe mâinile pe care Taylor le vântură de zor.

— Unde mergeți în seara asta? întreb.

La o petrecere probabil că lumina va fi mai puternică decât într-un club; pentru o întâlnire la cină e nevoie de un machiaj discret.

— Lit, zice Taylor. Văzând că nu-mi pică fisa, adaugă: E în Meatpacking District. Drake a fost acolo aseară.

— Marfă, zic.

Îmi croiesc drum printre lucrurile împrăștiate pe podea – o umbrelă, un pulover gri mototolit, un rucsac –, apoi dau deoparte punga cu floricele de porumb SkinnyPop și dozele pe jumătate goale de Red Bull de pe măsuța de cafea, ca să-mi pot așeza trusa. Desfac închizătorile și laturile se întind ca un acordeon, dând la iveală tăvi suprapuse cu farduri și pensule.

— Ce fel de înfățișare vreți?

Unele machieuze se pun imediat pe treabă, încercând să înghesuie cât mai multe cliente într-o zi de lucru. Eu folosesc timpul suplimentar pe care îl prevăd în programări ca să pun câteva întrebări. Doar pentru că o femeie își dorește ochii cu machiaj fumuriu și gura fără ruj nu înseamnă că alta nu vrea buze de un roșu îndrăzneț și doar un strop de rimel. Faptul că investesc în acele minute

de la început îmi economisește timp în cele din urmă.

Însă am încredere și în instinctul și observațiile mele. Când fetele astea zic că vor să arate sexy ca la plajă, eu știu că în realitate vor să arate ca Gigi Hadid, care e pe coperta revistei desfăcute pe canapeaua de două persoane.

— Și ce anume studiați? întreb.

— Comunicare. Amândouă vrem să lucrăm în PR.

Vocea lui Mandy e plictisită, ca și cum aș fi un adult enervant care o întreabă ce vrea să se facă atunci când va fi mare.

— Pare interesant, zic, în vreme ce trag un scaun cu spătar drept acolo unde e cea mai multă lumină, chiar sub lustra din tavan.

Încep cu Taylor. Am patruzeci și cinci de minute ca să creez imaginea pe care vrea s-o vadă în oglindă.

— Ai o piele extraordinară, zic.

Altă regulă: Găsește la fiecare clientă o trăsătură pe care s-o lauzi. În cazul lui Taylor, nu-i greu.

— Mulțumesc, zice, fără să ridice privirea din telefon.

Începe un șir de comentarii pe contul de Instagram: „Chiar își dorește cineva să vadă încă o poză cu brioșe?” „Jules și Brian sunt așa de îndrăgostiți, că te apucă greața.” „Un apus de soare care te dă pe spate, m-am prins… Mă bucur că petreci pe balcon o seară de vineri de milioane”.

În timp ce lucrez, pălăvrăgeala fetelor se transformă într-un zgomot de fundal, ca zumzetul unui uscător de păr sau al traficului din oraș. Mă las absorbită de diferitele nuanțe de fond de ten pe care le aplic pe maxilarul lui Taylor, așa încât să se armonizeze perfect cu pielea ei, și de vârtejul de tonuri de arămiu și nisipiu pe care le amestec pe mâna mea ca să pun în evidență stropii aurii din ochii ei.

Tocmai îi pudrez obrajii când îi sună telefonul.

Taylor încetează să mai posteze inimioare și rămâne cu telefonul în mână.

— Număr necunoscut. Să răspund?

— Da! zice Mandy. Ar putea să fie Justin.

Taylor își încrețește nasul.

— Totuși, cine răspunde la telefon vineri seara? N-are decât să lase un mesaj.

După câteva secunde apasă pe difuzor și o voce de bărbat umple încăperea:

„Sunt Ben Quick, asistentul doctorului Shields. Confirm programarea din acest weekend, mâine și duminică, de la opt la zece dimineața. Adresa este, repet, Hunter Hall, sala 214. Ne întâlnim în hol și te conduc sus."

Taylor își dă ochii peste cap și eu retrag periuța cu rimel.

— Vrei, te rog, să nu-ți miști fața? zic.

— Scuze. Eram oare întreagă la minte, Mandy? Mâine o să fiu mult prea mahmură ca să mă scol devreme.

— Dă-o naibii de programare.

— Mda. Dar sunt cinci sute de dolari. Adică, două pulovere de la rag & bone.

Aceste cuvinte mă fac să nu mă mai pot concentra; cinci sute de dolari e ce câștig eu din zece programări.

— Pfiu. Nici vorbă. N-o să pun ceasul să sune ca să mă duc la cine știe ce chestionar tâmpit, zice Taylor.

„Trebuie să fie drăguț", îmi zic, uitându-mă la puloverul mototolit pe podea.

— Un chestionar? nu mă pot abține să nu întreb.

Taylor ridică din umeri.

— Un profesor de psihiatrie are nevoie de studenți pentru o cercetare.

Mă întreb ce fel de întrebări sunt în acea cercetare. Poate că e ca un test de personalitate Myers-Briggs.

Fac un pas înapoi și studiez fața lui Taylor. Are o frumusețe de tip clasic, cu structură osoasă de

invidiat. N-a avut nevoie de toate cele patruzeci și cinci de minute.

— Fiindcă o să stai până târziu, îți voi contura buzele înainte să pun luciul, zic. Așa, culoarea o să țină mai mult.

Scot luciul meu de buze preferat, cu logoul BeautyBuzz pe tub, și îl întind pe buzele cărnoase ale lui Taylor. După ce termin, Taylor se duce să se privească în oglinda din baie, cu Mandy după ea.

— Oho, o aud pe Taylor zicând. Chiar că se pricepe tipa. Hai să facem un selfie.

— Trebuie mai întâi să mă fardez și eu!

Încep să strâng cosmeticele folosite pentru Taylor și mă gândesc la ce îmi trebuie pentru Mandy, când observ că Taylor și-a lăsat telefonul pe scaun.

Seara *mea* palpitantă de vineri va însemna să-mi plimb micul terier corcit, Leo, și să spăl pensulele de machiaj – asta după ce ajung cu autobuzul în cealaltă parte a orașului, la garsoniera mea micuță din Lower East Side. Sunt așa de sleită de puteri, că probabil o să fiu în pat înainte ca Taylor și Mandy să comande primele cocktailuri la club.

Îmi cobor iar privirea spre telefon.

Apoi arunc o ocheadă spre ușa băii. Nu e închisă de tot.

Bag mâna-n foc că Taylor nici măcar n-o să se ostenească să sune ca să contramandeze.

— Trebuie să-mi cumpăr iluminatorul pe care l-a folosit ea, zice Taylor.

Cinci sute de dolari m-ar ajuta mult cu chiria pe luna asta.

Știu deja ce am mâine de lucru. Prima programare nu începe înainte de prânz.

— O s-o pun să-mi facă ochii să arate dramatic, zice Mandy. Mă întreb dacă o avea la ea gene false.

Hunter Hall de la opt la zece dimineața – partea asta mi-o amintesc. Dar cum îi cheamă pe doctor și pe asistentul lui?

Nici măcar nu pare că am luat o hotărâre; în clipa asta mă holbez la telefon și în clipa următoare e în mâna mea. N-a trecut nici măcar un minut: încă nu s-a blocat tastatura. Și totuși, trebuie să-mi cobor privirea ca să găsesc mesajul vocal, însă asta înseamnă să-mi iau ochii de la ușa băii.

Împung cu degetul ecranul ca să deschid cel mai recent mesaj, apoi apăs tare telefonul pe ureche.

Ușa băii se mișcă și Mandy dă să iasă. Mă răsucesc, simțind cum începe să-mi bubuie inima. N-o să apuc să pun telefonul la loc fără să mă vadă.

„Ben Quick."

Mă pot preface că a căzut de pe scaun, îmi zic, înnebunită. O să-i spun lui Taylor că tocmai l-am luat de jos.

— Stai, Mand!

„Asistentul doctorului Shields… de la opt la zece dimineața…"

— S-o pun să încerce o culoare mai închisă pe buze?

„Hai odată", îmi zic, încercând să fac mesajul să se deruleze mai iute.

„Hunter Hall, sala 214."

— Poate că da, zice Mandy.

„Ne întâlnim în ho…"

Închid și las telefonul să cadă la loc pe scaun exact când Taylor face primul pas în cameră.

L-a lăsat cu ecranul în sus sau în jos? Dar, înainte să am timp să-mi amintesc, Taylor e lângă mine.

Se uită la telefon și mi se strânge stomacul. Am încurcat-o. Acum îmi amintesc că l-a lăsat cu ecranul în jos. L-am pus la loc greșit.

Înghit în sec, încercând să născocesc o scuză.

— Hei, zice ea.

Îmi ridic fără tragere de inimă ochii spre ai ei.

— Îmi place. Dar ai putea să încerci un luciu mai închis la culoare?

Se trântește înapoi pe scaun, iar eu dau încet drumul aerului din piept.

Îi refac de două ori machiajul buzelor – mai întâi ca murele, apoi revin la nuanța inițială, în vreme ce îmi sprijin cotul drept cu palma stângă, astfel încât degetele care îmi tremură să nu strice liniile – și, până să termin, pulsul îmi revine la normal.

Când plec din apartament cu un „Mulțumesc" distras din partea fetelor, în loc de bacșiș, hotărârea mi-e confirmată.

Pun deșteptătorul de pe telefon să sune la 7:15.

Sâmbătă, 17 noiembrie

A doua zi dimineață îmi revăd cu grijă planul.

Uneori, o decizie impulsivă îți poate schimba cursul vieții.

Nu vreau să se mai întâmple asta.

Aștept în față la Hunter Hall, uitându-mă în direcția apartamentului lui Taylor. E înnorat și aerul e dens și cenușiu, așa că, pentru o clipă, am impresia că o tânără care vine în grabă spre mine e ea. Dar nu-i decât cineva care a ieșit la jogging. Când s-a făcut opt și cinci minute și se pare că Taylor încă doarme, intru în hol, unde un tip cu pantaloni de doc și cămașă albastră se uită la ceas.

— Scuze, am întârziat, strig.

— Taylor? zice el. Sunt Ben Quick.

Am mizat corect pe presupunerea că Taylor n-o să sune ca să contramandeze.

— Taylor e bolnavă, așa că mi-a cerut să vin și să răspund eu la chestionar. Sunt Jessica. Jessica Farris.

— Ah.

Ben clipește. Se uită la mine din cap până-n picioare, examinându-mă cu mai mare atenție.

Am înlocuit botinele cu bascheți Converse și pe un umăr îmi atârnă un rucsac de nailon negru. Presupun că nu strică să arăt ca o studentă.

— Poți să aștepți un pic? zice în cele din urmă. Trebuie să verific cu doctorul Shields.

— Sigur.

Încerc să folosesc tonul un pic plictisit cu care vorbea Taylor aseară.

Îmi reamintesc că lucrul cel mai rău care se poate întâmpla este să-mi spună că nu pot să particip. Mare scofală; o să-mi iau un covrig și o să-l scot pe Leo la o plimbare lungă.

Ben se îndepărtează puțin și scoate telefonul. Aș vrea să aud ce zice, dar are vocea scăzută.

Apoi vine la mine.

— Câți ani ai?

— Douăzeci și opt, răspund eu sincer.

Mă uit pe furiș spre intrare, ca să mă asigur că Taylor n-o să dea buzna în ultimul moment.

— În prezent locuiești în New York? întreabă Ben.

Încuviințez din cap.

Ben mai are două întrebări.

— Unde ai mai locuit? Era în afara SUA?

Clatin din cap.

— Doar în Pennsylvania. Acolo am crescut.

— Bine, zice Ben, lăsând telefonul din mână. Doctorul Shields spune că poți participa la studiu. Mai întâi îmi trebuie numele complet și adresa. Poți să-mi arăți un act de identitate?

Îmi dau jos rucsacul și scormonesc prin el până dau de portofel, apoi îi întind permisul de conducere.

Îl fotografiază, apoi notează restul informațiilor.

— Îți pot face un transfer prin PayPal mâine, după ce se încheie ședința, dacă ai un cont.

— Am, zic. Taylor mi-a spus că e vorba despre cinci sute de dolari, așa-i?

Face semn cu capul că da.

— O să-i trimit toate astea pe telefon doctorului Shields, apoi te duc sus, în sală.

E cu putință să fie atât de simplu?

2

Sâmbătă, 17 noiembrie

Nu ești subiectul care era așteptat în această dimineață.

Totuși, te încadrezi în criteriile demografice ale studiului și altfel intervalul de timp ar fi irosit, așa că asistentul meu, Ben, te însoțește în sala 214. Spațiul de testare este mare, dreptunghiular, cu multe ferestre pe latura dinspre est. Trei rânduri de pupitre și scaune se înșiră pe podeaua acoperită cu linoleum strălucitor, în partea din față a încăperii este o tablă interactivă cu ecranul gol. Pe perete, sus, se află un ceas de modă veche, rotund. Ar putea să fie orice sală de cursuri, din orice campus, din orice oraș.

În afară de un lucru. Ești singura persoană de acolo.

Acest loc a fost ales deoarece nu prea are ce să-ți abată atenția, stimulându-ți capacitatea de concentrare pe sarcina care te așteaptă.

Ben îți spune că instrucțiunile vor fi afișate pe computerul care ți-a fost pus la dispoziție. Apoi închide ușa.

În încăpere e liniște.

Un laptop așteaptă pe un pupitru din rândul întâi. E deja pornit. În sală se aude ecoul pașilor tăi în timp ce te îndrepți spre el.

Te așezi pe scaun și îl tragi spre pupitru. Piciorul de metal al scaunului zgârie linoleumul.

Pe ecran se vede un mesaj:

> Subiectul 52: Mulțumesc că participi la proiectul de cercetare pe tema moralității și eticii al dr. Shields. Intrând în acest studiu, consimți să respecți clauza de confidențialitate. Îți este interzis în mod expres să discuți cu

cineva despre studiu sau despre conținutul lui.

Nu există răspunsuri corecte sau greșite. Este esențial să fii cinstit și să dai primul răspuns, cel instinctiv. Explicațiile tale trebuie să fie amănunțite. Până nu termini o întrebare, nu ți se permite să treci la următoarea.

Vei primi un avertisment cu cinci minute înainte de scurgerea celor două ore.

Apasă pe tasta *Enter* când ești gata să începi.

Ai vreo idee la ce trebuie să te aștepți?

Duci degetul spre *Enter,* dar, în loc să o atingi, mâna ta plutește deasupra tastaturii. Nu ești singura care șovăie. Unii dintre cei cincizeci și unu de subiecți dinaintea ta au manifestat și ei diverse grade de nesiguranță.

Poate fi înspăimântător să ajungi să cunoști părți din tine a căror existență nu-ți place s-o recunoști, în cele din urmă, apeși tasta.

Aștepți, privind cursorul care clipește. Ochii tăi căprui sunt larg deschiși.

Când apare pe ecran prima întrebare, tresari.

Poate că e ciudat să-ți sondeze cineva părți intime ale psihicului într-un astfel de cadru steril, fără să dezvăluie motivul pentru care informația este atât de prețioasă. E firesc să te ferești de sentimentele de vulnerabilitate, însă va trebui să cedezi în fața acestui proces dacă e ca el să aibă succes.

Amintește-ți regulile: Fii deschis și cinstit și nu da bir cu fugiții în fața stinghereli sau durerii pe care le provoacă aceste întrebări.

Dacă prima întrebare, care este destul de blândă, te tulbură, atunci s-ar putea să fii una dintre femeile care abandonează studiul. Unii subiecți nu se mai întorc. Acest test nu-i pentru oricine.

Te uiți în continuare la întrebare.

Poate că instinctul îți spune să pleci înainte de a începe măcar.

N-ai fi prima.

Dar ridici din nou mâinile spre pupitru și începi să tastezi.

3

Sâmbătă, 17 *noiembrie*

În timp ce mă holbez la laptopul din sala de clasă nefiresc de tăcută, simt un soi de neliniște. Instrucțiunile spun că nu există răspunsuri greșite, dar oare răspunsurile mele la un test de moralitate nu vor dezvălui multe despre caracterul meu?

În sală e rece, și mă întreb dacă dinadins e așa, ca să rămân alertă. Aproape că aud zgomote-fantomă – foșnetul hârtiilor, tropotul pașilor pe podeaua tare, hârjoana și glumele studenților.

Apăs tasta *Enter* cu arătătorul și aștept prima întrebare.

Poți să spui o minciună fără să te simți vinovată?

Mă trag brusc în spate.

Nu la asta mă așteptam când Taylor a pomenit de studiu fluturând mâna cu dispreț. Presupun că nu mă așteptam să mi se ceară să scriu despre mine; cine știe de ce, am presupus că va fi un studiu cu variante multiple de răspuns sau cu răspunsuri da/nu. Faptul că mă confrunt cu o întrebare care pare atât de personală, de parcă doctorul Shields ar ști deja prea multe despre mine, de parcă el ar ști că am mințit în privința lui Taylor… ei bine, mă zguduie, nu glumă.

Mă adun, apoi ridic degetele spre tastatură.

Sunt multe tipuri de minciuni. Aș putea să scriu despre minciunile prin omisiune sau despre cele uriașe, care îți schimbă viața – genul pe care îl cunosc mult prea bine –, dar aleg o cale mai sigură.

Sigur, tastez. *Sunt machieuză, dar nu una dintre cele despre care ați citit. Nu lucrez cu fotomodele sau cu vedete de cinema. Pregătesc adolescente din Upper East Side pentru balul de absolvire și pe mamele lor pentru serate de binefacere. Lucrez, de asemenea, pentru nunți și ceremonii de* bat

mitzvah. *Așa că, da, pot să-i spun unei mame foarte tensionate că încă poate fi luată drept adolescentă sau să conving o fată de șaisprezece ani, nesigură pe sine, că nici măcar n-am observat coșul care i-a ieșit. Asta pentru că sunt mai multe șanse să-mi dea un bacșiș frumos dacă le măgulesc.*

Apăs pe *Enter,* fără să știu dacă este genul de răspuns pe care îl vrea profesorul. Dar presupun că am nimerit-o, deoarece apare repede a doua întrebare.

Descrie un moment din viață în care ai trișat.

Uau! Asta sună a presupunere.

Dar poate că toată lumea a trișat, fie și doar la o partidă de Monopoly, în copilărie. Mă gândesc un pic, apoi tastez:

În clasa a patra am trișat la un test. Sally Jenkins era cea mai bună din clasă la ortografie și, când am ridicat privirea și am morfolit guma rozalie a creionului meu, încercând să-mi amintesc dacă „înnorat" se scrie cu un „n" sau cu doi, mi-a căzut privirea pe lucrarea ei.

A reieșit că era cu doi „n". Am scris cuvântul și i-am mulțumit în gând lui Sally când am luat un 10.

Apăs pe *Enter.*

Ciudat cum mi-au venit în minte acele amănunte, cu toate că nu m-am mai gândit la Sally de mulți ani. Am absolvit împreună liceul, dar nu m-am dus la ultimele reuniuni, așa că habar n-am ce mai face. Probabil că are doi sau trei copii, serviciu cu jumătate de normă, o casă în apropiere de părinții săi. Asta s-a întâmplat cu majoritatea fetelor cu care am crescut.

Următoarea întrebare n-a apărut încă. Apăs din nou pe *Enter.* Nimic.

Mă întreb dacă nu-i o eroare a programului. Sunt pe cale să scot capul pe ușă ca să văd dacă Ben e prin apropiere, însă literele încep să apară pe ecran, una câte una.

Ca și cum cineva le-ar tasta chiar acum.

Subiect 52, trebuie să te străduiești mai mult.

Tresar. Nu mă pot abține să nu mă uit în jur. Storurile subțiri de plastic sunt trase în sus, dar nu e nimeni pe afară în această zi mohorâtă, deprimantă. Peluza și trotuarul sunt pustii. Mai e o clădire peste drum, dar n-am cum să-mi dau seama dacă se află cineva acolo.

Logic, știu că sunt singură. Numai că am impresia că cineva din apropiere șușotește.

Îmi întorc privirea spre laptop. Mai este un mesaj:

Acesta chiar a fost primul tău răspuns, instinctiv?

Aproape că icnesc. De unde știe doctorul Shields?

Îmi împing brusc scaunul în spate și dau să mă ridic. Apoi mă prind cum și-a dat seama; trebuie să fi fost șovăiala mea înainte să tastez. Doctorul Shields a înțeles că am respins gândul inițial și am ales un răspuns mai sigur. Trag din nou scaunul spre computer și las aerul să-mi iasă încet din piept.

Altă instrucțiune se furișează pe pagină:

Mergi dincolo de lucrurile superficiale.

A fost o nebunie să cred că doctorul Shields ar putea să știe ce gândesc, îmi zic. Evident, faptul că mă aflu în această încăpere îmi perturbă mintea. N-ar părea așa de ciudat dacă ar mai fi și alții în jur.

După o scurtă pauză, a doua întrebare revine pe ecran.

Descrie un moment din viață în care ai trișat.

Bine, îmi zic. Vrei adevărul neplăcut despre viața mea? Pot să sap un pic mai mult.

Se consideră că trișezi dacă nu ești decât un accesoriu în acel act? scriu eu.

Aștept un răspuns. Dar singura mișcare de pe ecran este cursorul care clipește. Tastez mai departe.

Uneori mă cuplez cu tipi pe care nu-i cunosc prea bine. Sau poate, mai degrabă, e ca și cum nu vreau *să-i cunosc prea bine.*

Nimic. Scriu în continuare.

Munca m-a învățat să evaluez cu atenție oamenii când îi întâlnesc. Însă în viața personală, mai ales după un pahar sau două, pot să reduc cu bună-știință concentrarea.

Am întâlnit acum câteva luni un basist. M-am dus acasă la el. Era clar că locuiește acolo o femeie, dar nu l-am întrebat despre asta. Mi-am zis că e doar colocatară. Am greșit că mi-am pus ochelari de cal?

Apăs pe *Enter* și mă întreb cum o să pice mărturisirea. Cea mai bună prietenă a mea, Lizzie, știe despre unele dintre aventurile mele de-o noapte, dar nu i-am spus că în noaptea aceea am văzut în baie sticluțele cu parfum și aparatul de ras roz. Nu știe nici cât de dese sunt. Presupun că nu vreau să mă judece.

Literă cu literă, pe ecran apar doar două cuvinte:

Mai bine.

O clipă, mă bucur că m-am prins cum merge treaba cu testul.

Apoi îmi dau seama că cineva complet necunoscut îmi citește mărturisirile despre viața sexuală. Ben părea profesionist, cu cămașa lui scrobită și ochelarii cu rame de baga, dar ce știu cu adevărat despre acest psihiatru și studiul său?

Poate că doar e *numit* studiu despre moralitate și etică. Ar putea fi orice.

De unde știu că tipul ăsta e măcar profesor la New York University? Taylor nu pare genul care să verifice amănuntele. E o femeie tânără și frumoasă, și poate că de aceea a fost invitată să participe.

Înainte să apuc să mă hotărăsc ce să fac, apare următoarea întrebare:

Ai renunța la întâlnirea stabilită cu o prietenă dacă apare ceva mai bun?

Umerii mi se destind. Această întrebare pare complet nevinovată, ceva ce m-ar putea întreba Lizzie, dacă ar avea nevoie de un sfat.

Dacă doctorul Shields ar avea în minte ceva sinistru, n-ar desfășura chestia asta într-o sală de curs de la universitate. Și apoi, îmi zic, nu el m-a întrebat despre viața mea sexuală. Eu sunt cea care am adus-o în discuție.

Răspund la întrebare:

Bineînțeles, fiindcă nu am un program regulat. Există săptămâni în care nu-mi văd capul de treabă. Uneori am șapte sau opt cliente într-o zi, străbătând dintr-o parte în alta Manhattanul. Dar pot să fie zile în șir în care nu am decât vreo două programări. Nu-mi permit să refuz o ofertă de lucru.

Sunt pe cale să apăs *Enter* când îmi dau seama că doctorul Shields n-o să fie mulțumit cu ce am scris. Îi urmez instrucțiunile și sap mai adânc.

Am avut prima clientă într-un mic local unde se vindeau sendvișuri, la cincisprezece ani. M-am retras de la colegiu după doi ani, din cauză că nu făceam față. Chiar și cu sprijin financiar, trebuia să fac pe chelnerița trei nopți pe săptămână și să apelez la împrumuturile pentru studenți. Nu puteam suferi să am datorii. Veșnica îngrijorare dacă pe chitanța de la bancomat o să apară sau nu minus, faptul că va trebui să șterpelesc câte un sendviș când plec de la lucru…

Acum mă descurc un pic mai bine. Dar nu am o rezervă, ca prietena mea cea mai bună, Lizzie. Părinții ei îi trimit în fiecare lună un cec. Ai mei sunt destul de strâmtorați, iar sora mea are nevoi speciale. Așa că, uneori, da, s-ar putea să trebuiască să renunț la întâlnirea cu un prieten. Trebuie să am grijă de mine din punct de vedere financiar. Pentru că, la urma urmei, nu mă pot baza decât pe mine.

Mă uit lung la ultimul rând.

Mă întreb dacă sună a văicăreală. Sper că doctorul Shields pricepe ce încerc să spun: Viața mea nu-i perfectă, dar a cui este? Cărțile cu care trebuie să joc ar fi putut să fie mai rele.

Nu sunt obișnuită să mă exprim așa. Să scrii despre gândurile ascunse e ca și cum ai curăța machiajul și ai vedea chipul așa cum e el.

Mai răspund la câteva întrebări, printre care:

Ai citi vreodată mesajele primite de soț/iubit?

Dacă aș crede că mă înșală, le-aș citi, tastez. *Însă n-am fost niciodată căsătorită, nici n-am trăit cu cineva. N-am avut decât două relații așa-zis serioase, și n-am avut niciodată motiv să mă îndoiesc de ele.*

Până să termin cu a șasea întrebare, mă simt altfel decât m-am simțit de o bună bucată de vreme. Sunt stimulată, ca și cum aș fi băut o cafea în plus, dar nu mai sunt agitată sau neliniștită. Sunt extrem de concentrată. De asemenea, am pierdut noțiunea timpului.

Aș fi putut să fiu în această sală de patruzeci și cinci de minute sau de două ori mai mult timp.

Tocmai am terminat de scris despre ceva ce nu le-aș putea spune niciodată părinților mei – cum plătesc în secret unele dintre facturile medicale ale lui Becky –, când pe ecran apare din nou un șir de litere.

Trebuie să-ți fie greu.

Citesc a doua oară mesajul, mai rar. Sunt surprinsă de alinarea pe care mi-o aduc vorbele binevoitoare ale doctorului Shields.

Mă las pe spătar, simțind cum metalul dur mă apasă între omoplați, și încerc să-mi imaginez cum arată doctorul Shields. Mi-l închipui ca pe un bărbat corpolent cu barba sură. E grijuliu și milos. Probabil că a auzit de toate. Nu mă blamează.

Chiar *este* greu, îmi zic. Clipesc repede de câteva ori.

Mă pomenesc că tastez: *Mulțumesc.*

Nimeni n-a vrut vreodată să afle atâtea despre mine; cei mai mulți oameni se mulțumesc cu discuțiile superficiale care nu-i plac doctorului Shields.

Poate că secretele pe care le-am păstrat sunt mai importante decât credeam, fiindcă mă simt ușurată după ce i-am vorbit doctorului Shields despre ele.

Mă aplec un pic în față și mă joc cu cele trei inele de argint de pe arătător, în vreme ce aștept următoarea întrebare.

S-ar părea că durează câteva clipe mai mult decât la ultimele până să apară.

Apoi iat-o.

Ai rănit vreodată profund pe cineva drag?

Cât pe-aici să icnesc.

O citesc de două ori. Nu mă pot împiedica să arunc o privire spre ușă, chiar dacă știu că nu se uită nimeni pe ochiul de sus.

„Cinci sute de dolari”, îmi zic. Nu mai par bani ușor câștigați.

Nu vreau să șovăi prea mult. Doctorul Shields va ști că mă feresc de ceva.

Din nefericire, da, tastez, încercând să trag un pic de timp. Îmi răsucesc pe deget o buclă, apoi scriu mai departe. *Când am venit la New York a fost un tip de care îmi plăcea, și îi căzuse cu tronc și unei prietene. Mi-a dat întâlnire…*

Mă opresc. Nu-i mare scofală să spun povestea. Nu e ce vrea doctorul Shields.

Șterg fără grabă ce am scris.

Am fost sinceră, așa cum m-am angajat atunci când am acceptat termenii, la începutul studiului. Dar acum mă gândesc să născocesc ceva.

Doctorul Shields ar putea să știe dacă nu spun adevărul.

Și mă întreb… cum m-aș simți dacă aș face asta?

Uneori cred că i-am rănit pe toți cei pe care i-am iubit.

Îmi doresc atât de mult să scriu aceste cuvinte. Mi-l imaginez pe doctorul Shields încuviințând din cap înțelegător, încurajându-mă să continui. Poate că, dacă i-aș spune ce am făcut, ar scrie din nou ceva care să mă aline.

Mi se pune un nod în gât. Îmi trec mâna peste ochi.

Dacă aș avea curajul, aș începe explicându-i doctorului Shields că am avut grijă de Becky toată vara, în vreme ce părinții erau la serviciu; că am fost destul de responsabilă, cu toate că pe atunci nu aveam decât treisprezece ani. Becky putea fi enervantă – întotdeauna dădea buzna în camera mea când veneau la mine prieteni, îmi lua lucrurile și se ținea mereu după mine –, dar o iubeam.

O *iubesc,* mi-am zis. Încă o iubesc.

Atâta doar că e dureros să fiu în preajma ei.

Încă nu scrisesem nimic când Ben bate la ușă și-mi spune că mai am cinci minute.

Ridic mâinile și tastez lent: *Da, și aș da orice să pot schimba lucrurile.*

Înainte să mă gândesc mai bine la cuvinte, apăs pe *Enter.*

Mă holbez la ecran, dar doctorul Shields nu mai scrie nimic.

Cursorul pare că pulsează ca o inimă; e hipnotizant, încep să mă usture ochii.

Dacă doctorul Shields mi-ar scrie acum ceva, dacă mi-ar cere să continui și ar zice că e în ordine să depășesc timpul alocat, aș face-o. Aș da totul la iveală; i-aș spune tot.

Abia respir.

Mă simt ca și cum aș sta pe marginea unei faleze abrupte, așteptând să-mi spună cineva să sar.

Mă uit țintă la ecran, știind că n-a mai rămas decât un minut, sau așa ceva.

Ecranul e alb, în afară de cursorul care clipește. Dar cuvintele încep brusc să-mi pulseze în minte, în același timp cu cursorul: „Spune-mi. Spune-mi”.

Când Ben deschide ușa, cu greu izbutesc să-mi dezlipesc ochii de ecran și să-i fac semn cu capul.

Mă răsucesc și îmi iau cu mișcări lente haina de pe spătar, ridic rucsacul. Mă uit ultima oară la ecran, dar e tot alb.

În clipa în care mă scol în picioare mă năpădește un val de epuizare. Îmi simt membrele grele și o ceață mi se lasă peste creier. Nu-mi doresc decât să mă duc acasă și să mă târăsc în pat, cu Leo alături.

Ben stă dincolo de prag, cu ochii într-o tabletă. Zăresc în partea de sus numele lui Taylor, urmat de trei nume de femei. Fiecare are secrete. Mă întreb dacă le vor dezvălui sau nu pe ale lor.

— Ne vedem mâine la opt, zice Ben în timp ce coborâm treptele spre hol.

Fac eforturi ca să țin pasul.

— Bine, zic.

Mă prind de balustradă și mă concentrez la trepte, ca să nu calc greșit.

Când ajungem jos, mă opresc.

— Ăă, aș avea o întrebare. Ce fel de studiu este acesta, de fapt?

Ben pare un pic iritat. E genul spilcuit, cu mocasinii lui lucioși și stiloul elegant.

— E un studiu extensiv despre moralitatea și etica secolului XXI. Doctorul Shields evaluează sute de subiecți în vederea unei lucrări științifice importante. Apoi privește dincolo de mine, spre tânăra care așteaptă în hol. Jeannine?

Ies și-mi trag fermoarul jachetei de piele. Mă opresc ca să mă adun un pic, apoi mă răsucesc și pornesc spre casă.

Toți oamenii din jur par prinși în activități obișnuite: Câteva femei cu saltele de yoga viu colorate intră în sala de sport din colț. Doi tipi care se țin de mână trec pe lângă mine. Un puști care trece fulgerător pe o trotinetă e urmărit de tatăl său, care strigă: „Mai încet, amice!”

Acum două ore nu m-aș fi uitat a doua oară la niciunul dintre ei. Însă acum mă dezorientează

întoarcerea la lumea zgomotoasă, fremătătoare.

Mă îndrept spre casă, oprindu-mă la semafor când ajung la colț. E frig, și îmi caut în buzunar mănușile. Când mi le pun, observ că lacul cu care mi-am făcut unghiile ieri e ciobit și se cojește.

Trebuie să-l fi râcâit în timp ce mă gândeam dacă să răspund sau nu la acea ultimă întrebare.

Mă trece un fior și îmi încrucișez brațele pe piept. Mă simt de parcă m-ar paște o răceală. Am azi patru cliente și nu știu de unde o să fac rost de energie ca să trambalez trusa prin oraș și să fac conversație.

Mă întreb dacă mâine, când mă întorc în sala de curs, studiul va continua sau nu de unde am rămas. Sau poate că doctorul Shields o să mă lase să sar peste acea ultimă întrebare și o să-mi pună una nouă.

Dau ultimul colț și apare blocul meu. Descui ușa dinspre stradă și o trag tare după mine, până când aud că se încuie. Mă târăsc în sus trei etaje și descui ușa mea, apoi mă prăbușesc pe canapeaua extensibilă. Leo sare sus și se încolăcește lângă mine; uneori pare să simtă că am nevoie de alinare. L-am adoptat aproape dintr-un capriciu acum vreo doi ani, când m-am oprit la un adăpost pentru animale să mă uit la pisici. Nu lătra, nici nu scheuna. Ședea doar în cușca lui, uitându-se la mine, ca și cum m-ar fi așteptat să apar.

Pun alarma telefonului să sune peste o oră, apoi îmi odihnesc mâna pe trupușorul lui cald.

Stând acolo, culcată, mă întreb dacă a meritat. Nu eram pregătită pentru intensitatea experienței sau pentru numeroasele emoții care m-au copleșit.

Mă răsucesc pe o parte și închid pleoapele grele, spunându-mi că o să mă simt mai bine după ce mă odihnesc.

Nu știu ce s-ar putea întâmpla mâine, ce lucruri noi o să întrebe doctorul Shields. Nu mă silește nimeni să fac asta, îmi reamintesc. Aș putea

pretinde că nu m-am putut trezi. Sau aș putea face ca Taylor, pur și simplu să nu mă duc.

Nu trebuie să mă întorc acolo, îmi zic chiar înainte să mă cufund în uitare.

Dar știu că nu fac decât să mă mint singură.

4

Sâmbătă, 17 noiembrie

Ai mințit, ceea ce este o modalitate ironică de a intra într-un studiu despre moralitate și etică. Și foarte întreprinzător, de asemenea.

Nu erai înlocuitoarea celei programate la ora opt.

Participanta inițială a sunat la 8:40 ca să contramandeze, explicând că nu s-a putut trezi, la mult timp după ce ai fost condusă în sala de testare. Și totuși, ți s-a permis să mergi mai departe, deoarece până atunci te-ai dovedit un subiect fascinant.

Primele impresii: Ești tânără; permisul de conducere a confirmat că ai douăzeci și opt de ani. Buclele tale castanii sunt lungi și un pic rebele și ești îmbrăcată în geacă de piele și blugi. Nu porți verighetă, dar ai pe arătător trei inele subțiri de argint.

În ciuda înfățișării neconvenționale, purtarea ta dovedește profesionalism. N-aveai la tine un pahar cu cafea, n-ai căscat și nu te-ai frecat la ochi, ca alți subiecți programați dimineața devreme. Ai stat cu spatele drept și nu te-ai uitat pe furiș la telefon între întrebări.

Lucrurile pe care le-ai dezvăluit în prima ședință și cele pe care nu le-ai dezvăluit, cu bună-știință, sunt la fel de valoroase.

Chiar din primul răspuns a început să se contureze o temă subtilă, care te-a diferențiat de celelalte cincizeci și una de tinere evaluate până acum.

Mai întâi ai spus că poți să minți, ca să faci o clientă să se simtă bine și să capeți un bacșiș mai mare.

Apoi ai scris că poți contramanda întâlnirea cu un prieten, nu pentru bilete la un concert de care ai

făcut rost în ultima clipă sau pentru o întâlnire amoroasă promițătoare, cum au făcut cele mai multe respondente. În loc de asta, mintea ta s-a întors la perspectiva muncii.

Banii au pentru tine o importanță vitală. Par să fie temelia codului tău etic.

Când banii și moralitatea se intersectează, rezultatele pot dezvălui adevăruri uluitoare despre caracterul uman.

Oamenii își pot pierde busola morală din diferite motive fundamentale: supraviețuire, ură, iubire, invidie, pasiune. Și bani.

Alte observații: Îi pui pe primul loc pe cei dragi, lucru evidențiat de informația pe care nu le-o dezvălui părinților ca să-i protejezi. Și totuși, te descrii ca accesoriu într-un act care ar putea să distrugă altă relație.

Totuși, întrebarea la care nu ai răspuns, cea cu care te luptai în vreme ce-ți râcâiai unghiile, e cea mai fascinantă.

Acest test te poate elibera, Subiect 52.

Lasă-te în voia lui.

5

Sâmbătă, 17 noiembrie

Puiul de somn alungă gândurile despre doctorul Shields și testul său ciudat. O cană de cafea tare mă ajută să-mi întorc concentrarea spre cliente și, când mă întorc în apartament, după lucru, aproape că mi-am revenit. Gândul la încă o ședință, mâine, nu mai pare descurajant.

Ba chiar am energia să deretic, ceea ce constă în cea mai mare parte în culegerea hainelor îngrămădite pe spătarul unui scaun și atârnarea lor în dulap. Garsoniera mea e așa de mică, încât nu există niciun perete care să nu fie blocat de mobilă. Mi-aș putea permite o locuință mai mare dacă m-aș muta împreună cu cineva, dar acum câțiva ani am hotărât să locuiesc singură. Intimitatea merită efortul.

O așchie de lumină de după-amiază se ițește prin unica fereastră, în vreme ce stau pe marginea canapelei. Întind mâna după carnetul de cecuri, spunându-mi că n-o să-mi fie la fel de groază ca de obicei să-mi plătesc facturile cu suplimentul de cinci sute de dolari care îmi intră în această lună.

Pe când încep să scriu cecul pentru Antonia Sullivan, e ca și cum doctorul Shields ar fi iarăși în capul meu:

Ți s-a întâmplat să ții ceva ascuns de cineva drag ca să nu-l întristezi?

Pixul încremenește.

Antonia este specialistă în logoterapie și ergoterapie, una dintre cele mai bune din Philly.

Cu specialistul plătit de stat care lucrează cu ea în zilele de marți și joi, Becky progresează un pic. Însă în zilele în care vine Antonia se petrec mici minuni. O încercare de a-și împleti părul sau de a scrie o propoziție. O întrebare despre cartea pe

care i-a citit-o Antonia. Revenirea la suprafață a unei amintiri pierdute.

Tariful Antoniei e 125 de dolari pe oră, însă părinții mei cred că îi taxează conform unui tarif adaptat circumstanțelor și plătesc o parte din asta. Eu acopăr restul.

Azi recunosc adevărul: Dacă părinții mei ar ști că eu plătesc cea mai mare parte a facturii, tata s-ar simți jenat, iar mama și-ar face griji. Ar putea să-mi refuze ajutorul.

E mai bine să n-aibă de ales.

O plătesc pe Antonia de optsprezece luni. Mama mă sună întotdeauna după vizitele ei ca să-mi povestească.

Nu mi-am dat seama cât de greu a fost să fiu prinsă în această intrigă până când am scris despre ea azi-dimineață. Când doctorul Shields a răspuns că trebuie să fie greu, a fost ca și cum mi-ar fi dat voie să recunosc, în cele din urmă, ce simt cu adevărat.

Termin de scris cecul și îl pun într-un plic, apoi sar de pe canapea și mă duc la frigider să iau o bere.

Nu vreau să mai analizez în seara asta alegerile pe care le fac; va trebui destul de curând să mă întorc în acea lume.

Iau telefonul și-i trimit un mesaj lui Lizzie: *Ne putem întâlni un pic mai devreme?*

Intru în Lounge și mă uit în jur, dar Lizzie încă n-a venit. Nu mă mir; am ajuns cu zece minute mai devreme. Văd două taburete goale la bar și pun stăpânire pe ele.

Sanjay, barmanul, îmi face semn din cap.

— Salut, Jess.

Vin des aici; e la trei străzi de casa mea, și, când e happy hour, berea costă doar trei dolari.

— Sam Adams? întreabă.

Clatin din cap.

— Votcă cu suc de merișoare și sifon, te rog.

Reducerile de happy hour s-au încheiat acum aproape o oră.

Am băut deja jumătate de pahar când apare Lizzie, care se descotorosește de jachetă și fular în timp ce se apropie. Îmi iau geanta de pe scaunul de lângă mine.

— Azi mi s-a întâmplat cel mai aiurit lucru, zice Lizzie, apoi se trântește pe taburet și mă îmbrățișează scurt și puternic.

Arată ca o țărăncuță din Midwest, cu bujori în obraji și păr blond revărsat în valuri, și exact asta a fost înainte să vină la New York ca să încerce să-și croiască drum în lumea creatorilor de costume de teatru.

— Ție? Nu se poate, zic.

Ultima dată când am vorbit cu Lizzie mi-a spus că a încercat să-i cumpere unui om al străzii un sendviș cu carne de curcan și el s-a enervat că ea nu știa că era vegan. Cu câteva săptămâni înainte, în magazinul Target, a rugat pe cineva s-o ajute să găsească raionul cu prosoape de baie. S-a nimerit să fie actrița Michelle Williams, nominalizată la Oscar, nu o vânzătoare. „Totuși, știa unde sunt", a zis Lizzie când mi-a povestit.

— Eram în Washington Square Park – stai așa, bei votcă cu suc de merișoare și sifon? Vreau și eu, Sanjay, și ce mai face iubitul acela al tău frumos de pică? În fine, Jess, unde rămăsesem? A, iepurașul. Era chiar acolo, în mijlocul cărării, clipind din ochi spre mine.

— Un iepuraș? Ca Bocănilă?

Lizzie încuviințează din cap.

— E o scumpete! Are urechile lungi și un bumbuleț de năsuc roz. Cred că l-a pierdut cineva. E complet domesticit.

— Acum e acasă la tine, nu-i așa?

— Numai din pricină că afară e așa de frig! zice Lizzie. O să întreb pe la toate școlile luni, să văd dacă vrea careva un animăluț de companie pentru o clasă.

Sanjay împinge spre Lizzie băutura și ea ia o gură.

— Și tu? Ceva interesant?

De data asta am avut o zi care putea rivaliza cu a ei, însă, când încep să vorbesc îmi plutesc prin fața ochilor cuvintele de pe laptop: „Intrând în acest studiu, consimți să respecți clauza de confidențialitate”.

— Ca de obicei, zic, aplecând privirea și amestecând în pahar. Apoi scotocesc prin geantă după câteva monede și mă ridic. O să aleg niște cântece. Vrei ceva anume?

— Rolling Stones, zice.

Apăs pe „Honky Tonk Women” pentru Lizzie, apoi mă reazem de tonomat, cercetând opțiunile.

Am întâlnit-o pe Lizzie la puțin timp după ce m-am mutat aici, când lucram amândouă în spatele scenei la aceeași piesă într-un mic teatru, eu ca machieuză, și ea ca parte a echipei care se ocupa de costume. Spectacolul a căzut după două seri, însă până atunci ne împrieteniserăm. Sunt mai apropiată de ea decât de oricine altcineva. M-am dus acasă la ea într-un weekend prelungit și i-am cunoscut familia, iar ea a ieșit în oraș cu părinții mei și cu Becky când au venit la New York, în urmă cu câțiva ani. Întotdeauna îmi dă murăturile din farfuria ei când mâncăm la localul nostru preferat, pentru că știe cât de mult îmi plac, așa cum eu știu că atunci când mai apare o carte de Karin Slaughter nu iese din casă până n-o termină.

Deși, cu siguranță, nu știe totul despre mine, tot e ciudat să nu-i pot spune despre ceea ce s-a întâmplat azi.

Un tip se apropie și se oprește lângă mine, privind titlurile cântecelor.

Începe cântecul lui Lizzie.

— Ești fan Stones, ai?

Mă întorc și mă uit la el. A studiat managementul afacerilor, aș zice. Văd tipi ca el în fiecare zi în metrou. Are aerul de Wall Street, cu

puloverul la baza gâtului și blugii un pic prea curați. Părul negru e scurt și barba care mijește pare mai degrabă a cuiva care s-a ras de dimineață decât un soi de exprimare artistică prin intermediul părului de pe față. Și ceasul îl dă de gol. E Rolex, dar nu vechi, care ar sugera bogăție de generații. E un model mai nou pe care probabil și l-a cumpărat singur, poate cu prima luată la sfârșitul întâiului an de muncă.

Prea stilat pentru mine.

— E trupa preferată a iubitului meu, zic.

— Norocosul.

Îi zâmbesc ca să îndulcesc respingerea.

— Mulțumesc.

Aleg „Purple Rain” și mă întorc la taburetul meu.

— Îl ții pe Urechilă în baie? întreabă Sanjay.

— Am așternut pe jos ziare, explică Lizzie. Totuși, colega mea de apartament nu-i prea încântată.

Sanjay îmi face cu ochiul.

— Încă un pahar?

Lizzie scoate telefonul și îl ridică, arătându-ne mie și lui Sanjay.

— Vreți să vedeți o poză cu el?

— Adorabil, zic eu.

— Ooh, tocmai am primit un mesaj, zice Lizzie, uitându-se la telefon. Îți amintești de Katrina? S-au adunat la ea câțiva să bea ceva. Vrei să mergi?

Katrina e o actriță care lucrează cu Lizzie la un nou spectacol. N-am văzut-o pe Katrina de ceva timp, de când am lucrat împreună la o piesă, chiar înainte să renunț la slujba de la teatru. M-a căutat în vară, zicându-mi că vrea să ne vedem și să stăm de vorbă. Dar nu i-am răspuns.

— În seara asta? întreb eu, trăgând de timp.

— Da, zice Lizzie. Cred că merge Annabelle, și poate și Cathleen.

Îmi place de Annabelle și de Cathleen. Dar probabil că vor fi invitați și alții din lumea

teatrului. Și este unul pe care nu vreau să-l mai văd niciodată.

— Gene n-o să fie acolo, nu-ți face griji, zice Lizzie, ca și cum ar putea să-mi citească gândurile.

Îmi dau seama că Lizzie vrea să se ducă. Încă sunt prietenii ei. Și apoi, își alcătuiește un CV. Lumea teatrului din New York este o comunitate cu legături strânse, și cel mai bun mod de a fi angajat este să-ți faci relații. Totuși, s-ar simți prost să meargă fără mine.

E ca și cum aș auzi iarăși în cap vocea profundă, alinătoare a doctorului Shields: „Poți să spui o minciună fără să te simți vinovată?”

„Da”, îi răspund.

— A, nu-i asta, îi spun lui Lizzie. Numai că sunt foarte obosită. Și mâine-dimineață trebuie să mă scol devreme. Apoi îi fac semn lui Sanjay. Hai să mai bem repede un pahar și apoi mă duc la culcare. Dar tu ar trebui să mergi, Lizzie.

Douăzeci de minute mai târziu, eu și Lizzie ieșim. O luăm în direcții opuse, așa că ne îmbrățișăm pe trotuar. Miroase a flori de portocal; îmi amintesc că am ajutat-o să aleagă parfumul.

Mă uit după ea cum dă colțul, îndreptându-se spre petrecere.

Lizzie a spus că Gene French n-o să fie acolo, dar nu numai de el mă feresc. N-am niciun chef să reiau legătura cu nimeni din acea etapă a vieții mele, chiar dacă m-a măcinat în primii șapte ani de la mutarea mea la New York.

Teatrul a fost ce m-a atras la acest oraș. Visul meu s-a înfiripat devreme, când eram fetiță și mama m-a dus să văd un spectacol local cu *Vrăjitorul din Oz*. După aceea, actorii au venit în foaier și mi-am dat seama că toți – Omul de tinichea, Leul cel laș, Vrăjitoarea cea rea – nu erau decât oameni obișnuiți. Fuseseră transformați cu ajutorul pudrei albe, al pistruilor desenați cu un creion de sprâncene și al fondului de ten verzui.

După ce m-am retras de la facultate și m-am mutat la New York, am început să lucrez la raionul de cosmetice Bobbi Brown din Bloomingdale's, și mă prezentam la interviuri pentru machieuze la toate piesele pe care le puteam găsi pe Backstage.com. Atunci am învățat că profesioniștii își transportă paletele de farduri, borcănelele cu fond de ten și genele false în truse negre în stil acordeon, nu în sacoșe. La început am lucrat sporadic la spectacole mici, la care eram plătită uneori cu bilete gratuite, dar după vreo doi ani mi-am găsit mai ușor angajamente și la spectacole cu audiență mai mare, așa că am putut să plec de la magazinul universal. Am început să primesc recomandări și chiar am semnat un contract cu un agent, deși el reprezenta și un magician care dădea spectacole la târguri.

Acea perioadă din viața mea a fost încântare pură – camaraderia strânsă cu actorii și alți membri ai trupei, triumful când publicul se ridica în picioare și ne aplauda –, însă acum câștig mult mai mult ca machieuză independentă. Și mi-am dat seama de mult că nu oricui i se împlinesc visurile.

Și totuși, nu mă pot împiedica să mă gândesc la acele vremuri și să mă întreb dacă Gene este sau nu același.

Când ni s-a făcut cunoștință, mi-a prins mâna în a sa. Avea vocea joasă și puternică, așa cum trebuie să fie a cuiva care lucrează în lumea teatrului. Era deja pe calea spre celebritate, chiar dacă nu împlinise încă patruzeci de ani. A ajuns acolo chiar mai repede decât mă așteptam.

Primul lucru pe care mi l-a spus, în timp ce încercam să nu roșesc, a fost: „Ai un zâmbet minunat".

Amintirile vin întotdeauna în această ordine: Eu îi duc o cană cu cafea și îl înghiontesc ca să se trezească după ce a tras un pui de somn pe un scaun din sala întunecată. El îmi arată un exemplar din *Playbill* abia ieșit de sub tipar și pune degetul

pe numele meu din generic. Noi doi singuri în biroul lui, el susținându-mi privirea și desfăcându-și fără grabă fermoarul.

Și ultimul lucru pe care mi l-a spus, în timp ce încercam să-mi stăpânesc lacrimile: „Sper să ajungi cu bine acasă, da?” Apoi a oprit un taxi și i-a dat șoferului o bancnotă de douăzeci.

Oare se gândește vreodată la mine? mă întreb.

„Termină”, îmi zic. Trebuie să trec peste asta.

Dar, dacă mă duc acasă, știu că n-o să pot dormi. O să reiau în minte scenele din ultima noastră seară împreună și ce aș fi putut să fac altfel sau o să mă gândesc la studiul doctorului Shields.

Privesc înapoi spre bar. Apoi deschid ușa și intru. Îl văd pe bancherul brunet jucând darts cu prietenii lui.

Mă duc direct la el. Sunt încălțată cu botinele fără toc, dar nu mă depășește decât cu vreo patru, cinci centimetri.

— Bună din nou, zic.

— Bună.

Tărăgănează cuvântul, prefăcându-l în întrebare.

— De fapt, n-am niciun iubit. Pot să-ți fac cinste cu o bere?

— A fost o relație fulgerătoare, zice, și izbucnesc în râs.

— Dă-mi voie să fac eu cinste primul, zice.

Îi dă săgețile unuia dintre amicii săi.

— Ce zici de un păhărel de Fireball? propun.

În timp ce se apropie de bar, îl văd pe Sanjay că se uită spre mine și îmi feresc privirea. Sper că nu m-a auzit când îi spuneam lui Lizzie că mă duc acasă.

Când bancherul se întoarce cu băuturile noastre, își ciocnește paharul de al meu.

— Mă cheamă Noah.

Iau o înghițitură, simțind cum scorțișoara îmi arde buzele. Știu că n-am de gând să-l mai văd pe Noah după această noapte. Așa că spun primul nume care îmi răsare în minte:

— Pe mine Taylor.

Ridic pătura și ies ușurel de sub ea, privind în jur. De-abia după o clipă îmi amintesc că sunt pe canapeaua din apartamentul lui Noah. Am ajuns aici după alte câteva păhărele în alt bar. Când ne-am dat seama că amândoi am sărit peste cină și eram morți de foame, Noah a dat fuga până la magazinul din colț.

— Nu te mișca, a poruncit, turnându-mi un pahar de vin. Mă întorc în două minute. Îmi trebuie ouă ca să fac friganele.

Probabil că am adormit aproape imediat. Bănuiesc că mi-a scos botinele și m-a învelit cu o pătură, în loc să mă trezească. De asemenea, mi-a lăsat un bilet așezat pe măsuța de cafea: „Hei, somnorilă, o să-ți fac friganelele alea dimineață”.

Am încă pe mine blugii și bluza; tot ce am făcut a fost să ne sărutăm. Înșfac botinele și haina și merg în vârful picioarelor spre ușă. Scârțâie când se deschide și tresar, dar nu-l aud pe Noah mișcându-se în dormitor. O închid încet, apoi mă încalț și pornesc iute pe coridor. Iau liftul și cobor cele optsprezece etaje, netezindu-mi părul și frecându-mă pe sub ochi ca să îndepărtez rimelul întins.

Portarul ridică ochii din telefon.

— Noapte bună, domnișoară.

Îi fac un mic semn de salut și, ajunsă afară, încerc să mă orientez. Cea mai apropiată stație de metrou e la depărtare de patru străzi. E aproape miezul nopții și puțină lume în jur. Mă îndrept spre stație, scoțând din mers cardul de metrou.

Aerul rece mă biciuiește și îmi ating porțiunea sensibilă de pe bărbie, iritată de țepii de pe fața lui Noah când ne sărutam.

Usturimea e, cumva, alinătoare.

6

Duminică, 18 noiembrie

Următoarea ta ședință începe la fel ca prima: Ben te întâmpină în hol și te conduce în sala 214. În timp ce urci scările întrebi dacă procedura va fi cea de ieri. El spune că da, însă nu-ți poate da mai multe informații. Nu are voie să împărtășească puținul pe care îl știe; și el a semnat un acord de confidențialitate.

La fel ca înainte, laptopul argintiu, subțire, se află pe prima bancă împreună cu urarea: *Bine ai venit, Subiect 52.*

Îți scoți haina și te așezi. Multe dintre tinerele care au stat pe acest scaun sunt aproape imposibil de deosebit între ele, cu părul lung, îndreptat cu placa, chicotitul nervos și cu trupuri neastâmpărate de mânză. Tu ieși în evidență, și nu numai datorită frumuseții tale neconvenționale.

Postura îți este aproape rigidă. Rămâi nemișcată cam cinci secunde. Ai pupilele un pic dilatate și buzele strânse; semnul clasic de neliniște. Respiri adânc și apeși tasta *Enter.*

Pe ecran apare prima întrebare. O citești, apoi trupul ți se destinde și gura ți se relaxează. Ridici privirea spre tavan. Încuviințezi scurt, îți apleci capul și începi să tastezi rapid.

Ești ușurată că ultima întrebare de ieri, cea cu care te-ai luptat, nu apare pe ecran

Până la a treia întrebare ți-a dispărut din trup orice încordare. Ai garda coborâtă. Răspunsurile tale, la fel ca la prima ședință, nu dezamăgesc. Sunt sincere, nefiltrate.

Nici măcar nu i-am lăsat un bilet când m-am furișat afară, scrii ca răspuns la a patra întrebare: *Care a fost ultima dată când nu ai dat dovadă de fairplay față de cineva și de ce?*

Întrebările din studiu sunt dinadins deschise, astfel încât subiecții să le poată dirija în direcția în care doresc. Cei mai mulți dintre subiecții de sex feminin evită subiectul relațiilor sexuale, cel puțin la începutul procesului. Dar acum este a doua oară că ai explorat un subiect care îi face pe mulți să se simtă stânjeniți. Explici mai departe: *Mi-am închipuit că o să mă culc cu el și apoi o să plec. Așa se întâmplă de obicei în astfel de nopți. Dar în drum spre casa lui am trecut pe lângă un vânzător de covrigi și am vrut să cumpăr unul, pentru că nu mai mâncasem nimic de la prânz. „Nici vorbă", a zis el, trăgându-mă deoparte. „Fac cele mai bune friganele din oraș."*

Însă am adormit pe canapeaua lui când s-a dus să cumpere ouă.

Acum te încrunți. Să fie din pricina regretului?

Tastezi mai departe: *M-am trezit pe la miezul nopții. Dar n-aveam de gând* să *rămân la el, și nu numai de dragul câinelui meu. Presupun că aș fi putut să-i las numărul meu de telefon, dar nu caut o relație serioasă.*

În acest moment nu vrei ca un bărbat să se apropie prea mult de tine. Ar fi interesant să spui mai multe despre asta și, pentru o clipă, s-ar zice că o vei face.

Degetele tale rămân deasupra tastaturii. Apoi scuturi ușor din cap și apeși pe *Enter* ca să trimiți răspunsul.

Ce anume ai fost tentată să mai scrii?

Când apare următoarea întrebare, degetele tale zboară înapoi spre computer. Însă nu răspunzi la ea. Îi pui tu o întrebare celui care te chestionează.

Sper că nu-i o problemă dacă încalc regulile, dar tocmai m-am gândit la ceva, scrii. Nu m-am simțit vinovată când am plecat din apartamentul tipului. M-am dus acasă, l-am scos la plimbare pe Leo și am dormit în patul meu. Azi-dimineață, când m-am trezit, aproape că uitasem de el. Însă acum mă întreb dacă n-a fost urât din partea mea.

E cu putință ca acest studiu despre moralitate să mă facă mai morală?

Cu cât dezvălui mai multe despre tine, Subiect 52, cu atât mai captivantă devine imaginea ta.

Dintre toți subiecții care au participat la acest studiu, doar unul i s-a mai adresat direct celui care pune întrebările: Subiectul 5. Și ea a fost, din multe puncte de vedere, deosebită de celelalte.

Subiectul 5 a devenit… specială. Și dezamăgitoare. Și, în cele din urmă, mi-a frânt inima.

7

Miercuri, 21 noiembrie

Chestiunile legate de morală stau la pândă peste tot.

Când cumpăr o banană și apă pentru călătoria cu autobuzul spre casă, casierița din chioșcul autogării îmi dă restul de la o bancnotă de zece, în loc de una de cinci. O femeie cu fața ciupită de vărsat și dinți strâmbi ține o bucată de carton subțire pe care scrie: „Am nevoie de $$$ pentru bilet să văd mama bolnavă. Domnul binecuvântează”. În autobuz e înghesuială, ca întotdeauna înaintea sărbătorilor, dar bărbatul slab și pletos care stă vizavi de mine își pune rucsacul pe locul gol de lângă el, revendicând spațiul.

Aleg un loc și imediat îmi pare rău. Doamna de lângă mine își îndepărtează coatele de trup în vreme ce citește pe tabletă, invadându-mi spațiul. Mă prefac că îmi întind oasele, apoi îi lovesc brațul și spun: „Scuze”.

În timp ce șoferul pornește motorul și iese din autogară, mă gândesc din nou la ședința de duminică cu doctorul Shields. Întrebarea de care îmi era groază n-a mai apărut, dar tot am avut de-a face cu chestii serioase.

Am scris că multe dintre prietenele mele își sună tații când au nevoie să împrumute bani sau ca să fie sfătuite cum să se descurce cu un șef dificil. Își sună mamele când se îmbolnăvesc de gripă sau ca să fie consolate când s-au despărțit de cineva. Dacă lucrurile ar fi stat altfel, acesta este genul de relație pe care poate că aș fi avut-o cu părinții mei.

Însă părinții mei au destul stres; n-au nevoie să-și facă griji pentru mine. Așa că eu port povara nevoii de a construi o viață minunată nu numai pentru o fiică, ci pentru două.

Acum îmi reazem capul de spătar și mă gândesc la răspunsul doctorului Shields: „E o povară grea”.

Faptul că știu că altcineva înțelege mă face să mă simt mai puțin singură.

Mă întreb dacă doctorul Shields își desfășoară în continuare studiul sau am fost unul dintre ultimii săi subiecți. Mi s-a spus Subiectul 52, dar n-am idee câte alte fete anonime au stat pe același scaun metalic incomod, apăsând pe aceeași tastatură, în alte zile. Poate că el vorbește chiar acum cu altcineva.

Vecina mea de banchetă își schimbă poziția, trecând iar granița invizibilă în spațiul meu. N-are rost să lupt. Mă trag spre culoar, apoi iau în mână telefonul. Derulez mesajele vechi, căutând unul de la o colegă de liceu care organizează o reuniune neoficială la un bar din cartier în seara de după Ziua Recunoștinței, însă derulez prea departe și dau în schimb de mesajul primit de la Katrina în vară, cel la care n-am răspuns: „Bună, Jess. Ce zici, ne vedem la o cafea? Aș vrea să stăm de vorbă”.

Sunt aproape sigură că știu despre ce vrea să vorbim.

Plimb degetul pe ecran, ca să nu-i mai văd mesajul. Apoi îmi pun căștile și deschid *Urzeala tronurilor.*

Tata așteaptă în stație în jacheta lui preferată, cu emblema Eagles, și cu o căciulă verde tricotată trasă pe urechi. Îi văd răsuflarea ieșind în aerul rece, norișori albi ca niște ghemotoace de vată.

N-au trecut decât patru luni de când am fost acasă ultima dată, dar când îl zăresc pe fereastră primul gând este că pare mai bătrân. Părul care se ițește de sub căciulă e mai mult alb decât negru și stă un pic pleoștit, ca și cum ar fi obosit.

Ridică ochii și mă surprinde privindu-l. Aruncă țigara pe care o fumează pe furiș. Oficial, s-a lăsat

de fumat acum doisprezece ani, ceea ce înseamnă că nu mai fumează în casă.

Un zâmbet îi apare pe față când cobor din autobuz.

— Jessie, zice, îmbrățișându-mă.

E singurul care îmi spune așa. Tata e înalt și voinic, și îmbrățișarea lui aproape că mă strivește. Îmi dă drumul și se apleacă să se uite în cușca pe care o țin.

— Salut, mititelule, îi zice lui Leo.

Șoferul scoate valize din pântecul autobuzului. Mă întind spre a mea, dar mâna tatei ajunge prima.

— Ți-e foame? întreabă, ca întotdeauna.

— Sunt lihnită, zic, ca întotdeauna.

Mama ar fi dezamăgită dacă aș veni acasă cu stomacul plin.

— Mâine Eagles joacă cu Bears, zice tata în timp ce ne îndreptăm spre parcare.

— Meciul de săptămâna trecută a fost ceva deosebit.

Sper ca remarca mea să fie destul de flexibilă ca să acopere o victorie sau o înfrângere. Am uitat să verific scorul când eram în autobuz.

Când ajungem la vechea sa Chevy Impala îmi pune valiza în portbagaj. Îl văd că se crispează; în zilele friguroase îl supără mai tare genunchiul.

— Să conduc eu? mă ofer. Arată aproape jignit, așa că adaug iute: N-o fac niciodată în oraș și mă tem că-mi pierd îndemânarea.

— A, sigur, zice.

Îmi aruncă cheile și le înhață din zbor cu mâna dreaptă.

Cunosc obiceiurile părinților mei aproape la fel de bine cum mi le cunosc pe ale mele. Și înainte să treacă o oră de la sosirea acasă îmi dau seama că ceva nu e în ordine.

De cum oprim în fața casei, tata îl scoate pe Leo din cușcă și se oferă să-l plimbe în jurul cvartalului. Abia aștept să intru și să le văd pe

mama și pe Becky, așa că accept. Când se întorc, tata nu reușește să-i desfacă lesa lui Leo. Mă duc să-l ajut. Mirosul de tutun e așa de puternic, încât îmi dau seama că a mai fumat pe șest încă o țigară.

Nici când era în mod oficial fumător nu trăgea două țigări într-un interval atât de scurt.

Apoi, în timp ce eu și Becky stăm pe taburete în bucătărie, rupând frunze de salată, mama își toarnă un pahar cu vin și mă îmbie și pe mine.

— Da, zic.

La început nu dau atenție acestui lucru. E seara dinainte de Ziua Recunoștinței, așa că pare weekend.

Dar își toarnă al doilea pahar în vreme ce pastele încă fierb.

Mă uit la ea cum amestecă în sosul de roșii. N-are decât cincizeci și unu de ani, nu e mult mai în vârstă decât mamele de la *bat mitzvah*-uri, cele care vor să arate destul de tinere ca să fie luate drept adolescente. Își vopsește părul castaniu și poartă un Fitbit care monitorizează cei zece mii de pași zilnici, și totuși pare un pic dezumflată, ca un balon vechi de ozi care a pierdut din heliu.

Pe când stăm la masa rotundă de stejar, mama mă asaltează cu întrebări despre muncă, în vreme ce tata presără pe paste parmezan ras.

De data asta n-o mint. Spun că am făcut o mică pauză în activitatea din teatru ca să mă ocup de machiaj ca profesionist independent.

— Cum a rămas cu spectacolul despre care mi-ai spus săptămâna trecută, scumpa mea? întreabă mama

Al doilea pahar cu vin e aproape gol.

Nu-mi prea amintesc ce am spus. Iau o gură de *rigatoni* înainte să răspund.

— S-a terminat. Dar asta e mai bine. Îmi pot face singură programul. Și apoi, am ocazia să întâlnesc o droaie de oameni interesanți!

— O, asta-i bine.

Fruntea încruntată i se netezește.

Mama se răsucește spre Becky.

— Poate că într-o bună zi o să te muți și tu la New York și o să locuiești într-un apartament și o să ai ocazia sa cunoști oameni interesanți!

Acum eu sunt cea care se încruntă. Leziunea cerebrală pe care a suferit-o Becky în copilărie n-a afectat-o doar fizic. Atât memoria pe termen scurt, cât și cea pe termen lung au fost afectate în așa măsură încât nu va putea niciodată să locuiască singură.

Mama n-a renunțat niciodată la speranța falsă și a încurajat-o pe Becky să facă la fel.

În trecut, asta mă deranja puțin. Dar acum pare cumva… lipsit de etică.

Îmi imaginez cum ar formula întrebarea doctorul Shields: „Să-i oferi cuiva visuri nerealiste este nedrept sau e o dovadă de bunătate?”

Mă gândesc cum i-aș explica gândurile mele despre această situație. „Nu-i cu totul greșit”, aș scrie. „Și poate că această credință e mai puțin pentru Becky, și mai mult pentru mama.”

Iau o gură de vin, apoi schimb dinadins subiectul.

— Sunteți încântați că mergeți în Florida?

Se duc în fiecare an toți trei cu mașina, la două zile după Crăciun, și se întorc pe 2 ianuarie. Stau în același motel ieftin la depărtare de o stradă de plajă. Oceanul este locul preferat al lui Becky, cu toate că nu înoată destul de bine ca să intre în apă mai sus de brâu.

Părinții mei se uită unul la altul.

— Ce e? zic.

— Oceanul e prea rece anul ăsta, zice Becky.

Prind privirea tatei și el scutură din cap.

— Vorbim mai târziu despre asta.

Mama se ridică brusc și strânge farfuriile.

— Lasă-mă pe mine, zic.

Flutură din mână.

— Du-te cu tata să-l plimbați pe Leo, bine? O s-o ajut pe Becky să se pregătească de culcare.

Bara metalică din mijlocul canapelei extensibile mi se înfige în șale. Mă răsucesc iar pe salteaua subțire, încercând să găsesc o poziție care să înduplece somnul să vină.

E aproape unu noaptea și casa e tăcută. Însă mintea mi se învârte ca o mașină de spălat, rotind imagini și frânturi de discuție.

De cum am pășit afară, tata a scos din buzunarul jachetei un pachet de Winston și o cutie de chibrituri. A frecat un chibrit de ea, ferind scânteia de vânt cu palma făcută căuș. De-abia la a treia încercare a reușit să-l aprindă.

Mi-a trebuit aproape tot atâta timp ca să asimilez vestea pe care tocmai mi-o dăduse.

— Să pleci de la ei cu o compensație bănească? am repetat, în cele din urmă.

A dat afară din piept fumul.

— Am fost sfătuiți insistent să acceptăm. Acelea au fost cuvintele din nota internă.

Era întuneric și, cu toate că nu merseserăm decât până la colț, deja mă furnicau mâinile de la frig. Nu vedeam expresia tatei.

— O să-ți cauți alt serviciu? l-am întrebat.

— Am tot căutat, Jessie.

— O să găsești ceva curând.

Cuvintele mi-au scăpat înainte să-mi dau seama că fac exact ceea ce face mama cu Becky.

Mă răsucesc iar pe saltea și îl cuprind cu brațul pe Leo.

Eu și Becky împărțeam camera, însă, după ce m-am mutat, Becky merita să aibă tot spațiul. În locul în care fusese patul meu sunt acum o mini-trambulină cu gărduț de protecție și o masă pentru activități. E singurul loc în care a locuit de când se știe.

Părinții mei trăiesc în casa asta de aproape treizeci de ani. Ar fi fost achitată până acum, însă a fost nevoie s-o ipotecheze ca să plătească facturile medicale ale lui Becky.

Știu cât cheltuiesc în fiecare lună; m-am uitat peste facturile pe care mama le ține într-un sertar al noptierei lor.

Capul mi-e plin din nou de întrebări. Aceasta este cea care contează cel mai mult: Ce o să se întâmple cu ei când banii de compensație se termină?

Joi, 22 noiembrie

În fiecare an, petrecerea de Ziua Recunoștinței se ține la mătușa Helen și unchiul Jerry. Casa lor e mult mai mare decât a părinților mei, în sufragerie e o masă la care putem sta comod toți zece. Mama face întotdeauna mâncare de fasole verde cu ceapă prăjită pe margini, iar eu și Becky pregătim umplutura pentru curcan. Înainte să plecăm, Becky mă roagă s-o machiez.

— Cu mult drag, îi spun.

Ea a fost prima pe care am exersat, când eram copii.

N-am la mine trusa profesională, dar tenul lui Becky seamănă atât de mult cu al meu – piele albă cu câțiva pistrui, ochi căprui-deschis, sprâncene drepte –, încât caut în portfardul meu personal și mă apuc de lucru.

— Cum vrei să arăți? întreb.

— Ca Selena Gomez, zice Becky.

E admiratoarea ei încă de pe când Selena apărea pe Disney Channel.

— Îți place să mă pui la încercare, nu-i așa? zic, și ea chicotește.

Întind o cremă hidratantă colorată pe pielea lui Becky, gândindu-mă la ce a spus mama la cină. Nu m-am mai dus în Florida cu ei după ce m-am mutat la New York, dar mama îmi trimite întotdeauna poze cu Becky culegând scoici într-o găletușă sau râzând când un val o lovește în stomac. Becky adoră băuturile fără alcool Pink Panther, cu o umbreluță și supliment de cireșe confiate, pe care i

le aduce ospătarul în localul cu fructe de mare preferat al părinților mei. Tata o duce pe Becky să joace minigolf, în vreme ce mama se plimbă pe plajă, sau merg cu toții să prindă crabi la capătul digului. Rareori prind vreun crab și, când o fac, întotdeauna îl aruncă înapoi.

Este singurul moment din an când par să se destindă cu adevărat.

— Ce-ar fi să veniți la mine la New York după Crăciun, propun. Vă pot duce să vedeți bradul uriaș. Am putea să vedem trupa de dans Rockettes cum dau din picioare și cântă și să bem ciocolată caldă la Serendipity.

— Îmi place cum sună, zice Becky, dar îmi dau seama ca ideea o neliniștește un pic.

A mai fost la mine, dar zgomotele și mulțimile o tulbură.

Adaug un pic de roșu ca să-i evidențiez pomeții, apoi îi pun pe buze un luciu roz pal. Îi spun să uite în sus cât îi aplic cu grijă rimel pe gene.

— Închide ochii, zic, și Becky zâmbește.

Asta-i partea care îi place cel mai mult.

O iau de mână și o conduc la oglinda din baie.

— Arăt frumoasă! zice Becky.

O îmbrățișez strâns, ca să nu vadă cum mi se umplu ochii de lacrimi.

— Ești, îi șoptesc.

După ce mătușă Helen a servit plăcinta cu dovleac și nuci pecan, bărbații se duc în living să se uite la meci, iar femeile se retrag în bucătărie ca să spele vasele. Încă un ritual.

— Îîîh. Sunt atât de plină că o să vărs, geme verișoara Shelly, scoțându-și bluza pe dinafară.

— Shelly! o mustră mătușa Helen.

— Tu ești de vină, mamă. Mâncarea a fost grozavă.

Shelly îmi face cu ochiul.

Iau un ștergar, în vreme ce Becky aduce farfuriile și le așează cu grijă. Mătușa Helen și-a

renovat bucătăria acum câțiva ani, înlocuind blatul din pal melaminat cu granit.

Mama începe să frece platourile pe care mătușă Helen le aduce din sufragerie. Verișoara Gail, sora lui Shelly, e gravidă în luna a opta. Se trântește pe un scaun la masa din bucătărie cu un oftat teatral, apoi trage alt scaun ca să-și pună pe el picioarele. Gail face ce face și izbutește întotdeauna să scape de spălatul vaselor, însă de data asta are o scuză rezonabilă.

— Deeeeci… mâine-seară toată lumea se adună la Brewster, zice Shelly în timp ce pune restul de umplutură într-un vas cu capac. Prin *toată lumea* înțelege colegii noștri de liceu care au o reuniune neoficială. Ghici cine o să fie acolo!

Se oprește din vorbit.

— Cine? întreb, în cele din urmă.

— Keith. A divorțat.

Aproape că nu-mi amintesc care dintre jucătorii de fotbal e el.

Pe Shelly n-o interesează pentru ea însăși; s-a măritat acum un an și jumătate. Pariez pe douăzeci de dolari că până anul viitor ea o să fie cea cu picioarele pe scaun.

Shelly și Gail se uită la mine, așteptând. Gail își rotește încet mâinile pe burtă.

Telefonul îmi vibrează în buzunarul fustei.

— Sună distractiv, zic. Tu o să fii șoferul nostru, nu, Gail?

— S-o crezi tu, zice Gail. O să fiu în cadă, citind *Us Weekly.*

— Te vezi cu cineva la New York? întreabă Shelly.

Telefonul mai vibrează o dată, cum face întotdeauna când nu citesc imediat un mesaj.

— Nimic serios, zic.

Are vocea mieroasă:

— Trebuie să fie greu să te compari cu toate fotomodelele alea splendide.

Gail a moștenit părul blond și stilul pasiv-agresiv de la mătușa Helen, care se bagă și ea iute în vorbă:

— Nu mai amâna prea mult să faci copii, zice. Pariez că cineva abia așteaptă să aibă nepoți!

De obicei, mama lasă să treacă pe lângă ea împunsăturile mătușii Helen, dar acum aproape că o simt cum se zbârlește. Poate din pricină că a băut iar la cină.

— Jess e prea ocupată cu toate spectacolele alea de pe Broadway, zice mama. Se bucură că are o carieră înainte să se așeze la casa ei.

Nu-i clar dacă mama mă apără pe mine sau pe sine cu exagerarea.

Conversația noastră e întreruptă când apare soțul lui Gail, Phil.

— Vreau doar niște sticle de bere, zice deschizând frigiderul.

— Ce drăguț, zice Shelly. Norocoșilor, care puteți să stați să vă uitați la meci și să beți, în vreme ce noi, femeile, spălăm vasele.

— Chiar vrei să te uiți la meci, Shel? zice el.

Ea flutură din mână.

— Plimbă ursu'.

Încerc să mă prefac interesată de discuția dacă galbenul e sau nu culoarea potrivită pentru camera copilului lui Gail, dar renunț și mă retrag. Mă duc în baie și scot telefonul din buzunar.

Aroma prea dulceagă a lumânării cu aromă de turtă dulce care arde pe blatul chiuvetei aproape că mă îneacă.

Pe ecran e un mesaj de la un număr necunoscut:

Cer iertare dacă îți tulbur sărbătoarea. Sunt dr. Shields. Ești în oraș în acest weekend? Dacă da, aș vrea să mai programez o ședință cu tine. Dă-mi de știre când ești disponibilă.

Citesc textul de două ori.

Nu-mi vine să cred că doctorul Shields m-a contactat direct.

Am crezut că studiul nu are decât două părți, dar poate că am înțeles greșit. Dacă vrea să particip la mai multe ședințe, asta ar putea să însemne mult mai mulți bani.

Mă întreb dacă doctorul Shields mi-a trimis mesajul doar fiindcă Ben e liber. La urma urmei, e Ziua Recunoștinței. Poate că doctorul Shields e în biroul de acasă, lucrând un pic în timp ce nevastă-sa unge curcanul din cuptor cu sos, iar nepoții pun masa. Ar putea fi atât de dedicat muncii, încât îi este greu să se desprindă de ea, așa cum mie începe să-mi fie greu să nu mă mai gândesc la chestiunile morale.

O mulțime de tinere care au participat la acest studiu probabil că ar fi bucuroase să aibă ocazia să revină pentru alte ședințe. Mă întreb de ce doctorul Shields m-a ales pe mine.

Biletul meu de întoarcere este pentru duminică dimineața. Părinții mei ar fi dezamăgiți să plec mai devreme, chiar dacă le-aș spune că e pentru un angajament important.

Încă nu răspund. Pun telefonul la loc în buzunar și deschid ușa băii.

Phil stă în fața mea.

— Scuze, zic și încerc să mă strecor pe lângă el pe coridorul îngust.

Simt mirosul de bere în răsuflarea lui când se apleacă spre mine. Și Phil a fost coleg de liceu cu noi. El și Gail sunt împreună de când el era în clasa a douăsprezecea, iar ea într-a zecea.

— Am auzit că Shelly vrea să te combine cu Keith, zice.

Scot un hohot mic de râs, dorindu-mi să se dea deoparte și să nu-mi mai blocheze calea.

— Nu mă interesează Keith, zic.

— Mda? Se apleacă și mai mult. Ești prea bună pentru el.

— Ăăă, mulțumesc, zic.

— Știi, întotdeauna am avut o slăbiciune pentru tine.

Îngheț. Ochii lui mă ațintesc.

Soția lui e gravidă în opt luni. Ce naiba face?

— Phil! strigă Gail din bucătărie. Vorbele ei sparg tăcerea. Sunt obosită. Trebuie să plecăm acasă.

În sfârșit, se dă la o parte și mă grăbesc să trec pe lângă el, lipită de perete.

— Ne vedem mâine, Jess, zice înainte să închidă ușa băii.

Mă opresc în capătul coridorului.

Dintr-odată, puloverul de lână îmi dă mâncărimi și nu pot trage destul aer în piept. Nu știu dacă e de la lumânarea cu miros înțepător sau de la încercarea lui Phil de a flirta cu mine. Senzația nu mi-e necunoscută; de aceea am plecat de acasă acum câțiva ani.

Mă duc la veranda din spate.

În vreme ce stau afară și trag cu nesaț în piept aerul rece, degetele îmi pipăie în buzunar carcasa netedă de plastic a telefonului.

Părinții mei vor termina banii, în cele din urmă. Ar trebui să pun deoparte acum cât de mulți pot. Și, dacă îl refuz pe doctorul Shields, poate că o să găsească alt subiect, unul mai flexibil.

Până și eu recunosc că găsesc prea multe justificări.

Scot telefonul și îi răspund doctorului Shields: *Pot oricând sâmbătă sau duminică.*

Aproape imediat văd cele trei puncte care înseamnă că scrie răspunsul. După o clipă îl citesc: *Minunat. Ai confirmare pentru prânz, sâmbătă. În același loc.*

8

Sâmbătă, 24 noiembrie

Habar n-ai cu câtă nerăbdare a fost așteptată a treia ta ședință, Subiect 52.

Arăți la fel de frumoasă ca întotdeauna, însă ești mai reținută. După ce intri în sala 214, îți scoți cu gesturi încete haina și o pui pe spătarul scaunului. Atârnă într-o parte, dar n-o îndrepți. Te așezi greoi și șovăi înainte de a atinge tasta *Enter,* ca să începi.

Și tu ai fost singură de Ziua Recunoștinței?

După ce apare prima întrebare și îți deschizi gândurile, adevărata ta natură se manifestă și devii mai însuflețită.

Înveți să te bucuri de proces, nu-i așa?

Când apare a patra întrebare, degetele ți se mișcă rapid pe tastatură. Ținuta ta este excelentă. Nu te foiești. Astea toate arată că ai sentimente deosebit de puternice și limpezi în privința acestui subiect anume.

Îl vezi pe logodnicul prietenei tale sărutând altă femeie cu o săptămână înainte de nuntă. Îi spui prietenei?

Ce aș face este asta, tastezi. *M-aș duce direct la el și i-aș spune că are la dispoziție 24 de ore ca să-i mărturisească, altfel îi spun eu. Una ar fi dacă s-ar afla cu amicii lui la o petrecere de burlaci într-un club de striptease și ar pune o bancnotă de douăzeci în șnurul de la chiloții tanga ai unei dansatoare. Mulți bărbați fac asta ca să se dea în spectacol. Dar, în afară de o astfel de situație, nu există nicio scuză. N-aș putea să mă uit în altă parte și să mă prefac că n-am văzut. Pentru că, dacă un tip înșală o dată, știi că o s-o mai facă.*

După ce scrii aceste cuvinte te oprești, apeși pe *Enter* și aștepți următoarea întrebare.

Care nu apare imediat.

Trece un minut.

E totul în ordine? tastezi.

Mai trece un minut.

E înjghebat un răspuns: *Așteaptă un pic, te rog.*

Pari nedumerită, dar încuviințezi din cap.

Răspunsul tău este categoric: se pare că tu crezi că oamenii nu-și pot remodela comportamentul înnăscut, nici chiar atunci când impulsurile lor duc la durere și distrugere.

Sprâncenele încruntate și ochii un pic îngustați ilustrează profunzimea convingerilor tale.

„Pentru că, dacă un tip înșală o dată, știi că o s-o mai facă."

Aștepți următoarea întrebare. Dar nu se arată.

Răspunsurile tale au creat o conexiune neașteptată; când sunt legate între ele, creează o epifanie.

Sunt revăzute liniile esențiale din răspunsurile tale anterioare:

„Nu caut o relație serioasă." Ai scris asta în a doua ședință.

Te răsucești și arunci o privire spre ceasul de pe peretele din spatele tău, apoi spre ușă. Din orice unghi, ești încântătoare.

„Sper că nu-i o problemă dacă încalc regulile." Ai scris aceste cuvinte înainte să mărturisești că acest studiu îți reconfigurează relația cu propria moralitate.

Te joci cu inelele de argint de pe arătător, încruntându-te la ecran. Este unul dintre obiceiurile tale când ești îngândurată sau te simți neliniștită.

„Am mare nevoie de bani", ai scris în prima ședință.

Se întâmplă ceva extraordinar.

De parcă tu ai orienta acum studiul pe alt teritoriu. Tu, tânăra care nici n-ar fi trebuit să facă parte din el.

Ți se mai pun două întrebări. Nu fac parte din secvență, dar nu o să afli asta.

Răspunzi la ele încrezătoare. Fără cusur.

Ultima întrebare pe care o vei primi astăzi este una pe care n-o va vedea nici un alt subiect.

A fost creată anume pentru tine.

Când apare, ochii ți se măresc în timp ce citesc ecranul.

Dacă răspunzi la ea într-un anume fel, vei ieși din această încăpere și nu te vei mai întoarce niciodată.

Dacă însă răspunzi în alt fel, posibilitățile sunt nenumărate: ai putea deveni pionier în domeniul cercetării psihologice.

E un joc de noroc – punerea acestei întrebări.

Meriți riscul.

Nu răspunzi imediat. Tragi în spate scaunul și te ridici.

Apoi dispari.

Pașii tăi răpăie pe linoleum. Apari scurt în raza vizuală, apoi dispari iarăși.

Te plimbi de colo colo.

Acum rolurile s-au inversat: Tu ești cea care provoci o întârziere. De asemenea, ești cea care va hotărî dacă acest studiu va suferi sau nu o metamorfoză.

Te întorci pe scaun și te apleci în față. Ochii tăi se mișcă repede în timp ce citesc încă o dată întrebarea de pe ecran.

Ai fi de acord să-ți extinzi participarea la acest studiu? Compensația ar fi substanțial mai mare, dar și ție ți se va cere substanțial mai mult.

Încet, ridici mâinile și începi să tastezi.

Sunt de acord.

9

Sâmbătă, 24 noiembrie

Totul a început la fel la a treia ședință: Ben așteptând în hol, cu un pulover anchior bleumarin. Sala goală. Un laptop pe un pupitru din rândul întâi, cu cuvintele *Bine ai revenit, Subiect 52* plutind pe ecran.

În după-amiaza asta aproape că așteptam cu nerăbdare să răspund la întrebările doctorului Shields; poate că era vorba de posibilitatea de a scăpa de povara sentimentelor încâlcite după vizita acasă.

Dar spre sfârșitul ședinței lucrurile au devenit ciudate.

De îndată ce am răspuns la întrebarea despre tipul care își înșală logodnica a urmat o pauză lungă, și tonul întrebărilor s-a schimbat. N-aș ști să spun exact cum, următoarele două, pur și simplu, sunau diferit. Ajunsesem să mă aștept să scriu despre lucruri pe care le cunosc sau despre experiențe pe care le-am avut. Ultimele întrebări păreau genul acela important, filosofic, întrebări care ți se pun la un examen de educație civică. Era nevoie să reflectezi ca să răspunzi, însă n-a trebuit să sap adânc în amintirile dureroase, așa cum vrea adesea doctorul Shields să fac.

Pedeapsa trebuie sau nu să fie pe măsura delictului?

Și apoi:

Victimele au sau nu dreptul să se răzbune singure?

Chiar înainte să plec a trebuit să mă lupt cu mine ca să hotărăsc dacă trec la următorul nivel al studiului. „Ți se va cere substanțial mai mult”, a scris doctorul Shields. Suna cam amenințător.

Ce înțelegea prin asta doctorul Shields? Am încercat să-l întreb. Răspunsul a apărut pe ecran exact așa cum apar întotdeauna întrebările sale. N-

a scris decât că o să-mi explice miercuri, dacă mă pot întâlni cu el.

În cele din urmă am hotărât că banii în plus sunt mult prea ispititori ca să refuz.

Și totuși, în vreme ce mă îndrept spre casă, nu pot să nu mă întreb ce plănuiește.

N-o să mă port prostește, îmi zic, apoi îi pun lesa lui Leo și o iau spre Grădina botanică 6BC. E una dintre plimbările mele preferate prin cartierul Alphabet City, și un loc bun de cugetare.

Doctorul Shields vrea să ne întâlnim în carne și oase. Însă mi-a dat altă adresă decât sala de curs de la NYU. Mi-a spus să mă duc într-un loc de pe East Sixty-second Street.

Nu știu dacă este biroul sau locuința lui. Sau cu totul altceva.

Leo trage brusc de lesă, smucindu-mă spre copacul lui preferat. Îmi dau seama că încremenisem în drum.

Văd că se apropie o vecină cu pudelul ei pitic. Ridic iute telefonul la ureche și mă prefac că sunt absorbită de o discuție când trece pe lângă mine. N-am chef să stau la taclale cu ea.

Sunt mereu povești despre tinere din oraș care ajung să fie atrase în situații periculoase. Le văd fețele pe coperta lui *New York Post* și primesc avertizări pe telefon când a avut loc un delict violent în cartierul meu.

Nu că nu mi-aș asuma riscuri calculate; munca mă face să intru în locuințe necunoscute în fiecare zi, și m-am dus acasă la tipi pe care abia îi întâlnisem.

Însă asta pare altceva.

N-am spus nimănui despre studiu; doctorul Shields l-a conceput în acest fel. Știe foarte multe despre mine, dar eu nu știu, practic, nimic despre el.

Totuși, poate că există o modalitate să aflu.

Tocmai am ajuns în grădină, dar îl trag ușurel pe Leo și ne întoarcem acasă, iar pașii îmi sunt mai

iuți decât la începutul plimbării.

E vremea să schimb foaia. Acum o să fac eu niște cercetări.

Destup o sticlă de Sam Adams, iau agenda electronică și mă așez pe canapea. Cu toate că nu-i cunosc prenumele, ar trebui să fie destul de ușor să restrâng lista doctorilor Shields din New York adăugând „cercetare” și „psihiatrie” în fereastra de căutare Google.

Apar îndată câteva zeci de rezultate. Primul este un articol profesional despre ambiguitatea etică în relațiile familiale. Așadar, această parte a poveștii se potrivește.

Mișc cursorul către linkul de imagini.

Trebuie să văd o fotografie a bărbatului care știe totul, de la adresa la care locuiesc până la detaliile ultimei mele întâlniri sexuale.

Șovăi înainte să dau clic.

Mi l-am închipuit pe doctorul Shields așa cum aș vrea să fie, înțelept și cu aer de bunic, cu ochii blânzi. Acea imagine este atât de concretă, încât mi-e greu să mi-l închipui în orice alt fel.

Adevărul este însă că nu mă bazam pe nimic concret.

Ar putea fi oricine.

Dau clic.

Apoi mă dau înapoi și trag brusc aer în piept.

Gândul care îmi vine imediat în minte este că am făcut o greșeală.

Imaginile înfloresc pe ecran, umplându-l ca un mozaic.

Ochii mei de-abia ajung să se uite la una, când altă fotografie îmi atrage privirea, apoi alta.

Citesc legendele, ca să verific, apoi mă holbez la cea mai mare imagine de pe ecran.

Doctorul Shields nu-i nici pe departe profesorul trupeș pe care mi l-am închipuit.

Doctorul Shields, doctorul *Lydia* Shields, este una dintre cele mai izbitor de frumoase femei pe

care le-am văzut în viața mea.

Mă aplec în față, sorbind din ochi părul ei lung, blond-roșcat, și pielea albă ca laptele. Are spre patruzeci de ani. E o eleganță rece în trăsăturile ei frumos cizelate.

E greu să-ți desprinzi privirea de ochii ei albaștri-deschis. Te hipnotizează.

Chiar și din fotografie, simt că se uită la mine.

Nu știu de ce am presupus că e bărbat. Privind în urmă, îmi dau seama că Ben nu i-a zis decât „doctorul Shields". Faptul că mi-am închipuit-o greșit spune, probabil, ceva despre mine.

În cele din urmă, dau clic pe o imagine. Stă în picioare pe o scenă, cu un microfon în mâna stângă. Pare să aibă o verighetă cu diamante. Poartă o bluză de mătase asortată cu fusta strâmtă și pantofi cu toc atât de înalt, încât nu-mi pot închipui cum i-aș suporta fie și numai pe drumul până la scenă, cu atât mai puțin pe durata discursului. Are gâtul lung și grațios, și nicio cantitate de fard de contur n-ar putea să creeze felul acela de pomeți.

Pare genul de femeie care trăiește într-o lume foarte diferită de aceea în care trăiesc eu, trudindu-mă să fac rost de cliente și lingușindu-le ca să capăt un bacșiș mai mare.

Credeam că o cunosc pe persoana căreia îi scriam: un bărbat înțelegător, plin de compasiune. Dar faptul că doctorul Shields e femeie mă face să mă gândesc din nou la toate întrebările.

Și la toate răspunsurile mele.

Ce crede această femeie cu înfățișare fără cusur despre viața mea dezordonată?

Mi se aprind obrajii când îmi amintesc că am pomenit cu dezinvoltură de dansuri în poală și de chiloți tanga la o petrecere de burlaci când am răspuns la întrebarea despre ce aș face dacă l-aș vedea pe logodnicul unei prietene sărutând altă femeie. Gramatica n-a fost întotdeauna perfectă

când am scris răspunsurile, și n-am fost atentă la formulări.

Și totuși, s-a purtat frumos cu mine. M-a îmboldit să dezvălui lucruri despre care nu vorbesc niciodată și m-a alinat.

N-a dezgustat-o nimic din ce i-am mărturisit; m-a invitat să mă mai duc. Vrea să ne întâlnim, îmi amintesc.

Măresc fotografia, observând pentru prima dată că doamna doctor Shields zâmbește discret în timp ce ține microfonul aproape de buze.

Încă sunt un pic neliniștită în privința întâlnirii de miercuri, însă acum din alte motive. Presupun că nu vreau s-o dezamăgesc când ne cunoaștem.

Dau să-mi închid laptopul. Apoi mișc cursorul înapoi și dau clic pe linkul de știri din Google search. Iau telefonul și notez pe el. Scriu adresa cabinetului ei, care se potrivește cu locul în care a propus să ne vedem miercuri; titlul unei cărți pe care a scris-o și universitatea la care a studiat, Yale.

Nu pot lăsa faptul că dr. Shields e femeie să-mi schimbe planul inițial. Mă plătește cu o grămadă de bani și încă n-am habar din ce motiv, sau pentru ce anume.

Și, uneori, oamenii care par cum nu se poate mai împliniți și mai echilibrați sunt cei care te pot răni cel mai profund.

Luni, 26 noiembrie

Fotografiile ei nu mint, ceea ce e potrivit, dacă ne gândim că studiază regulile despre spunerea adevărului.

N-a fost greu de găsit online orarul doamnei doctor Shields la NYU; a fost unul dintre primele rezultate ale căutării. Predă doar un seminar pe săptămână, lunea, de la cinci la șapte seara. Sala de curs e puțin mai departe pe coridor față de sala

214. E atât de diferit aici azi, cu holurile pline de zgomot și activitate.

Doamna doctor Shields își aranjează pe umeri șalul gri perlat, scoțându-și de sub el părul strălucitor, în timp ce merge pe coridor. Port șapcă de baseball și blugi, ca multe dintre studentele care mișună pe aici.

Îmi țin respirația când se apropie. Stau după două fete care sporovăiesc cu însuflețire, dar doamna doctor Shields tocmai e pe cale să treacă pe lângă ele. Cu puțin înainte să ajungă, mă furișez într-o toaletă.

După câteva secunde scot capul. Ea își continuă drumul pe coridor, spre scări.

O las s-o ia înainte câțiva metri, apoi o urmăresc afară din clădire. Prind o undă cât se poate de discretă a unui parfum proaspăt și minunat.

Mi-e imposibil să-mi iau ochii de la ea.

E ca și cum ar pluti pe străzi într-o bulă protectoare, în care nimic nu poate să-i zbârlească părul, să-i agațe ciorapii sau să-i scâlcieze tocurile. Câțiva bărbați întorc capetele să se uite după ea, și un curier care manevrează un cărucior greu îl dă la o parte din calea ei. Trotuarul e ticsit de navetiști și oameni ieșiți la cumpărături, dar ea nu trebuie să încetinească pasul.

Cotește pe Prince Street și trece pe lângă un șir de buticuri care vând pulovere cu glugă din cașmir, la trei sute de dolari bucata, și cosmetice în cutii care arată ca niște bijuterii.

Nu aruncă nicio privire spre vitrine. Spre deosebire de ceilalți, nu vorbește la telefon, nu ascultă muzică și nu e distrasă de ce e în jur.

Merge până în dreptul unui restaurant franțuzesc mic, aflat ceva mai departe pe stradă, apoi deschide ușa și dispare înăuntru.

Rămân pe loc, neștiind ce să fac.

Aș vrea să mă mai uit la ea, fiindcă nu i-am văzut fața decât în fugă. Dar ar fi prea ciudat să aștept afară tot timpul cât mănâncă.

Dau să plec, când văd că șeful de sală a condus-o la o masă de lângă fereastră. E la vreo patru metri de mine. Dacă întoarce puțin capul și se uită în sus, ni se vor întâlni privirile.

Mă trag iute spre stânga și mă prefac că citesc meniul afișat sub sticlă într-o parte a ușii.

Încă o pot vedea cu coada ochiului.

Ospătarul se apropie de doamna doctor Shields și îi oferă meniul. Mă uit iar la cel din fața mea. Dacă mi-aș putea permite să mănânc într-un astfel de loc, aș alege *filet mignon* cu *sauce béarnaise* și cartofi prăjiți. Dar aș putea să pun pariu că doamna doctor Shields comandă pește-sabie la grătar *à la Niçoise.*

Vorbește un pic cu ospătarul, apoi îi înapoiază meniul. Pielea îi este atât de albă, încât în lumina lumânării profilul său pare nepământesc. Îmi amintesc de produsele superbe din vitrinele pe lângă care am trecut mai devreme. N-ar părea deplasat să fie și ea expusă acolo, ca s-o admire lumea.

Acum se întunecă, și vârfurile degetelor încep să-mi amorțească, dar încă nu pot să plec.

Mi-a pus toate acele întrebări, dar acum eu sunt cea plină până la refuz cu întrebări pentru ea. Cea mai presantă: De ce îți pasă atât de mult de alegerile pe care le fac oamenii ca mine?

Ospătarul se întoarce cu un pahar cu vin. Doamna doctor Shields ia o înghițitură și observ că nuanța de vișiniu se potrivește aproape perfect cu oja care îi împodobește degetele lungi, subțiri.

Zâmbește și încuviințează din cap spre ospătar, însă după ce el pleacă își atinge cu un deget colțul ochiului. Poate că simte o mâncărime sau îndepărtează un firișor de lână din șal. Este, de asemenea, gestul pe care îl face cineva care își șterge o lacrimă.

Ridică din nou paharul cu vin și de data aceasta ia o înghițitură mai mare.

Am văzut clar o verighetă în fotografia în care ținea microfonul. Dar își ține mâna stângă în poală, așa că nu-mi dau seama dacă mai poartă sau nu verighetă.

Intenționam să mai zăbovesc pe acolo ca să văd dacă am ghicit corect ce a comandat doamna doctor Shields. Dar acum îmi pun căștile și mă îndrept spre est, în direcția unde se află apartamentul meu.

Cu toate că i-am dat doamnei doctor Shields o mulțime de informații intime despre mine, a fost în mod voluntar. Ea nu știe că am urmărit-o într-un astfel de moment de vulnerabilitate. Am impresia că am mers prea departe, ca și cum aș fi depășit o limită.

Locul din fața ei va rămâne liber în seara asta; ospătarul a luat farfuria și tacâmurile de îndată ce doamna doctor Shields i-a înapoiat meniul.

La o masă de două persoane, într-un restaurant romantic, doamna doctor Shields este complet singură.

10

Miercuri, 28 noiembrie

Intri în clădirea de cărămidă văruită de pe East Sixty-second Street și iei liftul până la etajul doi, așa cum ți s-a spus. Apeși pe sonerie ca să fii primită în cabinet și ești invitată să intri.

Te prezinți și întinzi mâna. Strângerea ta de mână este fermă și palma îți e răcoroasă.

Cei mai mulți oameni sunt curioși în privința celor cu care au comunicat, dar cu care nu s-au întâlnit niciodată. Le trebuie puțin timp ca să împace imaginea pe care poate că și-au făcut-o cu ceea ce au în față.

Și totuși, tu nu mă privești decât în treacăt înainte să te uiți prin încăpere. Să fi făcut oare și tu niște cercetări?

Bravo ție, Subiect 52.

Ești mai înaltă decât s-a presupus, cam 1,68 m, însă altfel nu sunt surprize. Îți scoți eșarfa albastră cu franjuri din jurul gâtului și îți netezești părul, care este des, cu bucle castanii mari. Apoi îți scoți haina, lăsând la vedere un pulover gri anchior și pantaloni verzi largi.

Ai adăugat ținutei niște amănunte subtile: Pantalonii sunt rulați până la jumătatea pulpei, puțin deasupra botinelor. Puloverul e băgat în pantaloni în față, lăsând la vedere o curea roșie împletită. În ansamblu ar trebui să fie un dezastru, cu amestecătura de culori și țesături care se bat cap în cap. Și totuși, arată a ceva care ar putea să fie prezentat pe un blog de modă.

Ești invitată să iei loc.

Locul unde alegi să te așezi va spune ceva.

În spațiul pentru conversații sunt două fotolii din piele cu spătar înalt și o canapea cu două locuri.

Cei mai mulți aleg canapeaua.

Cei care n-o fac sunt, de obicei, bărbați, deoarece, în subconștient, le permite să se simtă autoritari într-un mediu care te face vulnerabil. Regula generală este că pacienții care aleg un fotoliu nu sunt încântați să fie aici.

Tu treci de canapea și te așezi pe un fotoliu, dar nu dai semne de disconfort.

E un lucru plăcut, și nu complet neașteptat.

Fotoliul te poziționează în fața psihiatrului, direct la nivelul ochilor. Te uiți din nou în jur, acordându-ți fără grabă un moment în care să te orientezi. Cabinetul terapeutului trebuie să-i facă pe pacienți să se simtă bine-veniți, protejați, în siguranță. Dacă mediul nu este armonios, pacientului poate să-i fie mai greu să se destindă, și scopurile terapiei vor fi mai greu de atins.

Ochii tăi trec peste pictura cu valurile oceanului, de un albastru ca oțelul, apoi peste cameliile proaspăt culese, cu tije verzi fragede, dintr-o vază ovală. Privirea îți zăbovește pe cărțile de pe rafturile din spatele biroului. Ești ageră; absorbi amănuntele.

Poate că ți-ai dat seama chiar și de prima regulă a terapiei: Medicul trebuie să rămână, cumva, o tablă nescrisă. Obiectele din cabinet care ți-au atras privirea nu pot fi identificate ca personale. Nu există fotografii de familie; nimic care să implice controverse, cum ar fi un obiect care trădează înclinații politice sau cauze sociale; și nimic ostentativ, cum ar fi logoul Hermès pe o pernă de pe canapea.

A doua regulă a terapiei: Nu-ți judeca pacienții. Rolul medicului este să asculte, să îndrume, să scoată la lumină adevărurile ascunse din viața unui pacient.

A treia regulă este să-i permită pacientului să dirijeze cursul inițial al conversației, astfel încât ședința se deschide de obicei cu o variație a lui „Ce te aduce aici astăzi?” Însă acum nu este o ședință de terapie, așadar, această regulă este

încălcată. În schimb, ți se mulțumește pentru participare.

— Doamnă doctor Shields, spui tu, înainte de a începe, îmi este îngăduit să pun câteva întrebări?

Unii oameni se poticnesc, neștiind ce formă de adresare să folosească. Tu pari să înțelegi instinctiv protocolul. În ciuda dezvăluirilor intime pe care le-ai făcut, hotarele trebuie să fie păstrate… deocamdată, în cele din urmă și celelalte reguli profesionale, la fel ca multe altele, vor fi încălcate în ceea ce te privește.

Vorbești mai departe:

— Ați spus că o să-mi explicați extinderea participării mele la studiul dumneavoastră. Despre ce este vorba?

Ți se spune că proiectul în care te-ai implicat este pe cale să evolueze de la un exercițiu academic la o explorare a moralității și eticii în viața reală.

Ochii ți se măresc. De teamă?

Scenariile nu vor fi deloc primejdioase, ești asigurată. Vei avea controlul deplin și poți să te retragi în orice moment.

Aceasta pare să te liniștească.

Ți se reamintește că suma cu care vei fi recompensată e semnificativ mai mare.

Aceasta îndeplinește obiectivul de a te ispiti și mai mult.

— Cu cât mai mare? întrebi.

Încerci să avansezi prea repede. Însă această selecție nu poate fi grăbită. Mai întâi trebuie să se stabilească încrederea.

Ți se spune că pasul următor trebuie să fie stabilirea unui nivel de referință. Ți se vor pune întrebări fundamentale.

Dacă ești de acord cu procedura, se va începe imediat.

— Desigur, spui. Dați-i drumul.

Tonul tău este nonșalant, dar începi încet să-ți frământi mâinile.

Ca reacție la îndemnuri, descrii copilăria petrecută într-o suburbie din Philadelphia, sora mai mică, cu vătămarea cerebrală pe care a suferit-o și problemele fizice și cognitive ulterioare, și părinții care muncesc din greu. Treci lin la mutarea ta la New York. Privirea ți se îndulcește când pomenești de cățelul pe care l-ai adoptat de la adăpost, apoi vorbești despre perioada în care ai vândut cosmetice la Bloomingdale's.

Îți ferești privirea și șovăi.

— Îmi place oja dumneavoastră.

Deviere. Este o tactică pe care n-ai mai folosit-o.

— Mie nu mi s-ar potrivi vișiniul, dar la dumneavoastră arată minunat.

Lingușire. Un lucru obișnuit în terapie, când un pacient încearcă să fie evaziv.

Medicii sunt antrenați să nu-și judece pacienții. Pur și simplu ascultă, căutând indicii care să dezvăluie ceea ce pacientul știe deja, fie și numai în subconștient.

Totuși, tu nu ești în acest cabinet ca să-ți explorezi sentimentele sau să te ocupi de probleme nerezolvate cu propria mamă.

Nu vei plăti această ședință, cu toate că alții care stau pe locul tău sunt taxați cu 425 de dolari pe oră. Dimpotrivă, tu vei fi răsplătită foarte generos.

Fiecare om are un preț. Al tău rămâne să fie stabilit.

Te uiți țintă la terapeut. Fațada construită cu grijă rezistă. Este tot ce vezi. Este tot ce vei vedea vreodată.

Și totuși, tu vei fi despuiată cu totul. În următoarele săptămâni va trebui să scoți la iveală talentele și forța pe care poate că nici nu știai că le ai.

Însă pari în stare să faci față.

Ești aici în ciuda tuturor previziunilor. Te-ai furișat în studiu fără să fi fost invitată. Nu aveai același profil cu celelalte femei evaluate.

Studiul inițial a fost suspendat pe o perioadă nedeterminată.

Tu, Subiect 52, ești acum singurul meu punct de interes.

11

Vineri, 30 noiembrie

Vocea cristalină a doamnei doctor Lydia Shields se potrivește perfect cu înfățișarea ei atrăgătoare.

La a doua ședință față în față mă așez pe marginea canapelei din cabinetul ei. La fel ca în prima, de acum câteva zile, tot ce fac este să vorbesc despre mine.

Rezemându-mă de brațul canapelei, continui să dau deoparte straturile de minciuni pe care le-am spus părinților mei:

— Dacă ar ști că am renunțat la visul meu de a lucra în teatru, ar fi ca și cum ar trebui să renunțe la visurile lor.

N-am mai fost niciodată la psihiatru, dar asta pare o ședință tradițională de terapie. O parte din mine nu se poate împiedica să se întrebe: Cum se face că *ea* este cea care mă plătește pe *mine?*

Dar, după câteva minute, nu mai sunt conștientă de nimic altceva, în afară de femeia din fața mea și de secretele pe care i le împărtășesc.

Doamna doctor Shields mă privește cu atâta atenție când vorbesc. Așteaptă câteva clipe înainte să răspundă, ca și cum ar rostogoli cuvintele mele prin minte, absorbindu-le complet înainte să aleagă răspunsul. Alături de ea, pe o măsuță, este blocul de corespondență cu file galbene pe care notează din când în când ceva. Scrie cu mâna stângă și nu poartă verighetă.

Mă întreb dacă e divorțată sau poate văduvă.

Încerc să-mi imaginez ce notează. Pe biroul ei se află un singur dosar de carton cu o etichetă cu niște cuvinte dactilografiate pe ea. Sunt prea departe ca să citesc ce scrie. Totuși, ar putea să fie numele meu.

Uneori, după ce răspund la una dintre întrebările ei, mă îndeamnă să spun mai multe; alteori face

observații atât de binevoitoare, că aproape îmi dau lacrimile.

Într-o perioadă de timp atât de scurtă, simt deja că mă înțelege așa cum n-a mai făcut-o nimeni până acum.

— Credeți că e un lucru rău că îmi amăgesc părinții?

Doamna doctor Shields, care stătea picior peste picior, se ridică de pe fotoliul ei de culoarea fildeșului. Face doi pași spre mine și simt cum trupul mi se încordează.

Preț de o clipă, mă întreb dacă are de gând să se așeze lângă mine, dar nu face decât să treacă mai departe. Îmi răsucesc capul și o văd că se apleacă și prinde un mâner din partea de jos a unuia dintre corpurile de bibliotecă din lemn alb.

Trage de el și bagă mâna într-un mini-frigider încorporat. Scoate două sticle mici cu apă Perrier și îmi întinde una.

— Da, zic. Mulțumesc.

Nu-mi e sete, însă când o văd pe doamna doctor Shields dând capul pe spate și luând o înghițitură, mă pomenesc că brațul mi se ridică și fac la fel. Sticla de apă e plăcut de solidă și sunt surprinsă cât de bun e gustul lichidului gazos, rece.

Se așază picior peste picior și îmi îndrept un pic spatele, dându-mi seama că stăteam neglijent.

— Părinții tăi vor să fii fericită, zice doamna doctor Shields. Toți părinții iubitori vor asta.

Încuviințez din cap și, brusc, mă întreb dacă are și ea vreun copil. Spre deosebire de verighetă, nu există un simbol fizic pe care să-l poți purta ca să arăți lumii că ești mamă.

— Știu că mă iubesc, zic. Atâta doar că…

— Sunt complici ai născocirilor tale, zice ea.

De îndată ce rostește aceste vorbe, recunosc adevărul. Doamna doctor Shields are dreptate: părinții mei m-au încurajat, practic, să mint.

Pare să-și dea seama că am nevoie de un moment ca să diger această revelație. Nu-și ia

ochii de la mine și asta pare aproape protector, ca și cum ar încerca să înțeleagă cum m-a afectat afirmația ei. Tăcerea dintre noi nu pare stânjenitoare ori apăsătoare.

— Nu m-am gândit niciodată la asta așa, zic în cele din urmă. Dar aveți dreptate.

Iau ultima înghițitură de Perrier, apoi așez cu băgare de seamă sticla pe măsuță.

— Cred că am tot ce-mi trebuie pentru astăzi, zice doamna doctor Shields.

Se ridică și la fel fac și eu. Se duce la biroul ei cu blat de sticlă, pe care se află un ceas mic, un laptop subțire și dosarul de carton.

În vreme ce deschide unicul sertar al biroului, doamna doctor Shields întreabă:

— Ai ceva planuri pentru weekend?

— Nu cine știe ce. În seara asta o scot în oraș pe prietena mea, Lizzie, de ziua ei, zic.

Doamna doctor Shields scoate carnetul de cecuri și un stilou. Săptămâna asta am avut două ședințe de câte nouăzeci de minute, dar nu știu cât voi primi.

— A, e cea ai cărei părinți încă îi dau o alocație? întreabă ea.

Termenul „alocație” mă ia prin surprindere. Nu-i văd expresia, de vreme ce are capul aplecat ca să scrie cecul, însă tonul este blând; nu pare o critică. Și apoi, e adevărul adevărat.

— Presupun că e un mod de a o descrie, zic, în timp ce doamna doctor Shields taie cecul și mi-l înmânează.

Exact în același timp zicem amândouă „Mulțumesc”. Apoi izbucnim și în râs la unison.

— Ești disponibilă marți, la aceeași oră? mă întreabă.

Încuviințez din cap.

Ard de nerăbdare să văd suma de pe cec, dar am senzația că ar fi de prost gust. Îl îndoiesc și îl strecor în geantă.

— Și mai am un mic cadou pentru tine, zice.

Întinde mâna spre poșeta ei de piele Prada și scoate un pachețel învelit în staniol.

— Hai, desfă-l.

De obicei rup ambalajul cadourilor. Acum însă trag de un capăt al panglicii subțiri ca să desfac funda, apoi îmi strecor arătătorul sub scotch, încercând să lucrez cât mai îngrijit posibil.

Cutia Chanel e elegantă și lucioasă.

În ea este o sticluță de ojă vișinie.

Ridic brusc capul și mă uit în ochii doamnei doctor Shields. Apoi arunc o privire spre vârfurile degetelor ei.

— Încearc-o, Jessica, zice. Cred că o să-ți stea bine.

În clipa în care ajung în lift scot cecul. „Șase sute de dolari” a scris ea, cu litere cursive grațioase.

Mă plătește cu două sute de dolari pe oră, mai mult chiar decât a făcut-o pentru studiul pe computer.

Mă întreb dacă doamna doctor Shields o să aibă destul de multă nevoie de mine în luna următoare ca să fiu în stare să-mi surprind familia cu o călătorie în Florida. Sau poate că e mai bine să pun banii deoparte, pentru cazul în care tata n-o să-și poată găsi un serviciu bun înainte să se termine banii de compensație.

Pun cecul în portofel și văd în geantă cutia Chanel. Știu de când am lucrat la raionul de cosmetice de la Bloomingsdale’s că oja costă aproape treizeci de dolari.

Aveam de gând doar s-o duc pe Lizzie să bem ceva de ziua ei, însă probabil că i-ar plăcea această ojă.

„Încearc-o”, mi-a zis doctorița Shields.

Îmi plimb degetele peste literele elegante de pe cutia neagră.

Părinții celei mai bune prietene pe care o am sunt destul de înstăriți ca să-i trimită lunar bani.

Lizzie e așa de modestă, încât nu mi-am dat seama până ce nu m-am dus acasă la ea într-un weekend că „mica fermă” a familiei sale are vreo două sute de acri. Își poate permite să-și cumpere singură ojă, chiar și din mărcile de renume, îmi zic. Eu o merit pe asta.

După câteva ore, intru în Lounge ca să mă întâlnesc cu Lizzie. Sanjay ridică privirea de la lămâile pe care le taie și-mi face semn să mă apropii.

— Tipul cu care ai plecat într-una din serile trecute a venit să te caute, zice. Mă rog, de fapt căuta o fată pe nume Taylor, dar știu că era vorba despre tine.

Scotocește printr-o cană de bere uriașă de lângă casă, plină cu pixuri și cărți de vizită și un pachet de Camel Lights. Scoate o carte de vizită.

BREAKFAST ALL DAY[1] scrie în partea de sus. Dedesubt este o imagine cu o față zâmbitoare: două ouă ochiuri pentru ochi și o fâșie de bacon în chip de gură. Jos sunt numele și telefonul lui Noah.

Mă încrunt.

— E bucătar?

Sanjay îmi aruncă o privire prefăcut severă.

— Ați schimbat măcar două vorbe?

— Nu despre profesia lui, zic.

— Părea un tip mișto, zice Sanjay. Deschide un mic restaurant la câteva străzi de aici.

Întorc cartea de vizită și văd mesajul: „Taylor, te așteaptă o friganea. Sună-mă ca să te speli de păcate”.

Chiar atunci intră Lizzie. Sar de pe taburet și o îmbrățișez.

— La mulți ani! zic ascunzând în palmă cartea de vizită, ca să n-o vadă.

Își scoate jacheta și prind un iz de piele nouă. Seamănă mult cu cea pe care o port eu și pe care Lizzie a admirat-o întotdeauna, însă eu am luat-o

dintr-un second-hand. Când mă apropii să-i ating gulerul de blană văd eticheta: BARNEYS NEW YORK.

— E imitație de blană, mă asigură Lizzie, și mă întreb ce a deslușit din expresia mea. Mi-au dăruit-o părinții de ziua mea.

— E superbă, zic.

Lizzie se așază pe taburetul de lângă mine și își pune haina în poală. Comand votcă cu suc de merișoare, și ea mă întreabă:

— Cum ai petrecut Ziua Recunoștinței?

Pare să fi trecut o veșnicie de la sărbătoare.

— A, ca de obicei. Prea multă plăcintă și fotbal. Povestește-mi cum a fost la tine.

— A fost de milioane, zice. Au venit toți și am jucat mimă. Prichindeii au fost tare amuzanți. Îți poți închipui că acum am cinci nepoate și nepoți? Tata…

Lizzie se oprește din vorbit când Sanjay face să alunece spre noi paharele, iar eu întind mâna după al meu.

— Tu nu te dai niciodată cu ojă! exclamă Lizzie. Frumoasă culoare!

Îmi privesc degetele. Am pielea mai închisă la culoare decât a doamnei doctor Shields și degetele mai scurte. La mine culoarea nu arată elegant, ci un pic strident. Dar are dreptate; mă avantajează.

— Mulțumesc. Nu eram sigură că-mi stă bine.

Pălăvrăgim preț de încă două pahare, apoi Lizzie mă atinge pe braț.

— Hei, pot să te rog să mă machiezi marți după-amiază? Am nevoie de o fotografie actualizată.

— Oooh, am o se… Mă opresc. O clientă în centru.

La prima noastră întâlnire față în față, doamna doctor Shields m-a pus să semnez încă un contract de confidențialitate, și mai amănunțit. Nu pot nici măcar să-i pomenesc numele în fața lui Lizzie.

— Nicio problemă, mă descurc, zice Lizzie, voioasă. Hei, să luăm *nachos?*

Încuviințez din cap și îi transmit comanda lui Sanjay. Mă simt prost că n-o pot ajuta pe Lizzie.

Și îmi pare ciudat să nu-i spun unele lucruri, pentru că e persoana care mă cunoaște cel mai bine.

Dar poate că acum nu mai e așa.

12

Marți, 4 decembrie

Nu erai sigură în privința ojei vișinii, dar acum ești dată cu ea.

Aceasta este dovada că ai mai multă încredere.

De asemenea, alegi din nou canapeaua.

Mai întâi te lași pe spate și îți încrucișezi brațele la ceafă; limbajul trupului semnalează că ești din ce în ce mai deschisă.

Nu crezi că ești pregătită pentru ceea ce se va întâmpla mai departe. Însă ești.

Ai fost antrenată pentru asta; forța ta emoțională s-a dezvoltat, la fel cum o creștere planificată metodic a rezistenței pregătește un alergător pentru maraton.

Ți se pun câteva întrebări ușoare de încălzire despre felul cum ți-ai petrecut weekendul.

Și apoi: *Ca să mergem mai departe, trebuie să ne întoarcem.*

Când sunt rostite aceste cuvinte, îți schimbi brusc poziția, lăsând brațele în jos și cuprinzându-te cu ele. Postură clasică de apărare.

Probabil că simți deja ce te așteaptă.

E vremea să coboare această ultimă barieră.

Întrebarea de care te-ai ferit la prima ședință pe computer, în sala 214, ți-e pusă din nou, de data asta verbal, cu o inflexiune blândă, dar fermă:

Jessica, ai rănit vreodată profund pe cineva drag?

Te chircești și privești în podea, ascunzându-ți fața.

Tăcerea este lăsată să zăbovească.

Apoi:

Spune-mi.

Capul îți zvâcnește în sus. Ai ochii larg deschiși. Dintr-odată, arăți mult mai tânără decât de douăzeci și opt de ani; e ca și cum pentru o clipă ar

ieși la suprafață fostul tău sine de la treisprezece ani.

Este vârsta la care totul s-a schimbat pentru tine.

În fiecare viață există puncte de răscruce – uneori accidente ale sorții, alteori aparent predestinate – care modelează și, în cele din urmă, cimentează calea.

Aceste momente, unice pentru fiecare om, așa cum sunt unice lanțurile de ADN, pot, atunci când sunt cele mai favorabile, să dea senzația de catapultare în licărirea stelelor. La cealaltă extremă, pot să pară o scufundare în nisipuri mișcătoare.

Ziua în care aveai grijă de surioara ta, ziua în care a căzut pe fereastra de la etaj, a fost, poate, cea mai importantă demarcație pentru tine până acum.

Când povestești cum ai alergat spre trupul ei nemișcat de pe aleea asfaltată, pe față îți șiroiesc lacrimi. Intri în hiperventilație, înghițind aer între cuvinte. Trupul ți se retrage împreună cu mintea în acest abis emoțional. Mai rostești o propoziție îndurerată: „A fost numai din vina mea”, înainte să începi să tremuri violent.

Când șalul călduros de cașmir ți-e pus cu blândețe în jurul tău și netezit pe umeri, are efectul de liniștire dorit.

Tragi aer în piept, suspinând.

Ți se spune ceea ce dorești să auzi:

„N-a fost vina ta.”

Mai ai lucruri de împărtășit, însă e destul pentru azi. Ești aproape sleită.

Ești răsplătită cu vorbe de laudă. Nu toți oamenii au curajul să-și înfrunte demonii.

În timp ce asculți, dezmierzi, cu gândul aiurea, țesătura de lână de culoare gri perlat de pe umeri. E un gest de auto-alinare, un semn că acum ești în faza de vindecare. Un ritm nou, mai blând al conversației te aduce pe teren mai sigur.

Când respirația ți s-a calmat și obrajii nu-ți mai sunt aprinși, ți se dau indicii subtile că ședința se va încheia curând.

Mulțumesc, ți se spune.

Apoi o mică recompensă:

E așa de frig afară. Poți să păstrezi șalul.

Ești condusă până la ușă și când pleci simți o mână strângându-te ușor de umăr. Gestul transmite alinare. De asemenea, este folosit ca să exprime aprobarea.

Când ieși din clădire, poți fi văzută de la etajul doi. Șovăi pe trotuar, apoi duci mâna la șal și îl răsucești, astfel încât atârnă ca o eșarfă, cu un capăt aruncat peste umăr.

Cu toate că fizic ai plecat, zăbovești în cabinet tot restul zilei, până la ultimul pacient, programat la douăzeci de minute după plecarea ta. Păstrarea concentrării ca să-l ajuți să-și țină în frâu dependența de jocurile de noroc este mai dificilă ca de obicei.

Ești încă prezentă când taxiul șerpuiește prin traficul aglomerat din Midtown, și la Dean & De Luca, în timp ce casierul ia banii pentru un mușchi de vită și șapte tije de sparanghel alb.

Nu faci ușor confidențe, și totuși tânjești după ușurarea care vine odată cu eliberarea de un secret.

Prezentarea unei fațade cu nimic remarcabile lumii exterioare este norma; majoritatea întâlnirilor înseamnă conversații superficiale. Când un om are destulă încredere în altul ca să lase la vedere adevăratul sine – cele mai adânci spaime, dorințele tăinuite – se naște o intimitate puternică.

Azi m-ai stârnit, Jessica.

Secretul tău va fi păstrat în siguranță… dacă totul merge bine.

Ușa din față a casei este descuiată, și punga de la Dean & De Luca pusă pe blatul de marmură albă din bucătărie.

Apoi noul șal de cașmir ecru, cumpărat cu doar câteva ore înainte de ședința cu tine de azi, e scos din punga lui și așezat pe un raft din dulap.

Este identic cu cel pe care îl porți tu acum.

13

Marți, 4 decembrie

Aerul e aspru și cenușiu; în scurtul timp petrecut în cabinetul doamnei doctor Shields soarele a asfințit.

Ar fi trebuit să pun pe mine paltonul gros, nu haina de piele mai subțire, însă șalul doamnei doctor Shields îmi protejează gâtul și pieptul. Țesătura de lână păstrează o urmă discretă din mirosul curat, de mirodenii, pe care îl asociez acum cu ea. Inspir adânc și îmi gâdilă nasul.

Stau pe trotuar, neștiind ce să fac. Mă simt stoarsă de puteri, dar dacă mă duc acasă mă îndoiesc că m-aș putea destinde. Nu vreau să fiu singură, și totuși n-am chef s-o sun pe Lizzie sau altă prietenă ca să cinăm împreună sau să bem ceva.

Încă dinainte să-mi dau seama că am luat o hotărâre, picioarele pornesc singure, ducându-mă spre metrou. Mă urc în garnitura de pe linia 6 spre Astor Place, apoi ies din stație și o iau spre vest pe Prince Street.

Trec pe lângă vitrinele cu ochelari de soare de firmă și cosmetice în niște bijuterii de cutii. Apoi ajung la restaurantul franțuzesc.

De această dată intru.

E încă devreme, așa că localul e aproape gol. Doar o pereche ocupă un separeu mai în spate.

Șeful de sală îmi ia haina, dar păstrez șalul. Apoi mă întreabă:

— Masă pentru o persoană? Sau ați prefera să stați la bar?

— De fapt, aș putea să stau la masa aceea de la fereastră?

Când mă conduce acolo, aleg scaunul pe care a stat doamna doctor Shields când am urmărit-o, săptămâna trecută.

Lista de vinuri este o broșură groasă, grea. Sunt aproape o duzină de opțiuni pentru un singur pahar de vin roșu.

— Acesta, vă rog, îi spun ospătarului, arătând spre penultimul în ordinea prețului.

Un pahar costă douăzeci și doi de dolari, ceea ce înseamnă că în seara asta cina va fi un sendviș cu unt de arahide, acasă.

N-aș fi găsit niciodată acest restaurant dacă nu era doamna doctor Shields, dar este exact ceea ce îmi trebuie. E tăcut și elegant fără să fie sufocant; pereții din lemn închis la culoare și scaunele tapițate cu catifea dau o senzație alinătoare de soliditate.

E un loc sigur în care să fii anonim, dar nu singur.

Ospătarul se apropie. Poartă costum negru și ține în echilibru pe o tavă paharul meu cu vin.

— Paharul dumneavoastră de Volnay, domnișoară, zice, punând tava în fața mea.

Îmi dau seama că așteaptă să aprob. Iau o înghițitură mică și dau din cap, așa cum a făcut doamna doctor. Lichidul vișiniu se asortează perfect cu oja mea.

Când pleacă, mă uit pe fereastră, urmărind trecătorii. Vinul îmi încălzește gâtlejul și nu e exagerat de dulce, precum licoarea pe care o bea mama; are un gust surprinzător de bun. Umerii mi se destind și mă las pe spătarul de piele moale.

Doamna doctor Shields cunoaște, în sfârșit, povestea pe care nu i-am spus-o nici măcar lui Lizzie: că neglijența mea voită a fost ceea ce a ruinat viața întregii mele familii.

Stând pe canapeaua doamnei doctor Shields și uitându-mă la valurile albastre liniștitoare din tabloul de pe perete, i-am povestit că în acea vară trebuia să am grijă de Becky, când părinții mei erau la serviciu.

Era târziu în acea după-amiază de august când am hotărât să mă duc la magazinul din apropiere,

cel care vindea bomboane ieftine și revista *Seventeen.* Ieșise de curând noul număr. Pe copertă era Julia Stiles.

Mă săturasem până peste cap de Becky; aveam nevoie să stau un pic departe de sora mea în vârstă de șapte ani. Era o zi lungă, fierbinte, spre sfârșitul unei luni lungi, fierbinți. În ultimele câteva ore alergasem prin jeturile aspersoarelor și făcusem înghețată, turnând limonadă în tăvițele pentru cuburi de gheață și vârând în ele scobitori. Am vânat gângănii în curtea din spate și le-am pus într-o cutie veche de plastic pentru alimente. Și totuși, părinții n-aveau să se întoarcă de la serviciu decât peste vreo două ore.

— Mă plictisesc, se smiorcăise Becky în vreme ce îmi pensam sprâncenele în oglinda din baie.

Eram îngrijorată că smulsesem prea mult din cea dreaptă și acum aveam o expresie stângace, întrebătoare.

— Du-te să te joci cu casa de păpuși, am zis, în vreme ce-mi îndreptam atenția spre sprânceana stângă.

— Nu vreau.

În casă era cald, din pricină că nu aveam decât două aparate de aer condiționat la ferestre. Nu-mi venea să cred că abia aștept să mă întorc la școală.

Câteva momente mai târziu, Becky a strigat:

— Cine-i Roger Franklin?

— Becky! am zbierat, am lăsat penseta și m-am năpustit în camera mea. I-am smuls din mâini jurnalul. E personal!

— Mă plictisesc, s-a smiorcăit iarăși.

— Bine, i-am spus. Să nu afle mami și tati, dar poți să te mai uiți un pic la televizor în camera lor.

Părinții făcuseră regula de o oră pe zi, pe care de obicei o depășeam.

În acea după-amiază de demult, am pus trei fursecuri pe o farfurie de carton și i le-am dat lui Becky, care se trântise pe burtă pe patul părinților.

— Să nu faci mizerie, i-am zis.

Pe ecran, Lizzie McGuire a început să-i spună unei prietene să n-o mai maimuțărească. Am așteptat până ce privirea lui Becky a devenit opacă. Apoi m-am furișat afară și am sărit pe bicicletă. Lui Becky nu-i plăcea să stea singură, dar știam că nu va băga de seamă că am plecat.

Mai făcusem asta de câteva ori.

De asemenea, am încuiat ușa dormitorului, ca Becky să nu poată ieși. Mi-am zis că asta o s-o țină în siguranță. Însă nu m-am gândit să blochez fereastra de la etaj, care era la vreun metru de locul în care stătea ea urmărind serialul.

Mi-am mutat privirea de la tabloul de pe peretele cabinetului când am ajuns la această parte. Îmi era greu să vorbesc, fiindcă plângeam în hohote. Nu știam dacă voi fi în stare să continui.

Am văzut-o pe doamna doctor Shields uitându-se la mine. Compasiunea din ochii ei părea că-mi dă puteri. Am rostit, sufocându-mă, cuvintele îngrozitoare.

Apoi am simțit brusc cum mă învăluie ceva cald și moale.

Doamna doctor Shields își scosese de pe umeri șalul și îl așezase pe umerii mei. Părea că mai păstrează căldura trupului ei.

Îmi dau seama că acum mângâi din nou șalul, cu gândurile în altă parte, în timp ce stau în restaurantul slab luminat.

Gestul doctoriței a părut protector, aproape matern. Pe dată, încordarea din membre a început să scadă. Era ca și cum m-ar fi scos din acel moment întunecat și m-ar fi adus înapoi în prezent.

„N-a fost vina ta”, a zis.

Iau ultima înghițitură de vin, ascultând muzica clasică din difuzoare și gândindu-mă că, dintre toate lucrurile pe care ar fi putut să le spună, acestea par să fie singurele care puteau cu adevărat să mă aline. Dacă doamna doctor Shields – o persoană atât de înțeleaptă și de rafinată, o

persoană care și-a petrecut cariera studiind alegerile morale pe care le fac oamenii – a putut să mă absolve de vinovăție, atunci poate că și părinții mei ar putea.

E ceva ce ei nu știu despre acea zi.

Părinții nu m-au întrebat niciodată unde eram când a căzut Becky. Au presupus, pur și simplu, că eram acasă, în altă cameră.

N-am spus o minciună. Dar a existat un moment scurt, de calm, la spital când aș fi putut să mărturisesc, în vreme ce o echipă de medici se ocupa de Becky, așteptam împreună cu părinții mei într-o sălițăprivată de lângă secția de urgențe.

— Of, Becky. De ce te-ai jucat la fereastra aia? s-a întrebat mama cu glas tare.

M-am uitat în ochii roșii, îngrijorați, ai părinților mei. Și am lăsat acel moment să treacă.

N-am știut că omisiunea avea să continue să crească și să capete forță cu fiecare an care trece.

N-am știut că acel mic moment de tăcere avea să-mi asurzească toate relațiile.

Dar acum doamna doctor Shields știe.

Îmi dau seama că degetele mele se joacă cu piciorul paharului gol și mi le trag înapoi când se apropie ospătarul.

— Încă un pahar cu vin, domnișoară? întreabă.

Scutur din cap.

Următoarea ședință e peste două zile.

Mă întreb dacă doamna doctor Shields o să vrea să mai vorbim despre acea întâmplare sau dacă i-am spus destul.

Mâna îmi încremenește când o întind spre geantă, să-mi iau portofelul.

„Destul pentru ce?”

Gândul de adineauri, că acum doamna doctor Shields are informația pe care am ascuns-o de familie timp de cincisprezece ani, nu mai e alinător. Poate că realizările și frumusețea ei m-au orbit și mi-au amorțit instinctul de apărare.

Aproape că uitasem că sunt Subiectul 52 într-o lucrare de cercetare. Că sunt plătită să-mi dezvălui secretele cele mai bine ascunse.

Ce are de gând să facă cu toate acele informații personale pe care i le-am dat? Eu am fost cea care a semnat acordul de confidențialitate; ea n-a făcut-o.

Ospătarul se întoarce și deschid portofelul. Atunci văd cartea de vizită albastră vârâtă printre bancnote.

Mă uit la ea câteva secunde, apoi o scot încet.

Breakfast All Day scrie pe față.

Îmi amintesc că m-am trezit pe canapeaua lui Noah, învelită cu o pătură.

Întorc cartea de vizită și simt un colț ascuțit zgâriindu-mi ușor palma.

„Taylor", a notat Noah cu scrisul său de mână pătrățos.

Trec iute cu privirea peste cuvintele prin care se oferă să-mi facă friganele.

Dar nu de asta mă holbez la cartea de vizită.

Dintr-odată îmi dau seama cum pot să aflu mai multe despre doamna doctor Shields.

14

Marți, 4 decembrie

Aroma de cireșe a vinului Pinot Noir topește asprimea înghețată a drumului până acasă.

Mușchiul de vită prăjit și sparanghelul la grătar sunt scoase din caserolele de la Dean & De Luca și așezate pe o farfurie de porțelan fin, împreună cu tacâmurile din argint masive. Acordurile de pian ale lui Chopin umplu încăperea. Unica farfurie este dusă la un capăt al mesei dreptunghiulare din lemn de strejar lustruit.

Cinele arătau altfel aici. Erau gătite pe un aragaz Viking cu șase arzătoare și decorate cu crenguțe de rozmarin sau frunze de busuioc din ghiveciul cu ierburi de pe pervaz.

De asemenea, masa era pusă pentru două persoane.

Jurnalul de psihologie este lăsat deoparte; în seara asta mi-e imposibil să mă concentrez pe cuvintele scrise compact.

În celălalt capăt al mesei se află un scaun gol, pe care ședea cândva soțul meu, Thomas.

Tuturor celor care l-au întâlnit pe Thomas le-a plăcut de el.

A apărut într-o seară în care luminile au pâlpâit, apoi s-a așternut întunericul.

Ultimul pacient din acea zi, un bărbat pe nume Hugh, plecase cu doar câteva minute înainte din cabinetul meu. Oamenii vin la terapie din diferite motive, însă al lui n-a devenit niciodată limpede. Hugh era un ciudat, cu trăsăturile sale ascuțite și existența nomadă.

În ciuda hoinărelilor, i se punea pata pe câte ceva, a mărturisit într-una dintre primele ședințe.

Încheierea ședințelor cu el era dificilă; voia întotdeauna mai mult.

Când pleca, zăbovea de cealaltă parte a ușii, nu i se auzeau pașii un minut sau două. Mirosul lui înțepător se simțea în sala de așteptare chiar și după ce pleca, dovada timpului petrecut acolo.

În acea seară, când întreaga clădire se cufundase în beznă și până și luminile de dincolo de ferestre se stinseseră, părea firesc să presupui că era mâna lui Hugh.

Tot ce e mai rău în om iese la iveală în umbră.

Și lui Hugh tocmai i se spusese că ședințele lui de terapie trebuie să se încheie.

A început să se audă din depărtare vaierul sirenelor. Zgomotele și lipsa luminii creau o atmosferă deconcertantă.

Ca să ieși din clădire trebuia să cobori pe scări. Era șapte seara, destul de târziu ca să fie închise celelalte birouri.

Cu toate că în clădire existau și apartamente de locuit, acestea erau doar la etajele patru și cinci.

Singura lumină de pe scări venea de la ecranul telefonului meu, singurul sunet era tropăitul făcut de pantofii mei pe trepte.

Apoi a doua pereche de pași, mult mai grei, au început să coboare de undeva, de deasupra.

Printre simptomele groazei se numără galopul inimii, amețeala și durerea în piept.

Exercițiile de respirație pot să fie de ajutor doar în situațiile în care nu apare panica.

În această situație, apărea.

Prezența mea avea să fie anunțată de lumina telefonului. Alergatul pe întuneric ar putea duce la o cădere. Însă acestea erau riscuri necesare.

— Salut! a zis o voce profundă de bărbat. Nu era a lui Hugh. Ce se întâmplă? Trebuie să fi o căzut rețeaua electrică, a continuat bărbatul. Ești bine?

Purtarea lui era amabilă și liniștitoare. A stat cu mine o oră, pe drumul pe jos dintre Midtown și West Village, până când am ajuns la casa mea.

În fiecare viață există puncte de răscruce care modelează și, în cele din urmă, cimentează calea.

Apariția din senin a lui Thomas Cooper a fost unul dintre acele momente seismice.

La o săptămână după căderea rețelei electrice am luat cina împreună.

După șase luni ne-am căsătorit.

Tuturor celor care l-au întâlnit pe Thomas le-a plăcut de el.

Însă a-l iubi era un lucru rezervat doar mie.

15

Marți, 4 decembrie

Am la dispoziție mai puțin de patruzeci și opt de ore ca să dau de Taylor.

E singura mea legătură fragilă cu doamna doctor Shields. Dacă izbutesc să-i dau de urmă înainte de următoarea mea ședință de marți, ora cinci după-amiaza, n-o să mă duc acolo în necunoștință de cauză.

După ce plec din restaurantul franțuzesc găsesc numărul de telefon al lui Taylor în agendă și îi trimit un SMS: „Bună Taylor, sunt Jess de la BeautyBuzz. Te rog să mă suni cât mai curând".

Când ajung acasă înșfac laptopul și încerc să culeg mai multe informații despre doamna doctor Shields. Însă căutarea mea nu are ca rezultat decât articole științifice, recenzii ale cărților pe care le-a scris ea, biografia de la NYU, doar patru rânduri, și un site pentru cabinetul său particular. Site-ul este atrăgător și elegant, așa cum este și cabinetul, însă, tot la fel ca spațiul, nu conține nici măcar un indiciu despre femeia pe care o reprezintă.

În cele din urmă adorm după miezul nopții, cu telefonul lângă mine.

Când mă trezesc, la șase dimineața, cu ochii umflați după noaptea agitată, Taylor încă n-a răspuns. Nu sunt prea surprinsă; probabil i se pare ciudat că o machieuză încearcă să dea de ea.

„Au mai rămas treizeci și cinci de ore", îmi zic.

Cu toate că aș vrea să sar peste programări și să încerc în continuare să găsesc răspunsuri, trebuie să mă duc la lucru. Nu numai că am nevoie de bani, dar regula de la BeautyBuzz este ca machieurii să anunțe cu cel puțin o zi înainte de a anula angajamentele. Trei abateri în trei luni duc la concediere. Dat fiind că acum câteva săptămâni am anunțat că sunt bolnavă, deja am pe răboj una.

Mă simt ca și cum aș funcționa pe pilot automat în vreme ce întind fond de ten, amestec nuanțe și conturez buze. Întreb despre munca, soții și copiii clientelor, însă continui să mă gândesc la doamna doctor Shields. Mai ales la faptul că știu atât de puține despre ea ca persoană, în contrast cu secretele mari pe care i le-am împărtășit.

Sunt tot timpul cu gândul la telefonul din geantă. În clipa în care plec de la o clientă, îl scot și mă uit la ecran. Dar, cu toate că îi mai las un mesaj lui Taylor, de data asta vocal, pe la prânz, nu e niciun răspuns.

La șapte seara îmi permit luxul unui taxi până acasă, care îmi consumă bacșișurile de la ultimele cliente, dar mă duce mai repede. Las trusa jos lângă ușă, îl zoresc pe Leo pe stradă și înapoi și îi arunc câteva răsfățuri, apoi ies iar în grabă.

Mă duc direct acasă la Taylor, la vreo douăsprezece străzi distanță, aproape în fugă. Când ajung acolo mai e puțin până la opt. Mă reazem cu mâna de panoul acoperit cu sticlă pe care se află lista locatarilor, gâfâind, și cercetez numele.

Apăs butonul pentru T. Straub, apoi aștept să-i aud vocea la interfon. Încerc să-mi calmez răsuflarea, apoi îmi netezesc părul cu o mână.

Apăs iar micul cerc negru, de data asta timp de cinci secunde.

„Hai odată”, zic în gând.

Fac un pas înapoi și mă uit în sus la clădire, întrebându-mă ce ar trebui să fac acum. Nu pot să mă învârt pe aici, sperând că Taylor o să se întoarcă. Cât timp pot să mai apăs butonul în ideea că poate trage un pui de somn sau ascultă muzică în căști?

Ajutorul se arată sub forma unui tip transpirat cu trening Adidas, care formează codul de la intrare. E cu ochii lipiți de telefon și nici măcar nu mă observă când prind ușa înainte să se închidă și mă strecor pe urmele lui.

O iau pe scări până la etajul cinci. Ajung la apartamentul lui Taylor, la jumătatea coridorului, și bat atât de tare în ușă cu încheieturile degetelor, că mă ustură.

Niciun răspuns.

Îmi lipesc urechea de lemnul subțire, după sunete care să-mi indice că e înăuntru – urlete de la televizor sau zumzăitul unui uscător de păr. Dar nu e decât tăcere.

Mi se face greață. Mă tem că doamna doctor Shields mă cunoaște atât de bine, încât, atunci când o să ne vedem, n-o să fiu în stare să-mi maschez îngrijorarea. Doresc cu disperare să-i pun întrebări: „De ce îmi dați toți banii ăștia? Ce faceți cu informațiile pe care vi le dau?”

Dar nu pot. Mi-am spus că asta e ca să nu pierd venitul. Însă adevărul e că poate mai degrabă nu vreau să risc s-o pierd pe doamna doctor Shields.

Ridic pumnul și mai bubui de câteva ori, până când vecina ei scoate capul pe ușă și mă fulgeră cu privirea.

— Scuze, zic împăciuitoare, și femeia închide la loc ușa.

Încerc să mă gândesc ce să fac mai departe. Mi-au mai rămas douăzeci și patru de ore. Însă mâine, la fel ca azi, e plin de programări; n-o să pot veni din nou aici înainte de ședința cu doamna doctor Shields. Scormonesc prin geantă, scot exemplarul din *Vogue* pe care-l trambalez după mine și rup o bucată de hârtie lucioasă. Dibuiesc un pix și mâzgălesc: „Taylor, sunt tot eu, Jess, de la BeautyBuzz. Te rog, sună-mă. E urgent”.

Sunt pe cale s-o vâr pe sub ușă când îmi amintesc de harababura din apartament, cu floricelele de porumb SkinnyPop și hainele lăsate aiurea. Taylor poate că nici n-o să observe bucata de hârtie. Și chiar dacă da, probabil că tot n-o să mă contacteze. Nu e ca și cum ar fi făcut vreun efort să mă sune sau să-mi răspundă la mesaj.

Mă răsucesc și mă uit spre ușa vecinei pe care tocmai am deranjat-o. Fac câțiva pași într-o parte și bat la ușă, șovăielnic. Femeia care răspunde ține în mână un marker galben. O dâră de aceeași culoare îi traversează bărbia. E limpede că nu-i încântată.

— Scuze, o caut pe Taylor sau pe, ăăă… Caut în minte numele colegei de cameră și îl găsesc. Sau pe Mandy.

Vecina se uită la mine clipind. Mă copleșește o presimțire ciudată: o să-mi spună că nu știe cine sunt, că n-au locuit niciodată alături fete cu aceste nume.

— Cine? începe ea.

Inima mi se poticnește.

Apoi îi dispare încruntarea.

— A, da… Nu știu, se apropie examenele de sfârșit de an, poate că sunt la bibliotecă. Cu toate că astea două sunt mai degrabă la vreo petrecere.

Închide ușa în timp ce eu stau încă acolo.

Aștept până îmi trece amețeala, apoi mă îndrept spre scări. Stau în fața clădirii, în întuneric, gândindu-mă la următoarea mișcare.

O fată cu părul lung și drept trece pe lângă mine. Cu toate că știu că nu e Taylor, tot mă întorc și mă uit la ea cum își saltă mai sus pe umeri rucsacul albastru și își vede de drum pe trotuar.

Mă holbez la rucsacul care pare greu. „Se apropie examenele de sfârșit de an”, a zis vecina. Impresia ei despre Taylor și Mandy se potrivește cu a mea: că astea două nu se prea omoară cu școala.

E greu să ți-o închipui pe tânăra blazată cu structura osoasă de invidiat care tasta de zor pe Instagram cocârjată acum peste un teanc de manuale.

Dar nu studenții cei mai nepăsători sunt, uneori, cei care trebuie să tocească cel mai aprig înainte de examene?

Mă răsucesc pe călcâie ca să mă orientez, apoi mă îndrept spre biblioteca NYU.

Corpurile de bibliotecă sunt ca un labirint creat pentru un cobai. Încep într-un colț și șerpuiesc prin pasajele înguste, sperând la fiecare cotitură să mă ciocnesc de Taylor, care se întinde după o carte de pe un raft de sus sau stă la unul dintre pupitrele de la perete. Termin de căutat la primele două etaje, apoi mă îndrept spre al treilea.

O energie frenetică mă mână de la spate, cu toate că e deja aproape nouă seara și n-am mâncat nimic de la sendvișul cu carne de curcan pe care l-am înfulecat între două programări la începutul după-amiezii. La acest etaj e mult mai puțină lume, cu toate că turnurile de cărți sunt la fel de înalte. La primele două etaje răzbăteau până la mine conversații șoptite, însă acum nu aud decât sunetul pașilor mei.

Am ajuns departe printre rafturile cu cărți când dau brusc colțul și aproape că mă ciocnesc de un tip și o fată care se sărută cu foc. Nu se dezlipesc unul de altul când îi ocolesc.

Apoi aud o voce cunoscută, prelungită într-o văicăreală:

— Tay, hai să facem o pauză. Am nevoie de un chai latte.

Simt cum mă cuprinde ușurarea și trebuie să mă abțin să n-o iau la goană în direcția vocii lui Mandy.

Le găsesc într-un colț al sălii. Mandy se reazemă de marginea unui pupitru pe care stau teancuri înalte de cărți și un laptop, iar Taylor stă pe scaun. Amândouă au părut prins în cocuri din care scapă șuvițe artistic aranjate și poartă pulovere Juicy Couture.

— Taylor!

Numele ei îmi iese de pe buze aproape ca un icnet.

Se răsucesc amândouă spre mine. Nasul lui Mandy se încrețește. Chipul lui Taylor nu are nicio expresie.

— Pot să te ajut cu ceva? întreabă Taylor.

Habar n-are cine sunt.

Mă apropii.

— Sunt eu, Jess.

— Jess? repetă Mandy.

— Machieuza, zic. De la BeautyBuzz.

Taylor mă măsoară din cap până-n picioare. Sunt tot în costumul de lucru, însă cămașa mi-a ieșit din curea și simt că mi se lipesc de gât șuvițe de păr scăpate din împletitura de pe ceafă.

— Ce cauți aici? întreabă Taylor.

— Trebuie să vorbesc cu tine.

— *Șșșșșt!* ne admonestează cineva aflat cu câteva pupitre mai departe.

— Te rog, e important, șoptesc.

Poate că Taylor îmi simte disperarea, pentru că face semn cu capul. Își vâră laptopul în geantă, dar lasă acolo cărțile. Luăm liftul până în hol, urmate de Mandy. Când ajungem în holul principal, Taylor se oprește.

— Ce e?

Acum, că am dat în sfârșit de ea, nu știu de unde să încep.

— Păi, îți amintești că te machiam și tu ai pomenit de un chestionar?

Ridică din umeri.

— Cam așa ceva.

Au trecut săptămâni de când am luat telefonul lui Taylor și am ascultat mesajul vocal. Încerc să-mi amintesc ce știam atunci.

— Cel cu profesoara de la NYU, despre moralitate. Plătea o groază de bani. Trebuia să mergi a doua zi dimineață…

Taylor încuviințează din cap.

— Da, așa-i. Eram prea obosită, așa că am contramandat.

Trag adânc aer în piept.

— Păi… până la urmă am mers eu.

Ochii lui Taylor se umplu de neîncredere. Face un pas în spate.

Mandy scoate un mic sunet din gât.

— Ei bine, asta e ciudat, zice.

— Da, în fine… Încerc să aflu ceva mai multe despre profesoară.

Mă străduiesc să-mi păstrez vocea calmă în timp ce mă uit la Taylor.

— N-o cunosc; o prietenă care se specializează în psihologie a fost la cursurile ei și mi-a spus de studiu. Hai, Mandy.

— Stai un pic, te rog! Vocea mi-e stridentă. Îmi temperez tonul. Aș putea să vorbesc cu prietena ta?

Taylor mă măsoară o clipă. Încerc să zâmbesc, dar știu că probabil arată nefiresc.

— E complicat, și nu vreau să te plictisesc cu toate amănuntele, zic. Dar, dacă vrei, îți pot spune toată povestea…

Taylor ridică o mână:

— Sun-o pe Amy, atât.

Mă bucur că mi-am amintit că fetele astea nu suportă să fie plictisite. A fost abordarea corectă.

Se uită la telefon, apoi rostește numărul pe care îl tastez pe mobilul meu.

— Ai putea să repeți, dacă nu te superi? îi cer.

Sunt sigură că Mandy își dă ochii peste cap, dar Taylor îmi spune din nou cifrele, de această dată mai rar.

— Mulțumesc! strig, pe când se îndepărtează.

Înainte să apuce să dea colțul, o sun pe Amy.

Răspunde la al doilea apel.

— Era o profesoară grozavă, zice Amy. Am avut-o în primăvara trecută. Severă la note, dar nu nedreaptă… Chiar te punea la muncă. Cred că doar doi din clasă au luat 10, și nu m-am numărat printre ei. Râde un pic. Ce-ți mai pot spune? Avea o garderobă uluitoare. Aș omorî pentru pantofii ei.

Amy e într-un taxi, în drum spre aeroportul LaGuardia, se duce acasă de ziua bunicii ei, care împlinește nouăzeci de ani.

— Știai de studiul ei? o întreb.

— Sigur, zice Amy. Am fost în el.

Nu îi stârnesc bănuieli întrebările mele, probabil pentru că am dat de înțeles că și eu sunt prietenă cu Taylor.

— E un pic straniu, deoarece trebuie să-și fi dat seama cine sunt când m-am înscris, însă nu mi-a spus pe nume. Era ceva ciudat… cum îi zicea?

Șovăie.

Aproape nu mai pot respira.

— Subiect 16, zice Amy în cele din urmă.

Simt furnicături.

— Îmi amintesc numărul deoarece e vârsta fratelui meu mai mic, continuă.

— Ce te-a întrebat? o întrerup.

— Stai o secundă.

O aud spunându-i ceva șoferului de taxi, apoi foșnete și bufnitura unei valize.

— Ăăă, a fost întrebarea dacă am mințit vreodată pe un formular medical – știi tu, cât de mult beau, sau ce greutate am, sau câți parteneri sexuali am avut. Mi-o amintesc pe asta deoarece tocmai fusesem la doctor și am mințit despre toate chestiile alea!

Râde iar, însă eu mă încrunt.

— Sunt la aeroport. Trebuie să te las, zice Amy.

— Te-ai întâlnit vreodată cu ea pentru studiu? trântesc eu.

— Cum? Nu, n-au fost decât niște întrebări pe computer, zice Amy.

Zgomotele din jur sunt atât de puternice – oameni care strigă și pălăvrăgesc, un difuzor care zbiară un anunț despre bagajele lăsate nesupravegheate – încât aud cu greu.

— În orice caz, trebuie să fac check-in-ul; aici e haos total.

Insist:

— Nu te-ai dus niciodată la cabinetul ei de pe Sixty-second Street? S-a dus acolo vreunul dintre subiecți?

— Nu știu, poate unii s-au dus, zice. Ce grozav ar fi, nu? Pariez că e cum nu se poate mai șic.

Mai am întrebări, dar știu că sunt pe cale s-o pierd pe Amy.

— Poți să-mi faci un serviciu? zic. Poți să te gândești un pic mai mult la asta și să mă suni dacă îți amintești ceva neobișnuit?

— Sigur, zice Amy, dar vocea îi este neatentă și mă întreb dacă a înregistrat măcar rugămintea mea.

Închid și simt că ceva din piept mi se descleștează.

Cel puțin am primit, în sfârșit, răspuns la cea mai importantă întrebare. Doamna doctor Shields este o profesionistă; nu numai că e profesoară, dar este și foarte respectată. N-ar deține această poziție dacă ar face ceva dubios.

Nu prea știu de ce m-am ambalat așa. Sunt flămândă și obosită. Și apoi, s-ar putea să mă afecteze stresul pe care l-am simțit în privința familiei mele. Ultima zi de lucru a tatălui meu a fost 30 noiembrie; compensația este salariul pe patru luni. Vor rămâne fără bani pe vremea în care echipa Phillies va da prima lovitură de bâtă din sezon.

Când dau colțul pe strada mea sunt sleită. Mintea îmi vâjâie, iar trupul se simte în același timp greoi și lipsit de astâmpăr.

Când trec pe lângă Lounge mă uit prin vitrina uriașă. Aud muzica în surdină și văd un grup de țipi care joacă biliard.

Mă pomenesc că mă uit după Noah.

Scot cartea de vizită a lui Noah. Înainte să mă gândesc prea mult, îi trimit un mesaj: *Hei, tocmai am trecut pe lângă Lounge și m-am gândit la tine. A expirat oferta de mic dejun?*

Nu răspunde imediat, așa că merg mai departe.

Mă gândesc să mă opresc la alt bar. Atlas e în apropiere și de obicei e ticsit la ora asta, chiar și în zilele lucrătoare. Aș putea să intru singură, să mă așez la bar, să comand o băutură și să văd ce se întâmplă, așa cum am mai făcut când încordarea e prea mare și am nevoie de o evadare.

Dat fiind că nu-mi pot permite să merg o zi la spa și nu le am cu drogurile, asta-i modalitatea de a găsi relaxarea. N-o fac prea des, cu toate că ultima dată când a trebuit să-i spun doctorului meu câți parteneri sexuali am avut am mințit, la fel ca Amy.

Mă apropii de Atlas. Aud pulsația muzicii; văd înghesuiala de lângă bar.

Dar apoi mă văd șezând pe canapeaua din cabinetul doamnei doctor Shields și povestindu-i cum mi-am petrecut noaptea. Știe că fac asta uneori; am scris-o în chestionarul pe computer. Dar să trebuiască să mă uit la ea și să-i dezvălui amănuntele unui flirt ar fi umilitor. Bag mâna-n foc că și înainte de a fi măritată n-a avut nicio aventură de o noapte; se vede pe ea.

Doamna doctor Shields pare să vadă la mine ceva deosebit, chiar dacă nu se întâmplă prea des să mă simt așa eu însămi.

Așa că îmi văd de drum.

Nu vreau s-o dezamăgesc.

16

Miercuri, 5 decembrie

E ușor să blamezi alegerile făcute de alții. Mama cu căruciorul de supermarket plin cu Froot Loops și Double Stuf Oreos care strigă la copilul său. Șoferul unei mașini decapotabile scumpe luând fața unei mașini care merge mai încet. Soțul care își înșală soția… și soția care se gândește să-l primească înapoi.

Dar ce-ar fi să știi că soțul face tot ce-i stă în puteri pentru împăcare? Dacă ar jura că n-a fost decât o abatere și nu va mai fi niciodată necredincios?

Și ce-ar fi dacă ai fi soția și nu ți-ai putea imagina viața fără el?

Intelectul nu are supremația în problemele inimii.

Thomas a cucerit-o pe a mea în o sută de feluri. Inscripția pe care am ales-o pentru verighete, în care se referea la întâlnirea noastră în timpul acelei pene de curent, se apropia de descrierea unui sentiment care nu poate fi pus în vorbe: *Tu ești adevărata mea lumină.*

De când a plecat din casă, absența lui e peste tot: în living, unde se tolănea pe canapea cu paginile de sport pe podea, alături. În bucătărie, unde programa întotdeauna cafetiera de cu seară, ca să fie gata dimineața. În dormitor, unde trupul lui cald alunga noaptea răceala.

Când o căsnicie e sfărâmată de trădarea supremă, urmarea sunt niște reacții fizice: Insomnie. Pierderea poftei de mâncare. Îngrijorarea constantă, la fel de neobosită ca bătaia inimii: *Ce l-a atras la ea?*

Dacă bărbatul pe care l-ai iubit ți-a dat motive de neîncredere, ai putea să mai ai vreodată încredere în el?

În seara aceasta, Thomas a dat vina pe o urgență la muncă pentru a contramanda întâlnirea la cină.

Și el este terapeut, așa că e foarte posibil ca un pacient să sufere de un atac de panică sau un alcoolic în recuperare să aibă dorința imposibil de înfrânat să se lase pradă unui comportament autodistructiv.

E foarte atașat de pacienții săi. Unii chiar au numărul lui de mobil.

Dar nu cumva vocea lui era peste măsură de tulburată?

Îndoielile dau târcoale până și celei mai banale explicații.

Aceasta este moștenirea infidelității.

Multe femei ar putea alege să-și discute grijile cu o prietenă. Altele ar putea să acuze; să provoace o înfruntare. Niciunul dintre aceste procedee nu este nepotrivit.

Însă ar putea să nu scoată la lumină adevărul.

Trebuie să fie blamată și o soție care rămâne destul de bănuitoare ca să-și spioneze soțul, în ciuda asigurărilor lui.

Însă numai dovezile clinice pot stabili dacă bănuiala este provocată de nesiguranța de sine sau de instinct.

În acest caz, faptele pot fi obținute destul de ușor. Nu este nevoie decât de un drum de douăzeci și cinci de minute cu taxiul până în centru, până la spațiul pentru cabinete pe care îl împarte cu alți trei medici pe Riverside Drive.

Acum e ora 18:07.

Dacă motocicleta sa Ducati nu e parcată în față, faptele nu vor susține scuza.

Simptomele tipice de anxietate sunt transpirația, creșterea bruscă a tensiunii și imposibilitatea de a sta nemișcat.

Dar nu la toată lumea. Foarte puțini prezintă simptomele opuse: apare o încetare a activității fizice, o mai mare concentrare mentală și senzația de îngheț în extremități.

I se cere taximetristului să mărească temperatura cu câteva grade.

De la distanța de o stradă e imposibil de văzut dacă motocicleta este acolo. Un camion FreshDirect blochează strada îngustă și taxiul nu mai poate să înainteze.

Ajungi mai repede dacă ieși din taxi și pornești pe jos.

Un val de ușurare însoțește constatarea că biroul e ocupat: lumina răzbate prin fâșiile storurilor de la parter. Motocicleta lui e parcată la locul obișnuit.

Thomas este exact acolo unde spunea că o să fie.

Îndoiala e alungată, deocamdată.

Nu-i nevoie de nimic altceva. E ocupat. Și e mai bine să nu știe de această vizită.

La distanță de o stradă, din cealaltă direcție, se apropie o femeie. Poartă blugi și o haină lungă, de culoare maro-deschis, care flutură.

Se oprește în fața clădirii lui Thomas. În timpul programului un paznic le cere vizitatorilor să semneze într-un registru. Însă paznicul pleacă la șase seara. La această oră vizitatorii trebuie să apese pe o sonerie ca să poată intra.

Femeia probabil că nu are mult peste treizeci de ani. Atrăgătoare în mod obiectiv, chiar și de la distanță. Nu prezintă niciun simptom exterior de criză; dimpotrivă, pare lipsită de griji.

Nu e aceeași femeie care l-a ademenit pe Thomas să calce pe de lături; acea femeie nu va mai fi niciodată o amenințare.

Femeia cu haina fluturândă dispare în clădirea lui Thomas. După câteva clipe, storurile care erau un pic deschise se închid brusc.

Poate că lumina de pe stradă îi bătea în ochi.

Sau poate că motivul este altul.

Dacă un tip înșală o dată, probabil o s-o mai facă.

Tu ești cea care ai rostit acel avertisment, Jessica.

Unele soții ar năvăli în cabinet ca să vadă mai bine. Altele ar prefera să aștepte, ca să vadă cât de mult rămâne înăuntru femeia și dacă cei doi implicați ies din clădire împreună. Câteva ar putea să se considere înfrânte și să plece.

Acelea sunt reacțiile tipice.

Există și alte procedee, mult mai subtile.

Să urmărești și să aștepți momentul potrivit este o componentă esențială a unei strategii pe termen lung. Ar fi impulsiv să dai buzna și să te angajezi într-un conflict înainte să fii sigur.

Și, uneori, o lovitură de avertisment, o dovadă decisivă de forță, poate elimina complet necesitatea unei bătălii.

17

Joi, 6 decembrie

Pielea clientelor mele spune ceva despre viața lor.

Când femeia de șaizeci și ceva de ani deschide ușa, observ indiciile: multe riduri de la râs; mult mai puține de la încruntare. Pielea albă e presărată cu pistrui și pete, iar ochii albaștri strălucesc.

Se prezintă Shirley Graham, apoi îmi ia haina și șalul, pe care îl am la mine ca să i-l înapoiez doamnei doctor Shields, și le atârnă în dulăpiorul din hol.

O urmez în bucătăria mică și pun jos trusa, apoi strâng mâna pumn și o desfac ușurel, ca s-o dezmorțesc. E ora 15:55 și doamna Graham e ultima clientă pe ziua de azi. După ce termin aici mă duc la doamna doctor Shields.

Mi-am jurat că o s-o întreb în cele din urmă pentru ce are nevoie de informații despre viața mea personală. E o întrebare cum nu se poate mai rezonabilă. Nu știu de ce nu m-am simțit în stare până acum s-o pun.

„Înainte să începem, v-ar deranja să vă pun o întrebare?” Am hotărât că așa o să zic.

— Vrei un ceai? îmi propune doamna Graham.

— A, nu, nu e nevoie, dar mulțumesc, zic.

Doamna Graham pare dezamăgită.

— Nu-i niciun deranj. Eu beau întotdeauna ceai la ora patru.

Cabinetul doamnei doctor Shields se află la o jumătate de oră de aici, presupunând că metroul nu întârzie, și trebuie să ajung acolo la cinci și jumătate. Șovăi.

— Știți ceva? Ar fi grozav un ceai.

În vreme ce doamna Graham scoate capacul unei cutii albastre Royal Dansk și așază fursecurile

pe o farfurioară de porțelan, caut locul cel mai luminos din apartament.

— Care e marele eveniment din seara asta? întreb în vreme ce păşesc pe covorul uzat din living şi dau deoparte perdeaua subțire, tivită cu dantelă, de pe singura fereastră.

Însă zidul de cărămidă al unui apartament învecinat ascunde soarele.

— Mă duc la cină, zice. E aniversarea căsătoriei mele – patruzeci şi doi de ani.

— Patruzeci şi doi de ani, zic. E minunat.

Mă întorc la micul blat care desparte bucătăria de living.

— N-am mai fost niciodată machiată de o profesionistă, dar am cuponul ăsta, aşa că mi-am zis: „De ce nu?”

Doamna Graham ia de pe frigider bucata de hârtie care e fixată cu un magnet în formă de margaretă şi mi-o înmânează.

Cuponul a expirat acum două luni, dar mă prefac că n-am observat. Să sperăm că şeful meu îl va onora; altfel va trebui să rămân neplătită.

Ceainicul de pe foc şuieră şi doamna Graham toarnă apa clocotită într-un ceainic de porțelan, apoi pune două pliculețe de ceai Lipton.

— Ce-ar fi să lucrăm aici în timp ce bem ceaiul, propun, arătând spre două scaune cu spătar înalt trase lângă blat.

Spațiul nu-i prea potrivit pentru produsele mele, însă lumina din tavan e puternică.

— Oh, te grăbeşti? întreabă doamna Graham, în vreme ce acoperă vasul cu o apărătoare matlasată şi îl pune pe blat.

— Nu, nu, avem destul timp, zic eu din reflex.

Regret asta când se duce la frigider şi scoate o cutie cu frişcă lichidă, apoi ia un vas mic de porțelan şi o toarnă în el. În timp ce aranjează ceştile, ceainicul, frişca şi zahărul pe o tavă, arunc pe furiş o privire spre ceasul cuptorului cu microunde: 16:12.

— Începem?

Trag în spate scaunul doamnei Graham și bat cu palma pe el. Apoi scot din trusă câteva sticluțe cu fond de ten pe bază de ulei, care va fi mai blând cu pielea doamnei Graham. Încep să amestec două nuanțe pe dosul mâinii și observ că mi s-a cojit puțin oja vișinie într-un loc.

Înainte să încep să i-l pun pe față, doamna Graham se apleacă și se uită în trusa mea.

— Oh, uite câte borcănele și loțiuni! Arată cu degetul un burete în formă de ou. La ce folosește?

— La aplicarea fondului de ten, zic. Simt furnicături în degete, atât de tare îmi doresc să continui. Lupt cu nevoia de a mă întoarce să mă uit la ceasul din bucătărie. Dați-mi voie să vă arăt.

Dacă aleg un singur fard de pleoape pentru ochi, nu trei – poate o nuanță de bej, ca să pun în valoare albastrul –, pot să termin la timp. Machiajul ei tot o să arate bine; nu va trăda scurtătura.

Întind ultimul strop de anticearcăn sub ochii ei când sună un telefon la câțiva centimetri de cotul meu.

Doamna Graham se ridică de pe scaun.

— Scuză-mă, draga mea. O să spun că sun eu înapoi.

Ce pot să fac decât să zâmbesc și să încuviințez din cap?

Poate că ar trebui să iau un taxi, în loc de metrou. Dar e ora de vârf; s-ar putea chiar să dureze mai mult cu taxiul.

Arunc o privire la mobilul meu. E 16:28 și am ratat două mesaje. Unul e de la Noah: „Îmi pare rău că nu ne-am putut întâlni aseară. Ce zici de sâmbătă?”

— Oh, sunt foarte bine. E la mine o tânără doamnă drăguță și bem ceai, zice doamna Graham la telefon.

Tastez repede un răspuns: „Sună grozav”.

Al doilea mesaj e de la doamna doctor Shields.

„Poți, te rog, să mă suni înainte de programarea noastră?” a scris ea.

— Bine, scumpa mea, promit să te sun de îndată ce terminăm, zice doamna Graham.

Însă tonul ei nu arată în niciun fel că încearcă să încheie conversația.

În cameră e prea cald și simt cum transpirația îmi umezește subsuorile. Îmi fac vânt cu palma, gândind: „Închide odată!”

— Da, am fost mai devreme, ieri, zice doamna Graham.

Mă întreb dacă n-ar trebui s-o sun acum pe doamna doctor Shields. Sau măcar să-i trimit un mesaj scurt, spunându-i că sunt la o clientă.

Până să mă pot hotărî, doamna Graham închide, în sfârșit, telefonul și se întoarce pe scaun.

— Era fiica mea, zice. Locuiește în Ohio. Cleveland. E o zonă tare plăcută; s-au mutat acum doi ani din pricina serviciului soțului. Fiul meu – primul născut – locuiește în New Jersey.

— Ce drăguț, zic, luând un creion de ochi arămiu.

Doamna Graham ia cana cu ceai și suflă în el înainte să soarbă, iar eu strâng în mână un pic mai tare creionul.

— Gustă fursecurile, zice, aplecându-și umerii conspirativ. Cele cu jeleu în mijloc sunt cele mai bune.

— Zău că trebuie să vă termin machiajul, zic, pe un ton un pic mai aspru decât aș fi vrut. Am o întâlnire după asta și nu pot să întârzii.

Chipul doamnei Graham se întunecă puțin și lasă din mână ceașca.

— Îmi pare rău, dragă. Nu vreau să te țin prea mult.

Mă întreb dacă doamna doctor Shields știe cum ar fi trebuit să mă descurc în această dilemă: Să întârzii la o întâlnire importantă sau să întristezi o bătrânică adorabilă?

Mă uit la fursecuri, la vasul mic de porțelan roz cu alb și la zaharnița asortată, la acoperitoarea matlasată de pe ceaiul proaspăt făcut. Până acum, clientele nu mi-au oferit niciodată decât cel mult un pahar cu apă.

Bunătatea e răspunsul corect; am ales greșit.

Încerc să readuc flecăreala noastră voioasă, întrebând-o despre nepoți, în vreme ce îi aplic pe obraji puțin roz, dar acum e reținută. În ciuda eforturilor mele, ochii ei par mai puțin strălucitori decât atunci când am intrat în casă.

Când termin îi spun că arată minunat.

— Mergeți să vă vedeți în oglindă, zic, iar ea se îndreaptă spre baie.

Scot telefonul, cu gândul s-o sun repede pe doamna doctor Shields, și văd că mi-a mai trimis un mesaj: „Sper să citești înainte să ajungi aici. Aș vrea să iei un pachet în drum spre cabinet. E pe numele meu."

Nu-mi dă decât o adresă din Midtown. Habar n-am dacă e un magazin, un birou sau o bancă. Nu înseamnă decât zece minute în plus pe drum, dar timpul nu-mi prisosește.

„Nicio problemă", scriu.

— Ai făcut o treabă tare bună, strigă doamna Graham.

Dau să duc cești le de ceai la chiuvetă, dar ea se întoarce în living și-mi face semn cu mâna.

— A, mă ocup eu de asta. Trebuie să ajungi la întâlnire.

Încă mă simt vinovată că m-am arătat nerăbdătoare cu ea, dar are un soț și un fiu și o fiică, îmi reamintesc în timp ce-mi adun lucrurile, aruncând în trusă pensulele și cutiile, în loc să le așez în ordine.

Telefonul doamnei Graham sună din nou.

— Puteți să răspundeți, zic. Am terminat.

— A, nu, te conduc la ușă, dragă.

Deschide ușa de la dulap și-mi dă jacheta.

— Vă urez petrecere frumoasă diseară! zic în timp ce mă îmbrac. La mulți ani.

Înainte să-mi poată răspunde, o voce de bărbat umple încăperea, venind din robotul demodat de lângă telefon.

„Bună, mamă. Unde ești? Tocmai am sunat ca să-ți spun că vin spre tine cu Fiona. Ar trebui să ajungem în vreo oră…”

Ceva din tonul lui mă face să mă uit mai bine la doamna Graham. Totuși, ea are ochii plecați, ca și cum ar încerca să-și ferească privirea.

Vocea fiului devine mai aspră.

„Sper că ești bine.”

Doamna Graham nu cinează cu soțul ei în seara asta.

„Am fost mai devreme, ieri”, i-a spus fiicei.

Brusc, știu unde s-a dus. O văd îngenunchind ca să pună un buchet de flori, pierdută în amintirea celor aproape patruzeci și doi de ani petrecuți împreună.

Într-o parte a dulapului atârnă trei haine – una de ploaie, o jachetă subțire și una mai groasă, de lână. Toate trei sunt femeiești.

Cealaltă jumătate a dulapului e goală.

18

Joi, 6 decembrie

Încerci să reziști tentației de a arunca o privire înăuntru, nu-i așa?

Ai luat pachetul acum câteva minute. Ambalajul nu oferă niciun indiciu despre conținut. Sacoșa albă solidă, cu aspect neutru, cu mânerele întărite și fără logo, e ticsită cu hârtie ca să protejeze obiectul dinăuntru.

L-ai luat de la un tânăr care locuiește într-un bloc mic. Probabil că nici nu te-ai uitat bine la el când ți l-a înmânat; e un tip taciturn. Nu trebuia să semnezi nimic; obiectul fusese plătit și chitanța trimisă prin e-mail cumpărătorului.

În timp ce mergi repede pe Sixth Avenue, poate că îți spui că n-ar însemna să-ți bagi nasul unde nu-ți fierbe oala. Nu e niciun sigiliu care să fie rupt sau scotch de dezlipit. Data următoare când te oprești la colțul străzii așteptând culoarea verde a semaforului ai putea, pur și simplu, să dai deoparte câteva straturi de hârtie și să arunci o privire. „Nu va afla nimeni”, s-ar putea să-ți zici.

Sacoșa atârnă greu, dar nu supărător de greu.

Mintea ta e curioasă de felul ei, și tu când te ferești, când îți asumi riscuri. Care parte a ta va prelua puterea astăzi?

Va trebui să vezi conținutul acestei sacoșe, însă ar trebui să-l vezi doar în termenii dictați în acest cabinet.

Ți s-a spus că acestea sunt ședințele noastre de temelie, dar există mai mult decât un singur strat de bază care este pus.

Uneori, un test este atât de mic și tăcut, încât nici măcar nu-ți dai seama că e un test.

Uneori, o relație care pare să fie afectuoasă și încurajatoare poartă în ea o primejdie ascunsă.

Uneori, un terapeut care te momește să-i împărtășești toate secretele tale deține, la rândul lui, cel mai mare secret din încăpere.

Ajungi la cabinet cu patru minute după ora stabilită. Nu mai ai suflu, cu toate că încerci să ascunzi asta respirând iute, superficial. O șuviță s-a desprins din părul înnodat în creștet și porți o bluză neagră simplă și blugi negri. E surprinzător de dezamăgitor faptul că vestimentația ta este astăzi neinspirată.

— Bună ziua, doamna doctor Shields, zici. Vă cer scuze că am întârziat puțin. Eram la lucru când mi-ați trimis mesajul.

Pui jos trusa mare de machiaj și întinzi sacoșa. Expresia ta nu semnalează vină, nici nu pare evazivă.

Reacția ta la această cerere neconvențională a fost până acum fără cusur.

Ai acceptat imediat. N-ai pus nicio întrebare. Nu ai fost anunțată cu mult timp înainte, și totuși te-ai grăbit să îndeplinești sarcina.

Acum partea finală.

— Ești curioasă ce e înăuntru?

Întrebarea este pusă pe un ton lejer, fără niciun indiciu acuzator.

Scoți un mic hohot de râs și zici:

— Mda, mă gândeam că niște cărți, poate?

Răspunsul e firesc, nefiltrat. Nu-ți ferești privirea. Nu te joci cu inelele de argint. Nu te arăți vinovată prin nimic.

Ți-ai strunit curiozitatea. Continui să-ți dovedești loialitatea.

Acum întrebarea pe care ai dus-o preț de douăsprezece străzi poate primi răspuns.

Statueta unui șoim – sticlă de Murano cu fulgi de aur – e scoasă cu băgare de seamă din sacoșă. Creștetul șoimului e rece și neted.

— Oooh, zici.

— E un cadou pentru soțul meu. Haide, poți să pui mâna pe ea.

Șovăi. Te încrunți un pic.

— Nu-i așa de fragilă cum pare, ești asigurată.

Mângâi sticla cu buricele degetelor. Șoimul pare gata să-și ia zborul cu o bătaie din aripi; statueta întrupează încordarea, sforțarea.

— Sunt păsările lui preferate. Văzul lor excepțional le permite să identifice prezența prăzii în cea mai mică unduire a ierbii dintr-un peisaj plin de verdeață.

— Sunt sigură că o să-i placă, zici. Eziți. Apoi: N-am știut că sunteți măritată.

Când răspunsul nu vine imediat, roșești.

— Vă văd întotdeauna făcând însemnări cu mâna stângă și n-am observat o verighetă până acum, zici.

— Ah. Ai mult simț de observație. Una dintre pietre juca în montură, așa că a trebuit să fie fixată.

Nu este adevărul, dar, dacă tu te-ai angajat să fii pe deplin sinceră, ție nu ți s-a făcut o promisiune asemănătoare.

Verigheta a fost scoasă după ce Thomas a mărturisit aventura. Din mai multe motive a revenit pe deget.

Șoimul este pus la loc în sacoșă, hârtia este din nou așezată în jurul lui. În seara aceasta va fi livrat personal în apartamentul închiriat de Thomas, cel în care s-a mutat în urmă cu câteva luni.

Nu este o ocazie specială. Cel puțin, nu una de care să știe el. Va fi surprins.

Uneori, un cadou minunat este, de fapt, mijlocul folosit pentru a transmite un avertisment.

19

Joi, 6 decembrie

Îngheț când doamna doctor Shields pune statueta la loc în sacoșă și spune că e tot ce îi trebuie de la mine astăzi.

Sunt așa de descumpănită, că nu-mi pot aminti formularea exactă a întrebării mele, dar mă aventurez oricum.

— Ah, mă întrebam… încep. Vocea mi-e un pic mai ascuțită decât de obicei. Toate chestiile pe care vi le-am spus vor fi folosite într-una dintre lucrările dumneavoastră? Sau…

Înainte să pot continua mă întrerupe, lucru pe care nu l-a mai făcut până acum.

— Tot ce mi-ai împărtășit rămâne confidențial, Jessica, zice. Nu fac publice în nicio împrejurare dosarele pacienților mei.

Apoi îmi spune să nu-mi fac griji, că voi fi plătită cu suma obișnuită.

Își pleacă privirea din nou spre pachet și mă simt expediată.

— Bine… vă mulțumesc, zic simplu.

Pornesc spre ușă, și sunetul pașilor mei e înghițit de covorul cu motive delicate, apoi arunc o ultimă privire în urmă înainte să închid ușa.

E luminată din spate de fereastră, și lumina soarelui care coboară face ca părul ei să arate de culoarea focului. Puloverul cu gât rulat albastru-liliachiu și fusta de mătase sunt mulate pe trupul ei înalt, suplu. E complet nemișcată.

Imaginea aproape că-mi oprește respirația în gât.

Ies din clădire și pornesc pe trotuar spre metrou, gândindu-mă că am adunat câteva indicii – verigheta lipsă a doamnei doctor Shields, scaunul gol din fața ei la restaurantul franțuzesc și posibilitatea ca ea să-și fi șters o lacrimă – și mi-

am format o părere. M-am gândit că soțul ei ar putea să fi murit, tot așa cum am interpretat greșit semnalele și am presupus că soțul doamnei Graham trăiește.

Când cobor treptele spre metrou și aștept pe peron mă uit la tipii din jur, încercând să-mi imaginez cu ce fel de bărbat s-ar căsători doamna doctor Shields. Mă întreb dacă e înalt și suplu, la fel ca ea. Doar cu câțiva ani mai mare, probabil, cu păr blonziu des și genul de ochi care se încrețesc la colțuri când zâmbește. Are încă o frumusețe băiețească, dar nu face lumea să întoarcă privirea după el, așa cum se întâmplă cu ea.

Mi-l închipui crescând pe Coasta de Est, apoi ducându-se la o școală de elită, cu internat. Exeter, poate, urmat de Yale. Ar putea să fie locul în care s-au întâlnit. Genul de bărbat care se simte în largul lui pe o barcă și pe un teren de golf, dar fără să fie snob.

Doamna doctor ar alege pe cineva mai sociabil decât ea. El ar contrabalansa firea ei rezervată, liniștită, iar ea l-ar ține în frâu dacă ar bea câteva beri în plus și l-ar apuca năbădăile la o partidă de poker cu amicii.

Mă întreb dacă e ziua lui sau sunt doar unul dintre acele cupluri romantice cărora le place să se surprindă unul pe celălalt cu cadouri alese cu grijă.

Desigur, se prea poate să fi înțeles din nou greșit.

Acest gând mi se agață în minte când garnitura se oprește în scrâșnet de frâne.

Și dacă am înțeles greșit ceva mult mai important decât amănuntele legate de soțul doamnei doctor Shields?

În niciun univers n-are sens ca doamna doctor Shields să mă plătească cu trei sute de dolari pentru că i-am făcut un comision. Poate că, la urma urmei, nu a fost un simplu comision.

„Proiectul în care te-ai implicat este pe cale să evolueze de la un exercițiu academic la o explorare

a moralității și eticii în viața reală", mi-a spus ea la prima întâlnire față în față.

Și dacă acest comision a fost primul meu test? Poate că trebuia să protestez când doamna doctor Shields m-a asigurat că voi fi plătită ca de obicei.

Mulțimea din jur dă năvală în vagon și sunt luată pe sus de mișcarea colectivă. Sunt una dintre ultimele persoane care urcă în metrou. Când se închid, ușile îmi ating ușor spatele.

Brusc, simt că mă strânge ceva de gât.

Un capăt al șalului pe care mi l-a dat doamna doctor Shields s-a prins între uși.

Mâinile îmi zboară spre gât și trag de țesătură, sufocându-mă.

Apoi ușile se deschid brusc și trag șalul.

— Ești bine? mă întreabă femeia care stă în fața mea, lângă peretele opus.

Fac semn cu capul că da și trag brusc aer în piept, simțind cum îmi bubuie inima.

Ridic mâna ca să desfășor șalul din jurul gâtului. Atunci îmi dau seama că am uitat să i-l înapoiez.

Trenul prinde viteză și fețele de pe peron se estompează în timp ce ne avântăm într-un tunel întunecat.

Poate că plata pentru astăzi n-a fost un test, poate că testul a fost șalul. Poate că ea a vrut să vadă dacă o să-l păstrez.

Sau poate că testele de moralitate în viața reală au început mai înainte, cu oja. Poate că toate aceste cadouri sunt experimente plănuite cu grijă ca să vadă cum reacționez.

Tresar când îmi dau seama de ceva: doamna doctor Shields n-a stabilit o dată pentru următoarea noastră întâlnire.

Brusc, mă cuprinde spaima că am eșuat la testele ei și acum nu mai vrea să mă întorc.

Doamna doctor Shields părea cu adevărat interesată de mine; chiar mi-a trimis un mesaj de Ziua Recunoștinței. Dar poate că după ziua de azi crede că a făcut o greșeală.

Scot telefonul și încep să tastez: „Bună!”

Șterg imediat; sună prea amical.

„Dragă doamnă doctor Shields.”

Prea oficial.

Mă opresc la un simplu

„Doamnă doctor Shields.”

Nu vreau să par disperată; trebuie să am un ton profesional.

„Îmi pare rău că am uitat să vă înapoiez șalul. Îl voi aduce data viitoare. De asemenea, nu-i nevoie să mă plătiți pentru astăzi; ați fost foarte generoasă.”

Ezit, după care adaug: „Tocmai mi-am dat seama că n-am stabilit ora următoarei ședințe. Programul meu e flexibil, trebuie doar să-mi spuneți când aveți nevoie de mine. Mulțumesc, Jess.”

Apăs pe *Trimite* înainte să-mi pierd curajul. Mă uit fix la telefon, așteptând să văd dacă primesc un răspuns prompt.

Dar nu primesc.

N-ar fi trebuit să aștept unul. La urma urmei, eu lucrez pentru ea. Probabil că tocmai se îndreaptă spre soțul ei, pregătindu-se să-i ofere cadoul.

Poate că doamna doctor Shields s-a așteptat la o reacție mai sofisticată când am văzut statueta. N-am zis decât „Oooh”. Ar fi trebuit să zic ceva mai inteligent.

Mă holbam la telefon, așteptând un mesaj de la doamna doctor Shields, dar, nu știu cum, n-am observat imediat imaginea care semnalează un nou mesaj vocal. Apăs imediat pe ea, convinsă că m-a sunat când nu aveam semnal.

Apăs pe *Redă,* însă trenul plonjează și mai adânc sub pământ și pierd iarăși semnalul. Țin strâns telefonul până când ajung la stația mea. Mă reped prin turnichet și în sus pe scări, cu trusa bălăngănindu-se pe lângă mine. Mă lovește dureros în genunchi, dar nici măcar nu încetinesc pasul.

Dau buzna afară, pe trotuar, apoi mă opresc brusc și apăs din nou semnul pentru mesajele vocale.

Vocea însuflețită și tânără – atât de diferită de tonul cultivat, cu cuvintele pronunțate cu atenție, a doamnei doctor Shields – este stridentă.

„Hei, eu sunt, Amy. Mi-a venit în minte ceva în avion. Am vrut să te sun mai devreme, dar a fost o nebunie. Mă rog, unul dintre prieteni mi-a spus că doamna doctor Shields tocmai și-a luat concediu și nu mai predă o vreme. Mă rog, habar n-am de ce. Poate că are gripă sau așa ceva. Bun, sper că ți-e de ajutor. Pa!”

Cobor încet telefonul de la ureche și mă uit lung la el, apoi apăs tasta ca să mai ascult o dată mesajul.

20

Joi, 6 decembrie

Adulterul e ceva obișnuit; nu face deosebire între grupurile socio-economice, de rasă sau de gen. Dovezi neconfirmate din cabinetele consilierilor din întreaga țară susțin această afirmație. La urma urmei, infidelitatea este unul dintre principalele motive care silesc cuplurile să ceară ajutorul unui profesionist.

Terapeuții sunt adesea primii care răspund la apel când o aventură distruge o căsnicie și îi lasă pe cei trădați să lupte cu sentimentele de furie și durere. Iertarea nu este întotdeauna posibilă; uitarea e nerealistă. Și totuși, nu este nevoie ca infidelitatea să fie călăul căsniciei. Clinicienii înțeleg și faptul că se poate acționa pentru reconstruirea încrederii, prin discuții dificile, responsabilitate și restabilirea priorităților, astfel încât relația să capete importanța maximă. Într-adevăr, se poate trece peste o trădare. Pentru asta e nevoie de timp, precum și de angajamentul neclintit al ambelor părți.

Cu toate că este tentant să presupui că traseul corect al unui pacient este evident, nu e treaba terapeutului să ofere acest tipar.

Este ușor să blamezi alegerile altora. Mult mai greu e când alegerile sunt ale tale.

Închipuie-ți că în urmă cu șapte ani te-ai măritat cu un bărbat care ți-a umplut viața de culoare și veselie, care ți-a dat peste cap existența în cel mai bun mod posibil.

Închipuie-ți că te trezești în fiecare dimineață în brațele celui care a fost refugiul tău, ale cărui vorbe de iubire murmurate te-au făcut să simți un vârtej de emoții despre care nu știai că există.

Apoi închipuie-ți că încep să se furișeze îndoielile.

La începuturile căsniciei, întrebările tale despre convorbirile cu voce înăbușită, noaptea târziu, și contramandările bruște ale planurilor primeau explicații rezonabile: Clienților li se permitea să sune la orice oră la numărul lui de urgență. Și uneori un pacient avea nevoie, în timpul unei crize, de o ședință neprogramată.

Încrederea este o componentă necesară a unei relații solide.

Însă n-a putut fi explicat mesajul romantic care a aterizat pe ecranul telefonului meu acum trei luni: „Ne vedem diseară, frumoasa mea”.

Thomas spusese că în seara aceea o să joace poker cu niște prieteni și că o să vină acasă târziu.

Când și-a dat seama că a trimis greșit mesajul, a mărturisit imediat. A vorbit despre vinovăția și mâhnirea sa.

În aceeași seară i s-a cerut să se mute. A stat o săptămână la hotel, apoi a subînchiriat un apartament în apropierea cabinetului său.

Însă expulzarea lui din inima mea… ei bine, asta s-a dovedit a fi un lucru mult mai greu.

La câteva săptămâni după ce Thomas s-a mutat s-a redeschis o linie de comunicare.

N-o să se mai întâmple niciodată, a jurat Thomas. A fost o singură abatere, atât. Ea a fost agresoarea, a declarat el.

Când a fost întrebat, a dat amănunte. Povestea relației lor clandestine a fost oferită voluntar de Thomas, cu toate că e tipic pentru contravenienți să-și minimalizeze faptele. Informațiile demografice despre ea – numele, vârsta, înfățișarea, profesia, starea civilă – au fost verificate.

Thomas părea că dorește să ne refacem relația. Cu orice alt bărbat, acest lucru ar fi fost imposibil. Însă Thomas nu e ca orice alt bărbat.

Și astfel au fost programate ședințe de consiliere. Au fost purtate conversații dificile. Și,

în cele din urmă, au fost reluate întâlnirile la cină. A început reconstrucția.

Exista o singură problemă. Anumite aspecte ale poveștii lui nu se potriveau.

E dureros să trăiești în nesiguranță.

O întrebare morală care n-a apărut niciodată în studiul meu continuă să-și revendice un loc de frunte în mintea mea: *E cu putință să privești în ochi un om pe care îl iubești și să-i spui o minciună fără să simți remușcare?*

Curând și-a făcut apariția o nouă perspectivă nedorită, amenințând fragila pace pe care ne trudeam s-o reconstruim: Și dacă cealaltă femeie n-a fost scânteia?

Dacă Thomas a fost flacăra?

Poate că a ars singura aventură care a fost verificată.

Dar un foc e mereu flămând.

Într-o seară, la puțin timp după ce te-ai furișat în cercetarea mea științifică, Jessica, soțul meu a ajuns acasă și și-a lăsat cheile și niște mărunțiș într-o farfurioară de pe biroul nostru, cum îi era obiceiul. Printre monede era și o bucățică de hârtie împăturită: chitanța de la un prânz pentru două persoane la un restaurant.

La un pahar de vin savurat pe canapea, un soț îi povestește soției amănuntele banale ale zilei: întârzierea enervantă a metroului, fata de la recepție care a aflat că o să aibă gemeni, ochelarii pierduți, care au fost găsiți în buzunarul unui blazer.

Ochelarii pierduți au fost pomeniți. Totuși, nu și un prânz costisitor pentru două persoane la un restaurant cubanez.

Dacă nu te-ai fi strecurat cu viclenie în cercetarea despre moralitate, Jessica, această întrebare n-ar fi primit niciodată răspuns. Experimentul ar fi putut să nu existe. Tu ești cea care îl aduci la viață.

Amintirile pot fi imperfecte; intențiile ascunse pot să coloreze cuvintele și faptele cuiva. Adevărul poate să fie verificat în mod independent numai prin efectuarea unei cercetări scrupuloase.

Poate că ai renunțat la visurile tale legate de teatru, Jessica, dar ți-ai câștigat un rol principal în următorul act al acestei drame în plină desfășurare.

Când apare mesajul tău interesându-te despre următoarea ședință e ca și cum ai confirma acest lucru, îndemnându-ne să înaintăm: *E timpul.*

Tu, cu acea trusă de machiaj grea pe care o cari după tine și cu părul sălbatic pe care încerci să-l îmblânzești și cu vulnerabilitatea pe care nu izbutești s-o ascunzi.

Astăzi ți-ai dovedit devotamentul. Mesajul tău confirmă cât de mare nevoie ai de mine.

Ceea ce nu știi este cât de mare nevoie avem una de cealaltă.

E timpul să pregătim faza următoare. Aceasta începe cu cadrul. Ordinea exterioară generează un sentiment lăuntric de calm. Pe biroul din camera de lucru – la numai trei metri depărtare de dormitorul în care fața pernei lui Thomas păstra de obicei mirosul dulce al șamponului lui – se află un laptop. Excesul de alcool va încețoșa și mai mult mintea, însă trei degete de Montrachet sunt turnate într-un pahar de cristal și aduse în spațiul de lucru. În încăpere sunt foarte puține obiecte care distrag atenția, facilitând capacitatea de concentrare pe sarcina care trebuie să fie îndeplinită.

Un plan neconvențional trebuie să fie examinat din toate unghiurile posibile. Atunci când metodologia este ignorată, se nasc greșelile.

Efectuarea unei cercetări empirice necesită un protocol bine stabilit: Culegerea și examinarea datelor. Observații perspicace. Ținerea unei evidențe stricte. Interpretarea rezultatelor și formularea unei concluzii.

Titlul proiectului este scris pe ecranul gol al computerului: *Tentația infidelității. Un studiu de caz.*

Ipoteza: Thomas este un bărbat adulter care nu-și regretă fapta.

Nu există decât un subiect: soțul meu.

Nu există decât o variabilă: tu.

Jessica, te rog să nu pici acest test. Ar fi păcat să te pierd.

PARTEA A DOUA

Am început ca două străine – eu și cu tine.

Acum am devenit apropiate… începem să ne simțim ca și cum ne-am cunoaște.

Familiaritatea conduce adesea la o mai mare apreciere și înțelegere.

De asemenea, ne mână spre un nivel nou al evaluărilor.

Poate că ai blamat alegerile unor cunoscuți: Vecinul care zbiară atât de tare la nevastă, încât cuvintele grele răzbat prin pereții subțiri ai apartamentului. Colegul care alege să nu-și îngrijească părinții în vârstă. Pacientul care devine excesiv de dependent de un terapeut.

Chiar și atunci când îți dai seama că aceste cunoștințe au propriile poveri – un divorț iminent, depresie, o familie cu probleme – continui să blamezi, cu siguranța și agilitatea unui reflex.

Aceste reacții pot fi ele imediate, dar rareori sunt simple sau exacte.

Oprește-te o clipă și gândește-te la factorii subconștienți care ar putea să-ți influențeze evaluările: totul, de la faptul că te-ai bucurat sau nu de opt ore de somn, ai o neplăcere, cum ar fi baia inundată de curând, sau încă mai absorbi replicile cutremurului provocat de o mamă dominatoare.

Dacă există o formulă chimică ce stabilește dacă o judecată negativă verbală sau tăcută este făcută în cursul interacțiunilor mundane, de fiecare zi, ea conține o variabilă veșnic schimbătoare.

Acel element instabil ești tu.

Cu toții avem motive pentru judecățile negative pe care le emitem, chiar dacă acele motive sunt îngropate atât de adânc, încât noi înşine nu le recunoaştem.

21

Vineri, 7 decembrie

Eram atât de îngrijorată că am dat cu bâta-n baltă când am văzut-o ultima oară pe doamna doctor Shields, încât, atunci când m-a sunat în sfârșit, am înhățat telefonul înainte să se termine primul apel.

M-a întrebat dacă sunt liberă în această seară, de parcă n-ar fi fost nimic în neregulă. Și poate că nu era. Nici măcar n-a pomenit despre mesajul în care scriam că nu aștept să fiu plătită pentru că i-am adus statueta și că am uitat să-i înapoiez șalul.

Convorbirea a durat doar câteva minute. Doamna doctor Shields mi-a dat câteva instrucțiuni: „Lasă-ți părul liber, machiază-te discret și poartă o rochie neagră potrivită pentru o seară în oraș. Să fii gata la opt."

Acum e șapte și douăzeci. Stau în fața dulapului, uitându-mă lung la hainele îngrămădite acolo. Dau deoparte fusta mini de piele întoarsă, de culoarea antracitului, pe care o port de obicei cu o bluză de mătase roz, apoi întind mâna pe lângă rochia neagră cu guler înalt, care e mult prea scurtă.

Spre deosebire de Lizzie, care îmi trimite o mulțime de selfie-uri înainte să ne întâlnim, mă simt la fel de sigură pe mine când trebuie să aleg cu ce să mă îmbrac cum mă simt când aleg o paletă de culori pentru o clientă. Știu ce stiluri mă avantajează, însă o seară în oraș probabil că înseamnă altceva pentru doamna doctor Shields decât pentru mine.

Mă uit la rochia mea cea mai elegantă, din jerse negru, cu decolteu adânc în formă de V.

Prea adânc? mă întreb, ținând-o lipită de mine în fața oglinzii. În dulapul meu nu există ceva mai bun.

Voiam să-i cer doamnei doctor Shields mai multe informații – Unde mă duc? Ce o să fac? Este unul dintre testele despre care vorbeați? –, însă vocea ei părea atât de concentrată și profesională când a întrebat dacă sunt liberă, încât n-am avut curajul.

În timp ce îmbrac rochia, mi-o imaginez pe doamna doctor Shields, cu fustele și puloverele ei rafinate, cu liniile atât de elegante și clasice, încât ar putea merge de la cabinet direct la un spectacol de balet la Lincoln Center.

Trag în sus de decolteu, dar tot dezvăluie prea mult. Am părut sălbatic, și cerceii în formă de cercuri mari pe care îi port la lucru acum arată ieftini.

Îmi las părul liber, așa cum mi s-a spus, și înlocuiesc cercurile cu bumbișori cubici din zirconiu. Apoi iau din sertarul cu lenjerie banda dublu adezivă și lipesc vreo cinci centimetri din partea de jos a decolteului.

De obicei merg fără dresuri sau port colanți; în această seară scot la iveală perechea de ciorapi negri subțiri care zăcea în sertarul comodei de cel puțin șase luni. Au niște ochiuri duse, dar sunt pe partea de sus a coapsei, așa că rochia le ascunde. Pun pe gaură un pic de lac de unghii, ca să nu se deșire mai mult, apoi scot pantofii cu toc clasici pe care îi am nici nu mai știu de când.

Iau din dulap un cordon cu imprimeu zebră și mi-l pun. Pot să-l strecor în poșetă dacă o să se dovedească o greșeală atunci când o să ajung acolo unde trebuie să ajung.

Mă gândesc la întrebarea pe care le-o pun întotdeauna clientelor mele: „Ce fel de înfățișare vă doriți?” E greu să răspund când n-am nicio idee cine va fi publicul meu. Urmez instrucțiunile primite de la doamna doctor Shields și mă dau cu un fard de pleoape neutru, folosind doar puțin creion de contur.

E opt fix și telefonul tace.

Verific semnalul, apoi mă plimb prin casă, împăturind cu mintea aiurea pulovere și punând pantofii la loc în dulap. La opt și șaptesprezece minute mă gândesc să-i trimit un mesaj doamnei doctor Shields, apoi mă răzgândesc. Nu vreau să par pisăloagă.

În cele din urmă, la opt și treizeci și cinci, după ce m-am mai rujat de două ori și am comandat on-line niște vopsea cu sclipici și hârtie groasă pentru unul dintre cadourile de Crăciun ale lui Becky, telefonul mă atenționează că am primit un mesaj de la doamna doctor Shields.

Ridic privirea de la site-ul T.J. Maxx, pe care căutam bluze pentru mama.

„Un Uber va fi în fața casei tale peste patru minute.”

Iau o ultimă înghițitură din sticla de Sam Adams, apoi îmi vâr în gură o bomboană mentolată.

Când ies din clădire trag ușa tare după mine, până ce aud încuietoarea. Un Hyundai negru așteaptă la bordură cu motorul mergând. Înainte să deschid portiera caut cu privirea autocolantul *U* pe lunetă.

— Bună, sunt Jess, zic și mă așez pe bancheta din spate.

Șoferul se mulțumește să încuviințeze din cap și demarează, luând-o spre vest.

Trag centura de siguranță și mi-o fixez.

— Unde mergem? întreb pe un ton care se vrea dezinvolt.

În oglinda retrovizoare nu-i văd decât ochii căprui și sprâncenele groase.

— Nu știi?

N-o spune ca pe o întrebare, totuși. E aproape o afirmație.

Pe când privesc cum orașul începe să se prefacă într-un vârtej de forme dincolo de geamul fumuriu, îmi dau seama, brusc, cât de izolată sunt, de fapt. Și cât de neputincioasă.

Dau înapoi:

— A, prietena mea a aranjat transportul, zic. Mă întâlnesc cu ea…

Vocea mi se pierde. Îmi strecor mâna sub centura de siguranță care pare prea strânsă peste piept. Nu se lărgește deloc.

Șoferul nu răspunde.

Inima mi-o ia la trap. De ce se poartă așa de ciudat?

Virează la dreapta și o luăm spre suburbii.

— Ne oprim pe Sixty-second Street? întreb.

Poate că doamna doctor Shields vrea să ne întâlnim la cabinet. Dar atunci de ce mi-a dat toate indicațiile despre îmbrăcăminte?

Privirea șoferului rămâne ațintită în față.

Revelația mă lovește cu forță: Sunt prinsă în capcană cu un bărbat ciudat. Ar putea să mă ducă oriunde.

Am chemat nenumărate taxiuri și am comandat numeroase Via și Uber. Niciodată nu m-am mai simțit în pericol.

Ochii mei aleargă din nou spre geamurile din spate ale mașinii lui, cele din dreptul meu. Nimeni nu poate vedea înăuntru.

Verific instinctiv încuietorile. Nu-mi dau seama dacă sunt blocate. Nu e prea mult trafic, așa că mergem destul de repede. La un moment dat o să ajungem la un semafor. Oare ar trebui să încerc să deschid ușa și să sar din mașină?

Întind mâna încet spre butonul centurii de siguranță și îl apăs, strâmbându-mă când metalul îmi ciupește degetul mare. Îmi dau centura de pe umăr cu grijă, ca să nu se retragă brusc în locaș.

De unde să știu dacă este cu adevărat șofer Uber? Probabil că nu-i prea greu să faci rost de acele autocolante cu *U.* Sau ar fi putut să împrumute mașina.

Mă uit la el mai bine. E un bărbat voinic, cu gâtul gros și brațe vânjoase; mâinile încleștate pe volan sunt de două ori mai mari decât ale mele.

Bâjbâi după butonul de coborâre a geamului când șoferul zice: „Da, bine”.

Îi caut privirea în oglinda retrovizoare, dar se uită drept înainte.

Apoi aud sunetul distinct al altei voci de bărbat.

Gheara care îmi încleștase pieptul dispare când îmi dau seama că șoferul nu mi-a răspuns fiindcă vorbește cu cineva pe mobil. Nu era dinadins evaziv, pur și simplu nu m-a auzit.

Trag adânc aer în piept și mă las moale pe spătar.

Ce toantă sunt, îmi zic. Traversăm Third Avenue, înconjurați de mașini și pietoni.

Cu toate astea, trece un minut întreg până să-mi vin în fire.

Mă aplec în față și repet întrebarea a treia oară, cu vocea mai tare.

El aruncă o privire peste umăr, apoi spune ceva care sună ca „Madison cu Seventy-sixth”.

Totuși, cu radioul și zgomotul motorului, nu sunt sigură, și șoferul și-a reluat convorbirea telefonică.

Scot telefonul și caut locul pe Google. Apar mai multe firme – hotelul Sussex, buticurile de îmbrăcăminte Vince și Rebecca Taylor, câteva clădiri cu apartamente și un restaurant asiatic *fusion.*

Bun, îmi zic. Toate sunt locuri inofensive. Care e destinația mea?

Restaurantul pare cel mai probabil.

Mă liniștesc spunându-mi că, probabil, doamna doctor Shields e deja acolo, așteptându-mă. Poate că vrea să-mi mai dea instrucțiuni despre testul în viața reală.

Totuși, nu mă pot împiedica să mă întreb de ce are nevoie pentru asta să mă vadă în afara cabinetului. Poate că există un alt motiv.

O clipă, îmi închipui că suntem două prietene sau poate o soră mai mică ducându-se să se întâlnească cu sora mai mare, mai rafinată, ca să

mănânce o salată de alge și niște *sashimi.* La o cană de *sake* cald, ne-am face și confidențe. De această dată însă, i-aș pune toate întrebările care îmi clocotesc în minte.

În oglinda laterală văd farurile puternice ale unei mașini care se apropie. Aproape în aceeași clipă șoferul meu dă să intre pe banda aceea.

— Cretinule! zbiară șoferul meu, cu toate că era cât pe-aici să se ciocnească din vina sa. Era atât de prins cu discuția la telefon, că n-a verificat unghiul mort.

Pe tot restul drumului mă uit pe geamul lateral. Sunt așa de concentrată pe pietoni și alte vehicule, încât abia după câteva secunde observ că taxiul a tras în spatele unei limuzine negre. Suntem în fața hotelului Sussex.

— Aici? îl întreb pe șofer, arătând spre intrare.

Încuviințează din cap.

Cobor pe trotuar și mă uit în sus și în jos la clădire, neștiind ce să fac mai departe. Trebuie oare să aștept în hol?

Mă întorc spre Uber, dar a plecat deja.

Un grup trece pe lângă mine și unul dintre bărbați se lovește de brațul meu. Sunt așa de surprinsă, că aproape scap din mână telefonul.

— Scuze! strigă bărbatul.

Mă uit în jur după doamna doctor Shields, dar chipurile de pe stradă îmi sunt necunoscute.

Mă aflu într-unul dintre cele mai sigure locuri din Manhattan, și atunci de ce mă simt atât de neliniștită?

După câteva secunde vine alt mesaj: „Du-te direct la barul de la parter. O să vezi un grup de bărbați la o masă rotundă mare, cam la jumătatea încăperii. Alege-ți un loc la bar aproape de ei”.

E limpede, n-am ghicit bine. Habar n-am ce mă așteaptă în această seară, dar n-o să fie o cină intimă cu doamna doctor Shields.

Urc cele nouă trepte spre intrarea hotelului și un portar îmi deschide ușa.

— Bună seara, domnișoară, zice.

— Bună, zic. Vocea îmi sună sfios, așa că îmi dreg glasul. Unde este barul?

— Treceți de recepție, în capătul holului.

Îi simt ochii zăbovind asupra mea în timp ce intru, îmi dau seama că rochia mi s-a ridicat un pic când am coborât din taxi și trag în jos de tiv.

Holul e aproape pustiu, în afară de o pereche mai în vârstă așezată pe o canapea de piele în fața șemineului. O femeie cu ochelari din spatele biroului de recepție îmi zâmbește și zice „Bună seara”.

Tocurile mele sună prea tare pe podeaua de lemn cu model complicat. Sunt foarte stânjenită de mersul meu, și nu doar din pricină că nu sunt obișnuită să port pantofi cu toc.

În cele din urmă, ajung la bar și deschid ușa masivă de lemn. E un spațiu mare în care se află câteva zeci de oameni. Mijesc ochii, adaptându-mă la lumina slabă. Privesc în jur, întrebându-mă dacă doamna doctor Shields așteaptă să mă întâmpine. N-o văd, dar zăresc un grup de țipi la o masă mare, cam la jumătatea încăperii.

„Alege-ți un loc la bar aproape de ei.”

Lucrează și ei cu doamna doctor Shields?

Examinez grupul în vreme ce mă apropii. Par să aibă spre patruzeci de ani. La prima vedere, aproape că nu se deosebesc unul de altul, cu părul tuns scurt, costume închise la culoare și cămăși bine călcate. Au un aer pe care l-am mai văzut: sunt o versiune mai tânără a taților care plătesc pentru ceremonii strălucitoare de *bat mitzvah* și petreceri de adolescente, din cele care costă la fel de mult ca o nuntă frumoasă.

La bar nu sunt decât câteva taburete cu spătar înalt goale. Ocup unul care e la vreo doi metri de bărbați.

Când mă așez, simt pe coapse căldura lemnului, ca și cum cineva tocmai s-a ridicat de acolo. Îmi

atârn poșeta de suportul de sub tejgheaua barului, apoi îmi scot haina și o pun pe spătar.

— Vin imediat, zice barmanul, în timp ce amestecă plante aromatice pentru un cocktail.

Trebuie să comand o băutură? Sau o să se întâmple altceva?

Cu toate că mă aflu într-un loc public, simt neliniștea zvârcolindu-se prin măruntaie. Îmi amintesc ce a zis doamna doctor Shields când m-am dus prima oară la cabinet: „Vei avea controlul deplin și poți să te retragi în orice moment”.

Mă răsucesc un pic pe scaun, ca să mă pot uita prin sală, căutând indicii. Dar nu văd decât clienți bogați care beau și vorbesc, o blondă uluitoare aplecându-se peste masă ca să-i arate ceva din meniul barului însoțitorului ei, un tip bine clădit, cu un ușor început de chelie și cămașă albastră, care tastează de zor pe telefon, și două cupluri zâmbitoare de vârstă medie, care ridică paharele, toastând.

Telefonul îmi vibrează în mână, făcându-mă să tresar.

„Nu fi neliniștită. Arăți perfect. Comandă o băutură.”

Ridic repede privirea.

Unde e?

Trebuie să fie într-unul dintre separeurile din spate, însă nu văd până acolo din cauza luminii slabe și a celorlalți oameni din bar.

Mă joc cu inelele de pe arătător. Îmi așez mâinile în poală. Apoi mă uit din nou la masa cu mulți bărbați, întrebându-mă de ce a vrut doamna doctor Shields să mă așez în apropierea lor. Ochii mi se opresc pe rând asupra fiecăruia dintre cei cinci. Unul îmi prinde privirea. Se apleacă și îi șoptește ceva prietenului său, care râde și se întoarce să se uite la mine. Mă răsucesc la loc, simțind cum mi se aprind obrajii.

Barmanul se înclină spre mine peste tejghea.

— Ce să vă aduc?

În mod normal aș bea o bere sau un shot de ceva, dar nu într-un astfel de loc.

— Vin roșu, vă rog.

Mai așteaptă ceva. Îmi dau seama că așteaptă să precizez de care.

Scormonesc prin amintiri, apoi trântesc, „Volnay”, sperând că am pronunțat la fel ca ospătarul din restaurantul franțuzesc, acum câteva seri.

— Mă tem că nu avem, zice el. V-ar plăcea un Gevry?

— E bine, zic. Mulțumesc.

Când barmanul îmi dă paharul, îl prind strâns de tot, ca să maschez faptul că îmi tremură mâna.

De obicei căldura alcoolului mă destinde, dar mă simt în continuare tensionată în timp ce mă uit din nou prin încăpere. Simt prezența bărbatului de alături înainte să-l văd cu colțul ochiului.

— S-ar zice că aștepți pe cineva, spune el. E tipul de la masă, cel care îi șoptea ceva prietenului. Te superi dacă îți țin companie până vine?

Mă uit repede la ecranul telefonului, dar e gol.

— Ăăă, de ce nu? zic.

Își pune paharul pe bar și se așază pe taburetul din stânga mea.

— Sunt David.

— Jessica.

Probabil că numele adevărat mi-a scăpat din cauză că acum mă aflu în lumea doamnei doctor Shields.

Își pune un braț pe bar.

— Deci, Jessica, de unde ești?

Îi spun adevărul, nu numai fiindcă nu știu ce altceva să spun, ci și din cauza regulilor despre sinceritate ale doamnei doctor Shields.

Totuși, nu prea contează, pentru că nu răspunde decât: „Ce frumos” și apoi se apucă să-mi spună că s-a mutat aici din Boston acum patru ani, pentru un post important. Tocmai mă prefac că sunt interesată, când telefonul îmi vibrează.

— Scuză-mă.

Îl iau repede și văd mesajul de la doamna doctor Shields.

Înclin telefonul, în așa fel așa încât David să nu poată citi.

„Nu *el.*”

Clipesc, surprinsă, întrebându-mă cu ce am greșit.

Îmi amintesc numaidecât de momentul când am intrat prima dată în sala de curs a doamnei doctor Shields și vorbea cu mine prin intermediul computerului.

Văd cele trei puncte care arată că ea tastează în continuare.

Sosesc următoarele instrucțiuni:

„Uită-te la bărbatul cu cămașă albastră care stă singur la o masă din dreapta ta. Începe o conversație. Fă-l să flirteze cu tine.”

Doamna doctor Shields trebuie să fie în apropiere. Și atunci de ce n-o văd?

— Era prietenul tău? întreabă David, arătând spre telefon.

Iau o înghițitură de vin, încercând să trag de timp ca să mă pot gândi ce să fac mai departe. Inima îmi bate mai repede decât de obicei și îmi simt gura uscată, încuviințez din cap și mai iau o înghițitură, dar nu-l privesc în ochi. Apoi fac semn că vreau nota și scot din portofel două bancnote de douăzeci.

Arunc o privire peste umăr spre tipul cu cămașa albastră. Nu mă pot hotărî să mă duc, pur și simplu, la el și să folosesc o formulă ieftină de agățat. Încerc să-mi amintesc unele dintre lucrurile pe care mi le-au spus bărbații prin baruri, dar mintea mi-e goală.

Nu pot nici măcar să-i prind privirea și să-i zâmbesc; încă se uită la telefon.

David îmi atinge brațul, împiedicându-mă să las din mână bancnotele.

— Dă-mi voie să mă ocup eu de asta. Face semn cu capul spre barman: încă un gin tonic, amice, zice, așezându-se la loc.

— Nu, plătesc eu, zic, împingând banii pe tejghea.

— De fapt, nota dumneavoastră a fost deja achitată, îmi spune barmanul.

Mă uit din nou prin sală după doamna doctor Shields, străduindu-mă să văd ceva în separeurile slab luminate. Dar cele mai multe dintre ele sunt blocate de cei care ocupă mesele dintre noi.

Cu toate astea, aș putea să jur că simt căldura privirii ei.

Nu cunosc intervalul de timp pentru instrucțiunile doamnei doctor Shields, așa că mă forțez să mă ridic în picioare, luând paharul și telefonul. Vinul se rotește în pahar și îmi dau seama că din nou îmi tremură mâna.

— Scuze, zic. Dar tocmai mi-am dat seama că îl cunosc pe tipul acela. Trebuie să mă duc să-l salut.

Poate că asta e cea mai bună strategie și pentru tipul în cămașă albastră. O să mă prefac că îl cunosc. Dar de unde?

David se încruntă.

— Bine, dar după aceea vino să stai cu mine și prietenii mei.

— Sigur, zic.

Bărbatul a lăsat din mână telefonul. E singur la o masă de două persoane lipită de perete. Farfuria goală a fost împinsă spre centrul mesei, cu șervețelul mototolit alături.

Când mă apropii ridică privirea.

— Bună!

Vocea mea e prea vioaie.

Încuviințează din cap.

— Salut, zice, dar sună mai mult a întrebare.

— Ăăă, sunt eu, Jessica! Ce faci aici?

Am văzut mulți actori jucând prost, și știu că nu păcălesc pe nimeni.

Zâmbește, dar fruntea i se încrețește.

— Mă bucur să te văd… Dar de unde ne cunoaștem?

E limpede că perechea de la masa alăturată trage cu urechea. Nu mă pricep deloc la asta. Mă uit în jos la covorul cu model floral și observ o mică porțiune în care urzeala e la vedere. Apoi mă silesc să mă uit din nou în ochii bărbatului. Acum e partea delicată.

— Nu ne-am întâlnit la, ăăă, nunta Tanyei, acum câteva luni? zic.

Scutură din cap.

— Nu, trebuie să fi fost alt tip chipeș.

Dar o spune ca și cum ar râde de sine.

Scot un hohot de râs sec.

Nu pot să plec, pur și simplu, așa că mai încerc o dată.

— Scuze, zic încet. Adevărul e că eram la bar și tipul acela mă sâcâia și aveam nevoie să scap.

Poate că disperarea pe care o simt mi se citește în ochi, pentru că îmi întinde mâna.

— Sunt Scott. Nu-mi dau seama de unde e accentul lui, dar pare din sud. Arată spre scaunul gol din fața sa. N-ai vrea să mi te alături? Tocmai voiam să mai comand o băutură.

Mă așez pe scaun și după câteva secunde telefonul zumzăie în poala mea. Cobor privirea: „Bravo. Ține-o așa”.

Ar trebui să-l fac pe omul acesta de afaceri politicos să flirteze cu mine. Așa că mă aplec în față și-mi pun coatele pe masă, conștientă că banda adezivă nu acoperă mare lucru.

— Mulțumesc că m-ai salvat, zic, privindu-l drept în ochi.

Nu pot să-i susțin privirea prea mult; pare atât de artificial. Flirtul e distractiv când e firesc și atunci când eu aleg bărbatul, ca în cazul lui Noah, serile trecute.

Dar asta e ca și cum aș dansa fără muzică. Și chiar mai rău, sunt spectatori în jur.

Repet întrebarea pe care tocmai mi-a pus-o David:

— De unde ești?

În timp ce eu și Scott ne continuăm discuția, mă întreb de ce vrea doamna doctor Shields să am o conversație cu el, și nu cu David. Par aproape identici. E ca în acele teste de pe ultimele pagini ale revistelor: Găsiți diferențele dintre aceste două imagini. Dar nu văd nicio diferență semnificativă: aproape de patruzeci de ani, obrazul ras, costum închis la culoare.

Nu mă pot destinde când știu că ea mă urmărește, dar până să-mi termin paharul cu vin conversația curge surprinzător de ușor. Scott e un tip drăguț, e din Nashville și are un labrador negru pe care e clar că îl adoră.

Scott ridică paharul și ia ultima înghițitură de scotch chihlimbariu.

Atunci îmi dau seama de diferența dintre cei doi bărbați, micul amănunt din imagini care nu se potrivește.

Inelarul lui David era gol.

Scott poartă o verighetă groasă de platină.

22

Vineri, 7 decembrie

Se apleacă, în rochia ei neagră, și îi atinge mâna. Părul ei închis la culoare se revarsă în față și aproape că-i ascunde profilul.

Pe chipul lui înflorește un zâmbet.

În ce moment un flirt devine trădare?

Hotarul este trasat când se produce contactul fizic? Sau e ceva mai efemer, cum ar fi atunci când posibilitățile încep să plutească în aer?

Cadrul din această seară, la barul hotelului Sussex, este cel în care a început totul.

Însă distribuția a fost diferită.

Thomas s-a oprit să bea un pahar în acea seară, pe vremea când căsnicia noastră era încă neîntinată. S-a întâlnit cu un prieten din facultate care era în oraș în seara aceea și stătea chiar la acest hotel. După câteva cocktailuri, prietenul i-a spus că se resimțea din cauza diferenței de fus orar. Thomas a insistat ca acesta să urce în cameră, în timp ce el avea să achite nota de plată. Generozitatea soțului meu a fost întotdeauna una dintre calitățile care îl fac atrăgător.

Barul era plin, și serviciul lent. Însă Thomas era așezat confortabil la o masă de două persoane și nu se grăbea. Știa că, deși era abia ora zece, în dormitorul nostru storurile erau trase și era răcoare, temperatura fiind reglată la 18°.

Nu fusese întotdeauna așa. La începutul căsniciei noastre, Thomas era întâmpinat acasă cu un sărut și un pahar cu vin, după care urma o discuție pe canapea, despre un curs recent la facultate, un pacient care ridică semne de întrebare, o ieșire în weekend pe care o plănuiam.

Dar ceva s-a schimbat pe parcursul căsniciei noastre. Se întâmplă în orice relație, când primele luni îmbătătoare lasă locul unei conviețuiri mai

senine. Pe măsură ce serviciul era mai solicitant, în unele seri atracția cămășii de noapte de mătase și a cearșafurilor curate, din bumbac egiptean de cea mai bună calitate, s-a dovedit mai puternică decât Thomas. Poate că asta l-a făcut… vulnerabil.

Femeia cu părul închis la culoare a ajuns la soțul meu înainte să vină ospătarul cu nota. S-a instalat pe scaunul gol din fața lui. Întrevederea lor nu s-a încheiat când au ieșit din bar; în schimb, au mers la ea acasă.

Thomas n-a pomenit nimic despre indiscreția lui.

Apoi mesajul rătăcit a poposit pe telefonul meu: „Ne vedem diseară, frumoasa mea".

Freud a postulat că nu există accidente. Într-adevăr, se poate spune că Thomas dorea să fie prins.

„N-am căutat asta. Dar ea mi s-a aruncat în brațe. Ce bărbat în situația mea ar fi putut să reziste?" a susținut Thomas într-una dintre ședințele de terapie.

Ar fi atât de liniștitor să cred asta, că reacția lui n-a avut nimic de-a face cu căsnicia noastră, ci cu capitularea în fața fragilității înnăscute a bărbaților.

În această seară separeul dintr-un colț îndepărtat oferă un punct de observație avantajos. Bărbatul cu verighetă de platină pare să fie vrăjit de tine, Jessica; limbajul trupului său a devenit mai vioi de la venirea ta.

Nu-i nici pe departe la fel de atrăgător ca Thomas, însă se încadrează în profilul de bază. Spre patruzeci de ani, singur și căsătorit.

Așa a reacționat Thomas la început?

Tentația de a mă muta mai aproape de scena care se desfășoară acum la numai opt metri de mine este aproape insuportabilă, însă această abatere ar putea să invalideze rezultatele.

Cu toate că știi că ești observată, adevăratul subiect, bărbatul cu cămașa albastră, trebuie să ignore în continuare faptul că e examinat.

De obicei, subiecții își schimbă comportamentul când își dau seama că fac parte dintr-un experiment. Acest lucru este cunoscut sub numele „efectul Hawthorne”, numit după locul în care a fost constatat prima oară acest rezultat, fabrica Western Electric’s Hawthorne. Un studiu elementar pentru a determina în ce mod afecta nivelul luminii din clădire productivitatea muncitorilor a arătat că gradul de luminozitate nu conta în productivitatea muncitorilor. Producția muncitorilor creștea indiferent de manipularea luminii, de la slabă la puternică și invers. De fapt, apărea o schimbare a productivității atunci când era manipulată *orice* variabilă, ceea ce i-a făcut pe cercetători să afirme că muncitorii își schimbau comportamentul pur și simplu datorită faptului că erau conștienți că sunt observați.

Dat fiind că subiecții au această predispoziție, tot ce pot face cercetătorii este să încerce să ia în calcul acest efect în proiectul de cercetare.

Felul în care flirtezi arată convingător, Jessica. Pare imposibil ca ținta să știe că face parte dintr-un experiment.

Testul trebuie să treacă la faza următoare.

Este greu de tastat instrucțiunea – un val de greață întârzie un pic trimiterea ei dar necesitatea ei este vitală.

„Atinge-l pe braț, Jessica.”

Scena cu Thomas a urmat această progresie: o scurtă mângâiere a brațului, alt rând de băuturi, invitația să continue conversația acasă la femeie.

O mișcare bruscă la masa de la perete și amintirea ipocriziei lui Thomas reapare. Bărbatul cu cămașa albastră se ridică în picioare. Te ridici și tu. Apoi pornești spre hol, cu el la câțiva pași în urma ta.

Au trecut mai puțin de patruzeci de minute de când ai intrat în bar și până l-ai sedus.

Apărarea lui Thomas era solidă; se pare că bărbații nu sunt în stare să se oțelească în fața

ofertelor ostentative de cădere în ispită. Chiar și cei căsătoriți.

Valul de ușurare care însoțește această constatare este atât de puternic, încât are un efect moleșitor asupra trupului.

A fost în întregime vina *ei.* Nu a lui.

Masa e presărată cu bucăți din șervețelul rupt, dovada neliniștii ținute în frâu. Sunt adunate într-o grămadă. Paharul cu apă gazoasă care rămăsese neatins pe masă este gustat, în sfârșit.

După câteva clipe se aude semnalul unui mesaj.

Este verificat.

Și imediat e ca și cum barul aglomerat, primitor, s-ar fi scufundat în gheață și tăcere.

Nu mai există nimic decât cele trei rânduri de la tine.

Sunt citite o dată.

Și iarăși.

„Doamnă doctor Shields, am flirtat, dar m-a respins. A spus că are o căsnicie fericită. S-a dus în camera lui, iar eu sunt în holul hotelului.”

23

Vineri, 7 decembrie

Să ți se spună să agăți un bărbat și să fii plătită pentru asta e ca și cum ai fi o prostituată.

În timp ce stau în hol, așteptând ca doamna doctor Shields să-mi răspundă la mesaj, tremur din nou. Dar de astă dată e de furie.

Chiar s-a așteptat să urc în camera lui Scott? Probabil a presupus că o voi face, din cauza mărturisirilor pe care i le-am făcut despre aventurile de o noapte din chestionarul ei stupid.

Pantofii cu toc mă strâng și mă legăn de pe un picior pe altul.

Încă n-a răspuns, cu toate că am trimis mesajul în urmă cu câteva minute. Acum angajata de la recepție se uită lung la mine, și mă simt și mai nepotrivită în peisaj decât atunci când am intrat.

Nu-mi vine să cred că doamna doctor Shields m-a pus în această situație. N-a fost vorba despre pericol. A fost vorba despre umilire. Am văzut cum s-au uitat la mine David și prietenii lui când am plecat împreună cu Scott. Și am văzut cum s-a uitat Scott la mine înainte să se ridice de la masă.

— Vă pot ajuta cu ceva?

Recepționera a ieșit de la locul ei și s-a oprit lângă mine. Zâmbește, dar văd în ochii ei ceea ce știu deja: Nu am ce căuta într-un astfel de loc, cu rochia mea de șaizeci de dolari cumpărată la reduceri și cu cerceii din diamante false.

— Doar… aștept pe cineva, zic.

Ridică din sprâncene.

Îmi încrucișez brațele pe piept.

— E vreo problemă? întreb.

— Sigur că nu, zice. Ați dori să luați un loc?

Face semn spre canapeaua din fața șemineului.

Știm amândouă că ospitalitatea ei este o mască subțire. Probabil că și ea crede că sunt prostituată.

Aud țăcănitul rapid al tocurilor pe podeaua de lemn. Mă întorc și o văd pe doamna doctor Shields venind spre noi și, chiar dacă sunt supărată pentru ceea ce tocmai mi-a făcut, nu mă pot abține să nu-i admir frumusețea: părul îi este strâns într-un coc elegant, picioarele ei sunt suple și imposibil de lungi sub tivul rochiei negre de mătase. E tot ce am încercat eu să fiu în această seară.

— Bună, spune doamna doctor Shields. Când ajunge la noi pune mâna pe brațul meu, ca și cum m-ar lua în stăpânire. O văd că aruncă o privire spre ecusonul femeii. E totul în ordine aici, Sandra?

Atitudinea recepționerei se schimbă.

— Ah, tocmai îi ofeream prietenei dumneavoastră un loc lângă foc, unde este mai plăcut.

— Ce gest frumos, zice doamna doctor Shields.

Însă tonul ei e o punere la punct subtilă, și femeia se retrage.

— Vii? mă întreabă doamna doctor Shields, și pentru o clipă am impresia că vrea să plecăm.

Însă mă conduce spre canapea.

Totuși, rămân în picioare. Vocea îmi e în continuare scăzută, dar îngroșată de emoție:

— Ce-a fost asta?

Dacă e surprinsă, n-o arată. Bate cu palma pe locul de lângă ea.

— Jessica, te rog așază-te.

Îmi spun că e din cauză că vreau să-i aud explicația. Dar adevărul este că simt o atracție gravitațională spre ea.

De îndată ce ajung lângă ea, îi simt parfumul curat, condimentat.

Doamna doctor Shields își încrucișează picioarele și își pune în poală mâinile împreunate.

— Pari foarte agitată. Poți să-mi spui cum a fost această experiență?

— A fost îngrozitoare! Pe neașteptate, vocea mi se frânge și înghit greu. Tipul acela, Scott, cine e?

Doamna doctor Shields ridică scurt din umeri.

— N-am nicio idee.

— N-a făcut parte din asta?

— Ar fi putut să fie oricine, zice ea. Vocea îi sună găunos și distant. E ca și cum ar recita un scenariu. Aveam nevoie de un bărbat cu verighetă pentru testare ca parte a studiului meu despre moralitate și etică. L-am luat la întâmplare.

— Mă folosești ca momeală? Ca să trag pe sfoară un tip?

Cuvintele mele sunt prea sonore pentru acest hol discret, liniștit.

— A fost un exercițiu științific. Doar ți-am spus că vor fi implicate în această fază a cercetării mele scenarii din viața reală.

Nu-mi vine să cred că mi-a putut trece prin cap că vom cina împreună. Pe cine păcăleam? Sunt angajata ei.

Nodul din gât dispare, dar furia nu-mi trece. Și nici nu vreau să-mi treacă, pentru că îmi dă, în sfârșit, curajul să pun întrebări.

— Totuși, chiar v-ați așteptat să mă duc în camera lui? trântesc eu.

Ochii doamnei doctor Shields se lărgesc; nu cred că cineva ar putea să mimeze acest gen de surprindere.

— Sigur că nu, Jessica. Nu ți-am spus decât să flirtezi cu el. Cum te-ai putut gândi la așa ceva?

În clipa în care rostește cuvintele, mă simt ca o toantă. Cobor privirea în pământ. Nu pot să mă uit în ochii ei; a fost o presupunere atât de scandaloasă.

Însă în vocea doamnei doctor nu există pic de condamnare; nimic în afară de blândețe.

— Ți-am promis că vei avea întotdeauna controlul deplin. Nu te-aș pune niciodată în pericol.

Simt mâna ei atingându-mă scurt. În ciuda căldurii focului din șemineu, e foarte delicată și rece.

Respir adânc de câteva ori, însă ochii îmi rămân ațintiți la modelul în zigzag al podelei de lemn.

— Altceva te tulbură, zice ea.

Șovăi, apoi mă uit în ochii ei albaștri și reci. Nu plănuisem să-i povestesc partea asta. În cele din urmă, izbucnesc:

— Chiar înainte să se ridice de la masă… mi-a zis „Scumpo”.

Doamna doctor Shields nu răspunde, dar știu că mă ascultă așa cum nu m-a mai ascultat nimeni.

Ochii mi se umplu de lacrimi. Clipesc ca să le alung, apoi povestesc mai departe.

— A fost tipul ăsta… Ezit, trag adânc aer în piept, apoi continui: L-am întâlnit acum câțiva ani și la început am crezut că e nemaipomenit. Poate că ați auzit de el, acum e un regizor de teatru faimos. Gene French.

O încuviințare abia vizibilă.

— Am fost angajată să fac machiajul la unul dintre spectacolele lui. Pentru mine era o șansă uriașă. S-a purtat foarte drăguț, cu toate că eram o nimeni. Când a apărut revista *Playbill* mi-a arătat numele meu în echipă și a zis că ar trebui să sărbătoresc, că viața are așa de multe greutăți și ar trebui să cinstesc victoriile.

Doamna doctor Shields e neclintită ca o statuie.

— El… mi-a făcut ceva, zic.

Imaginile pe care se pare că nu le pot șterge mi se insinuează din nou în minte: Eu ridicându-mi încet bluza deasupra sutienului, în vreme ce Gene stă la vreun metru de mine, holbându-se. Eu spunând: „Acum chiar că ar trebui să plec”. Gene așezându-se între mine și ușa biroului său, care este închisă. Mâna lui mutându-se spre catarama de la cureaua lui. Răspunsul lui: „Încă nu, scumpo”.

— Nu m-a atins, însă… înghit cu noduri și continui: Mi-a spus că lipsește un obiect din recuzită, un colier scump. A spus că trebuie să-mi ridic bluza ca să dovedesc că nu-l port.

Mă înfior toată când îmi amintesc cum stăteam acolo în picioare, în acea încăpere întunecată, sufocantă, încercând să mă uit oriunde, numai nu la el și la ce își făcea, până ce a terminat și m-a expediat.

— Ar fi trebuit să-i spun „nu”, însă era șeful meu. Și a spus-o atât de degajat, de parcă n-ar fi fost cine știe ce. Mă uit în ochii albaștri-deschis ai doamnei doctor Shields și reușesc să mă descotorosesc de imagine. Tipul ăla, Scott, mi-a amintit de el pentru o clipă. Doar felul în care a zis „Scumpo”.

Doamna doctor Shields nu răspunde imediat. Apoi spune cu voce blândă:

— Îmi pare foarte rău că ți s-a întâmplat asta. Simt cum mâna ei o atinge pe a mea, ușoară ca un fluture. De aceea nu te interesează o relație serioasă? întreabă. Nu e neobișnuit ca atunci când o femeie suferă o astfel de agresiune să se retragă în sine sau să-și schimbe tiparele relaționale.

„Agresiune.” Nu m-am gândit niciodată așa la acel episod. Însă are dreptate.

Brusc, mă simt sleită de puteri, la fel ca după prima noastră ședință. Ridic mâinile și îmi masez tâmplele.

— Probabil că ești epuizată, zice de parcă mi-ar citi gândurile. Mă așteaptă o mașină. Du-te tu cu ea acasă. Eu prefer, oricum, să merg pe jos. Trimite-mi mesaj sau sună-mă dacă vrei să vorbim în weekend.

Se ridică și o imit. Lucru ciudat, mă simt dezamăgită. Acum câteva minute eram foarte supărată pe ea; acum nu vreau să mă părăsească.

Ne îndreptăm împreună spre ieșire și văd limuzina neagră așteptând la bordură cu motorul pornit. Șoferul ocolește mașina ca să deschidă portiera din spate și doamna doctor Shields îi spune să mă ducă oriunde vreau să merg.

Mă las să cad pe banchetă și îmi reazem capul de pielea moale, în timp ce șoferul se întoarce în

partea din față a mașinii. Apoi aud un ciocănit ușor în geam, așa că îl cobor.

Doamna doctor îmi zâmbește. Silueta îi este luminată din spate de luminile strălucitoare ale orașului. Are părul ca un nimb de foc, însă ochii îi sunt în umbră. Nu le pot vedea expresia.

— Aproape că uitasem, Jessica, zice și îmi îndeasă în mână o hârtie. Mulțumesc.

Mă uit în jos la cec, simțind o împotrivire ciudată la gândul să-l deschid.

Poate că pentru doamna doctor Shields toate astea nu-s decât o tranzacție comercială. Dar pentru ce anume sunt plătită acum? Timpul meu, flirtul, mărturisirile? Sau altceva despre care nu știu?

Tot ce știu e că pare murdar.

Când șoferul demarează, despăturesc încet cecul.

Mă uit la el îndelung, în vreme ce roțile mașinii se învârt pe asfalt aproape neauzit.

E pentru 750 de dolari.

24

Sâmbătă, 8 decembrie

Sâmbătă seara. Cele mai multe cupluri o numesc „seara întâlnirilor romantice”.

În mod tradițional, așa a fost și pentru noi: cina la restaurante cu stele Michelin, seri la Filarmonică, o plimbare tihnită prin Muzeul Whitney. Totuși, după mesajul trimis greșit de Thomas, el s-a mutat și aceste lucruri au dispărut. Treptat, după consiliere, scuze și jurăminte, au reapărut, dar cu un nou scop: s-a pus accentul pe conectare și reconstrucție.

La început, în atmosferă plutea tensiunea. Dacă ne-ai fi privit din afară, Jessica, ai fi putut să presupui că se desfășoară o relație nouă, ceea ce, într-un sens, și era. Contactul fizic era menținut la un nivel minim. Thomas era plin de solicitudine, tinzând să exagereze: venea cu flori, se repezea să deschidă ușile și își umplea cu admirație privirea neșovăitoare.

Purtarea lui era mai înfocată chiar decât la început, când îmi făcea curte. Uneori avea ceva disperat, aproape impregnat de frică. Ca și cum l-ar fi îngrozit gândul să piardă relația noastră.

Cu timpul, o îmblânzire a remodelat interacțiunile. Conversațiile au devenit mai puțin rigide. Mâinile se întâlneau peste masă după ce erau strânse farfuriile.

În această seară, la numai douăzeci și patru de ore de la experimentul de la hotel, progresul a fost inversat. E limpede că nu toți bărbații sunt vulnerabili la atențiile unei femei tinere și frumoase. Bărbatul cu cămașă albastră ți-a rezistat, Jessica, și totuși Thomas n-a fost imun când a apărut ocazia.

Ca rezultat, un plan ascuns s-a suprapus întâlnirii cu Thomas din această seară de sâmbătă.

Este ales un loc intim, vila pe care am împărțit-o cândva, ca să fie eliminate elementele exterioare care pot să distragă atenția, cum ar fi un ospătar prea serviabil sau un grup zgomotos de șase persoane de la masa alăturată. Meniul este ales cu grijă: o sticlă de Dom Perignon, aceeași recoltă din care s-a băut la logodna noastră; stridii de Malpeques; coaste de miel; piure de spanac; cartofi noi copți cu rozmarin. Ca desert, o variantă a prăjiturii preferate a lui Thomas: tort de ciocolată.

În mod tradițional, tortul este cumpărat de la o patiserie de pe West Tenth Street. Însă pentru masa de astă-seară ingredientele au fost cumpărate de la două magazine gourmet.

Și înfățișarea mea din aceasta seară este diferită. Jessica, tu ai fost cea care a arătat cât de seducătoare pot să fie un fard de pleoape întunecat și un creion negru, atunci când sunt aplicate cum trebuie.

Fardurile se află pe măsuța de toaletă. Alături este telefonul. Aparatul declanșează o amintire: un mesaj sau apel plin de solicitudine este acțiunea corectă în urma unui incident în care o cunoștință sau un prieten este demoralizat.

„Jessica, vreau să văd ce faci și să mă asigur că te simți mai bine după sarcina pe care ai îndeplinit-o aseară. O să te sun curând.”

Mai este nevoie de un rând.

O clipă de gândire. Apoi e tastat și trimis.

25

Sâmbătă, 8 decembrie

„Dacă ai nevoie de mine, sunt întotdeauna aici.”

Mesajul doamnei doctor Shields a venit când intram în blocul lui Noah pentru lăudatele lui friganele. Am început să scriu un răspuns, dar apoi l-am șters și am băgat telefonul la loc în poșetă. În lift mi-am trecut o mână peste păr, simțind umezeala fulgilor abia așternuți.

Acum, cocoțată pe un taburet în bucătăria lui Noah și privindu-l cum destupă o sticlă de Prosecco, îmi dau seama că e pentru prima dată când nu răspund imediat. În seara asta nu vreau să mă gândesc la doamna doctor Shields și la experimentele ei.

Nu-mi dau seama că mă încrunt până nu mă întreabă Noah:

— Taylor? E vreo problemă?

Încuviințez din cap și încerc să-mi ascund stinghereala. Prima întâlnire cu Noah, la Lounge, când m-am prezentat cu un nume fals și am adormit pe canapeaua lui, pare să fi fost acum un veac.

Aș vrea să pot schimba acea decizie. Pare o reacție imatură: mai rău, pare o meschinărie.

— Așadar… încep. Trebuie să-ți spun ceva. E o poveste destul de amuzantă.

Noah înalță o sprânceană.

— Numele meu adevărat nu e Taylor… Sunt Jess.

Scot un chicotit nervos.

Nu pare amuzat.

— Mi-ai spus un nume fals?

— Nu știam dacă nu ești un tip dus cu pluta, îi explic.

— Serios? Ai venit la mine acasă.

— Mda, zic. Respir adânc. Desculț și cu șervetul de vase vârât la brâul blugilor decolorați, arată mai drăguț decât îmi aminteam. A fost cu adevărat o zi ciudată și presupun că nu gândeam cum trebuie.

„O zi ciudată.” De-ar ști cât de cuminte sună asta. Nu-mi vine să cred că l-am cunoscut pe Noah în același weekend în care m-am vârât nepoftită în acel studiu. Sala de cursuri prea tăcută, întrebările care se furișau pe ecranul computerului, senzația că doamna doctor Shields ar putea să-mi cunoască gândurile intime… Și totuși, de atunci lucrurile n-au făcut decât să devină și mai ciudate.

— Îmi pare rău, zic.

— Jess, reacționează Noah în sfârșit. Îmi întinde un pahar cu Prosecco. Nu-mi place să mă joc așa.

Îmi susține privirea, apoi face un semn de aprobare aproape imperceptibil.

Înainte s-o pot bloca, îmi trece prin minte ideea că tocmai am trecut un test. Acum câteva săptămâni nu m-aș fi gândit la asta.

Iau o înghițitură de Prosecco. Bulele dulci și acide alunecă plăcut pe gâtlejul meu.

— Mă bucur că acum ești sinceră, zice Noah, în cele din urmă.

„Trebuie să fii sinceră…” asta a fost una dintre instrucțiunile care mă așteptau pe ecranul computerului când am intrat în studiu. Chiar și atunci când încerc în mod conștient să mi-o scot din minte pe doamna doctor Shields, găsește o cale să se strecoare înapoi.

Noah începe să așeze frumos pe blat ingredientele, iar eu mai iau o gură de Prosecco. Încă simt că ar trebui să-i cer scuze mai serios, dar nu știu ce aș mai putea spune.

Mă uit în jur prin bucătăria lui micuță, strălucind de curățenie, și observ tigaia grea, din fontă, de pe aragaz, alături de mojarul din piatră verde, cu pistil, și un mixer vertical din inox.

— Deci, Breakfast All Day e restaurantul tău? întreb.

— Mda. Sau va fi, dacă îmi vine finanțarea, zice. Am ales spațiul, mai aștept doar hârțogăria.

— Ooh, asta chiar că-i fain.

Sparge ouăle cu o singură mână, apoi le bate într-un bol, în vreme ce picură în ele lapte. Se oprește ca să învârtă într-o tigaie untul care face spume, apoi pune în ouă scorțișoară și sare.

— Ingredientul meu secret, zice, ridicând o sticlă cu esență de migdale. Nu ești alergică la alune, nu?

— Noo, zic.

Pune o linguriță plină, apoi scufundă în amestec o felie de pâine împletită.

Când pâinea ajunge în tigaie, cu un sfârâit, încăperea se umple de un miros care-ți lasă gura apă. Îmi dau seama că nu există nimic mai bun decât pâine proaspătă, unt cald și scorțișoară care se prăjesc împreună. Îmi chiorăie stomacul.

Noah e un bucătar ordonat, curățând pe măsură ce lucrează: cojile de ou sunt aruncate la coș, șervetul face să dispară câțiva stropi de lapte, condimentele sunt puse imediat înapoi în sertarul lor.

În timp ce îl privesc, e ca și cum s-ar forma un tampon între mine și încordarea pe care o căram după mine. N-a dispărut, dar cel puțin mă bucur de o păsuire.

Poate că acesta este soiul de întâlnire romantică de sâmbătă seara de care au parte multe femei de vârsta mea; o seară liniștită cu un tip cumsecade. N-ar trebui să fie așa de remarcabilă. Numai că ne-am sărutat deja, și totuși seara asta pare mai intimă decât un act fizic. Cu toate că ne-am întâlnit întâmplător într-un bar, Noah pare că vrea cu adevărat să mă cunoască pe mine, cea reală.

Scoate din alt sertar naproane și șervete de pânză, apoi ia dintr-un bufet două farfurii. Pune în mijlocul fiecăreia două felii de friganele maro-

aurii și presară peste ele mure proaspete. Nici măcar nu mi-am dat seama că încălzea siropul într-o crăticioară până nu toarnă peste toate câteva linguri generoase.

Mă uit la mâncarea pe care mi-o oferă, copleșită de un val de emoții pe care nu le deslușesc cu ușurință, în afară de mama, când merg acasă, nimeni n-a mai gătit pentru mine de mulți ani.

Iau prima înghițitură și gem.

— Jur că-i cel mai bun lucru pe care l-am mâncat în viața mea.

Peste o oră, sticla de Prosecco e goală și noi încă vorbim. Ne-am mutat pe canapeaua din living.

— Spre sfârșitul săptămânii mă duc în Westchester să-mi văd familia de Hanukkah, zice. Dar am putea să ne vedem duminică seara, când mă întorc.

Mă aplec spre el să-l sărut și simt pe buzele lui siropul dulce. Când îmi pun capul pe pieptul lui solid și brațele lui mă înconjoară, simt ceva ce n-am mai simțit de luni întregi, poate chiar de ani. Trece un pic până îmi dau seama ce este: mulțumire sufletească.

26

Sâmbătă, 8 decembrie

Thomas ajunge cu cinci minute înainte de ora stabilită. Punctualitatea este unul dintre noile obiceiuri pe care pare motivat să le adopte.

Umerii lui lați umplu cadrul ușii, în vreme ce un zâmbet i se întinde pe față. Tocmai a început prima ninsoare din acest anotimp și cristale scânteietoare sunt lipite de părul lui de culoarea nisipului. E un pic mai lung decât îl are de obicei.

Thomas oferă un buchet de lalele „Ballerina" roșii și i se mulțumește cu un sărut prelung. Are buzele reci, cu gust de mentă. Mâinile i se mișcă pentru a da mai multă forță îmbrățișării în timp ce prelungește momentul de intimitate.

— Asta-i tot deocamdată, i se spune când este împins deoparte, în joacă.

Își șterge pantofii uzi pe covoraș și intră în vilă.

— Miroase delicios, zice. Își coboară privirea o clipă. Mi-a fost dor de mâncărurile gătite de tine.

Haina îi este atârnată în debara, alături de jachetele mai subțiri pe care le poartă când e mai cald. Nu i s-a cerut niciodată să-și ia acele obiecte din vilă, și nu numai din cauză că s-a mutat atât de brusc. Primăvara simbolizează speranța, reînnoirea. Prezența obiectelor lui a slujit aceluiași scop.

Poartă puloverul care îi scoate în evidență stropii aurii din ochii verzi; știe că este unul dintre cele preferate.

— Arăți minunat, zice.

Întinde mâna și își trece degetele atât de blând printr-o buclă lungă a părului meu, încât atingerea lui e abia o părere.

Țesăturile mele gri perlat și lila au fost înlocuite cu pantaloni negri din piele întoarsă și o tunică de mătase albastru cobalt, însă nu se vede decât un

strop de culoare de sub un cardigan negru lung până la jumătatea coapsei, din lână merinos.

Thomas se așază pe un taburet la insula din granit cu aragaz încorporat. Stridiile sunt așezate pe un strat de gheață; sticla de șampanie e scoasă din frigider.

— Te ocupi tu?

Vede eticheta și zâmbește.

— O recoltă excelentă.

Dopul scoate un *poc* mic; apoi Thomas umple două pahare de șampanie.

Este rostit un toast:

— Pentru a doua șansă.

Surprinderea și plăcerea se ciocnesc pe fața lui Thomas.

— Nici nu știi cât de fericit mă face asta.

Vocea îi este un pic mai răgușită ca de obicei.

O cochilie de un cenușiu ca ardezia este ridicată de pe patul de gheață și înclinată spre el.

— Ți-e foame?

Încuviințează din cap și o ia.

— Mor de foame.

Friptura de miel e scoasă din cuptor și așezată pe blat. Cartofii mai au nevoie de câteva minute. Thomas îi preferă mai crocanți.

În timp ce șampania și stridiile sunt savurate, conversația curge cu ușurință. Apoi, tocmai când Thomas duce tava cu friptură spre masa din sufragerie, se aude un clinchet puternic. El lasă jos tava și bagă mâna în buzunar după telefon.

— Trebuie să răspunzi?

E vital ca întrebarea să nu aibă nici cea mai mică umbră de reproș.

Thomas se întoarce, pur și simplu, în bucătărie și pune telefonul pe insulă, cu fața în jos. La câțiva centimetri de tort.

— Singura persoană la care vreau să fiu atent în această seară ești tu, zice.

Se îndepărtează de telefon ca să aducă la masă vinul roșu lăsat la decantat și este răsplătit cu un

zâmbet sincer.

Florile aduse de Thomas sunt așezate în vaza din mijlocul mesei. Sunt aprinse lumânările. Vocea senzuală a Ninei Simone umple aerul.

Paharul cu vin al lui Thomas este umplut încă de două ori. Obrajii i se îmbujorează puțin; gesturile îi devin mai expansive.

Thomas oferă o bucățică de carne din farfuria lui.

— Aceasta este cea mai bună parte.

Ne uităm unul în ochii celuilalt.

— Pari altfel în noaptea asta, spune, întinzând mâna.

I se oferă alt sărut scurt, apoi contactul este întrerupt.

— Iubito? Mai ai vreo veste de la detectivul acela?

Întrebarea pică din senin; e discordantă în această seară romantică. Însă Thomas a fost întotdeauna protector. Știe cât de mult m-a tulburat e-mailul de la detectivul angajat de familia Subiectului 5.

Nu e prima oară când mă întreabă dacă detectivul particular a mai luat legătura cu mine.

— Nimic de când am răspuns că nu voi încălca principiul confidențialității dându-le însemnările mele despre ea, i se spune.

Thomas aprobă din cap.

— Faci ceea ce trebuie. Intimitatea unui pacient este sacră.

— Mulțumesc.

Amintirea neplăcută este dată la o parte; planul pentru noaptea asta este deja destul de complex.

E vremea să aduc pe masă platoul cu picior pentru tort.

Îi este servită o felie generoasă, lată de vreo cinci degete.

Marginea furculiței lui taie prin crema bogată, groasă. Ridică la buze tortul de ciocolată.

Închide ochii. Îl savurează.

— Mmmm. E de la Dominique?

— Nu, de la La Patisserie, i se spune.

— Delicios. Aproape că sunt prea sătul ca să-l mănânc.

Pauză.

— Lasă că dai jos caloriile mâine-dimineață, la sală.

Încuviințează și mai ia o înghițitură.

— Tu nu mănânci?

— Bineînțeles că da.

Tortul se topește pe limbă. Nimeni nu va ști că nu a fost cumpărat de la o patiserie cu specialități, așa cum nimeni nu va putea detecta gustul celor două alune de pădure care au fost măcinate și puse în aluat.

După ce și-a golit farfuria, Thomas se lasă pe spătarul scaunului.

Dar nu poate să rămână acolo. I se întinde o mână.

— Vino.

Este condus la o canapea de două locuri din bibliotecă și i se oferă un pahar cu vin de porto Dalva. Spațiul e confortabil, cu pianul Steinway și șemineul pe gaz. Ochii lui rătăcesc prin încăpere, poposind pe tablourile originale de Wyeth și Sargent, apoi pe o statuetă de bronz bizară a unei motociclete, înainte să aterizeze pe fotografia în ramă de argint, eu în adolescență, călare pe Folly, iapa roaibă, la proprietatea noastră din Connecticut, cu părul roșcat ieșind de sub cascheta de călărie. Alături de acea fotografie este una din ziua nunții noastre.

Thomas purta ținută de seară; smochingul fusese cumpărat anume pentru nuntă, deoarece nu mai purtase vreunul de la balul de absolvire a liceului. Rochia de mireasă, cu corsajul de dantelă și fusta de tul, a fost făcută la comandă; tata a trebuit să-l roage pe un asociat de la firmă să pună o vorbă bună la Vera Wang, din pricină că logodna a fost atât de scurtă.

Tata n-a fost de acord cu partea din spate a rochiei, o răscroială care aproape că ajungea aproape la șale, însă era prea târziu ca să fie modificată. Ca un compromis, a fost purtat un voal lung la slujba de la St Luke, biserica la care merg în continuare mama și tata.

În fotografie, părinții noștri stau de o parte și de alta. Familia lui Thomas a venit cu avionul dintr-un orășel de lângă San José, California, cu două zile înainte de cununie. Până atunci nu ne mai întâlniserăm decât o dată; Thomas, fiu devotat, își suna mama și tatăl în fiecare săptămână, însă nu era foarte apropiat de ei sau de fratele său mai mare, Kevin, care lucra în construcții ca șef de șantier.

Tatăl meu nu zâmbește în fotografie.

Înainte să mă ceară în căsătorie, Thomas s-a dus la proprietatea alor mei din Connecticut ca să le ceară mâna mea. Mi-a ascuns asta; Thomas se pricepea de minune să țină un secret.

Tata a apreciat respectarea tradiției. L-a bătut pe spate pe Thomas și au sărbătorit cu coniac și trabucuri Arturo Fuente. Totuși, a doua zi dimineață tata a cerut să fiu de față la prânz.

Mi-a pus o singură întrebare. A fost directă, așa cum îi e firea. A rostit-o înainte să comandăm:

— Ești sigură?

— Sunt.

Iubirea este o stare emoțională, însă simptomele mele erau în grad foarte înalt fizice: apărea un zâmbet la simpla pronunțare a numelui lui Thomas, pasul meu era mai ușor, chiar și temperatura – care din copilărie fusese mereu 35,6, mult sub media de 37 – a crescut cu un grad.

Acum muzica trece la „Tonight” a lui John Legend.

— Hai să dansăm.

Ochii lui Thomas urmăresc traseul cardiganului meu, care îmi alunecă de pe umeri pe canapea.

Când se ridică, își duce mâna liberă la ceafă și o masează.

Gestul este cunoscut.

El pare puțin mai palid decât ar fi normal.

Trupurile noastre se potrivesc perfect, întocmai ca în seara cununiei. E ca și cum amintirea ar fi fost mereu depozitată în mușchii noștri.

Cântecul se termină. Thomas își scoate ochelarii, apoi își apasă tâmplele cu degetul mare și cu arătătorul. Se strâmbă.

— Te simți rău?

Încuviințează din cap.

— Crezi că erau alune în tort?

Nu e în pericol; alergia nu-i pune în pericol viața. Totuși, e declanșată până și de o bucățică infimă de alună.

Singurul efect secundar este o durere de cap puternică. Alcoolul agravează această senzație.

— Am întrebat la patiserie… Vocea mi se pierde. O să-ți aduc un pahar cu apă.

Cinci pași spre bucătărie, unde telefonul lui e încă pe blat.

Acum Thomas e mai aproape de scări.

Acest lucru este important: va fi mai înclinat să creadă că următoarele sale mișcări sunt făcute de bunăvoie, nu rezultatul unei manipulări subtile.

— Vrei niște Tylenol? E în dulăpiorul cu medicamente de sus.

— Mulțumesc, mă întorc imediat, zice.

Pașii lui greoi urcă scara, apoi răsună deasupra capului meu, când se îndreaptă spre baia principală.

Traseul a fost deja stabilit și cronometrat. Probabil că va fi ocupat între șaizeci și nouăzeci de secunde. Să sperăm că va fi destul timp ca să obțin informația dorită.

Una dintre primele întrebări din studiul despre moralitate este: *Ai citi vreodată mesajele soțului/partenerului de viață?*

Codul lui Thomas a fost de obicei luna și ziua lui de naștere.

E neschimbat.

— Lydia? Tylenolul nu e în dulăpiorul cu medicamente.

Glasul lui se aude din capul scărilor.

Pașii mei sunt repezi, dar când vorbesc de pe palierul de jos, vocea îmi rămâne calmă, lipsită de grabă.

— Ești sigur? Am cumpărat de curând un flacon.

Tylenolul *este* în dulăpiorul cu medicamente, însă ascuns după o cutie cu o nouă cremă de față. E nevoie de mai mult decât o privire în treacăt ca să dai de el.

Un scârțâit al podelei arată că se îndreptă din nou spre baia principală.

Paharul lui este umplut cu apă. Apoi este atinsă iconița verde de pe mobilul lui. Sunt examinate mesajele și apelurile recente.

Aparatul de fotografiat al telefonului meu este deja activat.

Repede, dar meticulos, este fotografiată lista numeroaselor apeluri recente ale lui Thomas. Mesajele lui par să fie complet neinteresante, așa că nu sunt luate în seamă.

Fiecare fotografie este evaluată, ca să mă asigur că dovezile digitale sunt clare; calitatea nu poate fi sacrificată în folosul vitezei.

Casa este absolut tăcută. Prea tăcută?

— Thomas? Ești bine?

— Da, strigă el.

Poate că își pune o cârpă înmuiată în apă rece pe încheieturile mâinilor.

Sunt adăugate și alte fotografii, dovada a vreo treizeci și cinci de apeluri. Unele numere sunt atribuite unor contacte cu nume care pot fi recunoscute: dentistul lui Thomas, partenerul de *squash* și părinții. Altele, opt cu totul, sunt

necunoscute. Toate au prefixuri din zona New York.

Lista apelurilor șterse este copiată în același fel, și în ea mai apare un număr necunoscut, acesta cu prefixul 301.

Va fi ușor de aflat dacă aceste numere sunt sau nu complet inofensive. Dacă răspunde un bărbat sau dacă este de la o firmă, numărul va fi considerat lipsit de importanță și apelul va fi încheiat imediat.

Dacă răspunde o femeie, și acel apel va fi încheiat repede.

Însă numărul va fi păstrat pentru cercetări ulterioare.

Telefonul lui este pus la loc pe blat. Paharul lui cu apă este adus în bibliotecă.

El ar fi trebuit să se întoarcă până acum.

— Thomas?

Nu răspunde.

E întâmpinat în capul scărilor, tocmai când iese din dormitor.

— Ai reușit să-l găsești?

Acum e clar că îi este rău. Va avea nevoie de trei aspirine, urmate de odihnă îndelungată într-o încăpere întunecoasă.

Întâlnirea din această seară va avea un sfârșit brusc, necesar.

Speranța din ochii lui Thomas că se va ajunge la alte intimități s-a stins.

— Nu, zice.

Suferința se vede pe el.

— Ți-l găsesc eu, i se spune.

În baie, el mijește ochii din pricina luminii puternice. Dulăpiorul cu medicamente e cercetat. Crema emolientă scumpă e dată deoparte.

— E chiar aici.

Întors la parter, înghite trei pastile și i se propune să se odihnească pe canapea.

Scutură din cap, apoi se strâmbă din cauza mișcării.

— Cred că ar fi mai bine să plec, zice.

Paltonul îi este adus și oferit.

— Telefonul.

Aproape că l-a uitat pe blat.

Când este ridicat, o privire rapidă la ecran confirmă să s-a blocat la loc automat.

Îl pune în buzunarul paltonului.

— Îmi pare rău că a trebuit să scurtez această seară, zice.

— Mâine-dimineață, la prima oră, o să sun la patiserie. O scurtă pauză. Femeia care mi-a vândut produsul trebuie să știe că a greșit.

Mâine vor fi date telefoane în legătură cu o greșeală. Măcar asta este adevărat.

Însă nu cuiva la care se așteaptă Thomas.

27

Luni, 10 decembrie

Nimic din casa doamnei doctor Shields nu mă surprinde.

Sunt invitată în multe locuințe în diminețile de luni ca să machiez pe cineva și, de obicei, dovezile activităților din weekend sunt la vedere: ediția de duminică a ziarului *New York Times* aruncată pe o măsuță, pahare de vin de la petrecere zvântându-se cu gura în jos pe un uscător, crampoanele și jambierele de la fotbal ale copiilor împrăștiate prin vestibul.

Însă când am ajuns în vila doamnei doctor Shields, în West Village, mi-am închipuit că va arăta ca un poster din *Architectural Digest* – culori delicate și mobilier elegant, ales pe criterii estetice, nu de confort sau funcționalitate. Și am dreptate, e ca o extensie a cabinetului ei aranjat meticulos.

Mă întâmpină la ușă și îmi ia haina, apoi mă conduce în bucătăria deschisă, plină de soare. Poartă un pulover cu guler rulat crem și blugi mulați închiși la culoare, iar părul îi este prins la ceafă într-o coadă de cal.

— Soțul meu tocmai a plecat, zice, luând de pe blat două cești de cafea din același serviciu și punându-le în chiuvetă. Speram să vă fac cunoștință, însă, din păcate, a trebuit să se ducă la cabinet.

Înainte să pot cere alte amănunte – sunt curioasă în privința acestui bărbat –, doamna doctor Shields arată spre un platou mic cu fructe de pădure proaspete și brioșe.

— Nu știam dacă ai reușit să iei micul dejun, zice. Preferi cafea sau ceai?

— Cafea ar fi minunat, zic. Mulțumesc.

Când i-am trimis, în sfârșit, mesaj doamnei doctor Shields, duminică după-masă, m-a întrebat

din nou cum mă simt înainte să mă invite aici. I-am răspuns sincer că mult mai bine decât atunci când am plecat de la barul hotelului, vineri seara. A doua zi am dormit până ce Leo m-a lins pe față, cerându-mi să-l scot la plimbare, am mers la câteva cliente și m-am întâlnit cu Noah. Am mai făcut ceva. De cum s-a deschis banca, sâmbătă dimineață, am depus cecul de șapte sute cincizeci de dolari. Încă am impresia că banii ar putea să plutească departe de mine; până nu văd extrasul de cont, nu pare real să fi câștigat atât de mult.

Doamna doctor Shields toarnă cafea dintr-o carafă pregătită deja în două cești de porțelan cu farfurioare asortate. Arcuirea toartei este atât de delicată, încât mă tem că aș putea s-o sparg.

— Mi-am zis că am putea lucra în sufragerie, zice ea.

Pune cafeaua și platoul pe o tavă, alături de două farfurioare cu același model de pe cești. O urmez în camera alăturată, trecând pe lângă o măsuță pe care se află o singură fotografie cu ramă de argint. E doamna doctor Shields împreună cu un bărbat. El o ține cu brațul pe după umeri și ea se uită la el.

Doamna doctor Shields întoarce privirea spre mine.

— Soțul dumneavoastră? întreb, arătând spre fotografie.

Zâmbește în vreme ce așază cestile în fața a două scaune alăturate. Mă uit mai bine la bărbat, pentru că acesta este primul lucru din casa ei care nu se potrivește.

E mai mare decât ea cu vreo zece ani, poate, cu părul închis la culoare, un pic zburlit, și cu barbă. Par să fie aproape de aceeași înălțime, în jur de 1,70 m.

Nu par potriviți. Dar amândoi arată foarte fericiți în fotografie, și ea se luminează la față ori de câte ori vorbește despre el.

Mă îndepărtez de fotografie și doamna doctor Shields face semn spre un scaun de la capătul mesei de stejar lustruite, sub un candelabru de cristal. Masa e goală, în afară de un bloc de corespondență galben și, lângă el, un pix și un telefon negru. Nu e acel iPhone argintiu pe care l-am observat înainte pe biroul ei.

— Spuneați că astăzi voi da doar niște telefoane? întreb.

Nu știu cum se potrivește asta într-un test de moralitate. O să-mi ceară din nou să-i înscenez cuiva ceva?

Doamna doctor Shields pune tava pe masă, și nu mă pot împiedica să nu observ că fiecare afină și zmeură este perfectă, ca și cum același designer de interioare care a ales mobilierul din încăpere ar fi ales și fructele.

— Știu că seara de vineri te-a descumpănit, zice. Astăzi va fi ceva mai direct. În plus, voi fi aici, în aceeași încăpere cu tine.

— Bine, zic, așezându-mă.

Potrivesc în fața mea blocul de corespondență și atunci observ că prima foaie nu este nescrisă.

Înșirate cu scrisul pe care acum îl recunosc ca fiind al doamnei doctor sunt numele a cinci femei și, alături de acestea, numerele de telefon. Toate au prefixuri din zona New York: 212, 646 sau 917.

— Am nevoie de date despre felul în care se intersectează banii cu moralitatea, zice doamna doctor Shields. Îmi pune în față ceașca și farfuria, apoi le ia pe ale sale. Observ că bea cafeaua fără lapte. Mi-a venit ideea că meseria ta ar putea fi de folos în această muncă de teren.

— Meseria mea? repet.

Iau pixul și îi apăs capătul cu degetul mare. Scoate un clic puternic. Îl las jos și iau o gură de cafea.

— Când li se dă un scenariu ipotetic, un câștig la loterie, să zicem, cei mai mulți dintre subiecți afirmă că ar dona o parte din bani pentru acțiuni de

binefacere, explică doamna doctor Shields. Dar, în realitate, studiile arată că adesea câștigătorii sunt mai puțin generoși decât ar arăta propriile preziceri. Mi-ar plăcea să mă ocup de o variantă a acestui lucru.

Doamna doctor Shields îmi mai toarnă cafea din carafa pe care a adus-o la masă, apoi se așază pe scaunul de lângă mine.

— Vreau ca persoanele care îți răspund la telefon să creadă că cineva le-a dăruit o ședință gratuită de machiaj de la BeautyBuzz, zice ea.

Cu toate că, practic, nu se mișcă, pare să fie deosebit de plină de energie. Însă expresia îi este senină; ochii de un albastru înghețat îi sunt limpezi. Așa că s-ar putea doar să-mi proiectez propriile sentimente. Pentru că, deși știu că pentru ea toate astea sunt pe deplin justificate, mi-e greu să pricep de ce-ar fi importante pentru cercetarea ei.

— Deci, doar sun și spun că au primit gratuit o ședință de machiaj?

— Da. Și este adevărat, spune ea. O să te plătesc eu…

— Stați un pic, o întrerup. Chiar o să le machiez pe aceste femei?

— Păi, da, Jessica. Așa cum faci zilnic. N-ar trebui să fie o problemă, nu?

Face totul să sune atât de logic; îmi mătură întrebarea de parcă ar fi o firimitură de pâine pe masă.

Însă momentul de respiro pe care l-am avut când eram cu Noah dispare deja. De câte ori sunt cu doamna doctor Shields simt că înțeleg tot mai puțin ce face.

Continuă:

— Ceea ce vreau să știu este dacă acele persoane îți vor da sau nu un bacșiș mai generos, de vreme ce au primit gratuit serviciul.

Încuviințez, dar tot nu pricep.

— De ce aceste numere, totuși? întreb. Pe cine sun?

Doamna doctor Shields soarbe fără grabă din cafea.

— Au fost toate subiecți într-un alt studiu despre moralitate pe care l-am făcut. Au semnat un acord pentru o gamă largă de eventuale teste ulterioare.

Prin urmare, ele știu că s-ar putea să vină ceva, dar nu știu ce anume. Mi s-a întâmplat și mie.

În plan intelectual, nu văd cum asta ar putea să facă vreun rău cuiva. Cine n-ar vrea o ședință de machiaj gratuită? Și totuși, mi se strânge stomacul.

Doamna doctor Shields împinge spre mine o hârtie. Pe ea pare să fie un scenariu dactilografiat. Mă uit la el.

Dacă BeautyBuzz află că fac asta, aș putea să am probleme. Când m-am angajat am semnat o clauză de neconcurență. Și, cu toate că, în realitate, nu-mi fac propriile afaceri sub numele lor, mă îndoiesc că ei ar vedea așa lucrurile.

Zău că sper ca niciuna dintre aceste femei să nu accepte cadoul.

Mă întreb dacă n-ar exista oare alt mod de a ajuta la acest experiment fără să folosesc numele companiei.

Sunt pe cale să dau glas îngrijorărilor, când doamna doctor Shields își așază mâna peste a mea.

Are vocea joasă și blândă.

— Jessica, îmi pare rău. Am fost așa de prinsă cu cercetarea mea, că nu m-am gândit să întreb de ai tăi. A început tatăl tău să-și caute alt loc de muncă?

Dau drumul aerului din piept. Criza în care urmează să intre familia mea e ca o durere cronică, surdă; pândește întotdeauna în subconștientul meu.

— Încă nu. Așteaptă noul an. Nimeni nu angajează în decembrie.

Mâna ei este încă peste a mea. E atât de ușoară. Verigheta din aur alb și diamante pare un pic prea

mare pe deget, ca și cum ea ar fi slăbit de când și-a pus-o acolo.

— Mă întreb dacă n-aș putea fi de ajutor…

Vocea i se pierde, ca și cum ar fi preocupată de idee.

Ridic brusc capul. Mă holbez la ea.

— Păi, ar fi minunat. Dar cum? El e în Pennsylvania, și singura muncă pe care a făcut-o vreodată a fost să vândă asigurări de viață.

Își retrage mâna. Cu toate că era rece, îmi dă senzația unei pierderi. Brusc, sunt conștientă că am degetele înghețate, aproape ca și cum mi-ar fi transferat un pic din ea însăși.

Ia o zmeură de pe farfurie și o ridică la gură. Are o expresie gânditoare.

— De obicei nu le împărtășesc subiecților amănunte personale, spune, în cele din urmă. Dar am impresia că devii mai mult decât atât.

Cuvintele ei îmi provoacă un fior. Nu-i doar în închipuirea mea; chiar avem o conversație.

— Tatăl meu este investitor, continuă ea. Are acțiuni în câteva companii de pe Coasta de Est. E un om influent. Poate că aș putea să-l sun. Totuși, n-aș vrea să sar peste cal…

— Nu! Vreau să zic, nu săriți peste cal, nici vorbă.

Însă știu că tata s-ar simți ca un milog; mândria i-ar fi călcată în picioare dacă ar afla despre asta.

Ca de obicei, doamna doctor Shields pare să simtă ce gândesc.

— Nu-ți face griji, Jessica. Totul o să rămână între noi.

Asta e mult mai mult decât un cec generos. Ar putea să-mi salveze familia. Dacă tata își găsește un serviciu, părinții mei ar putea să rămână în casa lor; lui Becky i-ar fi bine.

Doamna doctor Shields nu pare o persoană care face cu ușurință promisiuni. Viața ei este atât de echilibrată; e complet diferită de toți oamenii pe

care i-am cunoscut. Am impresia că ar putea cu adevărat să facă posibil acest lucru.

Aproape că plutesc de ușurare.

Îmi zâmbește.

Ia telefonul și-l așază în fața mea.

— Facem întâi o repetiție?

28

Marți, 11 decembrie

Fiecare familie generează propria disfuncție.

Mulți oameni cred că, după ce trec pragul maturității, această moștenire poate fi lepădată. Însă dinamicile nepotrivite care ne-au fost imprimate, adesea din copilărie, nu se dau duse.

Mi-ai oferit informații cruciale care duc la înțelegerea interacțiunilor încâlcite rezultate din tiparele tale familiale, Jessica.

Te-ai întrebat despre ale mele? De obicei, pacienții fac speculații legate de viața personală a terapeutului lor, punând imagini pe o pânză albă.

Ai experiență în teatru. Cât de mult te-ai apropiat de distribuția corectă? Paul, tatăl puternic. Cynthia, mama, fostă regină a frumuseții. Și Lydia, fiica mai mare cu rezultate superioare la învățătură.

Aceste schițe ale personajelor vor oferi contextul pentru scena următoare.

E ora prânzului într-o marți, a doua zi după ce ai fost acasă la mine. Ocazia este festivă: mama împlinește șaizeci și unu de ani, cu toate că susține că împlinește cincizeci și șase.

Iată ce poate fi observat:

Mama, tatăl și fiica sunt conduși la o masă din colț pentru patru persoane la Princeton Club, pe West Forty-third Street.

Timp de mulți ani, al patrulea scaun a fost ocupat de fiica cea mică a familiei. A rămas gol de la groaznicul accident întâmplat când fata era în anul trei de liceu.

O chema Danielle.

Fiica rămasă se așază pe scaunul ei tapițat cu piele maro și se poziționează subtil la distanță egală față de mamă și tată.

Ospătarul nu trebuie să ia comanda ca să le știe băuturile preferate; aduce repede la masă un pahar mic cu scotch și două pahare cu vin alb rece și îl salută pe nume pe fiecare dintre cei trei. Tatăl dă mâna cu el și întreabă cum s-a descurcat fiul ospătarului în cel mai recent meci de lupte libere din liceu. Mama ia imediat o înghițitură lungă de vin, apoi scoate din poșetă o pudrieră de aur și se uită în oglinjoară. Tenul și trăsăturile sunt asemănătoare cu ale fiicei, însă trecerea timpului le-a furat strălucirea. Mama se încruntă un pic și atinge cu vârful degetului conturul rujului. Se dă comanda și ospătarul se retrage.

Iată ce se poate auzi:

— Ce păcat că Thomas n-a putut să ni se alăture, zice mama, închide pudrieră cu un pocnet și o pune la loc în poșeta matlasată, care are pe închizătoare doi C din aur înlănțuiți.

— Nu l-am prea văzut în ultimul timp, zice tatăl.

— A avut de lucru până peste cap, răspunde fiica. Sărbătorile sunt întotdeauna cea mai aglomerată perioadă pentru terapeuți.

Declarația este flexibilă, lăsându-i pe destinatari să-i dea înțelesul pe care îl aleg ei: ar putea să fie stresul cumpărăturilor și călătoriilor și pregătirii felurilor complicate de mâncare ceea ce îi împinge pe pacienți să caute ajutor în afară; sau, mai scurt, zilele mai întunecate ar putea juca rolul vinovatului, provocând agravarea depresiei sau instalarea tulburării afective legate de anotimp. Însă, așa cum vă poate spune orice terapeut, forțele motrice din spatele creșterii atât a programărilor obișnuite, cât și a celor de urgență în timpul lunii decembrie sunt tocmai relațiile familiale care, se presupune, aduc pacea și bucuria.

— Lydia?

Fiica ridică privirea și îi oferă tatălui un zâmbet prin care își cere iertare; s-a pierdut în gânduri.

Iată ce rămâne invizibil:

Fiica se gândea la informațiile culese din runda de telefoane de ieri. Îi este imposibil să-și scoată din minte aceste gânduri.

Conform informațiilor demografice obținute de tine, Jessica, două dintre femei par să fie improbabile pentru Thomas. Una a spus fără să i se ceară că săptămâna asta va avea grijă de nepoți, dar se poate programa sâmbătă; cealaltă s-a dovedit că e angajata unei firme de curățenie la domiciliu, ceea ce a declanșat amintirea faptului că Thomas a spus de curând că trebuie să schimbe femeia de serviciu.

Trei însă au rămas cu semn de întrebare.

Două au acceptat oferta unei ședințe gratuite de machiaj și au fost programate vineri seara.

Al treilea număr era deconectat. Acest lucru nu este încă motiv de preocupare.

S-ar putea trece peste unica trădare a lui Thomas. Însă confirmarea încă unui act de infidelitate ar face mai mult decât să stabilească un tipar de nesinceritate. Ar dezvălui o amăgire sistematică, o dublare a înșelăciunii.

Totuși, în această direcție de cercetare rezultatele nu sunt garantate; rămân în joc prea multe variabile. Prin urmare, trebuie să fie creată simultan o cale de cercetare paralelă.

E vremea să-mi întâlnești soțul, Jessica.

Prânzul continuă.

— De-abia te-ai atins de limba-de-mare, zice tatăl. E prea prăjită?

Fiica scutură din cap și ia o înghițitură.

— E perfectă. Numai că nu prea mi-e foame.

Mama lasă din mână furculița, care se lovește cu un clinchet ușor de farfuria în care a mai rămas jumătate din puiul *paillard* la grătar cu legume.

— Nici mie nu prea mi-e foame.

Tatăl o privește în continuare pe fiică.

— Ești sigură că n-ai prefera să comanzi altceva?

Mama golește paharul cu vin. Ospătarul se apropie și i-l umple discret la loc. E a doua oară când o face. Fiica nu s-a atins de vin, în afară de o înghițitură; tatăl a refuzat un al doilea pahar de scotch.

— Poate că sunt un pic preocupată, mărturisește fiica. Șovăie. E vorba despre o tânără asistentă de cercetare cu care lucrez. Postul tatălui său a fost scos din schemă și are o soră cu handicap. Mă întreb dacă nu există vreo posibilitate să-i ajutăm familia.

— La ce te-ai gândit?

Tatăl se lasă pe spătar.

Mama a luat un baton din coșul de pe masă și i-a rupt capătul.

— El locuiește în Allentown. Cunoști vreo companie acolo?

Tatăl se încruntă.

— În ce domeniu lucrează?

— Vinde asigurări de viață. Nu sunt oameni mofturoși. Sunt sigură că el ar fi deschis la alte posibilități.

— Nu încetezi să mă uimești, zice tatăl. Ești atât de prinsă cu lucruri importante și totuși îți faci timp să te implici.

Mama a terminat de mâncat batonul. Zice:

— Doar nu te simți în continuare prost din cauza celeilalte fete.

E mai degrabă o afirmație decât o întrebare.

Fiica nu dă niciun semn de tristețe sau de agitație.

— Nu există legătură între cele două, zice.

Tonul îi rămâne egal.

Un observator n-ar avea niciun indiciu despre efortul care e necesar pentru asta.

Tatăl o bate ușurel pe mână.

— O să văd ce pot să fac, zice.

Ospătarul aduce la masă un tort aniversar. Mama suflă în unica lumânare.

— Ia cu tine o bucată mare pentru Thomas, zice mama. Ochii ei zăbovesc asupra fiicei. Apoi privirea se ascute. Abia așteptăm să vă vedem pe amândoi în seara de Crăciun.

29

Joi, 13 decembrie

Nu există mașină la scară, indicații despre ținută sau scenariu scris pentru sarcina de astăzi.

Nu am decât o adresă și o oră: expoziția de fotografie a lui Dylan Alexander de la Met Breuer. Trebuie să stau acolo de la unsprezece până la unsprezece și jumătate, apoi să mă duc direct la cabinetul doamnei doctor Shields.

Când doamna doctor Shields m-a sunat, luni după-amiază, să-mi dea instrucțiunile, am întrebat:

— Ce anume aveți nevoie să fac?

— Îmi dau seama că aceste sarcini pot fi oarecum derutante, a răspuns ea. Însă este esențial să intri în scenarii orbește, astfel încât ceea ce știi să nu afecteze rezultatele. N-a mai adăugat decât un lucru. Pur și simplu, fii tu însăți, Jessica.

Asta m-a băgat cu totul în ceață.

Știu cum să joc rolurile din viața mea: machiorul profesionist sârguincios; fata de la bar care râde cu prietenii; fiica și sora mai mare devotată.

Însă persoana pe care o vede doamna doctor Shields nu e printre ele. Ea o cunoaște pe femeia de pe canapea care dezvăluie secrete și slăbiciuni. Dar, cu siguranță, nu asta se presupune că trebuie să fiu astăzi.

Încerc să-mi amintesc complimentele pe care mi le-a făcut doamna doctor Shields, lucrurile care ar fi putut s-o facă să spună că are impresia că sunt mai mult decât un simplu subiect pentru ea. Poate că asta e partea din mine pe care trebuie s-o dezvălui astăzi. Însă nu-mi pot aminti prea multe laude, doar faptul că îi plac felul în care mă îmbrac și faptul că sunt deschisă.

În timp ce mă îmbrac, sunt conștientă că hainele alese sunt mai mult pentru ea decât pentru sarcina

primită. În ultimul moment îmi pun șalul gri perlat al doamnei doctor Shields. Îmi spun că este pentru a mă feri de frigul lunii decembrie, însă adevărul e că sunt neliniștită și eșarfa îmi dă curaj. Inspir și îmi închipui că pot să simt o urmă slabă din parfumul ei, cu toate că până acum trebuie să fi ieșit din țesătură.

Înainte să pornesc spre muzeu, mă îndrept spre un bistrou ca să iau micul dejun cu Lizzie. I-am spus că o să machiez o clientă importantă și trebuie să plec la zece fix. Voiam să-mi acord o marjă de siguranță deoarece, chiar dacă în miezul zilei nu se circulă prea greu prin oraș, nu poți niciodată să prevezi o întârziere a metroului, un ambuteiaj sau un toc rupt.

La micul dejun Lizzie vorbește despre fratele ei mai mic, Timmy, pe care îl adoră și care e în clasa a zecea. L-am cunoscut când am mers acasă la ea într-un weekend, vara trecută; e un puști drăguț, chipeș. Se pare că s-a hotărât să nu intre în echipa de baschet, sport pe care l-a iubit întotdeauna. Acum toată familia e în mare fierbere; e primul dintre cei patru frați care nu excelează la sport.

— Și ce vrea să facă? întreb.

— Clubul de robotică, zice Lizzie.

— Probabil că are un viitor mai bun acolo decât în baschet, zic.

— Mai ales când are 1,65 m, e ea de acord.

Îi povestesc un pic despre Noah. Nu intru în amănunte legate de felul cum ne-am cunoscut, dar îi spun că avem o a doua întâlnire sâmbătă seara.

— Un tip care se oferă să gătească pentru tine? întreabă Lizzie. Pare drăguț.

— Mda. Cred că este. Mă uit la unghiile mele vișinii. Mă simt ciudat să-i ascund atât de multe lucruri. Trebuie să fug. Vorbim curând?

Ajung la muzeu cu zece minute mai devreme.

Mă îndrept spre intrare când aud scrâșnet de cauciucuri și pe cineva strigând:

— Dumnezeule!

Mă răsucesc pe călcâie. La vreo zece metri de mine, o femeie cu părul alb zace pe stradă în fața unui taxi. Șoferul coboară din mașină și câțiva oameni se reped spre locul accidentului.

Mă duc repede acolo, la timp ca să-l aud pe șofer zicând:

— Mi-a ieșit drept în față.

Deja suntem vreo cinci-șase strânși în jurul femeii, care e conștientă, însă pare amețită.

Un cuplu de vreo treizeci de ani de lângă mine preia conducerea imediat; amândoi au un aer de competență calmă.

— Cum vă numiți? întreabă bărbatul, scoțându-și paltonul albastru și punându-l peste femeia cu păr alb.

E mică și pare fragilă sub paltonul lui mare.

— Marilyn.

Până și acest cuvânt pare s-o sleiască de puteri, închide ochii și obrazul i se schimonosește.

— Să cheme cineva o ambulanță, zice femeia, așezând mai bine paltonul în jurul lui Marilyn.

— Sun eu, zic, în vreme ce formez 911.

Îi dau dispecerului adresa, apoi arunc o privire spre ceas. E 10:56.

Îmi trece prin minte că poate acest accident a fost regizat. La barul hotelului, doamna doctor Shields m-a folosit ca să evalueze un străin.

Astăzi s-ar putea să fiu eu cea evaluată.

Poate că *acesta* este testul.

Cei doi care stau aplecați deasupra lui Marilyn arată bine, poartă haine de birou și ochelari. Ar putea să facă parte din scenariu?

Mă uit în jur, aproape așteptându-mă să zăresc părul roșcat al doamnei doctor Shields și ochii ei albaștri pătrunzători, ca și cum ar sta în culise, regizând această scenă.

Alung bănuiala; e o nebunie să cred că ar fi putut să regizeze toate astea.

Mă aplec și o întreb pe Marilyn:

— Putem suna pe cineva din familie?

— Pe fiica mea, șoptește ea.

Spune numărul de telefon; pare încurajator faptul că și-l poate aminti.

Bărbatul care i-a dat paltonul său vorbește repede la telefonul mobil.

— Fiica dumneavoastră e pe drum, zice când închide. Se uită la mine. În spatele ochelarilor, ochii îi sunt plini de îngrijorare. Bună idee.

Mă uit la ceas: 11:02.

Dacă intru acum în muzeu, nu voi fi întârziat decât cu un minut sau două.

Dar ce fel de om ar putea să plece?

Aud în depărtare sirena unei ambulanțe. Vine ajutorul.

E etic din partea mea să plec acum?

Dacă mai aștept, încalc instrucțiunile explicite ale doamnei doctor Shields. Simt transpirația alunecându-mi pe spate.

— Îmi pare foarte rău, îi spun bărbatului care acum tremură ușor, fără palton. Am ceva treabă. Trebuie să plec.

— E în ordine. Mă ocup eu, spune el cu blândețe, și povara de pe pieptul meu scade un pic.

— Ești sigur?

Încuviințează din cap.

Mă uit în jos la Marilyn. Are ruj roz sidefat care arată la fel precum cel din gama CoverGirl pe care l-a folosit mama ani întregi, cu toate că îi dădeam rujuri scumpe Bobbi Brown când lucram la raionul lor de cosmetice.

— Ai putea să-mi faci un serviciu? îl întreb pe bărbat. Scot una dintre cărțile mele de vizită de la BeautyBuzz și îmi scriu pe ea numărul de telefon. I-o întind. Ai putea să-mi dai de știre când afli cum se simte?

— Sigur că da, zice.

Vreau cu adevărat să mă asigur că Marilyn e bine. În plus, când o să-i povestesc doamnei doctor

Shields, n-o să mă poată învinui că am plecat ca o nesimțită de la locul accidentului.

E unsprezece și șase minute când dau buzna pe ușa muzeului. Mai privesc o dată în spate și văd că tipul care încă ține în mână cartea mea de vizită nu se uită spre ambulanța care se apropie. Se uită după mine.

Îi dau femeii de la casa de bilete zece dolari și îmi arată unde este expoziția lui Dylan Alexander: în sus pe scara îngustă, la etajul întâi, apoi la stânga pe coridor.

În vreme ce urc grăbită treptele mă uit la telefon să văd dacă doamna doctor Shields mi-a trimis vreun mesaj, cum a făcut la bar. Am un mesaj, dar nu de la ea: „Mai încerc o dată. Cafea?" mi-a scris Katrina, vechea mea prietenă de la teatru.

Bag telefonul la loc în buzunar.

Expoziția lui Dylan Alexander e la capătul coridorului, și aproape că gâfâi când ajung acolo.

Imediat după ce doamna doctor Shields mi-a dat această sarcină l-am căutat pe Google pe artist, astfel încât subiectul lucrărilor lui nu reprezintă o surpriză.

E o serie de fotografii alb-negru cu motociclete, neînrămate, pe bucăți gigantice de pânză întinsă.

Mă uit în jur după indicii care să mă ajute să mă orientez.

Câțiva oameni zăbovesc în fața imaginilor – un ghid care conduce trei turiști, un cuplu care se ține de mână vorbitor de franceză și un tip într-o geacă neagră. Niciunul nu pare să mă observe.

De acum trebuie să fi ajuns ambulanța, îmi zic. Probabil că Marilyn e pusă pe o targă. Trebuie să fie speriată. Sper că fiica ei o să ajungă repede.

Mă uit la imagini, amintindu-mi din nou că am dat un răspuns neinspirat când doamna doctor Shields mi-a arătat șoimul de sticlă. Acum mă întreb dacă sarcina pe care am primit-o e legată de aceste imagini. Trebuie să spun ceva mai profund despre această expoziție, dacă mă întreabă.

Știu puține lucruri despre motociclete, dar știu și mai puține despre artă.

Mă uit lung la o fotografie cu o Harley-Davidson aplecată atât de mult pe o parte, încât motociclistul e aproape paralel cu șoseaua. E un instantaneu plin de forță, în mărime naturală, la fel ca toate celelalte, și practic țâșnește afară din cadru. Mă trudesc să găsesc înțelesul ascuns pe care se presupune că îl conține acea lucrare de artă, lucru care, la rândul lui, ar putea să-mi dea un indiciu despre înțelesul ascuns al faptului că doamna doctor Shields m-a trimis aici. Nu văd decât o mașinărie mare, impozantă, și un motociclist care pare că își riscă viața inutil.

Dacă testul despre moralitate în viața reală nu se află în aceste fotografii, unde ar putea să fie?

Mi-e greu să mă concentrez pe fotografii pentru că încep să mă întreb dacă nu cumva testul a fost deja. Taxa de intrare propusă de Met este de douăzeci și cinci de dolari, însă nu ești obligat să plătești ceva. Când am ajuns la muzeu, era o casă de bilete cu o plăcuță pe care scria TU HOTĂRĂȘTI CÂT PLĂTEȘTI. TE RUGĂM SĂ FII CÂT POȚI DE GENEROS.

Mă grăbeam, și n-aveam să stau aici decât treizeci de minute, mi-am zis în timp ce deschideam portofelul. Aveam o bancnotă de douăzeci și una de zece. Așa că am scos-o pe cea de zece și am îndoit-o, apoi i-am strecurat-o pe sub sticlă casierei.

Probabil că doamna doctor Shields avea de gând să-mi dea înapoi banii pe bilet. Poate că va presupune că am plătit tariful întreg. Va trebui să-i spun adevărul. Sper să nu creadă că sunt zgârcită.

Hotărăsc ca la ieșire să schimb bancnota rămasă și să mai donez cincisprezece dolari.

Încerc să mă concentrez din nou pe lucrări. Lângă mine, perechea discută înflăcărat în franceză, arătând spre una dintre imagini.

Mai departe, spre intrarea în expoziție, bărbatul înalt în geacă se holbează la o fotografie.

Aștept până ce trece la următoarea și mă apropii de el.

— Scuzați-mă, zic. E o întrebare stupidă, dar nu-mi dau seama ce anume face ca fotografiile acestea să fie atât de deosebite.

Se întoarce spre mine și zâmbește. E mai tânăr decât mi s-a părut inițial. Și mai chipeș, de asemenea, cu combinație aceea de trăsături clasice frumoase și îmbrăcăminte neconvențională.

Tace o vreme.

— Impresia mea este că artistul a ales alb-negrul deoarece vrea ca privitorul să se concentreze pe forma frumoasă. Lipsa culorii te face să observi cu adevărat fiecare detaliu. Și uite cum a ales cu grijă lumina aici, ca să pună în evidență ghidonul și vitezometrul.

Mă întorc să mă uit la imagine din perspectiva lui.

La început mi se păruse că motocicletele sunt toate la fel, o amestecătură de suprafețe mate și cromate, însă acum îmi dau seama că sunt foarte diferite.

— Înțeleg ce vreți să spuneți, zic.

Totuși, continui să nu pricep ce are de-a face această expoziție cu etica și moralitatea.

Trec la fotografia următoare. Această motocicletă nu e în mișcare. E nouă și strălucitoare și stă în vârful unui munte. Apoi bărbatul cu geacă mi se alătură.

— Vedeți reflexia unei persoane în oglinda laterală?

N-am văzut-o, dar încuviințez și mă uit de aproape la imagine.

Telefonul îmi sună, făcându-mă să tresar. Îi zâmbesc bărbatului în chip de scuză, în cazul în care zgomotul l-a deranjat, apoi bag mâna în buzunar ca să închid telefonul.

În drum spre muzeu am pus alarma să sune, ca să mă asigur că respect instrucțiunea doamnei doctor Shields de a pleca exact la unsprezece și jumătate. Trebuie să plec.

— Mulțumesc, îi spun bărbatului, apoi o iau în jos pe scări spre ușa principală.

Ca să nu mai pierd timp cu schimbarea banilor, vâr bancnota de douăzeci în cutia cu donații și ies în grabă.

Ajunsă afară, văd că Marilyn, șoferul de taxi și tipul cu ochelari cu rame de baga au dispărut.

Mașinile trec peste locul în care zăcuse femeia; oamenii forfotesc pe trotuar, vorbind la telefon și mâncând hotdogi de la o tarabă din apropiere.

E ca și cum accidentul nu s-ar fi produs.

30

Joi, 13 decembrie

Pentru tine, este o sarcină care durează treizeci de minute.

N-ai habar că mie ar putea să-mi dea peste cap întreaga viață.

De când a demarat acest plan s-au luat măsuri care să contrabalanseze reacțiile mele fizice care au apărut, ca rezultat: insomnie, lipsa poftei de mâncare, temperatura corpului în scădere. Este esențial ca aceste elemente perturbatoare să fie compensate, ca să nu-mi pericliteze limpezimea gândirii.

O baie călduță cu ulei de lavandă îmbie la somn. Dimineața sunt consumate două ouă fierte tari. O reglare a termostatului de la 22 de grade la 23 compensează modificarea fiziologiei mele.

Începe cu apelarea telefonului lui Thomas chiar înainte de ora la care trebuia să ne întâlnim.

— Lydia, spune, și în voce i se simte plăcerea.

Cum ar fi să-mi trăiesc restul vieții fără să o aud în toate întrupările ei, un pic răgușită când se trezește dimineața, blândă și tandră în momentele intime, bărbătească și pătimașă când încurajează echipa Giants?

Thomas confirmă că este la Met Breuer și mă așteaptă.

Totuși, plăcerea din vocea lui dispare când află că, din cauza unei urgențe apărute la cabinet, trebuie să anulăm planul de a vedea una dintre expozițiile fotografului său preferat.

Dar nu se poate plânge. El a anulat o întâlnire cu numai o săptămână în urmă.

Expoziția nu este deschisă decât în acest weekend; Thomas nu va vrea să o rateze.

— Îmi poți povesti despre ea la cină, sâmbătă, i se spune lui Thomas.

Acum sunteți amândoi acolo, puși pe o traiectorie de coliziune.

Nu mai rămâne decât așteptarea.

Starea de așteptare este universală: așteptăm ca semaforul să se schimbe din roșu în verde, să înainteze coada de la magazinul alimentar, rezultatele unor analize medicale.

Dar așteptarea să ajungi aici, Jessica, și să povestești ce s-a întâmplat la muzeu nu este măsurabilă prin nicio unitate de timp standard.

Adesea, cele mai eficiente studii psihologice își au rădăcinile în amăgire. De exemplu, un subiect poate fi făcut să creadă că este evaluat pentru un anumit comportament când, de fapt, psihologul a pus această momeală ca să măsoare cu totul altceva.

Să luăm Experimentul de conformitate Asch: Niște studenți au crezut că participă la un simplu test de percepție împreună cu alți studenți când, de fapt, au fost plasați câte unul într-un grup de actori. Studenților li s-a arătat un cartonaș cu o linie verticală, apoi altul cu încă trei linii. Când li s-a cerut să spună cu glas tare care linii aveau aceeași lungime, studenții au dat în mod consecvent același răspuns ca actorii, chiar și atunci când actorii au ales una dintre liniile care în mod clar era incorectă. Subiecții studenți credeau că li se testează percepția, când ceea ce era evaluat în realitate era aderarea la conformism.

Presupui că vizitezi Met Breuer ca să te uiți la fotografii. Însă părerea ta despre expoziție n-are nicio importanță.

Este ora 11:17.

În acea expoziție va fi puțină lume la această oră; doar câteva persoane ar trebui să vadă lucrările.

Până acum trebuie să-l fi văzut pe Thomas. Și el pe tine.

Statul pe scaun este imposibil.

O mână este plimbată peste șirul de cărți care umplu raftul alb încastrat în zid, deși cotoarele sunt deja aliniate perfect.

Unicul dosar de format mare de pe birou este mutat un pic mai la dreapta, ca să stea exact la mijloc.

Este refăcut stocul de șervețele de pe măsuța de lângă canapea.

Privirea se întoarce iar și iar spre ceas.

În sfârșit, 11:30. S-a terminat.

Lungimea cabinetului este de șaisprezece pași, înainte și înapoi.

11:39.

De la fereastra din spate se vede intrarea; este privită de câte ori se trece prin acel colț.

11:43.

Ar trebui ca tu să fi ajuns deja.

O verificare în oglindă, o reîmprospătare a rujului. Marginea chiuvetei este rece și dură. Imaginea din oglindă confirmă că fațada este la locul ei. Nu vei bănui nimic.

11:47.

Bâzâie interfonul.

Ai ajuns, în sfârșit.

O respirație lentă, măsurată. Apoi încă una.

Zâmbești când îți este deschisă ușa cabinetului. Ai obrajii îmbujorați de frig și părul îți este răvășit de vânt. Strălucești în deplina înflorire a tinereții. Prezența ta amintește de cruzimea inexorabilă a timpului. Într-o zi și tu vei fi târâtă spre creasta lui.

La ce s-o fi gândit el când te-a întâlnit pe tine în locul meu?

— E ca și cum am fi gemene, zici tu.

Atingi șalul de cașmir, în chip de explicație.

Râsul meu este forțat.

— Înțeleg… e perfect pentru o zi cu vânt puternic.

Te așezi pe canapeaua de două persoane, care a devenit locul tău preferat.

— Jessica, povestește-mi cum a fost la muzeu.

Îndemnul e rostit pe un ton firesc. Nu trebuie să existe părtinire în cercetare. Raportul tău trebuie să fie nepoluat.

Începi:

— Păi, trebuie să vă spun că am ajuns cu câteva minute mai târziu.

Cobori privirea, nu te uiți în ochii mei.

— O femeie a fost lovită de un taxi și m-am oprit s-o ajut. Dar am sunat la urgență și ceilalți s-au ocupat mai departe, iar eu m-am grăbit să ajung la expoziție. O clipă m-am întrebat dacă nu cumva ea făcea parte din test.

Scoți un chicotit ciudat, apoi tatonezi mai departe:

— Mi-a fost greu să-mi dau seama de unde trebuia să încep, așa că m-am dus, pur și simplu, la prima imagine care mi-a atras privirea.

Vorbești prea repede; faci un rezumat.

— Ia-o mai încet, Jessica.

Trupul tău își pierde rigiditatea.

— Scuzați-mă, dar m-a întors pe dos. N-am văzut accidentul, însă am văzut-o zăcând pe stradă chiar după aceea…

Neliniștea ta trebuie să fie tolerată.

— Ce trist, ți se spune. A fost frumos din partea ta să ajuți.

Încuviințezi din cap; o parte din încordare îți părăsește trupul.

— Respiră adânc și apoi mergem mai departe.

Îți dai jos șalul și-l așezi pe locul de lângă tine.

— Sunt bine, zici.

Acum tonul tău e potolit.

— Descrie ce s-a întâmplat, în ordine cronologică, după ce ai intrat în expoziție. Nu lăsa deoparte niciun amănunt, indiferent cât de neînsemnat ar putea să pară, ți se spune.

Vorbești despre cuplul de francezi, despre ghidul și turiștii pe care-i însoțea și despre impresia ta că Alexander a hotărât să facă

fotografii alb-negru ca să accentueze forma vehiculelor.

Te oprești.

— Ca să fiu sinceră, chiar n-am priceput ce face ca fotografiile să fie speciale. Așa că l-am întrebat pe un tip care părea cu adevărat încântat de ele de ce îi plac.

Pulsul mi se accelerează. Un potop aproape incontrolabil de întrebări.

— Așa. Și ce-a spus?

Povestești conversația.

E ca și cum vocea joasă a lui Thomas ar răsuna prin cabinet, amestecându-se cu tonul tău mai înalt. Când ai vorbit a observat el oare arcul lui Cupidon desenat de buza ta de sus? Clipirea genelor tale încărcate de rimei?

Simt în mână o mică durere. Slăbesc strânsoarea din jurul stiloului.

Următoarea întrebare trebuie să fie aleasă cu extrem de multă grijă.

— Și apoi conversația cu el a continuat?

— Da, era drăguț.

Un zâmbet scurt, involuntar îți luminează fața. Amintirea este una plăcută.

— A venit la mine un minut mai târziu, când mă uitam la următoarea fotografie.

Existau doar două rezultate posibile ale acestui scenariu. Primul era că Thomas nu-ți va da atenție. Al doilea, că îți va da.

Cu toate că al doilea a fost luat în calcul în repetate rânduri, forța lui nu e mai puțin devastatoare.

Thomas, cu părul lui nisipiu și zâmbetul care începe de la ochi, cel care a promis că totul va fi bine, nu ți-a putut rezista.

Căsnicia noastră a stat pe o minciună; a fost clădită pe o temelie de nisipuri mișcătoare.

Furia crescândă și dezamăgirea profundă nu ies la suprafață. Nu încă.

Redai în continuare conversația despre reflexia motociclistului în oglinda motocicletei. Ești oprită când începi să oferi detalii despre cum ți-a sunat alarma telefonului.

Sari direct la ieșirea din muzeu. Trebuie să fii condusă înapoi, în încăperea în care v-ați întâlnit tu și Thomas.

Întrebarea trebuie să fie pusă, cu toate că pare o concluzie inevitabilă faptul că Thomas te-a considerat atrăgătoare, că a găsit o cale de a prelungi contactul.

Ai fost antrenată să fii sinceră în acest spațiu. Ședințele de punere a temeliei au dus la acest moment esențial.

— Bărbatul cu păr nisipiu… Ai putea să…

Scuturi din cap.

— Cum? întrebi. Vreți să spuneți bărbatul cu care am vorbit despre fotografii?

E absolut necesar să fie eliminată orice confuzie.

— Da, ți se spune. Cel cu geacă.

Pari surprinsă. Scuturi iarăși din cap.

Următoarele tale cuvinte fac încăperea să se rotească.

Ceva e cu totul greșit.

— N-avea părut deschis la culoare, zici. Era șaten-închis. Aproape negru, de fapt.

Nu te-ai întâlnit cu Thomas la muzeu. Bărbatul cu care te-ai întâlnit era cu totul altcineva.

31

Vineri, 14 decembrie

În aparență, e ca de obicei: soluția dezinfectantă, pastilele mentolate, sosirea mea cu cinci minute înainte de ora stabilită.

E vineri seara și mai am două cliente până să termin ziua de lucru. Însă niciuna dintre aceste programări n-a fost făcută de BeautyBuzz.

Sunt femeile alese de doamna doctor Shields pentru studiul său.

Când m-am dus la ea la cabinet ieri, după muzeu, părea un pic confuză în privința conversației mele cu tipul cu geacă. Apoi și-a cerut scuze și s-a dus la baie. Când s-a întors, după câteva minute, am încercat să-i povestesc că am pus mai mulți bani în cutia pentru donații și n-am mai văzut nicio urmă a accidentului când am plecat de la expoziție.

Însă doamna doctor Shields m-a întrerupt; nu voia să se concentreze decât pe acest experiment nou.

Mi-a explicat din nou că femeile au fost subiecți într-un studiu de moralitate anterior și au semnat un acord pentru o gamă largă de posibile teste ulterioare, însă ele nu știu de ce mă duc, de fapt, acasă la ele.

Cel puțin eu știu, sau cred că știu. Este prima oară că mi s-a spus ce anume este evaluat înainte să particip la un experiment.

Sunt ușurată că nu mă duc orbește, dar tot pare ciudat. Poate din cauză că miza pare atât de mică. Doamna doctor Shields vrea să știe dacă aceste cliente îmi vor da sau nu un bacșiș mai generos, de vreme ce serviciul este gratuit. Trebuie să culeg niște date demografice despre ele – vârsta, starea civilă, ocupația –, ca să le includă când va scrie o

lucrare pe baza cercetării sale sau oricare o fi lucrul la care va folosi informațiile.

Mă întreb de ce are nevoie să-i confirm eu aceste amănunte. Nu le-a aflat ea sau asistentul ei, Ben, înainte să le accepte în studiu, așa cum au făcut cu mine?

Înainte să intru în clădirea din Chelsea și să urc cu liftul cele unsprezece etaje, bag mâna în buzunar după telefon.

Doamna doctor Shields a subliniat importanța unei instrucțiuni suplimentare.

Apăs tasta pentru numărul ei.

Răspunde.

— Bună, tocmai mă pregătesc să intru, zic.

— O să închid microfonul acum, Jessica, zice.

Un moment mai târziu, nu mai aud nimic, nici măcar respirația ei.

Apăs pe *Difuzor*.

Când Reyna deschide ușa apartamentului, primul meu gând este că e cam cum mă așteptam când mi le-am imaginat pe celelalte femei din studiul doamnei doctor Shields: treizeci și ceva de ani, cu păr închis la culoare, lucios, retezat la nivelul claviculei. Apartamentul este mobilat cu gust artistic – un corp de bibliotecă mare, rotativ, slujește de măsuță lângă canapea, pereții sunt zugrăviți într-un cafeniu cald și un menorah vechi, care arată a obiect antic, stă pe pervaz.

În următoarele patruzeci și cinci de minute încerc să strecor în conversație toate întrebările pe care doamna doctor Shields are nevoie să le pun. Aflu că Reyna are treizeci și patru de ani, e din Austin și e designer de bijuterii. În vreme ce eu aleg un fard de ochi cenușiu, arată cu degetul câteva dintre piesele pe care le poartă, printre care și verigheta cu diamante pe care a creat-o pentru căsătoria cu partenera ei.

— Eu și Eleanor avem verighete asortate, zice.

Mi-a spus deja că în seara aceasta se duce la ziua unei prietene care împlinește treizeci și cinci

de ani.

E așa de ușor să vorbești cu Reyna, că aproape am uitat că aceasta nu este una dintre programările mele obișnuite.

Mai tăifăsuim un pic, apoi se duce să se uite în oglindă.

Când se întoarce, îmi dă două bancnote de douăzeci de dolari.

— Nu-mi vine să cred că am câștigat asta, zice. De la ce firmă ești, de fapt?

Șovăi.

— Una dintre cele mari, însă m-am gândit să lucrez pe cont propriu.

— Cu siguranță te mai caut, zice Reyna. Încă am numărul tău de telefon.

Însă acel număr este al telefonului pe care m-a pus să-l folosesc doamna doctor Shields. Doar zâmbesc și-mi strâng repede lucrurile. Când ajung din nou pe trotuar o scot repede pe doamna doctor de pe difuzor și duc telefonul la ureche.

— Mi-a dat patruzeci de dolari, zic. Majoritatea clientelor dau bacșiș doar zece.

— Minunat, zice ea. Cât durează până ajungi la următoarea programare?

— E în Hell's Kitchen, zic. Tremur; temperatura a scăzut vertiginos în ultima oră. Așa că ar trebui să ajung acolo pe la șapte și jumătate.

— Perfect, zice. Sună-mă când ajungi.

A doua femeie e altfel decât toate clientele cu care am lucrat. Mi-e greu să-mi imaginez cum a ajuns în studiul doamnei doctor Shields.

Tiffani are părul blond decolorat și e slabă ca o scândură, însă nu ca mămicile dichisite din Upper East Side.

Începe să trăncăne din clipa în care îmi trag trusa pe rotile în antreul ei strâmt. E o garsonieră cu o bucătărie minusculă și o canapea transformată în pat. În bufetul din bucătărie sunt înșirate sticle cu băuturi și chiuveta e plină cu vase murdare.

Televizorul urlă. Arunc o privire și îl văd pe Jimmy Stewart pe ecran, în O *viață minunată.* E singurul semn de sărbătoare în această locuință întunecată, dezolantă.

— N-am câștigat niciodată nimic! zice Tiffani. Are vocea înaltă, aproape stridentă. Nici măcar un animal de pluș la iarmaroc!

Tocmai vreau s-o întreb de planurile pentru această seară, când altă voce se aude dinspre așternuturile mototolite de pe canapea:

— La dracu', îmi place de mor filmu' ăsta!

Tresar, apoi mă uit într-acolo și văd un tip tolănit pe perne.

Tiffani îmi urmărește privirea.

— Iubitu' meu, zice, dar nu mă prezintă.

Tipul nici măcar nu se uită spre noi, și lumina albastră a ecranului care îi scaldă fața îi începoșează trăsăturile.

— Te duci într-un loc mai deosebit în seara asta? întreb.

— Nu prea știu, poate la un bar, zice Tiffani.

Deschid trusa pe podea; n-am unde să-mi întind lucrurile. Știu deja că nu vreau să petrec aici mai mult timp decât trebuie.

— Putem să aprindem o lumină? o întreb pe Tiffani.

Apasă pe comutator și iubitul ei reacționează pe loc, acoperindu-și ochii cu mâna. Zăresc în fugă membre slăbănoage și un tatuaj pe antebraț.

— Hei, n-ați putea face asta în baie?

— Nu-i loc, zice Tiffani.

El pufnește.

— Bine.

Pun telefonul pe raftul de sus al trusei, având grijă ca ecranul să fie în jos. Mă întreb cât poate să audă din toate astea doamna doctor Shields.

Tiffani trage spre noi o ladă cafenie și se așază pe ea. Observ alte două stivuite la perete.

Când îi examinez pielea, îmi dau seama că Tiffani e mai în vârstă decât pare la prima vedere:

are tenul bolnăvicios și dinții au o nuanță de cenușiu.

— De-abia ne-am mutat aici, zice. Propozițiile ei o iau în sus spre final, ca niște întrebări. Din Detroit.

Încep să amestec pe dosul mâinii un fond de ten de culoarea fildeșului. E așa de palidă, că trebuie să folosesc nuanța cea mai deschisă.

— Ce v-a adus la New York? întreb.

Îi cunosc starea civilă, acum mai trebuie să-i aflu doar ocupația și vârsta.

Tiffani îi aruncă o privire iubitului. El pare să fie încă interesat de film.

— Niște treburi de-ale lui Ricky, zice.

Dar e clar că ne asculta, pentru că strigă:

— Hei, fetele, tare vorbărețe mai sunteți.

— Scuze, zice Tiffani. Apoi, mai încet, continuă: Slujba ta pare foarte distractivă. Cum ai făcut rost de ea?

Mă aplec spre ea și încep să-i pun fondul de ten. Atunci îi văd vânătaia ușoară de pe tâmplă. Era ascunsă de păr când a deschis ușa.

Mâna mea se oprește.

— Au, ce s-a întâmplat aici? întreb.

Înțepenește.

— M-am lovit de ușa unui bufet când despachetam.

Pentru prima oară, vocea îi este lipsită de inflexiuni.

Ricky închide sonorul televizorului, apoi se urnește de pe canapea și se îndreaptă agale spre frigider. E desculț, îmbrăcat cu blugi largi și un tricou decolorat.

Scoate o sticlă de Pabst și face să-i sară capacul.

— Da' chiar, cum a câștigat asta? întreabă.

E doar la un metru de mine, direct sub lumina fluorescentă. Acum îl văd clar: părul ondulat, de un blond murdar, și pielea de culoare nesănătoasă sunt aproape ca ale lui Tiffani, însă ochii ei sunt de un albastru-deschis, iar ai lui aproape negri.

Apoi îmi dau seama că are pupilele atât de dilatate, că nu i se mai văd irisurile.

Mă uit instinctiv spre telefon, apoi îmi întorc cu greu privirea spre el.

— Șefa mea a aranjat asta, zic. Cred că e o promoție gratuită ca să se ducă vestea despre firma ei.

Înșfac un creion de ochi, fără să mă sinchisesc dacă are sau nu nuanța potrivită.

— Mai aproape, te rog, îi spun lui Tiffani.

Trei pocnituri puternice izbucnesc la dreapta mea.

Întorc fulgerător capul. Ricky își rotește gâtul dintr-o parte în alta. Însă ochii îi rămân ațintiți asupra mea.

— Deci, umbli de colo colo făcând femeilor machiaj gratuit? zice. Care-i șmenu'?

Tiffani zice cu glas mic:

— Ricky, e aproape gata. Nu i-am dat o carte de credit sau așa ceva. Uită-te la filmul ăla al tău și apoi putem ieși în oraș.

Dar Ricky nu se clintește. Se holbează în continuare la mine.

Îmi mai trebuie o informație, apoi o să termin cât de repede pot și o s-o șterg de acolo.

— Pentru femei ca tine, care au mai puțin de douăzeci și cinci de ani, prefer un fard de obraz onctuos, zic, băgând mâna în trusă.

Fardul de obraz e pe raftul de sus, lângă telefon.

Încep să-l întind pe obrazul lui Tiffani. Am degetele nesigure, dar tot încerc să am grijă ca atingerea să-mi fie blândă, în cazul în care zona din jurul vânătăii e dureroasă.

Ricky se apropie cu un pas.

— De unde știi că are mai puțin de douăzeci și cinci de ani?

Mă uit iar la telefon.

— Doar presupun, zic.

Miroase a transpirație stătută și a fum de țigară și a altceva ce nu pot să identific.

— Ce, încerci să-i vinzi chestiile astea? zice.

— Nu, sigur că nu, zic.

— Pare ciudat că ai ales-o pe ea. De-abia ne-am mutat aici de două săptămâni. Cum ai dat de numărul ei?

Mâna îmi alunecă, mânjind cu fard obrazul lui Tiffani.

— N-am – vreau să zic șefa mea mi l-a dat, pur și simplu, zic.

„Două săptămâni", îmi spun în gând. „Și au venit tocmai din Detroit."

Tiffani n-are cum să facă parte din studiul doamnei doctor Shields.

Nici măcar nu-mi dau seama că n-o mai machiez pe Tiffani și mă holbez la telefon, când văd cu coada ochiului o mișcare bruscă.

Ricky întinde brusc mâna în față. Mă feresc din cale, cu un țipăt ridicându-mi-se în gâtlej.

Tiffani a înghețat.

— Ricky, nu!

Instinctiv, mă ghemuiesc la podea. Dar nu pe mine încearcă să mă înșface.

Ci telefonul meu.

Îl ridică brusc și îl întoarce ca să vadă ecranul.

— Nu-i decât șefa mea… încep eu.

Ricky se uită la mine.

— Ești o afurisită de *narc?*

— Ce?

— În viață nimic nu-i pe gratis, zice el.

Aștept să aud vocea doamnei doctor Shields în difuzor. BeautyBuzz a luat măsuri ca să ne protejeze pe noi, angajații; cer o carte de credit și spun că suntem autorizați să plecăm imediat dacă ceva pare să nu fie în ordine.

N-o am decât pe doamna doctor Shields. O să aranjeze asta; o să explice totul.

Întind gâtul ca să mă uit la telefon, însă Ricky îl trage departe de ochii mei.

— De ce te tot uiți la ăsta? întreabă el.

Apoi răsucește încet telefonul și îl ridică.

Ecranul nu arată nimic în afară de poza lui Leo.

Doamna doctor Shields a închis.

Trebuie să mă descurc singură.

Sunt ciucită la podea și n-am cum să mă apăr.

— Iubitul meu vine după mine, așa că am vrut să fiu sigură că văd când mă sună, mint eu, cu vocea stridentă, înnebunită. Ar trebui să ajungă în orice moment.

Mă ridic încet, ca și cum aș încerca să nu înfurii un animal sălbatic.

Ricky nu se mișcă, dar simt că ar putea să explodeze în orice clipă.

— Îmi pare rău că te-am supărat, zic. Pot să aștept afară.

Ochii lui Ricky mă țintuiesc. Mâna i se face pumn pe telefonul meu.

— E ceva ciudat cu tine, zice.

Scutur din cap.

— Îți jur, nu sunt decât o machieuză.

Se uită fix la mine încă o vreme.

Apoi aruncă telefonul în aer, iar eu mă reped să-l prind.

— Ia-ți afurisitul de telefon, zice. Mă duc înapoi la filmul meu.

Nu dau drumul aerului din piept decât atunci când el a ajuns înapoi pe canapea.

— Îmi pare rău, șoptește Tiffani.

Aș vrea să bag mâna în trusă și să-i dau una dintre cărțile mele de vizită. Aș vrea să-i spun să mă sune dacă are vreodată nevoie de ajutor.

Însă Ricky e prea aproape. Faptul că e atent la mine se simte ca o forță în încăpere.

Înșfac câteva tuburi cu luciu de buze și i le dau lui Tiffani.

— Păstrează-le, zic.

Îmi îndes lucrurile în trusă, o închid și mă ridic în picioare. Îmi simt genunchii ca de vată. Mă reped spre ușă, imaginându-mi că privirea lui Ricky îmi arde spatele. Până să ajung la scări deja

fug, cu brațul încordat de efortul de a ține trusa grea.

După ce ajung pe bancheta din spate a unui Uber, verific lista apelurilor.

Nu-mi vine să cred ce văd. Doamna doctor Shields a închis după doar șase minute.

32

Vineri, 14 decembrie

Vocea ta e surprinzător de agitată când telefonezi după întâlnirea cu a doua femeie:

— Cum ați putut să închideți telefonul? Tipul ăla era îngrozitor!

Terapeuții sunt antrenați să-și lase deoparte propriile emoții turbulente și să se concentreze pe pacienții lor. Lucrul acesta poate fi dificil, mai ales atunci când întrebări nerostite se iau la întrecere cu ale tale, Jessica: „Ce face Thomas în seara aceasta? Este singur?”

Dar trebuie să fii îmbunată repede.

Ar putea să existe mai multe motive pentru care aceste două femei să-l fi sunat pe soțul meu – terapie, de exemplu. În orice caz, au fost eliminate ca potențiale concubine: Reyna este lesbiană măritată, iar Tiffani nu s-a mutat aici decât de câteva săptămâni.

Celelalte căi posibile de obținere de informații se închid. Asta sporește necesitatea participării tale.

Acum totul depinde de tine.

Trebuie să fii îmblânzită.

— Jessica, îmi pare nespus de rău. Apelul a fost întrerupt și, evident, nu puteai fi sunată iar. Ce s-a întâmplat? Ești în siguranță?

— Oh. Dai drumul aerului din piept. Mda, cred că da. Dar femeia aceea la care m-ați trimis? Iubitul ei era clar că se droghează.

Încă mai zăbovește o undă de ceva: Resentiment? Mânie?

Trebuie să fie înlăturată.

— Vrei să trimit o mașină după tine?

Oferta este refuzată, așa cum era de așteptat.

Totuși, grija față de binele tău are efectul scontat. Vocea ți se schimbă. Cuvintele sunt rostite

mai rar când descrii interacțiunile. Sunt puse întrebări superficiale despre cele două femei. Ești lăudată pentru iscusința de a afla informațiile demografice esențiale.

— Am plecat de la Tiffani prea repede ca să mai fie vorba despre bacșiș, spui.

Ești asigurată că te-ai descurcat perfect, că siguranța ta este pe primul loc.

Apoi este plantată cu grijă o sămânță.

— E posibil ca experiența ta cu regizorul de teatru, cea pe care mi-ai povestit-o în holul hotelului, să te fi făcut mai vulnerabilă față de bărbați decât ai fi fost altfel?

Întrebarea este pusă cu compasiune, firește.

Bâjbâi după un răspuns.

— Eu nu… Nu m-am gândit, de fapt, la asta, spui.

Umbra de îndoială din vocea ta arată că întrebarea a nimerit drept la țintă.

Zumzetul unui alt apel te întrerupe. Te oprești un pic din vorbit. Numărul este privit repede, dar îi aparține tatălui meu. Nu lui Thomas.

— Continuă, te rog, ți se spune.

Thomas nu a răspuns la un mesaj care i-a fost trimis acum mai bine de o oră. Asta nu-i stă în obicei.

Unde este?

Tonul tău a rămas respectuos de la prezentarea posibilității ca trecutul să-ți influențeze percepția când ai de-a face cu bărbați. Poate că îți amintești și cum te-ai repezit să tragi concluzii în privința lui Scott, cel din barul hotelului.

— A doua femeie, Tiffani… a zis că s-a mutat de curând din Detroit.

Fraza rămâne în suspensie. Tatonezi în căutare de informații fără să vrei să pară că acuzi.

— Mă întrebam doar… Ați spus că a făcut parte din studiul dumneavoastră?

Speranța era că îți va scăpa acest amănunt.

Ai fost subestimată.

Este necesară o revenire rapidă.

— Asistentul meu, Ben, trebuie să fi încurcat vreo cifră când și-a notat telefonul ei, ți se spune.

Sunt oferite o mulțime de scuze, și le accepți.

Trebuie să fii atrasă înapoi rapid; va fi nevoie peste doar câteva zile, pentru cea mai importantă sarcină de până acum. Se impune o distragere a atenției.

Inspirația a venit, ca prin farmec, acum câteva clipe, când telefonul meu a vibrat semnalând acel apel. Sunt alese cuvintele care să te momească:

— Astăzi m-a sunat tata. Are vești despre o slujbă care ar putea să fie interesantă.

Ușurarea ta este evidentă și imediată. Aerul tras brusc în piept, urmat de un strigăt de încântare:

— Adevărat?

Acest dialog este urmat de promisiunea că un cec pentru munca ta din această seară va fi pregătit pentru data viitoare când vii la cabinet.

Clocotești de întrebări, însă nu-ți îngădui să le rostești.

Excelent, Jessica.

Convorbirea se încheie.

Sunt adunate materialele: Un laptop. Un stilou și un bloc de corespondență nou. O ceașcă cu ceai de mentă, ca să dea vioiciune și să încălzească mâinile și gâtul.

Planul întâlnirii tale cu Thomas trebuie să fie făcut rapid. Niciun amănunt nu trebuie să fie lăsat la voia întâmplării.

De această dată nu poate să apară o confuzie.

33

Vineri, 14 decembrie

Leo sare pe mine de îndată ce descui ușa, cu lăbuțele abia ajungându-mi la genunchi. N-a mai fost pe afară de când am plecat să le machiez pe Reyna și Tiffani. Pun jos trusa și înșfac fularul de lână, apoi îi pun lesa.

Am nevoie de această plimbare la fel de mult ca și el.

Leo mă târăște în jos pe cele trei rânduri de trepte și prin ușa blocului. Cu toate că n-o să lipsesc decât câteva minute, trag tare de ușă, ca să mă asigur că limba încuietorii, care uneori nu funcționează, a intrat în locașul ei.

În vreme ce Leo se ușurează pe un hidrant, îmi înfășor fularul pe gât și îmi verific apelurile. Două mesaje ratate. Primul e de la Annabelle, o prietenă de la teatru: „Mi-e dor de tine, fată, sună-mă!”

Al doilea e de la un număr necunoscut: „Salut, voiam doar să știi că Marilyn e bine. Fiica ei a zis că i-au dat drumul din spital acum câteva ore. Sper că ai ajuns la timp unde trebuia să mergi”. La sfârșit a adăugat un emoticon zâmbitor.

„Mulțumesc că m-ai pus la curent, e o veste bună!” îi răspund.

În timp ce merg îmi frec ceafa cu mâna liberă, încercând să-mi relaxez mușchii încordați. Nici măcar perspectiva unui posibil nou loc de muncă pentru tata nu compensează agitația pe care o simt.

Aș vrea să vorbesc cu cineva despre tot ce se petrece, însă nu le pot spune tatălui și mamei mele ce am pe suflet, și nu numai din pricina regulii confidențialității impuse de doamna doctor Shields.

Mă uit din nou la telefon.

Nu e încă ora nouă seara.

Noah e plecat din oraș până sâmbătă. Aș putea s-o sun pe Annabelle sau pe Lizzie și să încerc să mă întâlnesc cu ele. Flecăreala lor voioasă ar fi o modalitate de a-mi abate gândurile, numai că în acest moment nu pare bine-venită.

Dau colțul și trec de un restaurant cu un șir de luminițe albe, de sărbătoare, atârnat la ferestre. Pe ușa magazinului de alături e o ghirlandă de Crăciun.

Stomacul îmi chiorăie și-mi dau seama că n-am mâncat nimic de la prânz.

Un grup vine spre mine, condus de un tip cu o căciulă de Moș Crăciun pleoștită. Merge cu spatele, cântând cât îl ține gura „Rudolph the Red-Nosed Reindeer” și încurcând versurile, în vreme ce prietenii lui se prăpădesc de râs.

Fac un pas într-o parte ca să-i las să treacă, simțindu-mă ca și cum aș dispărea în umbre, cu hainele mele de lucru complet negre.

Acum un an eram și eu într-un grup fericit, gălăgios. Petreceam împreună după repetiții vinerea seara și Gene comanda mâncare chinezească pentru toată lumea. Uneori nevasta lui Gene trecea pe acolo, aducând prăjituri sau fursecuri făcute în casă. Într-un fel, eram ca o familie.

Nu mi-am dat seama cât de mult îmi lipsesc toate.

În seara asta sunt singură, dar m-am obișnuit. Numai că nu mă simt prea des singură.

Ultima dată când l-am căutat pe Gene pe Google am văzut că nevasta lui tocmai a născut o fetiță. Am găsit o fotografie cu ei trei împreună la premiera unuia dintre spectacolele lui, în care nevasta îi zâmbește bebelușului din brațe. Arătau fericiți.

Mă gândesc la cele două mesaje de la Katrina, cele la care n-am răspuns.

În minte mi s-a format o întrebare, în ciuda strădaniilor de a trece peste acea perioadă din viața

mea. Când mă gândesc la nevasta lui Gene, care nu știe nimic, e ca și cum aș auzi-o pe doamna doctor Shields punând-o:

„Este etic să distrugi viața unei femei nevinovate, dacă asta înseamnă că există o șansă să protejezi alte femei de abuzuri viitoare?”

Trebuie să găsesc o modalitate de a scăpa de gânduri. Dacă le-aș avea cu drogurile, acum aș întinde mâna după o țigară cu marijuana. Dar nu-mi pierd controlul în acest fel. Există altă supapă după care tânjesc când încordarea ajunge să fie prea puternică.

Noah crede că sunt genul de fată pentru care gătești și la prima întâlnire te mulțumești să o săruți. Dar nu mai sunt așa după acea seară cu Gene French. Poate că, din cauză că am avut atât de multă încredere în el, acum îmi este greu să fiu vulnerabilă din punct de vedere emoțional cu bărbații. Chiar și dacă Noah ar fi în oraș, nu e ceea ce caut în seara asta.

Mă gândesc în schimb la tipul care tocmai mi-a trimis mesajul, și cum s-a uitat lung după mine când mergeam spre muzeu. Cu el aș putea să fiu doar o fată anonimă.

Așa că îi scriu iar: „Vreo șansă să fii liber să bem ceva?”

Mă gândesc în treacăt la Noah, cu șervetul vârât în betelia blugilor în timp ce gătea pentru mine.

„N-o să afle niciodată”, îmi zic.

Tot ce o să fac e să mă întâlnesc cu tipul ăsta câteva ceasuri. Nu-i nevoie să mai vorbesc vreodată cu el.

34

Vineri, 14 decembrie

După ce ai dat raportul despre întâlnirile cu Reyna și Tiffani, telefonul rămâne mut o perioadă de timp chinuitor de lungă. Când Thomas sună, în cele din urmă, la 21:04, cana cu ceai de mentă a fost reumplută de trei ori. Au fost scrise aproape două pagini.

— Îmi pare tare rău că n-am văzut mai devreme mesajul tău, începe el. Alergam după cumpărăturile de Crăciun și n-am auzit semnalul din cauza gălăgiei din magazine.

De obicei, Thomas face cumpărăturile de Crăciun în ultimul moment. Și pe fundal se aude zgomotul orașului.

Totuși, bănuiala crește. Chiar să nu fi simțit vibrația telefonului?

Însă scuza îi este acceptată imediat, deoarece este și mai important să intre în experiment neavertizat.

Mai flecărim puțin. Thomas spune că e epuizat și se duce acasă să se culce.

Apoi mai rostește ceva înainte să închidă:

— Abia aștept să te văd mâine, frumoasa mea.

Ceașca zdrăngăne pe farfurioară, ciobind porțelanul fin. Din fericire, el a închis înainte să se audă zgomotul.

În timpul căsniciei noastre, Thomas nu se zgârcea deloc la complimente: „Ești minunată. Uimitoare. Sclipitoare”.

Dar nu-mi spunea niciodată „frumoasa mea”.

Însă în mesajul trimis mie din greșeală a fost termenul folosit pentru femeia cu care mi-a mărturisit că a avut o aventură.

Trecerea prin faze emoționale de întuneric și de lumină este universală. O relație sănătoasă și

iubitoare poate să ofere o infrastructură încurajatoare în timpul unei traiectorii descendente, însă nu poate niciodată să șteargă durerea care copleșește o persoană în momente cruciale cum ar fi moartea unei surori sau infidelitatea unui soț.

Sau sinuciderea unui subiect tânăr, de sex feminin.

Această tragedie cutremurătoare s-a petrecut la începutul verii trecute: mai exact, pe 8 iunie. Căsnicia noastră a avut de suferit, Jessica. A cui n-ar avea? Era greu să-ți mobilizezi energia pentru a te implica pe deplin. Imagini ale ochilor căprui, sinceri, ai subiectului mă invadau în orice moment. Asta a dus la o izolare atât emoțională, cât și fizică, în ciuda vorbelor încurajatoare ale lui Thomas: „Unii oameni nu pot fi ajutați, iubito. N-ai fi putut să faci nimic".

Căsnicia noastră ar fi putut să-și revină după înstrăinarea care apăruse în acest răstimp. În afară de un lucru.

În anotimpul următor, în septembrie, mesajul despre care el a spus că îi era destinat patroanei de butic cu care avusese o aventură de o noapte a aterizat pe telefonul meu. Sunetul vioi, ca de clopoțel, părea că reverberează în cabinetul meu tăcut. Era ora 15:51, într-o după-amiază de vineri.

Probabil că Thomas l-a trimis la acea oră pentru că și cabinetul său era gol; de obicei, pacienții pleacă cu zece minute înainte de ora fixă, lăsându-i terapeutului un mic interval în care să se ocupe de propriile treburi înainte să întâmpine pacientul următor.

În acea vară de întuneric interior, și programul cabinetului meu a fost respectat, Jessica. Niciun pacient n-a fost refuzat. Acest lucru era, poate, mai important ca oricând.

Ceea ce înseamnă că acele nouă minute libere de după primirea mesajului au putut fi petrecute

holbându-mă la cuvintele lui Thomas: „Ne vedem diseară, frumoasa mea”.

Era ca și cum cuvintele se tot măreau, până când au înghițit orice altceva.

Ca terapeut, asiști adesea la încercarea unui pacient de a explica, de a găsi scuze, ca mecanism de apărare pentru a-și înăbuși emoțiile copleșitoare. Și totuși, aceste cinci cuvinte nu puteau fi ignorate.

Când nu mai rămăsese decât un minut până să intre pacienții în cabinetele noastre, starea ca de transă a fost întreruptă. Lui Thomas i-a fost trimis un răspuns.

„Nu cred că acesta îmi era destinat mie.”

Apoi telefonul a fost pus pe silențios și pacienta programată la ora patru, o mamă singură care lupta cu o anxietate exacerbată de agresivitatea fiului adolescent, nu și-a dat seama nicio clipă că ceva nu era în ordine.

Totuși, Thomas trebuie să fi contramandat ultima programare a zilei, deoarece după cincizeci de minute, când mama agitată a fost condusă afară, stătea în sala mea de așteptare, aplecat în față, cu coatele pe genunchi, cu fața trasă și cenușie.

În urma mesajului lui Thomas au fost adunate informații.

Pe unele dintre ele le-a oferit Thomas. Prenumele ei: Lauren. Locul de muncă: un butic cu îmbrăcăminte de lux din apropiere de cabinetul lui Thomas.

Alte informații au fost culese independent.

N-a fost nevoie decât de un telefon scurt la buticul lui Lauren într-o sâmbătă la prânz pentru a confirma prezența ei acolo. A fost ușor să intri și să te prefaci absorbită de țesăturile viu colorate.

Ea tocmai scana la casă cumpărăturile unei cliente, sporovăind de zor. În butic mai erau o vânzătoare și mai mulți cumpărători. Dar ea era cea care atrăgea privirea, și nu numai din pricina poveștii cu soțul meu. Arăți cam ca ea, Jessica. E o

asemănare în esența voastră. Și a fost ușor de văzut de ce până și un bărbat cu o căsnicie fericită ar fi sensibil la avansurile ei.

A terminat cu clienta și s-a apropiat de mine cu un zâmbet cald.

— Căutați ceva anume? a întrebat.

— Doar mă uit, i s-a spus. Îmi puteți recomanda ceva? Plec în weekend cu soțul meu și aș dori niște lucruri noi.

A recomandat câteva articole, printre care și rochiile fanteziste pe care le-a adus din recenta călătorie de afaceri în Indonezia.

A urmat o scurtă discuție despre călătoriile ei.

Era exuberantă și plină de voioșie; se vedea pe ea că iubește viața.

După ce lui Lauren i s-a îngăduit să turuie câteva minute, întâlnirea s-a încheiat brusc. N-a fost cumpărat nimic, desigur.

Întâlnirea a oferit răspuns la unele întrebări, însă a ridicat altele.

Lauren încă n-are habar de adevăratul scop al vizitei mele.

O picătură de un roșu aprins pătează farfurioara albă de porțelan.

Un plasture acoperă mica mea rană. Ceașca spartă rămâne pe masă.

Thomas nu e băutor de ceai.

Preferă cafeaua.

Blocul de corespondență se află pe birou lângă ceașcă.

În sfârșit, la întrebarea din capul filei galbene liniate, scrisă cu majuscule, se poate da un răspuns: UNDE SE VOR ÎNTÂLNI EI ÎN CELE DIN URMĂ?

În fiecare duminică, după partida de *squash,* Thomas se bucură de un obicei simplu: citește *The New York Times* la un bistrou aflat la două clădiri de sala de sport. Fiindcă îi convine locul, pretinde el. Adevărul e că se dă în vânt după omleta lor cu

șuncă plină de grăsime și covrigii lor cu unt din belșug. În ciuda unei căsnicii pline de atâtea regimuri care se suprapuneau, obiceiurile noastre din diminețile de duminică au fost întotdeauna divergente.

Peste treizeci și șase de ore, Thomas își va îngădui răsfățul săptămânal.

Și tu, Jessica, vei ajunge acolo ca să furnizezi alt tip de ispită.

35

Duminică, 16 decembrie

Identific ținta doamnei doctor Shields de cum pășesc în bistroul care e plin de zdrăngănitul farfuriilor și zumzetul discuțiilor dintre clienți. E singur în al treilea separeu pe dreapta, cu fața ascunsă în parte de ziar.

Ieri, doamna doctor Shields m-a sunat să-mi spună că are un cec de o mie de dolari pentru munca mea de vineri seara. Apoi mi-a dat această sarcină: să găsesc un anumit bărbat, la această cafenea anume, și să facem schimb de numere de telefon. A fost destul de neplăcut să flirtez cu Scott în barul unui hotel, dar să fac același lucru fără lumină slabă și alcool pare de o sută de ori mai rău.

Singurul mod în care pot s-o fac este închipuindu-mi fețele alor mei când vor afla că vor merge totuși în concediu.

„Păr nisipiu. 1,88 m. Ochelari cu rame de baga. *New York Times*. Geantă de sport.” Descrierea făcută de doamna doctor Shields mi se derulează iarăși în minte.

Bărbatul îndeplinește toate criteriile. Mă duc iute spre el, pregătită să spun prima frază. Ridică privirea chiar când ajung la masa lui.

Încremenesc.

Îmi cunosc replica: „Îmi pare rău că vă deranjez, dar n-ați găsit un telefon?”

Dar nu pot vorbi. Nu mă pot mișca.

Bărbatul din separeu nu e un necunoscut.

L-am văzut prima oară în față la Met Breuer acum patru zile, când ne-am oprit amândoi s-o ajutăm pe femeia lovită de taxi. Eram doi străini aduși laolaltă de o întorsătură fericită a destinului – cel puțin asta am presupus eu.

L-am revăzut după ce mi-a scris că Marilyn e bine, și i-am propus să bem ceva împreună.

Lasă ziarul pe masă. E la fel de surprins ca mine.

— Jess? Ce faci aici?

Primul impuls este să mă întorc și să plec din local. Am gura uscată și mi-e greu să înghit.

— Eu doar… Vreau să zic, mă bâlbâi. Treceam pe aici și m-am gândit să mănânc ceva.

Clipește.

— Ce coincidență. Ochii îi zăbovesc pe fața mea și simt cum mă cuprinde panica. Nu locuiești prin apropiere. Ce cauți în acest cartier?

Scutur din cap și alung imaginea lui, aplecat în față în barul întunecat, acum nu mai mult de două seri, cu mâna atingându-mi coapsa. După trei pahare, eu și Thomas ne-am dus la mine acasă.

— Ăăă, o prietenă mi-a zis că ar trebui să vin pentru că mâncarea e bună.

Chelnerița vine cu o cafetieră aburindă.

— Îți mai pun, Thomas?

— Sigur, zice. Face semn spre mine. Vrei să te așezi?

Restaurantul pare sufocant și supraîncălzit. Îmi scot șalul gri perlat, lăsându-i capetele să-mi atârne pe piept. Thomas continuă să mă privească bănuitor.

Nu-l condamn.

N-am aflat care a fost testul de moralitate din muzeu. Dar într-un oraș cu opt milioane de oameni, care sunt șansele să dau întâmplător peste aceeași persoană a doua oară în patru zile, de ambele dăți cu o sarcină dată de doamna doctor Shields?

Totul pare așa de aiurea, că nu-mi pot aduna gândurile. Altă imagine vine nepoftită: el sărutându-mă pe abdomenul meu dezgolit.

Nu-i pot spune lui Thomas nimic care să explice prezența mea aici. Cine este el pentru doamna doctor Shields? De ce l-a ales?

Simt cum sudoarea îmi înțeapă subsuorile.

Chelnerița se întoarce. Eu sunt încă în picioare.

— Doriți ceva? mă întreabă ea.

Nici vorbă să pot să stau în fața lui și să mănânc.

Mă uit mai bine la Thomas – ochii verzi în spatele ochelarilor cu ramă de baga, pielea măslinie și părul de un blond murdar. Mă izbește faptul că doamna doctor Shields a presupus că tipul cu care am vorbit la expoziție era Thomas, de vreme ce a crezut că avea părut nisipiu. Și-a pierdut interesul de îndată ce și-a dat seama că nu era el.

Așa că asta este o reluare.

Dar ce-o să zică doamna doctor Shields când o să afle că m-am culcat cu tipul de al cărui număr de telefon ar trebui să fac rost?

Îmi dau seama că mă joc cu capătul șalului. Îmi desprind privirea de a lui Thomas și îmi scot șalul, îl pun în geantă și pun peste el cartea broșată pe care o am la mine.

— Trebuie să plec, zic.

Ridică sprâncenele.

— Mă urmărești? întreabă.

Nu-mi dau seama dacă glumește sau nu. N-am vorbit cu el de când a plecat de la mine, cam pe la unu, ieri-noapte. Niciunul din noi nu i-a trimis vreun mesaj celuilalt; părea destul de limpede ce însemna întâlnirea noastră.

— Nu, nu, zic. A fost doar… Am făcut o greșeală.

O zbughesc pe ușă.

Mi-am îndeplinit deja sarcina acum câteva zile. Am numărul lui Thomas salvat în telefon. Și el îl are pe al meu.

Când ajung la distanță de o stradă de bistrou, o sun pe doamna doctor Shields să-i spun că mă îndrept spre vila ei. Răspunde pe la mijlocul primului apel. Vocea cristalină îi este încordată:

— L-ai găsit?

— Da, era chiar acolo unde ați spus că va fi.

Sunt pe cale să cobor într-o stație de metrou când bipul unui apel întrerupe următoarea ei întrebare. Nu deslușesc decât „… telefon… plan?”

— Scuze, zic. Da, fiecare are numărul celuilalt.

Aud șuieratul aerului pe care îl expiră.

— Minunat, Jessica. Ne vedem curând.

Inima îmi bubuie.

Nu știu cum o să reușesc să stau în fața ei spunându-i că m-am culcat cu tipul din experiment. Aș putea să-i zic că i-aș fi povestit de întâlnirea cu Thomas, însă mi-a tăiat vorba când am menționat despre accidentul de taxi la ultima noastră ședință.

Trebuie s-o fac. Dacă nu sunt sinceră, o să afle.

Expir lung.

E o prostie să cred că doamna doctor Shields se va supăra pe mine, îmi zic. Am făcut o greșeală nevinovată. Nu poate să mă învinovățească pentru asta.

Dar nu mă pot opri din tremurat.

Îmi verific căsuța vocală. Un mesaj.

„Bună, sunt Thomas. Trebuie să vorbim. Cred că știu cine-i prietena care te-a trimis la bistrou. Este… Uite ce-i, sună-mă de îndată ce poți.” Continuă: „Și, te rog, nu-i spune nimic.” O pauză. „E periculoasă. Ai grijă ce faci.”

36

Duminică, 16 decembrie

În sfârșit, l-ai întâlnit pe soțul meu.

Ce impresie ți-a făcut? Și, mai important, ce impresie i-ai făcut tu lui?

O imagine cu voi doi aplecați unul spre celălalt, într-un separeu comod din bistrou, este alungată.

Când ajungi la vilă se derulează ritualul de întâmpinare obișnuit: haina și șalul sunt puse în debara; geanta ta enormă este lăsată jos, lângă ele. Ți se oferă o băutură, însă, pentru prima dată, refuzi.

Ești scrutată cu atenție. Arăți la fel de minunat ca întotdeauna. Dar astăzi pari să nu fii în apele tale, Jessica.

Eviți contactul vizual prelungit. Te joci neîncetat cu inelele.

De ce ești așa de absentă? Întâlnirea cu Thomas s-a desfășurat fără cusur; ai urmat instrucțiunile. Ai descris totul când ai fost îndemnată s-o faci: Te-ai apropiat de el și ai explicat că ai crezut că ți-ai lăsat telefonul în separeul lui. După o căutare superficială l-ai rugat să formeze numărul tău pe telefonul lui. A făcut-o, și sunetul a arătat că telefonul era în geantă, nu-l văzuseși. Ți-ai cerut scuze că l-ai deranjat și ai plecat.

Acum e vremea să trecem la pasul următor.

Dar înainte să poți primi instrucțiunile te ridici de pe canapeaua din bibliotecă.

— Trebuie să iau ceva din geantă, zici.

După un semn de încuviințare, te duci la debaraua din hol. Te întorci după o clipă cu un tub mic.

Ești încruntată. Poate că iar îți faci griji pentru banii familiei tale sau poate că te abții să pui întrebări despre ultima însărcinare, însă nu ne vom

ocupa astăzi de emoțiile tale. Există chestiuni mult mai importante.

— Am buzele crăpate, zici, în timp ce le ungi cu balsamul din tubul cu logoul BeautyBuzz.

Nu ți se dă niciun răspuns. Te așezi la loc pe canapea.

— Trebuie să-i trimiți un mesaj bărbatului din bistrou și să-l inviți în oraș.

Cobori privirea spre telefon. Începi să scrii.

— Nu! ți se spune.

Comanda este dată mai imperios decât se intenționa. Un zâmbet îmi îndulcește tonul.

— Aș vrea să scrii așa: „Bună, sunt Jessica de la bistrou. A fost plăcută întâlnirea de azi. N-ai vrea să bem ceva împreună săptămâna asta?”

Te încrunți din nou. Degetele nu ți se clintesc.

— Ce e, Jessica?

— Nimic. Numai că… toată lumea îmi zice Jess. În afară de dumneavoastră. Așa că n-aș vrea să mă refer la mine cu numele întreg.

— Bine, corectează asta, ți se spune.

Urmezi instrucțiunile. Pui telefonul în poală și așteptarea începe din nou.

După câteva secunde se aude un clinchet.

Ridici telefonul.

— Nu-i decât BeautyBuzz, zici. Următoarea clientă e peste o oră.

O ciocnire puternică între ușurare și dezamăgire.

— Nu mi-am dat seama că ți-ai programat alte activități astăzi, ți se spune.

Pari agitată? Începi să-ți râcâi oja cu vârful unui deget, apoi te controlezi și nu-ți mai miști mâinile.

— Ați spus că aveți nevoie de mine doar pentru o oră sau două, așa că…

Vocea ți se curmă.

— Ești sigură că mesajul a ajuns?

Arunci iar o privire telefonului.

— Da, zice că a fost trimis.

Trec alte trei minute.

E sigur că Thomas a văzut mesajul. Dar dacă nu?

E important ca următoarea cerere să fie autoritară, dar să nu conțină nicio urmă de disperare.

— Aș vrea să contramandezi ședința de machiaj.

Gâtul ți se contractă, se vede cum înghiți în sec.

— Doamnă doctor Shields, știți că aș face orice pentru cercetarea dumneavoastră. Dar aceasta este o clientă bună și se bazează pe mine. Șovăi. Dă o petrecere mare în această după-amiază.

Ce dilemă nesemnificativă.

— Nu poate fi trimis altcineva în locul tău?

Scuturi din cap. Ochii tăi imploră:

— BeautyBuzz are această politică. Trebuie să anunți cu o zi înainte când contramandezi.

Ți-ai greșit socotelile, Jessica. O clientă bună nu poate fi comparată cu generozitatea peste măsură care ți s-a arătat. Prioritățile tale sunt greșite.

O tăcere umple încăperea în urma explicației tale. După ce te-ai frământat destul, ești expediată.

— Ei bine, Jessica, n-aș vrea să dezamăgești o clientă bună.

— Îmi pare rău, zici și te ridici repede de pe canapea.

Însă cuvintele te trag înapoi.

— Aș vrea să mă informezi de îndată ce Thomas îți răspunde la mesaj.

Pari luată prin surprindere.

— Desigur, spui repede.

Apoi te scuzi iarăși și ești condusă în tăcere până la ușă.

37

Duminică, 16 decembrie

Sunt la două străzi de casa doamnei doctor Shields când îl sun pe Thomas, deși tot timpul cât am fost cu ea nu m-am putut gândi decât la mesajul lui.

„E periculoasă. Ai grijă ce faci.”

Întrebarea care îmi fulgeră prin minte este: De unde știe Thomas că doamna doctor Shields a aranjat întâlnirea mea cu el?

Răspunde la primul apel. Înainte să pot întreba, zice:

— Cum de o cunoști pe soția mea?

Mi se înmoaie picioarele, mă împleticesc și mă reazem de un copac ca să-mi recapăt echilibrul. Îmi vine în minte imaginea bărbatului cu păr închis la culoare și cu barbă din fotografia aflată în biblioteca ei, cel care părea să fie cam de înălțimea doamnei doctor Shields. Sunt sigură că a spus că e măritată cu el.

Așadar, cum ar putea Thomas să fie soțul ei? Și totuși, e clar că doamna doctor Shields îl cunoaște; i-a spus pe nume la sfârșitul întâlnirii noastre.

— Soția ta? îl îngân.

Simt cum mi se întoarce stomacul pe dos și începe să mi se învârtă capul. Mă uit în jos, la trotuar, încercând să-mi revin.

— Da, Lydia Shields. Îl aud cum respiră adânc, ca și cum ar încerca și el să se calmeze. Suntem căsătoriți de șapte ani. Cu toate că acum suntem despărțiți.

— Nu te cred, trântesc eu.

Nu-i cu putință ca doamna doctor Shields, cu regulile ei despre sinceritate, să fi creat o minciună așa de complicată.

— Hai să ne întâlnim și îți spun tot, zice el. Cartea care se ițea din geantă… *Moralitatea*

căsniciei. A scris-o acum câțiva ani. Am citit primul manuscris în livingul nostru. Așa am știut că ea se află în spatele acestei povești.

Mă cuprind cu brațul liber ca să fac față vântului puternic.

Unul din ei minte. Dar care?

— Nu mă întâlnesc cu tine până nu-mi dovedești că ești cu adevărat soțul ei, îi spun lui Thomas.

— O să-ți aduc dovada, zice. Între timp, promite-mi că nu-i spui că m-ai văzut.

Dar nu pot fi de acord. Această interacțiune ar putea să fie un test. Poate că doamna doctor Shields vrea să-mi dovedesc loialitatea.

Tocmai dau să-i închid telefonul în nas, când adaugă un ultim lucru.

— Te rog, Jess, ai mare grijă. Nu ești prima.

Recepționez cuvintele lui ca pe o lovitură fizică.

— Ce vrei să zici? șoptesc.

— Vânează tinere ca tine.

Încremenesc de uimire.

— Jess?

Îl aud repetându-mi numele.

Dar nu pot să scot nicio vorbă.

În cele din urmă, închei convorbirea. Las telefonul în jos, încet, și ridic privirea.

Doamna doctor Shields e la o jumătate de metru de mine.

Icnesc și mă trag înapoi, instinctiv.

Și-a făcut apariția brusc, ca o fantomă. Nu poartă palton ca s-o protejeze de vremea rea. Stă acolo, nemișcată, în afară de păr, care-i flutură în vânt. Cât de mult din conversația mea a auzit?

Adrenalina îmi inundă trupul.

— Doamnă doctor Shields, strig. Nu v-am văzut acolo!

Se uită la mine de sus până jos, ca și cum m-ar evalua. Apoi întinde mâna strânsă în pumn și desface încet degetele.

— Ți-ai uitat balsamul de buze, Jessica.

Mă holbez la ea, încercând să pricep ceva. A venit după mine până aici ca să-mi înapoieze balsamul de buze?

Simt nevoia aproape imposibil de stăpânit să-i trântesc tot ce a spus Thomas adineauri. Dacă ea a pus toate astea la cale, știe, oricum.

„Vânează."

Termenul pe care l-a folosit Thomas îmi îngheață sângele în vine. Aproape că pot vedea buzele doamnei doctor Shields rostind exact acel cuvânt în timp ce mângâia creștetul șoimului de sticlă în cabinetul său, în urmă cu câteva săptămâni. Șoimul despre care mi-a spus că e un cadou pentru soțul ei.

Fac un pas în față. Apoi încă unul.

Acum sunt atât de aproape, încât pot zări cuta verticală dintre sprâncenele ei, atât de superficială, încât e aproape ca o crăpătură într-o placă de sticlă.

— Mulțumesc, șoptesc, luând balsamul.

Degetele mele goale sunt amorțite de frig.

Ea privește în jos la telefonul pe care încă îl țin în cealaltă mână.

Simt cum mi se înfige o gheară în piept. Nu pot să respir.

— Mă bucur că te-am prins, zice, apoi se întoarce să plece.

38

Duminică, 16 decembrie

La nouăzeci de minute după ce ți-a fost înapoiat balsamul de buze se aude soneria de la intrare.

Mă uit pe vizor și văd că e Thomas. E așa de aproape de cerculețul de sticlă, că fața îi apare schimonosită.

Asta e o surpriză.

Prezența lui n-a fost anunțată.

E tras ivărul și ușa grea de la intrare se deschide.

— Iubitule, ce te aduce aici?

Are un braț ascuns la spate.

Zâmbește și îl aduce în față, întinzându-mi un buchet enorm de narcise albe.

— Eram prin apropiere, spune el.

— Ce drăguț!

E poftit înăuntru.

Trebuie să fi citit până acum mesajul cu invitația ta; a fost trimis acum câteva ore. De fapt, de ce e aici?

Poate că a venit să-și dovedească fidelitatea, dezvăluind invitația ta.

O mână e așezată pe brațul lui. I se oferă o băutură caldă.

— Nu, mulțumesc, tocmai am băut cafea, spune el.

E ca și cum ar oferi o introducere în însuși subiectul care ne împovărează amândurora mintea.

— Desigur. Adori cafeaua de la Ted's Diner. Un chicotit. Și omleta, covrigul cu unt, suplimentul de bacon.

— Mda, ca de obicei.

O pauză.

Poate că îi este greu să înceapă.

Un imbold ar putea fi de ajutor.

— Așadar, micul dejun a fost bun?

Ochii îi umblă de colo colo prin living. Evitare sau stinghereală?

— Nimic deosebit, răspunde.

Asta ar putea să fie interpretat în două feluri. Unul este că întâlnirea cu tine a fost lipsită de importanță. Celălalt este că se străduiește să o ascundă.

— N-ar trebui să le pui în apă?

Thomas se uită la buchet.

— Sigur că da.

Ne retragem în bucătărie. Tulpinile verzi sunt scurtate și o vază de porțelan e scoasă dintr-un bufet.

— Ce zici, să-ți duc eu florile în bibliotecă?

Oferta lui Thomas pare tăioasă. Probabil că își dă și el seama, pentru că afișează repede un zâmbet.

Însă nu este unul dintre zâmbetele sale largi, firești, care ajung până la ochi.

Ia vaza și se îndreaptă spre bibliotecă.

Când este urmat, șovăie.

— Știi, la urma urmei o cafea sună bine, spune. Mi-ar plăcea o ceașcă, dacă nu e prea mare deranjul.

— Minunat. Tocmai am umplut cafetiera.

E semn bun. Thomas vrea să zăbovească pe aici.

Cafeaua este preparată întocmai așa cum îi place, cu un pic de frișcă adevărată și zahăr brun. O ocheadă aruncată telefonului meu arată că încă n-ai scris ca să raportezi vreun răspuns de la Thomas.

Când tava este adusă în bibliotecă, Thomas încă mai așază vaza pe pianul Steinway.

Se răsucește, cu o expresie surprinsă.

E aproape ca și cum ar fi uitat că a cerut cafeaua.

Ce l-a luat prin surprindere?

E necesară o reamintire a mizei.

— Thomas, m-am tot întrebat, unde te-ai hotărât să pui statueta cu șoimul?

Trece o secundă până să răspundă. Dar când o face, e plăcut ce aud.

— În dormitor, pe comodă. O văd în fiecare seară când mă duc la culcare și în fiecare dimineață când mă trezesc.

— Perfect. Apoi: Hai să luăm loc.

Se așază pe marginea canapelei de două persoane și imediat întinde mâna spre ceașcă. Ia repede o înghițitură, apoi se trage brusc înapoi, aproape vărsând lichidul fierbinte.

— Nu pari în apele tale. Vrei să vorbim despre ceva anume?

Șovăie. Apoi pare să ia o hotărâre.

— N-ai de ce să-ți faci griji. Nu voiam decât să te văd, ca să-ți pot spune cât de mult te iubesc.

Asta e mai bine decât orice alt rezultat prevăzut.

Până când Thomas aruncă o privire spre ceas și se ridică brusc în picioare.

— Am o grămadă de hârtii de care trebuie să mă ocup, zice mâhnit. Degetele sale bat darabana pe coapsa îmbrăcată în blugi. Încă nu-mi cunosc programul din această săptămână, dar o să te sun după ce-l aflu.

Pleacă la fel de repede și pe neașteptate cum a venit.

Sunt două lucruri ciudate legate de plecarea grabnică a lui Thomas.

Nu m-a sărutat de bun-rămas.

Și, în afară de acea înghițitură, cafeaua pe care păruse atât de dornic s-o bea a rămas neatinsă.

39

Duminică, 16 decembrie

Stau pe o bancă în apropiere de Central Park, cu o cafea pe care nu pot s-o beau. Stomacul mi-e prea crispat ca să suporte mai mult de o înghițitură mică din fiertura amară.

Mesajele lor au venit aproape în același timp.

De la doamna doctor Shields: „Jessica, ai primit vreun răspuns de la Thomas?”

De la Thomas: „Am dovada. Ne putem vedea în seara asta?”

Nu i-am răspuns doamnei doctor Shields, deoarece n-o să fie niciun mesaj de la Thomas despre o întâlnire. Cu toate că am scris în casa ei mesajul prin care îl invit la un pahar, în timp ce ea se uita la mine, nu l-am trimis de fapt.

Asta a fost prima dintre cele două minciuni pe care i le-am spus doamnei doctor Shields în această dimineață. De asemenea, nu aveam azi o programare prin BeautyBuzz, cum am pretins. Pur și simplu, aveam nevoie să fiu departe de ea.

Nu i-am răspuns nici lui Thomas. Mai întâi trebuie să văd pe cineva.

Ben Quick, asistentul de cercetare al doamnei doctor Shields, locuiește pe West Sixty-sixth Street.

De îndată ce mi-am dat seama că el este singura persoană cunoscută care ar putea să știe adevărul despre ea, a fost surprinzător de ușor să-l găsesc. Cel puțin apartamentul părinților lui a fost ușor de găsit.

După ce portarul a sunat ca să-mi anunțe venirea, un bărbat care arăta exact așa cum o să arate Ben peste treizeci de ani a ieșit din lift.

— Ben nu-i acasă, a zis. Dacă vrei să lași numărul de telefon, o să-i spun că ai trecut pe aici.

Portarul mi-a dat o bucată de hârtie și un pix și am scris datele mele de contact. Apoi mi-am dat seama că Ben s-ar putea să nu-și amintească de mine din procesiunea de femei care au participat la studiul doamnei doctor Shields.

„Am fost Subiectul 52”, am scris, apoi am împăturit hârtia în două.

Asta a fost acum mai bine de o oră și încă n-a dat niciun semn. Ridic brațele deasupra capului ca să-mi dezmorțesc spatele, ascultând cum dinspre patinoarul Wollman Rink plutește vocea lui Mariah Carey, care cântă „All I Want for Christmas Is You”. Veneam deseori aici când m-am mutat la New York, dar anul acesta încă n-am patinat.

Tocmai când mă ridic ca să arunc paharul de cafea în coșul de gunoi, sună telefonul.

Îl scot repede, apoi văd numele lui Noah.

După toate cele întâmplate în acest weekend, aproape uitasem că urma să ne întâlnim astăzi la cină.

— Mâncare italiană sau mexicană? întreabă când răspund. Sună bine vreuna?

Ezit, pentru că altă imagine nedorită a lui Thomas în pat, încurcat în cearșafuri, îmi răsare în minte.

N-ar trebui să mă simt vinovată; nu m-am văzut cu Noah decât de două ori. Și totuși, mă simt.

— Mi-ar plăcea să ne vedem, dar n-ar putea fi ceva mai puțin spectaculos? întreb. Am avut o zi foarte stresantă.

Preia ideea din mers.

— Ce-ar fi să nu ieșim nicăieri, atunci? Pot să destup o sticlă de vin și să comand mâncare chinezească. Sau aș putea să vin la tine?

În acest moment nu sunt în stare să merg la o întâlnire romantică și să port o conversație normală, însă nu vreau să-l las cu ochii-n soare pe omul ăsta.

O voce joasă se aude din difuzoarele patinoarului: „O să facem o pauză de zece minute ca să curățăm gheața. Duceți-vă să beți niște ciocolată caldă și ne revedem curând!”

— Am o idee, îi spun lui Noah.

Toată copilăria am patinat pe lacul înghețat din apropierea casei părintești, așa că mă descurc destul de bine. Însă Noah își scoate patinele din rucsacul cu care a venit și zice:

— Încă mai joc hochei în weekend.

După ce facem câteva ture, se răsucește și patinează cu spatele. Apoi mă prinde de mâini.

— Ține pasul cu mine, bleguțo, glumește el, și mă reped pe gheață, simțind cum mă ard mușchii coapselor.

Asta e exact ceea ce aveam nevoie, ninsoarea blândă, mișcarea fizică, muzica dată tare, copiii roșii în obraji din jurul nostru.

La fel și sticla plată din argint cu șnaps cu mentă pe care mi-o oferă Noah când ne rezemăm cu spatele de mantinelă ca să ne tragem răsuflarea.

Iau o înghițitură, apoi încă una.

Îi înapoiez sticla, apoi mă desprind de mantinelă.

— Încearcă să mă prinzi acum, zic peste umăr, în timp ce prind viteză.

Alunec rapid spre curbura patinoarului oval, simțind cum frigul îmi arde fața și un hohot de râs îmi urcă în piept.

O siluetă solidă se izbește în mine. Ciocnirea aproape că mă doboară.

Picioarele mi se împleticesc și îmi arunc în față mâinile, instinctiv, încercând să rămân în picioare pe gheață.

— Ai grijă ce faci, spune la urechea mea o voce masculină joasă.

Mă întind spre balustradă și degetele mele se închid în jurul ei la timp ca să nu cad.

Abia respir când Noah vine în trombă o secundă mai târziu.

— Ești bine? mă întreabă.

Încuviințez, dar nu mă uit la el. Încerc să-l identific în mulțime pe bărbatul care a intrat în mine, însă mi-e imposibil să-l găsesc în vârtejul de eșarfe care flutură, haine groase și picioare care ridică și coboară patine argintii.

— Da, îi spun în cele din urmă lui Noah, dar încă respir greu.

— Vrei să facem o pauză? propune el.

Mă ia de mână și mă scoate de pe gheață. Picioarele îmi tremură și simt că s-ar putea să-mi cedeze gleznele.

Găsim o bancă departe de gloată și Noah se oferă să cumpere pentru amândoi ciocolată caldă.

Cu toate că am telefonul în buzunar și e pus pe vibrații, sunt îngrijorată că am ratat un mesaj de la Ben. Așa că încuviințez din cap și îi mulțumesc. În clipa în care dispare din raza mea vizuală, mă uit la telefon, însă pe ecran nu apare nimic.

Trebuie să fi fost un accident când bărbatul s-a izbit de mine. Numai că a folosit exact cuvintele lui Thomas: „Ai grijă ce faci”.

Fericirea pe care am simțit-o când eram pe gheață, cu mâinile lui Noah ținându-le pe ale mele, a dispărut.

Îi zâmbesc lui Noah când se întoarce cu două pahare de plastic, dar s-ar zice că poate să simtă schimbarea energiei mele.

— Tipul ăla a apărut dintr-odată, zice. N-ai pățit nimic, așa-i?

Mă uit în ochii lui căprui, plini de căldură. Prezența lui pare acum singurul lucru solid din preajmă. Mă întreb iarăși cum am putut să mă culc cu Thomas vineri seara.

Nu mi-am dat seama atunci cât de mult ar fi putut să mă coste acel flirt impulsiv, și cât de mult încă poate.

Îmi dau seama, brusc, că Noah este singurul om din universul meu despre care doamna doctor Shields încă nu știe. Am descris prima noapte cu Noah într-una dintre ședințele pe computer de la început, însă nu i-am spus numele. Și n-am dezvăluit faptul că ținem legătura.

O parte din mine trebuie să fi vrut să tăinuiască asta, să păstreze doar pentru mine o parte din viața mea.

Doamna doctor Shields a aflat tot despre Becky, părinții mei și Lizzie. I-am dat numele angajatorului meu, adresa de acasă și ziua de naștere. Îmi cunoaște cele mai profunde neliniști și cele mai intime gânduri.

Orice o fi făcând ea cu toate aceste informații, știu că Noah nu e implicat.

Iau brusc o hotărâre.

— N-am pățit nimic, dar cred că am ceva pe suflet, încep. Iau o înghițitură de ciocolată înainte să continui. E o situație la serviciu, și e complicată, dar…

Bâjbâi după cuvintele potrivite, însă Noah stă acolo, fără să mă zorească.

— Cum știi dacă poți cu adevărat să ai încredere în cineva? întreb, în cele din urmă.

Noah își înalță sprâncenele și soarbe din pahar.

Apoi se uită din nou în ochii mei, și expresia lui este atât de sinceră, încât simt că răspunsul vine dintr-un loc profund personal.

— Dacă trebuie să pui această întrebare, atunci probabil că știi deja răspunsul, zice.

Peste două ore, după ce eu și Noah am mâncat pizza fierbinte, cu mozzarella, și m-a condus până acasă, sunt încovrigată în pat. Chiar când să adorm, telefonul zumzăie.

Dormitorul e întunecat și nu văd decât lumina albastră slabă de pe noptieră.

M-am trezit de-a binelea.

Întind mâna.

„De ce n-ai răspuns?” a scris Thomas. „Trebuie să ne întâlnim.”

Dedesubt este o fotografie de la nuntă. În ea, doamna doctor Shields poartă o rochie de dantelă de culoarea fildeșului și zâmbește larg spre aparatul de fotografiat. În timp ce mă uit lung la imaginea cu granulația un pic mărită, îmi dau seama că e prima dată când o văd arătând fericită. Pare să fie cu cinci sau zece ani mai tânără decât acum, dar n-am nevoie de acel amănunt ca să confirme ceea ce mi-a spus Thomas, că s-au căsătorit acum șapte ani.

Mirele de lângă ea, înconjurând-o protector cu brațul, nu e bărbatul cu păr închis la culoare din fotografia aflată în sufrageria ei.

E Thomas.

40

Luni, 17 decembrie

Ești sinceră, Jessica?

Mă tot asiguri că Thomas n-a răspuns invitației tale.

Asta e greu de crezut. Thomas are o reacție aproape pavloviană la semnalul primirii unui mesaj. Poate că ți-a respins invitația. Sau poate că a acceptat-o. Dar pare foarte puțin probabil să o ignore, pur și simplu.

Acum e luni, ora 15:00. Au trecut mai mult de douăzeci și patru de ore de când ai plecat din vila mea. Au trecut trei de când am vorbit ultima oară.

E nevoie de încă un apel telefonic.

Nu răspunzi.

„Jessica, s-a întâmplat ceva? Sunt… dezamăgită că nu mi-ai mai dat niciun semn."

Nu mă suni. În schimb, îmi trimiți un mesaj: „Nu mi-a răspuns încă. Nu mă simt bine, așa că o să încerc să mă odihnesc."

E imposibil să evaluezi exact tonul dintr-un mesaj telefonic, și totuși al tău dă impresia de impulsivitate.

Încerci să încetinești ritmul comunicării prin scuza ta străvezie. E ca și cum ai crede că tu ești cea care controlează situația.

De ce ai nevoie să apeși pe butonul de pauză, Jessica? Până acum te-ai arătat plină de râvnă și supusă.

A exercitat el o atracție asemănătoare asupra ta?

De la vizita neașteptată de ieri, Thomas nu și-a respectat promisiunea de a-și trece în revistă programul săptămânii.

În afară de un apel scurt, ca să-mi ureze noapte bună, n-a mai dat niciun semn.

Este nevoie de un efort deliberat, susținut, pentru a încetini respirația gâfâită. Mi-e imposibil

să mănânc ceva.

Există o scândură din podea care se mișcă puțin, chiar lângă bucătărie; scoate un mic scârțâit la fiecare pas. Sunetul formează un ritm hipnotic, la fel ca țârâitul unui greier.

O sută de scârțâieli.

Apoi două sute.

Programul lui Thomas rămâne necunoscut, însă el îl cunoaște pe al meu.

Lunea, de la cinci la șapte seara, se știe că era necesară prezența mea într-o sală de curs de la NYU, puțin mai departe de sala 214.

Totuși, dat fiind că acum câteva săptămâni a fost aprobat un concediu, seminarul meu va fi ținut de un suplinitor.

Îndoiala în privința lui Thomas este un efect secundar nefericit, însă necesar, al acțiunilor lui.

Însă îndoiala în privința ta, Jessica… zău, acest lucru este intolerabil.

Impulsivitatea și purtarea necugetată pot să ducă la consecințe dezastruoase.

Și totuși, la ora 15:54 este luată o hotărâre întru câtva pripită.

Este vremea să ți se aducă aminte cine este șeful, Jessica.

N-ai spus ce problemă de sănătate ai, însă supa de găină este considerată remediu universal.

Se găsește la aproape orice *deli* din New York, inclusiv la unul aflat la câțiva pași de garsoniera ta.

Este ales un recipient mare și în punga de hârtie cafenie mai sunt puse și câteva pachete de biscuiți sărați. Sunt incluse o lingură de plastic și șervețele.

Blocul în care locuiești, cu tencuiala lui galbenă coșcovită și scara de incendiu șerpuind pe o latură, e un pic surprinzător. Întotdeauna pari atât de șic, atât de atrăgătoare, încât e greu de imaginat că vii dintr-un mediu atât de discordant.

Este apăsat butonul apartamentului 4C.

Nu răspunzi.

Nu se emite o concluzie negativă: poate că te odihnești, așa cum spuneai.

Butonul este apăsat mai mult timp.

În garsoniera ta mică, sunetul trebuie să se audă tare.

Niciun răspuns. Chiar dacă ai adormit, pare foarte puțin probabil să nu te fi trezit până acum.

Rămânerea în pragul tău nu oferă răspunsuri, și totuși se dovedește greu de luat hotărârea de a pleca.

Apoi, din întâmplare, încă o privire aruncată ușii blocului arată că este întredeschisă; limba încuietorii n-a intrat în locaș.

Nu este nevoie decât de o împingere ca să se poată intra.

Nu există lift sau portar. Casa scării este întunecată și deprimantă, cu treptele acoperite de o mochetă cenușie și roasă. Totuși, locatarii au înfrumusețat holurile cu decorațiuni care par lucrate de amatori. Pe câteva uși sunt ghirlande de Crăciun, și aroma a ceva gustos – *chili* sau tocană – umple aerul.

Garsoniera ta e spre capătul holului. În fața ușii este un covoraș cu mesaj de bun venit.

O bătaie fermă în ușă îl face pe Leo, corcitura micuță pe care ai adoptat-o de la un adăpost, să izbucnească în lătrături ascuțite, aproape staccato.

Însă este singurul indiciu de sunet și de mișcare înăuntru.

Unde ești, Jessica? Ești cu soțul meu?

Se aude un foșnet când punga de hârtie este strânsă în pumn.

Pachetul este lăsat în fața ușii tale, unde o să-l vezi atunci când ajungi acasă.

Uneori, un cadou simplu este, de fapt, mijlocul folosit pentru a trage un foc de avertizare.

Însă până să-l primești s-ar putea să fie prea târziu.

Loialitatea ta a fost cultivată metodic. Ai fost plătită cu mii de dolari pentru serviciile tale. Ai

primit daruri alese cu grijă. A fost tratată starea ta emoțională: ai primit gratuit echivalentul unor ședințe de terapie intensivă.

Îmi aparții.

41

Luni, 17 decembrie

Stau la o măsuță de lemn înghesuită lângă o vitrină cu cadouri de sărbători, răsucind manșeta de carton a paharului de la Starbucks și uitându-mă la ușă de câte ori se deschide.

Ben ar fi trebuit să se întâlnească cu mine aici la cinci și jumătate – singurul interval disponibil din zi, a pretins el. Dar a întârziat deja un sfert de oră, și-mi fac griji că n-o să mai vină, după cât de reținut părea la telefon.

A trebuit să contramandez programarea de la sfârșitul după-amiezii, făcută prin BeautyBuzz, ca să ajung înapoi în Upper West Side. N-am mințit-o pe doamna doctor Shields în privința politicii de la slujba mea; coordonatorul programărilor mi-a spus că, dacă în luna aceasta mai lipsesc de la o programare fără să anunț, conform regulilor, voi fi concediată.

Mă uit la telefon să văd dacă nu cumva Ben a încercat să ia legătura cu mine, însă nu văd decât alt apel ratat de la Thomas. E a cincea lui încercare de a da de mine astăzi, dar n-o să vorbesc cu el până nu aud ce are Ben de spus.

Un val de aer înghețat mă lovește când ușa se deschide din nou.

De data asta e Ben.

Ochii lui mă găsesc imediat, cu toate că în cafenea e înghesuială.

Vine spre mine, scoțându-și fularul în carouri. Rămâne cu paltonul pe el. În loc să salute, se strecoară pe scaunul din fața mea și se uită în jur, trecând cu privirea peste ceilalți clienți.

— N-am decât zece minute, zice.

Arată așa cum îmi amintesc: subțirel și convențional, cu un aer delicat. Asta e o ușurare; cel puțin ceva din tot acest studiu este consecvent.

Scot lista cu întrebări pe care am întocmit-o aseară, după ce am văzut fotografia de nuntă trimisă de Thomas și n-am putut să adorm.

— Bine, încep. Ăăă, știi că sunt unul dintre subiecții doamnei doctor Shields. Și presupun că lucrurile devin cam ciudate.

Stă acolo și se uită la mine. Nu-mi ușurează cu nimic situația.

— Ești asistentul ei de cercetare, așa-i?

Își încrucișează brațele.

— Nu mai sunt. S-a renunțat la postul meu când studiul s-a încheiat.

Mă trag brusc în spate pe scaun, simțind cum lemnul dur mă lovește în mijlocul șirei spinării.

— Ce vrei să zici cu „încheiat”? strig. Eu particip la studiu. Se desfășoară în continuare.

Ben se încruntă.

— Nu aceasta este informația care mi s-a dat.

— Dar nu mai departe de alaltăieri ai căutat numerele de telefon ale unora dintre subiecții anteriori ai doamnei doctor Shields. A trebuit să le machiez, bolborosesc eu.

Se uită nedumerit la mine.

— Despre ce vorbești?

Încerc să mă adun, dar mintea mea plutește. La câteva mese mai încolo, un bebeluș începe să plângă, un sunet înalt, ascuțit. Barmanul pornește o râșniță de cafea uriașă, care zdrobește cu mare zgomot boabele. Trebuie să-l fac pe Ben să mă ajute, însă nu mă pot concentra.

— Doamna doctor Shields mi-a spus că ai scris greșit numărul de telefon al uneia dintre femeile implicate într-un studiu mai vechi, așa că atunci când m-am dus s-o văd am nimerit în altă parte.

Vorbesc tare și precipitat. Femeia de alături se întoarce și se uită lung la noi.

Ben se apleacă spre mine.

— N-am mai vorbit cu doamna doctor Shields de câteva săptămâni, zice cu vocea scăzută.

După cum se uită la mine, nu-mi dau seama dacă el crede vreo vorbă din ce am spus.

Mă gândesc la blocul de corespondență galben cu cele cinci numere de telefon. Toate erau notate cu scrisul clar, cursiv, al doamnei doctor Shields.

A spus că Ben a notat numerele, nu? Poate că a vrut să spună că el a greșit când a luat informațiile pentru studiu.

Dar de ce să renunțe la el dacă își continuă cercetarea cu alte tinere?

Ben aruncă o privire cu subînțeles spre ceas.

Mă uit peste întrebări, însă, dacă Ben nu știe despre experimentul de etică pe care îl face doamna doctor Shields cu mine, niciuna dintre ele nu poate fi de ajutor.

— Nu știi *nimic* despre ce face ea acum? întreb.

Scutură din cap.

Brusc, simt că îngheț.

— Am semnat un contract de confidențialitate, spune el. Îmi termin studiile de masterat și ar putea să-mi facă greutăți la școală. Nici măcar n-ar trebui să vorbesc cu tine.

— Și atunci de ce o faci? șoptesc.

Culege o scamă de pe mâneca paltonului. Ochii lui mai cercetează o dată oamenii din cafenea. Apoi își împinge în spate scaunul.

— Te rog!

Cuvintele sună ca un strigăt sugrumat.

Ben coboară vocea când vorbește iar, și de-abia îi deslușesc vorbele peste zumzetul conversațiilor și plânsul bebelușului.

— Găsește dosarul cu numele tău pe copertă, zice.

Mă holbez la el.

— Ce e înăuntru?

— M-a pus să adun informații de bază despre toți subiecții săi. Însă a vrut mai multe despre tine. Apoi l-a scos pe al tău din dulapul în care sunt toate dosarele subiecților.

Dă să plece.

— Stai! strig. Nu poți să pleci așa.

Face un pas spre ușă.

— Sunt în pericol?

Șovăie, cu corpul răsucit în direcția opusă. Apoi se întoarce spre mine pentru o clipă.

— Nu pot să răspund la asta, Jess, zice, chiar înainte să plece.

Dosarul se afla pe biroul doamnei doctor Shields la primele noastre ședințe. Ce-o fi în el?

După plecarea lui Ben stau acolo o vreme, privind în gol. Apoi îl sun, în cele din urmă, pe Thomas.

Răspunde la primul apel.

— De ce nu mi-ai răspuns la telefon și la mesaje? Ai văzut fotografia pe care am trimis-o?

— Am văzut-o, zic.

Aud pe fundal apă curgând, apoi un zdrăngănit.

— Nu pot vorbi acum, zice, părând aproape înnebunit. Am o întâlnire la cină. Te sun mâine la prima oră. Să nu-i spui ei nimic, mă avertizează din nou, înainte să închidă.

Când plec din cafenea s-a întunecat.

În timp ce merg spre casă, încovoiată din pricina vântului tăios, încerc să-mi imaginez conținutul dosarului pe care îl are doamna doctor Shields despre mine. Cei mai mulți terapeuți își fac însemnări în timpul ședințelor cu pacienții, nu? Probabil conține o transcriere a fiecărei conversații pe care am avut-o, dar de ce m-ar îndemna Ben să-l găsesc?

Apoi îmi dau seama că n-am mai văzut acel dosar de câteva săptămâni.

Mi-l amintesc în mijlocul biroului ordonat al doamnei doctor Shields și încerc să revăd literele dactilografiate de pe etichetă. Nu le-am văzut clar niciodată, însă acum sunt sigură că alcătuiau numele meu: Farris, Jessica.

Doamna doctor Shields nu m-a numit niciodată altfel decât Subiectul 52 și apoi, mai târziu,

Jessica.

Însă ultimul lucru pe care l-a făcut Ben la cafenea a fost să-mi zică „Jess”.

Când ajung, în sfârșit, la blocul meu, văd că ușa e întredeschisă. Simt o izbucnire de iritare față de vecinul nepăsător care n-a închis-o destul de bine, și față de administrator, care nu se sinchisește s-o repare.

Urc treptele acoperite cu mocheta cenușie roasă, trec pe lângă apartamentul doamnei Klein, de la etajul de sub mine, și inspir aroma de curry.

Mă opresc la capătul coridorului. E ceva în fața ușii mele.

Când mă apropii, văd o pungă de hârtie maro.

Ezit, apoi o ridic.

Mirosul e îmbietor și cunoscut, însă nu-l pot identifica.

Înăuntru e un recipient cu supă de găină cu tăiței. Încă e cald.

Nu e niciun bilet în pungă.

Dar există o singură persoană care crede că nu mă simt bine.

42

Luni, 17 decembrie

Un zgomot ascuțit, brusc, mă avertizează de prezența cuiva în vilă.

Femeia care face curățenie nu vine lunea.

Camerele sunt tăcute și scăldate în umbre. Zgomotul a venit din stânga.

O vilă în New York oferă anumite avantaje. Mai mult spațiu. Intimitate. O grădină în spate.

Desigur, există un dezavantaj semnificativ.

Nu există portar care să stea de pază.

Alt zgomot puternic, un zdrăngănit.

Acesta poate fi recunoscut: o oală a fost pusă pe soba Viking cu șase arzătoare.

Thomas a avut întotdeauna mâna grea la gătit.

Se conformează obiceiului nostru din serile de luni, cel suspendat când s-a mutat de aici.

Nu-mi observă imediat apariția în ușa bucătăriei; poate că muzica unui concert de Vivaldi în boxe a acoperit sunetul mișcărilor mele.

Taie zucchini pentru *pasta primavera* din grâu integral; este unul dintre puținele feluri de mâncare din meniul său. Știe că este preferatul meu.

Pe blat sunt două pungi albe cu alimente de la magazinul Citarella și o sticlă de vin stă la gheață într-o frapieră de argint.

Sunt făcute rapid calcule: Ultimul pacient al lui Thomas pleacă la 16:50. De la cabinetul lui până la vilă e un drum de douăzeci și cinci de minute. Încă douăzeci de minute pentru cumpărături. Pregătirea acestei mese a început de o bună bucată de vreme.

N-ar fi putut să fie cu tine mai devreme în seara asta, Jessica. Oriunde te-ai dus când ai pretins că ești acasă și dormi, n-a fost ca să te întâlnești cu soțul meu.

Valul de ușurare subit, copleșitor, stârnește senzația de slăbiciune fizică.

— Thomas!

Se răsucește, ridicând cuțitul ca și cum s-ar apăra.

Apoi scoate un hohot de râs înalt, crispat.

— Lydia! Ești acasă!

Este acesta singurul motiv al stingherelii lui?

Ușurarea începe să se retragă.

Cu toate astea, se fac pași spre el și este salutat cu un sărut.

— Cursul s-a terminat devreme, i se spune, dar nu i se mai dă altă explicație.

Uneori, tăcerea este o unealtă mai eficientă pentru a scoate informații decât o întrebare directă; oamenii legii folosesc adesea această tactică atunci când au în custodie un suspect.

— Eu doar… Știu că n-am vorbit despre asta, dar mi-am zis că nu te-ar deranja dacă aș veni și ți-aș face o surpriză pregătind cina, se bâlbâie Thomas.

Este a doua sa vizită neanunțată în ultimele patruzeci și opt de ore.

Aceasta încalcă, de asemenea, aranjamentul tacit stabilit după abaterea sa: Thomas n-a mai folosit până acum cheia pe care a păstrat-o când s-a mutat.

Sau da?

Dovezile contradictorii începtoșează deja percepția situației.

Mâine va fi instalat un nou dispozitiv pentru a detecta prezența lui în vilă, dacă va intra fără să primească autorizație.

— Ce drăguț, i se spune pe un ton poate puțin mai rece decât se aștepta.

El toarnă vin într-un pahar.

— Poftim, iubito.

— Mă duc să-mi dau jos paltonul.

Încuviințează și se întoarce să amestece în paste.

Încă n-ai raportat vreun răspuns la mesajul tău, Jessica.

Dacă Thomas are intenția să-ți respingă invitația, de ce n-a făcut-o încă?

Dar poate că tu ești cea care ascunzi ceva.

Poate că ai crezut că întâlnirea cu Thomas este un pas necesar pentru a continua să participi la studiu. Poate că el a rezistat ispitei, dar tu crești presiunea. S-ar putea să tragi de timp, sperând să obții alt rezultat.

Tu, cu râvna ta de a face pe plac și idolatrizarea prost ascunsă, poate că nu vrei să dezamăgești oferind rezultatul greșit.

În clipa în care Thomas pleacă, ți se va telefona și vei fi convocată mâine-dimineață. Nu va fi acceptată nicio scuză: nici boala, nici întâlnirea cu altcineva, nicio programare de la BeautyBuzz.

O *să fii* sinceră cu mine, Jessica.

Până mă alătur din nou lui Thomas în bucătărie, pastele au fost scurse și amestecate cu legumele asezonate.

Conversația rămâne la subiecte ușoare. Vinul este sorbit. Notele luminoase ale concertului lui Vivaldi umplu încăperea. Din amândouă farfuriile doar se ciugulește.

Poate că și Thomas este tensionat.

La vreo cincisprezece minute de la începutul mesei, sunetul strident al unui telefon mobil despică aerul din încăpere.

— E al tău, spune el.

— Nu te superi, nu? Aștept un telefon de la o pacientă.

Nu e minciună decât parțial.

— Sigur, spune el.

Numărul de telefon de pe ecran este al tău.

E obligatoriu ca tonul meu să rămână calm și profesional.

— La telefon doamna doctor Shields.

— Bună seara, sunt Jessica… Mă simt mai bine. Vă mulțumesc mult pentru supa de găină.

Thomas nu poate obține niciun indiciu din conversație.

— Cu plăcere.

Tu continui:

— De asemenea, voiam să știți că am vești de la tipul din cafenea, Thomas.

Reacția instinctivă care urmează: aer tras brusc în piept, în vreme ce ochii mei zboară spre Thomas.

Thomas se holbează. N-am cum să știu ce citește pe fața mea.

— O clipă, te rog, ți se spune.

Este crescută rapid distanța față de Thomas. Telefonul este dus în camera de alături.

— Continuă, ți se spune.

Variațiile tonului, împreună cu cadența, oferă în mod fiabil informații despre conținutul unei conversații. Veștile proaste sunt amânate adesea, pe când cele bune se bulucesc.

Însă vocea ta rămâne neutră.

E inutilă încercarea de a mă pregăti pentru ceea ce va urma.

— A spus că i-ar plăcea să ne întâlnim. O să mă sune mâine ca să aranjăm, după ce își verifică programul.

43

Marți, 18 decembrie

Locuiesc la New York de câțiva ani, dar n-am știut până acum de grădina asta ascunsă de ochii lumii.

Ai zice că Grădina botanică din West Village e un loc plin de oameni. Și poate că e, pe timpul verii. Dar acum, când îl aștept pe Thomas într-o după-amiază rece și umedă, cenușie, simțind cum umezeala băncii îmi pătrunde prin blugi, sunt înconjurată numai de scheletele tufișurilor și de crengi despuiate. Par niște uriașe pânze de păianjen întinse pe cerul mohorât.

Credeam că pot să am încredere în doamna doctor Shields. Însă în ultimele patruzeci și opt de ore am aflat că a spus multe minciuni: Nu numai că Ben n-a scris acele numere de telefon, dar nici măcar nu mai există un studiu acum. Doamna doctor Shields nu e măritată cu bărbatul cu păr vâlvoi din fotografia din sufrageria ei; e măritată cu Thomas. Și pentru ea nu sunt cineva deosebit. Nu sunt decât folositoare, ca un șal de cașmir care ține de cald sau ca un obiect strălucitor care să fie plimbat prin fața soțului ei.

Ceea ce vreau să aflu astăzi este de ce.

„Nu-i spune nimic”, m-a instruit Thomas.

Dar n-o să-l las pe el să ia frâiele în mâini.

Trebuie să trag de timp în privința doamnei doctor Shields până îmi dau seama ce se petrece. Așa că i-am spus că Thomas mi-a răspuns la mesaj și vrea să ne întâlnim. Însă nu i-am spus că va fi astăzi; ea crede că încă mai aștept să-mi scrie Thomas ca să confirme ziua și ora.

El apare la patru fix pe aleea care duce spre mine.

Arată ca atunci când ne-am întâlnit la muzeu și din nou la bar: un tip înalt, atletic, de treizeci și

ceva de ani, cu un palton gros, albastru, și pantaloni gri. Are pe cap o căciulă tricotată.

Mă uit în spate, temându-mă brusc că doamna doctor Shields ar putea să apară din nou, așa cum a făcut lângă vila ei când vorbeam la telefon cu Thomas. Dar nu-i țipenie în jur.

În vreme ce Thomas se apropie, două turturele își iau brusc zborul, bătând tare din aripi. Tresar și-mi duc o mână la piept.

El se așază lângă mine, lăsând între noi aproape o jumătate de metru. Și tot e ceva mai aproape decât mi-aș dori.

— De ce te-a pus nevastă-mea să mă urmărești? mă întreabă imediat.

— Nici măcar n-am știut că-i măritată cu tine, zic.

— I-ai spus că te-ai culcat cu mine?

Pare și mai speriat decât mine de posibilitatea ca doamna doctor Shields să afle.

Scutur din cap.

— Mă plătește ca s-o ajut la cercetare.

— Te plătește? Se încruntă. Ești în studiul ei?

N-aș zice că-mi place că Thomas pune toate întrebările, dar cel puțin asta îmi arată cât de puțin știe.

Expir lung și mă uit cum răsuflarea mea formează un fuior alb.

— Așa a început. Dar acum…

Nici măcar nu știu cum să explic ceea ce fac pentru doamna doctor Shields.

Schimb brusc tactica.

— În ziua aceea, la muzeu, nu m-am prins, de-abia când te-am văzut la bistrou mi-am dat seama că probabil voia să te întâlnesc pe tine. Nu te-aș fi, ăăă, căutat dacă aș fi știut.

Își masează fruntea cu încheieturile degetelor.

— Nu pot să pătrund în mintea sucită a Lydiei, zice. Am părăsit-o, știi. Sau poate nu știi.

Mă gândesc la cele două cești de cafea pe care le-a luat de pe masă doamna doctor Shields prima

dată când m-am dus acasă la ea și la jachetele bărbătești ușoare din debara.

Și mai e ceva.

— Ai fost cu ea aseară? izbucnesc.

Am auzit zdrăngănit pe fundal ieri, când l-am sunat pe Thomas, sunete de oale și tigăi și apă curgând. Și mai era ceva care la început n-a părut semnificativ: muzică clasică, însă nu de genul sumbru, aproape tensionat. Era… veselă.

Am auzit iarăși acele note strălucitoare, energice, mai târziu, când am sunat-o pe doamna doctor Shields.

— Nu e ceea ce pare, zice el. Ascultă, nu poți să părăsești, pur și simplu, pe cineva ca Lydia. Nu, dacă ea nu vrea.

Vorbele lui mă înfioară.

— Ai spus că vânează tinere ca mine, zic. Înghit un nod mare. Următoarea întrebare e cel mai greu de pus, chiar dacă este cea care mă macină. Ce anume înțelegi prin asta?

Sare în picioare și se uită în jur. Îmi dau seama că Ben făcea tot timpul asta în cafenea.

Amândoi au avut legături puternice cu doamna doctor Shields, dar acum susțin că s-au îndepărtat de ea. Mai mult, par să se teamă de ea.

În Grădina botanică nu se aude aproape niciun zgomot; nici măcar foșnetul frunzelor în vânt sau pălăvrăgeala veveriților.

— Hai să ne plimbăm, propune Thomas.

Pornesc spre ieșire, însă el mă prinde de braț și mă trage. Simt apăsarea puternică prin țesătura paltonului.

— Pe aici.

Îmi trag brațul din strânsoarea lui înainte să-l urmez spre centrul grădinii, către o fântână de piatră cu apă înghețată pe fund.

La câțiva metri dincolo de ea se oprește și coboară privirea în pământ. Mi-e așa de frig, că mi-a înghețat vârful nasului. Mă cuprind cu brațele, încercând să mă opresc din tremurat.

— A mai fost o fată, zice Thomas. Are vocea așa de joasă, că trebuie să fac eforturi ca s-o aud. Era tânără și singuratică, și Lydia s-a atașat de ea. Au petrecut mult timp împreună. Lydia i-a făcut cadouri și chiar a invitat-o în vilă. Era ca și cum i-ar fi devenit o soră mai mică sau cam așa ceva…

„Ca o soră mai mică”, îmi zic. Inima începe să-mi bubuie în piept.

Un trosnet ascuțit se aude de undeva, din stânga. Îmi răsucesc iute capul, dar nu văd pe nimeni.

Doar o creangă care a căzut, îmi spun.

— Fata… avea niște probleme.

Thomas își scoate ochelarii și își freacă rădăcina nasului. Nu-i văd expresia ochilor.

Mă lupt cu nevoia bruscă, aproape copleșitoare, să o rup la fugă. Știu că trebuie să aud ce spune Thomas.

— Într-o seară a trecut pe la noi s-o vadă pe Lydia. Au vorbit o vreme. Nu știu ce i-a spus Lydia; nu eram acasă.

Soarele a apus și temperatura pare să fi scăzut cu câteva grade. Tremur din nou.

— Ce are asta de-a face cu mine? întreb.

Am gâtul atât de uscat, încât mi-e greu să rostesc cuvintele. Și undeva, în adâncul meu, nici măcar n-am nevoie de răspuns.

Știu deja cum se termină această poveste.

În cele din urmă, Thomas se întoarce și mă privește în ochi.

— Acesta este locul în care s-a sinucis, zice. Era Subiectul 5.

44

Marți, 18 decembrie

Cum îndrăznești să mă înșeli, Jessica?

La ora 20:07 suni să raportezi că tocmai te-a sunat Thomas.

— Ați stabilit o întâlnire? ești întrebată.

— Nu, nu, nu, zici imediat.

Acele „nu”-uri în plus te dau de gol: mincinoșii, asemenea celor care n-au deloc încredere în ei înșiși, adesea încearcă să compenseze.

— Mi-a spus că, de fapt, nu ne putem întâlni săptămâna asta, dar o să mă sune, continui tu.

Vocea îți sună sigură și, de asemenea, grăbită. Încerci să transmiți semnalul că ești prea ocupată pentru o conversație lungă.

Ce naivă ești, Jessica, să crezi că ai putea impune vreodată termenii conversației noastre. Sau orice altceva, dacă-i pe așa.

O pauză prelungită este necesară pentru a-ți aduce aminte asta, cu toate că nu este o lecție de care ar trebui să ai nevoie.

— A dat de înțeles că e doar din cauza programului său încărcat? ești întrebată. Ai rămas cu impresia că va mai suna?

La această întrebare faci a doua greșeală.

— De fapt, n-a dat vreun motiv, răspunzi. Asta e tot ce spunea mesajul lui.

E cu putință să fi folosit, pur și simplu, termenul greșit când ai descris metoda de comunicare mai întâi ca apel, apoi ca mesaj?

Sau a fost o înșelăciune deliberată?

Dacă ai fi fost pe terenul cabinetului de terapie, așezată pe canapeaua cu două locuri, ar putea exista indicii non-verbale: răsucirea unei bucle, jocul cu inelele de argint înșirate pe deget sau râcâirea unei unghii cu altă unghie.

Însă la telefon aceste semne subtile nu se văd.

Contradicțiile tale ar trebui să fie puse în evidență.

Însă, dacă ești cu două fețe, această examinare ar putea să aibă efectul de a te face să-ți ascunzi urmele cu mai multă grijă.

Așa că ți se permite să închei conversația.

Ce faci după ce închizi telefonul?

Poate continui să faci ceea ce faci seara, mulțumită să știi că ai evadat dintr-o conversație în care ai fi putut să te trădezi. Îți scoți la plimbare câinele, apoi faci un duș îndelungat și îți pui balsam pe buclele rebele, în timp ce refaci stocul din trusă, îți suni părinții, ca o fiică ascultătoare. După ce închizi, auzi prin pereții subțiri ai garsonierei zgomotele familiare: pași deasupra, sunetul estompat al unui serial de comedie, mugetul claxoanelor pe stradă.

Sau programul obișnuit al serilor tale s-a schimbat?

Poate că la noapte zgomotele nu sunt liniștitoare. Vaierul lung, slab, al unei mașini de poliție. O ceartă aprinsă în vecini. Râcâitul șoarecilor pe după plinte. Poate că te gândești la încuietoarea defectă a ușii blocului. E așa de ușor pentru un străin, sau chiar și o cunoștință, să se strecoare înăuntru.

Te cunosc până în străfunduri, Jessica. Ți-ai dovedit în mod consecvent devotamentul: Ai purtat oja vișinie. Ți-ai înăbușit șovăielile instinctive și ai urmat instrucțiunile. Nu te-ai uitat pe furiș la statuetă înainte s-o aduci la destinație. Ți-ai mărturisit secretele.

Însă în ultimele patruzeci și opt de ore ai început să te îndepărtezi: Nu ai pus pe primul plan ultima noastră întâlnire, plecând mai repede ca să te ocupi de o clientă. N-ai răspuns la apelurile și mesajele mele. E clar că m-ai mințit. Te porți ca și cum această relație ar fi doar o tranzacție, ca și cum ai considera-o un bancomat bine aprovizionat care dă bani fără consecințe.

Ce s-a schimbat, Jessica?

Ai simțit căldura flăcării lui Thomas?

Această posibilitate provoacă o rigiditate extremă a trupului.

E nevoie de câteva minute de respirație lentă, susținută, ca să treacă.

Concentrarea se întoarce la problema actuală: Cât va costa recăpătarea loialității tale?

Dosarul tău este adus din camera de lucru de la etaj în bibliotecă și așezat pe măsuța de cafea. În fața ei, narcisele parfumate ale lui Thomas stau pe pian, lângă fotografia noastră de nuntă. Un parfum subtil umple aerul.

Dosarul este deschis. Prima pagină este fotocopia permisului tău de conducere, pe care l-ai arătat în ziua în care ai intrat în studiu, precum și alte date biografice.

Pe a doua pagină sunt fotografii printate, pe care Ben a fost pus să le caute pe Instagram.

Tu și sora ta păreți gemene, însă tu ai trăsăturile fin desenate și ochii pătrunzători, în vreme ce Becky mai păstrează moliciunea copilăriei, ca și cum acea parte a lentilei care s-a concentrat pe ea ar fi fost acoperită cu un strat de vaselină.

Nu poate fi ușor să ai grijă de Becky.

Mama ta poartă o bluză care pare ieftină și își mijește ochii în lumina soarelui; tatăl tău își ține mâinile în buzunare, ca și cum l-ar putea ajuta să stea drept.

Părinții tăi par obosiți, Jessica.

Poate că au nevoie de o vacanță.

45

Thomas m-a sfătuit să mă port normal; să fiu ca de obicei, astfel încât doamna doctor Shields să nu observe nimic.

— O să găsim noi o cale să te scoatem în siguranță din asta, a spus când am plecat din grădină.

La ieșire, s-a suit pe o motocicletă, și-a pus casca și a demarat cu un huruit puternic.

Însă în cele douăzeci și patru de ore de când ne-am despărțit, senzația neplăcută care m-a cuprins în Grădina botanică a dat înapoi.

Când am ajuns acasă aseară, nu-mi puteam scoate din minte Subiectul 5. Am făcut un duș fierbinte, lung, și am împărțit cu Leo niște spaghete cu chifteluțe rămase în frigider. Dar cu cât mă gândeam mai mult la asta, cu atât avea mai puțin sens. Chiar ar trebui să cred că un psihiatru respectat și profesor la NYU a împins pe cineva la sinucidere, și că ar putea să-mi facă asta și mie?

Probabil că fata avusese întotdeauna probleme, cum a zis Thomas. Moartea ei n-a avut nimic de-a face cu doamna doctor Shields și cu studiul.

A fost de ajutor și faptul că m-a căutat Noah. A scris: „Ești liberă la cină vineri seara? Un prieten de-al meu are un restaurant grozav, numit Peachtree Grill, dacă îți place mâncarea din sud". Am răspuns imediat: „S-a făcut!"

Nu contează dacă doamna doctor Shields are nevoie de mine în seara aceea. O să-i spun că sunt ocupată.

Până să-mi pun cea mai comodă pijama, discuția mea cu Thomas a început să se piardă în depărtare, aproape ca un vis. Neliniștea este înlocuită de ceva mai solid și bine-venit: mânie.

Înainte să mă strecor în pat refac stocul de cosmetice din trusă, pregătindu-mă pentru ziua încărcată de mâine. Șovăi când mâna mi se închide

pe sticluța pe jumătate goală de ojă vișinie. Apoi o arunc în coșul de gunoi.

Îmi trag pilota până la gât, îl simt pe Leo cum se cuibărește lângă mine, ascult clinchetul cheilor vecinului din față și mă gândesc că doamna doctor Shields a zis că m-ar putea ajuta să-i găsesc tatălui meu un serviciu. Dar se pare că a uitat cu totul de asta. Și, chiar dacă banii au fost buni, tulburarea pe care doamna doctor Shields a adus-o în viața mea nu merită câteva mii de dolari.

Dorm bușteан șapte ore.

Când mă trezesc, îmi dau seama ce simplă e soluția: s-a terminat.

Înainte să plec la serviciu formez numărul ei. Pentru prima oară eu sunt cea care cere o întâlnire.

— Aș putea să trec pe la dumneavoastră în această seară? întreb. Aș vrea să-mi pot lua ultimul cec… mi-ar prinde bine banii.

Stau pe marginea patului, dar în clipa în care îi aud vocea muzicală mă ridic în picioare.

— Mă bucur să te aud, Jessica, zice doamna doctor Shields. Te pot primi la ora șase.

„E cu putință să fie așa de simplu?” îmi zic.

Am o senzație de *déjà-vu.* Am avut exact același gând când am reușit să mă strecor în studiu.

Cerul e plin de nori groși și grei când ies din casă, după câteva minute, pornind spre prima dintre șase cliente. În nouă ore toate astea se vor sfârși, îmi spun.

Îmi petrec ziua dichisind o femeie de afaceri care are nevoie de o fotografie pentru site-ul firmei, o autoare căreia i se ia interviu pe New York One și trei prietene care se duc la o petrecere de Crăciun la Cipriani. De asemenea, dau o fugă până acasă la începutul după-amiezii ca să-l scot pe Leo la plimbare. Am impresia că mă întorc treptat la vechea mea viață, ancorată în greutatea alinătoare a lucrurilor previzibile.

Ajung la vila doamnei doctor Shields cu câteva minute mai devreme, dar aștept până la ora șase ca

să apăs pe sonerie. Știu exact ce o să spun. Nici măcar n-o să-mi dau jos paltonul.

Doamna doctor Shields vine la ușă repede, dar, în loc să mă salute, ridică arătătorul. Are telefonul lipit de ureche.

— Mmm-hmmm, zice, în vreme ce îmi face semn să intru.

Mă conduce în bibliotecă. Ce altceva pot să fac decât s-o urmez?

Mă uit prin cameră în timp ce ea continuă să asculte ce spune oricine o fi persoana de la telefon. Pe un pian Steinway e un buchet de flori albe. O petală a căzut pe capacul negru lucios. Doamna doctor Shields îmi urmărește privirea și se duce să o culeagă.

O netezește între degete, ținând în continuare telefonul în cealaltă mână.

Apoi văd statueta de bronz a unei motociclete. Ochii îmi zvâcnesc în altă parte înainte ca doamna doctor Shields să observe la ce mă uit.

— Mulțumesc pentru ajutor, zice ea, ieșind puțin din cameră.

Mă uit în jur, căutând alte indicii, dar nu sunt decât câteva picturi, un corp de bibliotecă încastrat în zid plin cu cărți cartonate și un bol de sticlă plin cu portocale strălucitoare, pe măsuța de cafea.

Când se întoarce, doamna doctor Shields nu mai are în mână nici petala, nici telefonul.

— Uite cecul tău, Jessica, zice. Dar nu mi-l dă. În schimb, întinde brațele. Încremenesc o clipă, crezând că încearcă să mă îmbrățișeze. Apoi zice: Dă-mi voie să-ți iau paltonul.

— O, nu pot să stau mult. Îmi dreg glasul. Știu că e brusc, și n-a fost o hotărâre ușoară, dar cu tot ce se întâmplă cu familia mea, cred că trebuie să merg acasă. Plec vineri și o să stau acolo pe perioada sărbătorilor.

Doamna doctor Shields n-are nicio reacție.

Trăncănesc mai departe:

— Știți, nici măcar nu se duc în Florida anul acesta. Le e tare greu. M-am gândit mult și s-ar putea chiar să trebuiască să mă mut înapoi o vreme. Voiam să vă mulțumesc personal pentru tot.

— Înțeleg. Doamna doctor Shields se așază pe canapea și-mi face semn spre locul de lângă ea. E o hotărâre importantă. Știu cât de mult te străduiești să-ți clădești o viață aici.

Fac un mare efort să rămân în picioare.

— Îmi pare rău. Mă întâlnesc cu cineva…

— A, spune doamna doctor Shields. Argintul din vocea sa devine oțel: O întâlnire romantică?

— Nu, nu. Scutur din cap. Doar Lizzie.

De ce îi spun asta? E ca și cum n-aș putea să ies din tiparul mărturisirilor pe care i le fac.

Telefonul meu sună, făcându-mă să tresar.

Nu bag mâna în buzunar să răspund; peste două minute plec de aici și pot să sun eu pe oricine. Apoi îmi trece prin minte că ar putea să fie Thomas.

Sună din nou, țârâitul strident sfâșie tăcerea.

— Răspunde, zice doamna doctor Shields liniștită.

Mi se strânge stomacul. Dacă scot telefonul, o să poată oare să vadă ecranul sau să audă conversația?

Sună a treia oară.

— Noi n-avem secrete, Jessica. Nu-i așa?

E ca și cum aș fi hipnotizată de ea; nu sunt în stare să-mi adun puterile ca să refuz. Mâna îmi tremură când scot telefonul din buzunarul paltonului.

Văd pe ecran poza mică a mamei mele și nu mai rezist; mă las să cad în fotoliul din fața doamnei doctor Shields.

— Mamă, zic, cu vocea aproape ca un croncănit.

Am senzația că sunt țintuită de privirea doamnei doctor Shields. Am membrele de plumb.

— Nu-mi vine să cred! strigă mama.

Pe fundal o aud pe Becky țipând:

— Florida! Ne ducem la ocean!

— Ce? gâfâi.

Colțurile gurii doamnei doctor Shields se întind într-un zâmbet.

— Un curier ne-a adus acum câteva minute pachetul de la agenția de voiaj! Oh, Jess, șefa ta e minunată, să facă ea asta! Ce surpriză!

Nu pot rosti niciun cuvânt. Mintea mi-e prea înceată ca să țină pasul cu evenimentele care se învârtejesc în jurul meu.

— N-am știut de asta. Ce era în pachet? întreb, în cele din urmă.

— Trei bilete de avion spre Florida și o broșură despre hotelul la care o să stăm, izbucnește mama. Arată așa de frumos!

Trei bilete. Nu patru.

Doamna doctor Shields ia o portocală din bolul de pe măsuța dintre noi. Îi inspiră mirosul.

Nu-mi pot lua ochii de la ea.

— Îmi pare așa de rău că nu poți veni cu noi, zice mama. Șefa ta a scris un bilet așa de frumos, explicând că e nevoie de tine la lucru, dar o să aibă grijă să nu fii singură de Crăciun, o să fii invitată acasă la ea.

Mi se pune un nod în gât. Mi-e greu să respir.

— E clar că te place mult, zice mama peste râsul fericit al lui Becky. Sunt tare mândră că ți-ai găsit o nouă slujbă așa de bună.

— Păcat că va fi nevoie de tine aici de sărbători, zice încet doamna doctor Shields.

Reușesc cu greu să scot cuvintele.

— Trebuie să închid, mamă. Dar te iubesc.

Doamna doctor Shields lasă jos portocala. Bagă mâna în buzunar.

Cobor telefonul de la ureche și mă uit lung la ea.

— Zborul lor este mâine-seară, zice doamna doctor Shields. Vocea îi este modulată cu precizie; fiecare cuvânt este ca un clinchet de clopoțel. Presupun că nu te duci acasă vineri, la urma urmei.

„Nu poți să părăsești, pur și simplu, pe cineva ca Lydia”, a zis Thomas în grădina înghețată.

— Jessica? Doamna doctor Shields scoate mâna din buzunar. Cecul tău.

Fără să mă gândesc, îl iau.

Îmi feresc ochii de privirea ei scrutătoare. Mă uit la bolul cu fructe strălucitoare.

Apoi îmi dau seama că fructele sunt ca acelea pe care le vindeam în fiecare decembrie la evenimentul organizat anual de școală pentru strângere de fonduri: portocale. Din Florida.

46

Miercuri, 19 decembrie

În această seară mi-ai adus din nou aminte de April.

În după-amiaza aceea târzie de iunie, acum șase luni, stătea cocoțată pe un taburet, legănându-și piciorul încrucișat peste celălalt și sorbind din vin. Avea o energie dezlănțuită, ca de obicei, însă dispoziția ei inițială era optimistă.

Acest lucru, în sine, nu era motiv de îngrijorare.

Adesea, trecea rapid de la o stare de spirit la alta, ca o furtună iscată brusc care întrerupe o zi senină, ca o dimineață rece care se preface iute în după-amiază toridă.

Era ca și cum barometrul ei interior ar fi reflectat luna al cărei nume îl primise.

Însă în seara aceea schimbarea ei emoțională a fost mai abruptă decât înainte.

S-au rostit vorbe grele; ea a plâns așa de tare, că nu mai avea aer.

Mai târziu în acea noapte și-a luat viața.

Orice viață este marcată de momente care o transformă, unice pentru fiecare om, așa cum sunt unice lanțurile de ADN.

Apariția lui Thomas pe coridorul întunecat în ziua în care a căzut rețeaua electrică a fost una dintre aceste experiențe seismice.

Dispariția lui April a fost alta.

Moartea ei, și vorbele pe care ni le-am spus chiar înainte de asta, au declanșat o traiectorie descendentă, o coborâre în nisipuri mișcătoare emoționale. A existat și o a doua victimă: căsnicia mea cu Thomas.

În fiecare viață există puncte de cotitură – uneori întâmplări fericite ale sorții, uneori aparent predestinate – care modelează și, în cele din urmă, cimentează calea.

Tu ești cel mai recent, Jessica.

Nu poți să dispari acum. Ești mai necesară ca oricând.

Există două posibilități pe care le indică până acum faptele. Fie minți, și te-ai întâlnit cu Thomas sau intenționezi să te întâlnești, fie ai spus adevărul, ceea ce înseamnă că Thomas e nehotărât. Șovăiala lui de a-ți răspunde la mesaj și reacțiile lui contradictorii, toate arată că s-ar putea să fie în pragul ispitei.

În ambele cazuri este nevoie de mai multe probe. Ipoteza – Thomas este un bărbat adulter care nu-și regretă fapta – încă n-a fost testată în mod corespunzător.

Ți se va acorda o seară ca să redevii tânăra supusă, plină de râvnă, care a intrat în studiul meu ca Subiectul 52.

Ai mărturisit că intenționai să pleci din oraș. Asta înseamnă că te-ai eliberat de programări.

Prietena ta, Lizzie, va fi de sărbători în sânul familiei sale, la o mie de kilometri.

Familia ta se va delecta cu fructe de mare și se va bălăci într-o piscină cu apă sărată caldă.

Tu vei fi cu totul a mea.

47

Miercuri, 19 decembrie

— Nevastă-ta e nebună de legat! șuier în telefon.

Sunt la patru străzi de vila doamnei doctor Shields, dar de această dată m-am asigurat că nu mă urmărește. Sunt ghemuită în adăpostul oferit de intrarea într-un magazin de îmbrăcăminte care are în vitrină un semn cu ÎNCHIS. Norii au dispărut, însă cerul de iarnă are o nuanță între violet și negru. Puținii oameni care trec grăbiți pe lângă mine sunt chirciți în paltoanele lor, cu capul aplecat și bărbia vârâtă în guler.

— Știu, suspină Thomas. Ce s-a întâmplat?

Tremur, dar nu de frig. Doamna doctor Shields mă zăpăcește tot mai tare; e ca un laț – cu cât mă zbat mai mult să mă eliberez, cu atât sporește strânsoarea.

— Nu vreau decât să scap de ea. Spuneai că o să mă ajuți să găsesc o cale. Trebuie să ne întâlnim din nou.

Șovăie.

— Nu pot să mă eliberez în seara asta.

— Vin eu la tine, zic. Unde ești?

— Sunt… De fapt, tocmai mă duc să mă întâlnesc cu ea.

Ochii mi se măresc. Simt cum îmi înțepenește spatele.

— Cum? Ai fost la ea nu mai departe de acum două seri. Cum să te cred că v-ați despărțit când sunteți împreună tot timpul?

— Nu-i așa. Avem întâlnire cu avocatul care se ocupă de divorț, zice Thomas. Acum vocea îi e blândă. Hai să vorbim mâine.

Sunt așa de încordată, că nici măcar nu mai pot să continui discuția.

— Bine! zic și închid.

Rămân acolo o vreme.

Apoi fac singurul lucru care-mi dă prin cap ca să recapăt un pic de control asupra vieții mele sfâșiate.

Plec din pragul magazinului și fac cale întoarsă. Când sunt la vreo zece metri de vila doamnei doctor Shields traversez strada și mă ascund în umbre.

Cincisprezece minute mai târziu iese, tocmai când începusem să mă neliniștesc că am pierdut-o.

Mă țin după ea, având grijă să stau cât mai departe posibil, în vreme ce ea trece de două străzi, apoi dă colțul și mai merge preț de trei.

Nu-mi fac griji că o s-o pierd din vedere, nici chiar când ne apropiem de o zonă comercială și strada e tot mai aglomerată. Poartă un palton lung, alb, iar părul auriu-roșcat îi atârnă liber pe umeri.

Arată ca îngerul de porțelan din vârful unui pom de Crăciun.

Îl văd de departe pe Thomas așteptând sub o copertină.

Nu mă tem că mă va observa; am gluga trasă pe cap și mă ascund după o stație de autobuz.

Dar el o zărește pe doamna doctor Shields.

Pe față îi înflorește un zâmbet larg. Expresia lui e un amestec de nerăbdare și încântare.

Nu arată a bărbat care vrea să divorțeze de femeia care se apropie de el; dimpotrivă, abia așteaptă s-o vadă.

Niciunul din ei nu-și dă seama că îi privesc. Nu știu cât timp am la dispoziție până să dispară în clădire, la întâlnirea cu avocatul lor. Dar poate că voi reuși să aflu ceva.

El pășește spre ea cu mâna întinsă.

Ea îi prinde mâna.

Și în clipa aceea, el în paltonul negru făcut la comandă, și ea în alb, e ca și cum i-aș spiona într-un alt moment, pe care nu l-am văzut decât într-o fotografie: nunta lor.

Thomas se apleacă spre ea, îi cuprinde ceafa în palmă și o sărută.

Nu e genul de sărut pe care un bărbat i-l dă unei femei de care vrea să se descotorosească.

Știu asta pentru că Thomas m-a sărutat în același fel acum nu mai mult de cinci zile, când ne-am întâlnit la bar.

În timp ce mă îndrept spre casă, mă gândesc la toate minciunile care ne leagă pe toți trei.

Pentru că știu acum că Thomas încearcă să mă amăgească și pe mine.

După ce i-am văzut pe el și pe doamna doctor Shields desprinzându-se din sărutul prelung de sub copertina roșie, a cuprins-o cu brațul pe după umeri, trăgând-o aproape din nou. Apoi a deschis ușa de lemn înaltă – nu a biroului unui avocat, ci a unui restaurant italienesc cu aspect romantic – și s-a tras deoparte, ca s-o lase să intre prima.

Cel puțin am aflat, în sfârșit, ceva concret: nu pot să am încredere în niciunul din ei.

Nu știu de ce. Dar acum nu-mi pot permite să-mi fac griji din această pricină.

Singura întrebare la care am nevoie de răspuns este care din ei e mai periculos.

PARTEA A TREIA

Adesea, cei pe care-i judecăm cel mai aspru suntem noi înșine. În fiecare zi ne criticăm hotărârile, acțiunile, până și gândurile. Ne îngrijorăm că tonul unui e-mail trimis unui coleg ar putea să fie greșit. Ne mustrăm pentru lipsa de autocontrol când aruncăm la gunoi cutia de înghețată golită. Ne pare rău că am încheiat repede o discuție la telefon cu un prieten, în loc să-i ascultăm cu răbdare necazurile. Ne dorim să fi apucat să-i spunem unui membru al familiei cât de mult însemna pentru noi înainte ca el să fi murit.

Ducem cu toții povara regretelor tainice – străinii văzuți pe stradă, vecinii, colegii, prietenii, chiar și cei pe care îi iubim. Și suntem siliți să facem în permanență alegeri morale. Unele dintre aceste decizii sunt mărunte. Altele sunt dintre cele care schimbă viața.

Aceste judecăți par ușor de făcut pe hârtie: bifezi o căsuță și treci mai departe. În viața de toate zilele nu-i niciodată așa de simplu.

Opțiunile te urmăresc. După zile, săptămâni, chiar și ani, încă te gândești la cei pe care i-au afectat acțiunile tale. Pui sub semnul întrebării propriile alegeri.

Și te întrebi când, nu dacă, vor veni repercusiunile.

48

Miercuri, 19 decembrie

Ultimul cadou de la doamna doctor Shields mi se pare mai periculos decât flirtul cu un bărbat însurat, dezvăluirea unor secrete dureroase sau să fiu blocată în locuința unui drogat.

A fost destul de rău când în viața mea s-au amestecat doamna doctor Shields și experimentele sale. Dar acum creează legături cu familia mea. Probabil că pentru ai mei această excursie e ca și cum ar fi câștigat lozul cel mare la loterie. O aud în continuare pe Becky țipând: „Ne ducem la ocean!”

Așa cum a spus Ricky când mi-a înșfăcat telefonul și s-a aplecat amenințător asupra mea în bucătăria lui: „În viață nimic nu-i pe gratis”.

Mergând spre casă, după ce am urmărit-o pe doamna doctor Shields, nu-mi pot scoate din cap imaginea cu ea și Thomas sărutându-se în fața restaurantului. Mi-i închipui la o masă romantică de două persoane, în timp ce ospătarul destupă o sticlă de vin roșu. Mi-l închipui pe Thomas dând din cap aprobator când gustă. Apoi poate că îi prinde mâinile într-ale sale, ca să i le încălzească. Aș da orice să știu ce își spun.

Sunt oare subiectul conversației lor? mă întreb. Se mint unul pe altul, așa cum mă mint pe mine?

Când ajung la blocul meu, trag așa de tare după mine ușa de la intrare, că îmi zgâlțâi umărul în articulație. Mă strâmb și frec locul, apoi o iau în sus pe scări.

Urc până pe palierul de la etajul trei, apoi pășesc pe coridor. Pe la jumătate, la vreo trei uși de a mea, văd pe mochetă ceva mic și care pare moale. O clipă cred că e un șoarece. Apoi îmi dau seama că e o mănușă gri de femeie.

„A ei”, îmi zic și îngheț. Culoarea, materialul; recunosc pe dată stilul ei.

Aș putea să jur că-i simt parfumul. De ce-a venit din nou la mine acasă?

Dar când mă apropii mai mult îmi dau seama că m-am înșelat. Pielea e groasă și ieftină; e soiul de mănușă pe care o cumperi de la un vânzător stradal. Trebuie să fie a uneia dintre vecine. O las acolo, ca s-o găsească.

Când ajung la mine și deschid ușa, șovăi în prag. Mă uit în jur. Toate arată exact așa cum le-am lăsat, și Leo dă fuga să mă salute ca de obicei. Cu toate astea, încui amândouă broaștele, nu aștept până la culcare, cum fac de obicei.

Veioza de pe noptieră rămâne întotdeauna aprinsă, pentru Leo, când știu că ajung acasă după lăsarea întunericului. Acum aprind și plafoniera, mai puternică, apoi aprind și lumina din baie. Ezit, apoi trag brusc la o parte perdeaua de la duș. M-aș simți mai bine dacă aș putea să văd fiecare colțișor al garsonierei.

În drum spre bucătărie, ating scaunul pe care îmi pun hainele când sunt prea obosită ca să le atârn în dulap.

Șalul doamnei doctor Shields este acolo, ițindu-se de sub puloverul pe care l-am purtat ieri. Îmi feresc privirea și merg mai departe spre bufet, scot un pahar și îl umplu cu apă. Îl beau din trei înghițituri lacome, apoi iau un bloc de corespondență din fundul sertarului cu de toate.

Îl duc în pat și mă așez turcește pe pilotă. Pe prima filă sunt notate o serie de cifre despre care îmi amintesc că sunt o încercare de a-mi planifica bugetul. Nu-mi vine să cred că abia cu șase săptămâni în urmă îmi făceam griji cum s-o plătesc pe Antonia pentru terapia ocupațională a lui Becky și speram ca programările la BeautyBuzz să se alinieze în așa fel încât să nu trebuiască să mă trambalez prea departe cu trusa de machiaj. Privind în urmă, viața mea părea atât de liniștită;

problemele, atât de obișnuite. Apoi a venit acel moment în care, în mod impulsiv, am luat telefonul lui Taylor de pe scaun și am ascultat din nou mesajul lui Ben. Acele zece secunde mi-au schimbat viața.

Acum trebuie să fiu opusul lui impulsivă.

Rup fila de deasupra și trag o linie pe mijlocul celei noi, cu numele doamnei doctor Shields în capul unei coloane și cel al lui Thomas în capul celeilalte. Apoi, așezată turcește pe pat, scriu tot ce știu despre fiecare din ei.

Dr. Lydia Shields: Vilă în West Village, nr. 37, post de conferențiar la NYU. Psihiatru, cu cabinet în Midtown. Cercetător, autor publicat. Haine de firmă, gusturi costisitoare. Fost asistent, pe nume Ben Quick. Măritată cu Thomas. Subliniez de patru ori acest ultim amănunt.

Adaug semne de întrebare după alte posibilități. *Tată influent? Dosarele pacienților? Povestea Subiectului 5?*

Mă uit fix la micul grup de informații de pe pagină. Este cu adevărat tot ce știu despre femeia care deține atât de multe dintre secretele mele?

Trec la Thomas. Iau laptopul și încerc să-l caut pe Google, însă, deși găsesc câțiva Thomas Shields, niciunul nu este el.

Poate că doamna doctor Shields și-a păstrat numele de fată.

Îmi amintesc câteva lucruri din întâlnirea noastră la bar: *Circulă cu o motocicletă. Cunoaște toate cuvintele cântecului „Come Together" al trupei Beatles. Bea bere IPA la halbă.* Și apoi amănunte din timpul petrecut în garsoniera mea. *Iubește câinii. E în formă. Cicatrice pe umăr de la operația de ruptură de tendoane.*

Mă gândesc o clipă, apoi adaug: *Citește* The New York Times *la Ted's Diner. Merge la sală. Poartă ochelari. Însurat cu dr. Shields.* Subliniez de patru ori și acest amănunt.

Continui: *Spre patruzeci de ani? Ocupația? Unde locuiește?*

Știu despre Thomas și mai puțin decât despre doamna doctor Shields.

Nu știu decât două persoane care sunt legate de ei. Prima, Ben, nu vrea să-mi spună mai mult decât mi-a spus deja.

A doua, nu poate să vorbească cu mine.

Subiectul 5. Cine era?

Mă dau jos din pat și încep să mă plimb prin garsonieră, zece pași într-o parte și zece în cealaltă, încercând să-mi amintesc tot ce mi-a spus Thomas în Grădina botanică.

Era tânără și singuratică. Lydia i-a făcut cadouri. Nu era apropiată de tatăl ei. Acesta este locul în care s-a sinucis.

Mă duc repede înapoi în pat și iau din nou laptopul. Articolul de două paragrafe din *New York Post* pe care îl găsesc căutând pe Google „Grădina botanică din West Village", „sinucidere" și „iunie" arată că măcar despre asta Thomas a spus adevărul: o tânără a murit în Grădina botanică. Cadavrul i-a fost găsit mai târziu, în aceeași noapte, de un cuplu care ieșise să se plimbe la lumina lunii. La început au crezut că doarme.

Articolul dă și numele complet: Katherine April Voss.

Închid ochii și îl repet încet.

Nu avea decât douăzeci și trei de ani și își folosea al doilea prenume. Articolul mai conține puține alte amănunte, în afară de numele părinților și ale fraților vitregi, mult mai mari decât ea.

Dar e destul ca să încep să trasez traiectoria vieții ei, cu locul și felul în care aceasta s-a intersectat cu cea a doamnei doctor Shields.

Îmi frec fruntea, gândindu-mă la pasul următor. Simt o pulsație surdă între tâmple, poate din cauză că n-am prea mâncat astăzi, însă acum stomacul mi-e prea crispat ca să suporte ceva de mâncare.

Oricât de disperată aș fi să obțin informații, nu vreau să apelez încă la părinții îndoliați ai lui April. Dar pot să urmăresc alte piste. La fel ca majoritatea tinerilor de douăzeci și ceva de ani, April a fost activă în mediile sociale.

În mai puțin de un minut găsesc contul ei de Instagram. E deschis oricui.

Mă opresc un pic înainte să privesc imaginile, așa cum am făcut când am început cercetările online despre doamna doctor Shields. Nu știu ce voi descoperi. Mă simt ca și cum aș păși peste un prag pe care nu-l voi mai putea trece înapoi.

Tastez numele ei. Mici fotografii pătrate îmi umplu ecranul.

O măresc pe cea mai recentă, ultima pe care a postat-o April, hotărându-mă să le iau în ordine inversă.

Are data 2 iunie. Cu șase zile înainte să moară.

Imaginea chipului ei zâmbitor mă face să tresar, cu toate că arată ca acele fotografii pe care le-aș putea face eu cu Lizzie, două prietene ciocnind pahare cu margarita și distrându-se de minune. Pare atât de obișnuită, dacă ne gândim la ceea ce s-a întâmplat după mai puțin de o săptămână. Mesajul însoțitor pe care l-a scris April este: „Cu @Fab24 – cele mai bune prietene pe vecie!” Au comentat o duzină de persoane, chestii ca „suuuuper” și „drăguuuț”.

Mă uit la trăsăturile lui April. Asta e fata din spatele numărului atribuit de doamna doctor Shields. Avea părut închis la culoare, lung și drept și pielea albă. Era slabă; foarte slabă. Ochii căprui par prea mari și rotunzi pentru fața îngustă.

Scriu *Fab24/cea mai bună prietenă* pe o pagină nouă, sub numele lui April.

Derulez fotografiile una câte una, căutând în fiecare indicii pe care să le notez: Ceva din fundal. Numele restaurantului de pe un șervețel imprimat. Persoanele care apar de mai multe ori.

Când ajung la a cincisprezecea fotografie știu că și April purta cercei de argint în formă de cerc și avea o jachetă de piele neagră. Îi plăceau fursecurile și câinii, la fel ca mie.

Mă întorc la fotografia lui April împreună cu Fab24. Știu că nu e imaginația mea. April arată fericită, fericită cu adevărat. Și apoi îi văd – franjurii unui șal gri perlat pe scaunul din spatele ei.

Ridic brusc capul când aud sunetul unor pași pe coridor.

Par să se îndrepte spre garsoniera mea.

Aștept bătaia în ușă, dar nu vine.

În schimb, e un foșnet.

Îmi descrucișez picioarele și cobor din pat. Mă furișez pe podea, sperând că nu se aude fâșâitul slab al șosetelor mele pe lemn.

Ușa mea are vizor. Când îmi apropii ochiul de el, mă cuprinde groaza că tot ce o să văd de cealaltă parte va fi ochiul albastru, pătrunzător, al doamnei doctor Shields.

Nu pot s-o fac. Respir atât de gâfâit, încât sunt sigură că mă poate auzi.

Simt un val de adrenalină când îmi lipesc urechea de ușă. Nimic.

Dacă e acolo, știu că n-o să plece până nu fac ce vrea ea. Îmi imaginez că poate să vadă prin ușă în garsoniera mea, așa cum putea să mă urmărească prin computer acum câteva luni. Trebuie să mă uit. Mă silesc să-mi răsucesc capul și să-mi apropii ochiul de vizor. Mi se strânge inima în piept când mă uit prin el.

Nu e nimeni.

Absența e la fel de supărătoare cum ar fi fost o prezență. Fac un pas înapoi, trăgând brusc aer în piept. Îmi pierd mințile oare? Doamna doctor Shields și Thomas iau cina împreună. I-am văzut. Măcar asta este adevărat.

Lătrăturile ascuțite, sacadate, ale lui Leo mă smulg din gânduri. Se uită la mine cu o expresie

întrebătoare.

— Șșșt, îi șoptesc.

Merg pe vârfuri la fereastră. Trag în jos cu vârfurile degetelor o lamă a jaluzelei și mă uit afară. Cercetez strada: sunt câteva femei care urcă într-un taxi și un bărbat care își plimbă câinele. Nimic nu pare să fie nelalocul lui.

Îmi trag degetele, îl iau în brațe pe Leo și-l duc cu mine în pat.

Curând va trebui să-l scot la plimbare. Niciodată nu mi-a fost frică să-l scot din casă noaptea. Dar acum nu-mi place gândul să cobor scările, cu unghi mort la fiecare turnantă, și să merg pe o stradă care la acea oră poate că e sau poate că nu e pustie.

Doamna doctor Shields știe unde locuiesc. A mai fost aici, știe cum să dea de familia mea. Poate că știe chiar mai multe despre mine decât mi-aș fi închipuit.

Ben are dreptate. Trebuie să pun mâna pe dosarul meu.

Continui să mă uit la fotografiile lui April, mărind-o pe una ca să pot citi numele unei străzi. Apoi ajung la o poză făcută la începutul lui mai, cu un tip adormit pe un pat cu o pilotă înflorată îngrămădită în jurul pieptului. Un iubit? mă întreb.

Cea mai mare parte a feței nu i se vede din cauza unghiului fotografiei; deslușesc doar o mică porțiune din ea.

Îmi plimb privirea peste noptiera de lângă el. Pe ea sunt câteva cărți – le notez titlurile –, o brățară și un pahar pe jumătate plin cu apă.

Și încă ceva. O pereche de ochelari.

Trupul mi se prăbușește; e ca și cum aș fi pășit de pe buza unei prăpăstii și acum nu-mi pot opri căderea vertiginoasă.

Mâna îmi tremură când măresc fotografia.

Ochelarii au rame de baga.

Măresc imaginea bărbatului adormit, pe care probabil că April l-a fotografiat în patul ei.

Nu-i cu putință. Îmi vine să-l înșfac pe Leo și să fug, dar încotro? Părinții mei n-ar putea să înțeleagă. Lizzie a plecat deja din oraș să petreacă sărbătorile cu familia. Iar Noah… De-abia l-am cunoscut. Nu-l pot amesteca în asta.

Arunc deoparte computerul, dar nu mă pot împiedica să văd linia dreaptă a nasului lui și părul care îi cade pe frunte.

Bărbatul din fotografie e Thomas.

49

Miercuri, 19 decembrie

Arătai atât de speriată când ai plecat în seara asta de la mine, Jessica. Nu știi că nu ți se poate întâmpla nimic rău?

E prea multă nevoie de tine.

Cina cu soțul meu nu aduce informații noi. Thomas parează cu ușurință când este pus în fața întrebărilor despre felul în care și-a petrecut ziua și despre planurile pentru restul săptămânii. Răspunde la întrebări cu alte întrebări, umplând orice posibile tăceri cu observații despre delicioasele paste *bolognese* și varza de Bruxelles prăjită pe care a comandat-o pentru amândoi.

Thomas este un excelent jucător de *squash.* Se pricepe să anticipeze unghiurile din care va servi adversarul; se deplasează cu iuțeală pe teren.

Dar până și cel mai bun sportiv obosește sub presiune îndelungată. Atunci se fac greșelile.

După ce sunt luate farfuriile și este servită ca desert o delicioasă *tarte Tatin* de mere, Thomas se interesează, cu un ton jucăuș, dacă există ceva deosebit care ar trebui să fie pus de Moș Crăciun sub brad anul acesta.

— E întotdeauna greu să știi ce să-i iei unei femei care are totul, spune.

Thomas s-a dovedit un adversar abil, dar acum se ivește o ocazie neașteptată.

— Există ceva, i se spune. Ce-ai zice de inelele acelea suprapuse de argint, atât de delicate?

Brusca rigiditate a trupului lui Thomas este palpabilă.

Altă pauză.

— Le-ai văzut pe cele despre care vorbesc?

Coboară ochii în farfurie, prefăcându-se brusc interesat de firimiturile desertului său.

— A, poate că da, cred că știu despre ce vorbești, spune el.

— Ce crezi despre ele? este întrebat. Crezi că sunt… frumoase?

Thomas înalță ochii spre mine. Întinde mâna și o atinge pe a mea, o ridică de pe masă, ca și cum ar vrea să vadă cum arată cu astfel de podoabe.

Scutură din cap. Privirea îi este intensă.

— Nu sunt destul de deosebite.

Se achită nota și Thomas trece peste acest moment.

Este respins la ușa vilei. Treaba asta e un pic prea personală ca s-o recunosc, Jessica, dar trebuie să fii de acord că de acum am depășit faza unor simple cunoștințe. Intimitatea fizică cu Thomas n-a fost reluată de la trădarea din septembrie trecut. Căsnicia noastră este încă pe un teren șubred; intimitatea nu va fi reluată în seara asta.

Thomas acceptă ușor respingerea blândă. Prea ușor?

Apetitul lui sexual a fost întotdeauna puternic. Abstinența maritală pusă în aplicare acum îi va alimenta libidoul, amplificându-i nevoia de a ceda din nou ispitei.

După ce ușa este închisă în spatele lui Thomas și ivărul instalat de curând este tras, vila revine la ordinea ei obișnuită. În mod normal, aceste treburi casnice ar fi fost îndeplinite după plecarea ta, însă timpul n-a permis-o în această zi plină.

Ziarul este luat de pe măsuța de cafea și îndesat în coșul de reciclare. Mașina de spălat vase este golită. Apoi este cercetată camera de lucru. Încăperea este parfumată cu o aromă slabă de portocale. Bolul în care se află este luat și dus în bucătărie. Portocalele sunt aruncate la gunoi.

Citricele n-au fost niciodată prea îmbietoare.

După ce luminile au fost stinse la parter și scările au fost urcate, sunt alese o cămașă de noapte de mătase liliachie și halatul asortat. Serul de noapte este aplicat în jurul ochilor cu atingeri

delicate ale inelarului, apoi este pusă o cremă grasă. Îmbătrânirea, chiar dacă este inevitabilă, poate fi abordată cu grație cu ajutorul unui arsenal potrivit.

După ce s-au încheiat ritualurile de seară și a fost adus pe noptieră un pahar cu apă, mai rămâne o sarcină de îndeplinit. Dosarul bej cu numele JESSICA FARRIS pe etichetă este ridicat de pe mijlocul biroului din micuța cameră de lucru de lângă dormitor. Este deschis.

Fotografiile cu părinții tăi și Becky sunt din nou examinate. În mai puțin de douăzeci și patru de ore vor fi într-un avion care-i va duce la sute de kilometri. Oare absența lor se va simți mai puternic pe măsură ce se mărește distanța dintre voi?

Apoi un stilou Montblanc, un cadou drag de la tatăl meu, este ridicat deasupra unei pagini goale din blocul de corespondență galben cu notițe meticuloase. Noua însemnare este datată miercuri, 19 decembrie, și sunt consemnate amănuntele cinei mele cu Thomas. O atenție specială este acordată surprinderii reacției lui la sugestia că inelele de argint suprapuse ar fi un cadou bine-venit.

Dosarul tău este închis și așezat din nou în mijlocul mesei, deasupra unui al doilea dosar care aparține altui subiect. Nu mai sunt ținute împreună cu celelalte. Au fost aduse acasă acum câteva zile, după ce a fost pusă noua încuietoare la ușa de la intrare.

Numele de pe eticheta dosarului de sub al tău este KATHERINE APRIL VOSS.

50

Joi, 20 decembrie

Trebuie să mă țin cât mai aproape de adevăr când o văd pe doamna doctor Shields.

Nu doar pentru că nu-mi dau seama cât de mult știe. Nu știu nici de ce e în stare.

Am dormit foarte puțin noaptea trecută; ori de câte ori podelele vechi ale clădirii scârțâiau, sau cineva urca scările și trecea pe lângă garsoniera mea, înghețam, așteptând să aud sunetul metalic al unei chei în broasca mea.

Nu e cu putință ca doamna doctor Shields sau Thomas să fi făcut rost de o cheie a locuinței mele, încercam să mă liniștesc singură. Și totuși, pe la două noaptea, am blocat ușa cu noptiera și am scos spray-ul Mace din geantă, punându-l sub pernă, la îndemână.

Când doamna doctor Shields mi-a trimis un mesaj la șapte dimineața, chemându-mă acasă la ea după ce-mi termin lucrul, am răspuns imediat „OK”. N-avea rost să mă împotrivesc și, mai important, nu voiam s-o irit.

Dacă nu pot să scap din această capcană trăgând în direcția ieșirii, poate că trebuie să mă aplec spre interior, mi-am zis.

Mi-am făcut planul la duș, în această dimineață, în timp ce stăteam sub stropii fierbinți care păreau că nu sunt în stare să mă încălzească. Habar n-am cum va reacționa ea la ceea ce am de gând să-i spun. Dar nu mai pot continua așa.

Ajung acasă la ea la șapte și jumătate, după o zi în care am muncit din greu. Toate clientele mele erau în dispoziție sărbătorească, pregătindu-se pentru petreceri, iar ultima dintre programări, o tânără, se aștepta ca iubitul s-o ceară de nevastă.

De-abia le vedeam fețele în timp ce le machiam. În schimb, imagini cu Thomas în patul lui April se

ciocneau în mintea mea cu gânduri despre ce îi voi spune doamnei doctor Shields după ce mă va pofti să intru și va închide ușa.

Îmi deschide aproape imediat, ca și cum ar fi pândit în hol sunetul soneriei. Sau poate că m-a urmărit apropiindu-mă de la o fereastră de la etaj.

— Jessica, spune, în chip de bun-venit.

Doar atât. Doar numele meu.

Apoi încuie ușa și îmi ia paltonul.

Stau lângă ea cât îl atârnă în debara. Face un pas în spate și aproape că se ciocnește de mine.

— Scuze, zic.

Trebuie să-și amintească acest moment. Plantez o sămânță pentru povestea mea.

— Dorești să bei niște apă Perrier? întreabă doamna doctor Shields, conducându-mă spre bucătărie. Sau poate un pahar cu vin?

Ezit, apoi zic:

— Orice aveți e bine.

Am grijă ca tonul meu să fie plin de recunoștință.

— Tocmai am destupat o sticlă de Chablis, spune ea. Sau preferi Sancerre?

De parcă aș cunoaște diferența dintre soiurile de struguri.

— Chablis e bine, zic.

Însă n-am să beau decât câteva guri. Mintea trebuie să-mi fie ascuțită.

Ea umple două pahare de cristal cu picior subțire și îmi dă unul. Ochii îmi cutreieră încăperea. N-am văzut nicio dovadă că Thomas este în casă, dar, după felul în care s-au purtat aseară, trebuie să mă asigur că nu ne poate auzi.

Iau o înghițitură mică de vin și apoi zic cu vocea scăzută:

— Trebuie să vă spun ceva.

Se întoarce și se uită la mine. Știu că îmi simte nervozitatea; e ca și cum ar radia din mine. Cel puțin nu trebuie să mă prefac ca s-o creez.

Face semn spre un taburet și se așază pe cel de lângă mine. Ne-am răsucit ca să fim față în față și stăm mult mai aproape decât de obicei. Îmi mișc puțin trupul ca să pot vedea limpede încăperea. Acum nu mă poate lua nimeni prin surprindere.

Cele mai discrete umbre albastre-violete desenează semiluni sub ochii doamnei doctor Shields. Probabil că nici ea n-a dormit bine.

— Ce este, Jessica? Sper că până acum ți-ai dat seama că îmi poți spune orice.

Ia paharul de pe blat și atunci văd: mâna *ei* tremură aproape imperceptibil. Este prima dată când sunt martora unui moment în care este vulnerabilă.

— N-am fost întru totul sinceră cu dumneavoastră, zic.

Văd cum i se mișcă gâtul când înghite în sec. Dar nu se pripește. Așteaptă să vadă ce am de spus.

— Bărbatul de la bistrou… zic.

Ceva se schimbă în ochii ei; se îngustează puțin, foarte puțin. Îmi cântăresc cu mare grijă cuvintele și continui:

— Când mi-a răspuns la mesaj, de fapt a zis că vrea să ne întâlnim. Mi-a cerut să-i spun ziua și ora.

Privirea doamnei doctor Shields rămâne ațintită asupra mea. Nu face nicio mișcare.

Preț de o clipă, mi se năzărește că s-a prefăcut în sticlă, sculptată din același material de Murano ca șoimul despre care a zis că era un cadou pentru soțul ei. Pentru Thomas.

— Dar nu i-am răspuns, continui.

De data asta o aștept eu să vorbească. Îmi smulg ochii dintr-ai ei cu pretextul că vreau să beau vin.

— De ce? întreabă, în cele din urmă.

— Cred că Thomas este soțul dumneavoastră, șoptesc.

Inima îmi bubuie atât de tare, încât sunt sigură că o poate auzi.

Trage scurt aer în piept.

— Hmm, murmură. Ce te-a condus la această presupunere?

N-am idee dacă merg acum pe calea corectă. Sar ca la șotron printr-un câmp minat, dar nu am idee cât de mult știe ea, așa că trebuie să-i ofer o bucată de adevăr.

— Când m-am dus la Ted's Diner mi-am dat seama că l-am mai văzut pe acest bărbat, zic. Asta-i partea dificilă; îmi stăpânesc cu greu senzația de amețeală, îmi amintesc că am trecut pe lângă el când intram în muzeu, când se adunase lumea în jurul femeii lovite de taxi. L-am observat doar pentru că mă uitam cu atenție la toți cei de acolo, încercând să-mi dau seama dacă fac sau nu parte din experiment. Dar sunt sigură că el nu m-a văzut.

Doamna doctor Shields nu răspunde. Chipul îi este lipsit de expresie. N-am habar ce crede despre ce spun eu.

— Când v-am povestit despre bărbatul cu care am vorbit în fața fotografiilor, m-a nedumerit faptul că ați crezut că are părul nisipiu. Nici măcar n-am făcut legătura cu bărbatul din fața muzeului. Dar apoi l-am revăzut pe el – pe Thomas – la bistrou.

Doamna doctor Shields deschide, în sfârșit gura, și vorbește.

— Și aceste lucruri simple te-au condus la această concluzie?

Clatin din cap. Partea următoare suna bine când am repetat-o mai devreme. Însă acum nu știu dacă o va convinge pe ea.

— Jachetele din debara… Sunt foarte mari. E clar că aparțin unui bărbat înalt și lat în umeri, nu ca tipul din fotografia din sufragerie. Am observat ultima dată când am fost aici și am verificat iarăși în seara asta.

— Ești detectiv iscusit, nu-i așa, Jessica? Degetele ei mângâie piciorul paharului. Îl ridică la buze și ia o înghițitură. Ți-ai dat singură seama de toate astea?

— Cam așa ceva, zic. Nu-mi dau seama dacă mă crede sau nu, așa că mă țin de povestea ticluită: Lizzie spunea că trebuie să comande încă un costum pentru o dublură dintr-o piesă, care e mult mai mare decât actorul titular. Asta mi-a dat ideea.

Doamna doctor Shields se apleacă brusc în față și tresar. Am grijă să-i susțin privirea.

După o vreme, se ridică de pe taburet fără să spună nimic. Ia sticla de vin de pe blat și se duce înapoi la frigider. Când deschide ușa, zăresc doar un șir de sticle cu apă Perrier și un carton cu ouă. N-am mai văzut niciodată un frigider așa de gol.

— Că veni vorba despre Lizzie, mă întâlnesc cu ea să bem ceva când plec de aici, continui. Cunoașteți prin apropiere un local bun? I-am spus că îi trimit un mesaj când terminăm.

Acesta este altul dintre dispozitivele mele de siguranță, alături de spray-ul Mace pe care l-am pus în geantă și posibilitatea de a vedea bine ce e în jur.

Doamna doctor Shields închide ușa frigiderului. Dar nu se întoarce în partea aceasta a blatului, să șadă lângă mine.

— A, Lizzie este încă în oraș? întreabă ea.

Aproape că icnesc. Lizzie a plecat ieri, dar cum ar putea să știe asta doamna doctor Shields? Dacă a reușit să dea de părinții mei, poate că a reușit să dea și de Lizzie.

Nici măcar nu-mi pot aminti dacă i-am spus ceva despre planurile de sărbători ale lui Lizzie. Doamna doctor Shields și-a notat toate discuțiile noastre. Eu n-am notat nimic.

Încep să bălmăjesc:

— Da, se gândea să plece mai devreme, dar a intervenit ceva, așa că mai stă aici vreo două zile.

Mă silesc să tac. Doamna doctor Shields rămâne în partea cealaltă a blatului. Mă studiază. E ca și cum m-ar țintui la pământ cu privirea.

Sunt patru alte încăperi în spatele meu, inclusiv toaleta. Dat fiind că doamna doctor Shields și-a

schimbat locul, trecând în partea opusă a bucătăriei, nu mai pot să mă uit și la ea, și la uși.

Tot ce văd sunt suprafețele dure, lucioase, din bucătărie: blaturi din marmură cenușie, aparatură din inox și spirala metalică a tirbușonului pe care l-a lăsat lângă chiuvetă.

— Mă bucur că ai fost sinceră cu mine, Jessica, zice ea. Și acum o să fac și eu același lucru. Ai dreptate: Thomas este soțul meu. Bărbatul din fotografie a fost mentorul meu când eram la facultate.

Las să-mi iasă din piept aerul pe care nu-mi dădusem seama că-l rețineam. În sfârșit, iată o informație care este conformă cu ceea ce mi-au spus Thomas și doamna doctor Shields și cu instinctul meu.

— Suntem căsătoriți de șapte ani, continuă ea. Lucram în aceeași clădire. Așa ne-am cunoscut. Și el este psihiatru.

— Oh, spun, sperând că un cuvânt o va încuraja să continue.

— Probabil că te întrebi de ce te împingeam spre el, zice.

Acum eu sunt cea care rămâne tăcută. Nu vreau să spun nimic care ar putea s-o zgândăre.

— M-a înșelat, zice doamna doctor Shields. Mi se pare că zăresc lacrimi în ochii ei, dar apoi licărirea dispare și nu știu dacă n-a fost decât un joc al luminii. Doar o dată. Însă amănuntele acelei trădări au făcut-o deosebit de dureroasă. Și a jurat că n-o va mai face niciodată. Vreau să-l cred.

Doamna doctor Shields își alege atât de atent cuvintele că dă impresia că îmi spune, în sfârșit, adevărul.

Mă întreb dacă a văzut sau nu acea fotografie intimă a lui Thomas în patul lui April, cu pilota înflorată care lasă la vedere umerii lui goi. Cât de dureros trebuie să fi fost.

I-ar fi cu mult mai greu dacă ar ști ce am făcut eu.

Doresc cu disperare să aflu mai mult. Totuși, știu că nu-mi pot coborî garda în preajma ei nici măcar o clipă.

— Dintre toate întrebările pe care ți le-am pus, n-ai răspuns la aceasta, continuă doamna doctor Shields. Ai fost vreodată îndrăgostită cu adevărat, Jessica?

Nu știu dacă există un răspuns corect.

— Nu cred, zic, în cele din urmă.

— Ai știi dacă a fost așa, răspunde ea. Bucuria – senzația de împlinire pe care poate să ți-o dea – este direct proporțională cu mărimea suferinței pe care o simți când acea iubire îți este luată.

E prima dată când pare slabă și copleșită de emoție.

Trebuie s-o fac să creadă că sunt de partea ei. Habar n-aveam că Thomas e soțul ei când l-am dus la mine acasă. Și totuși, dacă află despre asta, ei bine, n-am nici cea mai mică idee ce ar fi în stare să-mi facă.

Mintea îmi fuge din nou la Subiectul 5, zăcând pe o bancă din grădină în ultima noapte a vieții sale. Cu siguranță, poliția i-a investigat moartea până să fie declarată sinucidere. Dar oare era cu adevărat singură când a murit?

— Îmi pare foarte rău, zic. Vocea îmi tremură un pic, dar sper ca ea să creadă că de milă, nu de frică. Cu ce aș putea fi de ajutor?

Buzele doamnei doctor Shields se arcuiesc într-un surâs absent.

— De aceea te-am ales pe tine, zice. Îmi amintești un pic de… ei bine, de *ea.*

Nu mă pot stăpâni; mă răsucesc brusc ca să mă uit în spate. Ușa de la intrare e la vreo douăzeci de metri, însă încuietoarea pare să fie complicată.

— Ce s-a întâmplat, Jessica?

Revin fără tragere de inimă la poziția inițială.

— Nimic, mi s-a părut doar că am auzit un zgomot.

Iau în mână paharul cu vin. În loc să beau, mă mulțumesc să-l țin. Poate că e destul de greu ca să fie folosit ca armă.

— Suntem complet singure, zice. Nu-ți face griji.

În cele din urmă, vine de după blat înapoi, lângă mine. Genunchiul ei îl atinge în treacăt pe al meu când se așază mai bine. Îmi stăpânesc o tresărire.

— Tânăra cu care v-a înșelat Thomas… Cuvintele ar vrea să rămână încuiate în mine, dar trebuie să întreb. Spuneți că vă amintește de mine?

Doamna doctor Shields întinde mâna și îmi atinge brațul cu degetele sale subțiri. Venele albastre de pe dosul mâinii ies puternic în evidență pe piele.

— Era o asemănare esențială, zice. Când zâmbește, văd alte câteva linii mici, ascuțite, apar în jurul ochilor ei, ca și cum s-ar întinde niște crăpături în sticlă. Avea părul negru și era plină de viață.

Mâna ei încă mă ține de antebraț. Strânsoarea se întărește abia simțit. Plină de viață, îmi zic. Ce fel ciudat de a descrie o fată care și-a luat viața.

Aștept următoarele cuvinte și mă întreb dacă o să rostească numele lui April sau o să se refere la ea ca la subiectul unui studiu.

Se uită la mine. Privirea i se ascute iar. Și e ca și cum femeia pe care am văzut-o acum câteva clipe – cea slabă, cea care tânjea evident după soțul său – a alunecat în spatele unei măști. Din nou cuvintele ei sunt lipsite de emoție. Pare un profesor care predă un subiect abstract.

— Cu toate că femeia cu care Thomas m-a înșelat nu era așa de tânără ca tine, era cu vreo zece ani mai mare. Mai apropiată de vârsta mea.

Cu zece ani mai mare.

Știu că doamna doctor Shields îmi vede pe față șocul, pentru că expresia sa devine mai crispată.

Nici vorbă ca April, tânăra din toate acele fotografii de pe Instagram, să fi împlinit treizeci de

ani; și apoi, în ferpar scria că are douăzeci și trei de ani. Doamna doctor Shields nu vorbește despre April.

Dacă îmi spune adevărul, există o a doua femeie cu care a umblat Thomas în timpul căsniciei. Sunt trei, dacă mă pun și pe mine la socoteală. Câte au fost, în total?

— Pur și simplu nu-mi pot închipui că v-ar face cineva asta, zic, luând încă o înghițitură de vin ca să-mi maschez surprinderea.

Lasă capul în jos, încuviințând.

— Important este să mă asigur că n-o va mai face vreodată. Înțelegi, nu? Tace o vreme. De aceea am nevoie să--i răspunzi chiar acum.

Dau să-mi pun paharul cu vin pe blat, dar apreciez greșit distanța. Se clatină pe margine și îl prind chiar când era să cadă și să se spargă.

O văd pe doamna doctor Shields înregistrând incidentul, dar nu comentează.

Planul meu a luat-o razna de tot. Mărturisirea despre care crezusem că mă va elibera pare acum un laț care se strânge.

Scot din geantă telefonul și tastez ce îmi dictează doamna doctor Shields: „Ne putem vedea mâine-seară? La barul Deco, ora opt?”

Se uită cum apăs pe *Trimite.* După mai puțin de douăzeci de secunde vine răspunsul.

Trupul îmi este inundat de panică. Dacă a scris ceva incriminant?

Sunt așa de ametită, că aș vrea să-mi vâr capul între genunchi. Dar nu pot.

Doamna doctor Shields se uită la mine de parcă ar putea să-mi citească gândurile.

Înghit în sec ca să-mi stăpânesc greața ce-mi urcă pe gâtlej și mă uit la telefon.

— Jessica? mă îmboldește ea.

Vocea îi e mică și slabă, de parcă ar veni de departe. Mâna îmi tremură când întorc telefonul, ca să poată vedea răspunsul lui Thomas:

„Voi fi acolo.”

51

Vineri, 21 decembrie

Fiecare terapeut cunoaște schimbările de formă ale adevărului; e la fel de vag și de impalpabil ca un nor. Se întrupează în feluri diferite, împotrivindu-se încercării de a-l defini, modelându-se după punctul de vedere al celui care îl deține.

La 19:36 trimiți mesajul: „Plec în câteva minute să mă întâlnesc cu T. Trebuie să-i ofer ceva de băut, de vreme ce eu sunt cea care i-am dat întâlnire?”

Răspunsul: „Nu, e un tip tradițional. Lasă-l să preia inițiativa.”

La 20:02 Thomas se apropie de barul Deco, unde aștepți. Dispare din raza vizuală când intră. Nu se uită în jur, la restaurantele și cafenelele din vecinătate, inclusiv la cea aflată chiar vizavi.

La 20:24 Thomas pleacă din bar. Singur.

Când ajunge la bordură, bagă o mână în buzunar și scoate telefonul. Cu cealaltă face semn unui taxi.

— Sunteți sigură că nu mai vreți altceva, doamnă?

Intervenția inoportună a ospătarului te împiedică să vezi prin fereastra mare. Până să plece ospătarul, a dispărut și Thomas. Un taxi demarează din locul unde stătea el în urmă cu o clipă.

O secundă mai târziu, îmi sună telefonul. Însă persoana care mă caută nu e Thomas, ci tu.

— Tocmai a plecat, zici cu răsuflarea întretăiată. N-a fost deloc cum mă așteptam.

Înainte să poți continua, aud semnalul altui apel. Pe linia cealaltă e Thomas.

După douăzeci și două de minute glaciale – un interval de timp care a fost martorul unor emoții mergând de la furie la disperare și la firișoare de speranță –, acum totul se precipită.

— Așteaptă un pic, Jessica. Adună-ți gândurile.

Orice umbră de autoritate este alungată din voce când Thomas este salutat:

— Bună!

— Unde ești, iubito? întreabă el.

Ar putea să audă zgomotele din jur, cum ar fi zăngănitul farfuriilor sau conversația celor de la mesele vecine. Este vital ca răspunsul să se potrivească atât cu purtarea, cât și cu vorbele unei femei care, chiar dacă nu e cu totul lipsită de griji, se bucură de o ieșire spontană după o zi obositoare.

— Aproape de cabinet. M-am oprit doar să mănânc ceva, de vreme ce n-am avut șansa să fac cumpărături săptămâna asta.

Vizavi, ușa barului Deco se deschide și ieși cu telefonul la ureche. Stai pe trotuar, uitându-te în jur.

— Cât durează până ajungi acasă? întreabă Thomas. Are vocea blândă, vorbește fără grabă. Mi-e dor de tine și mi-ar plăcea foarte mult să te văd în seara asta.

Indiciile adunate – durata scurtă a întâlnirii, combinată cu cererea neașteptată a lui Thomas – îi îngăduie speranței să iasă la suprafață.

Barul Deco și cafeneaua de vizavi sunt la mai puțin de douăzeci de minute de vilă. Însă este nevoie de raportul tău înainte de a da ochii cu Thomas.

— Aproape am terminat, i se spune lui Thomas. Te sun când urc în taxi.

Între timp, tu ai rămas pe trotuar și te-ai cuprins cu brațele ca să te încălzești. Expresia nu-ți poate fi descifrată de la această depărtare, însă limbajul trupului transmite nesiguranță.

— Perfect, răspunde Thomas și convorbirea se încheie.

Tu încă aștepți pe cealaltă linie.

— Scuze pentru întârziere, ți se spune. Continuă, te rog.

— N-a venit pentru o întâlnire, spui.

Cadența este acum mai scăzută; ai avut timp să-ți pregătești răspunsul. Asta nu este bine.

— Thomas a vrut să mă vadă fiindcă era bănuitor. Se pare că m-a văzut la muzeu, totuși. Știa că n-a fost un accident apariția mea la bistrou. M-a întrebat de ce mă țin după el.

— Ce i-ai spus?

Întrebarea e pusă pe un ton aspru.

— Am făcut o boacănă, zici sfioasă. Am ținut-o una și bună că a fost doar o coincidență. Am impresia că nu m-a crezut. Dar, doamnă doctor Shields, e clar că vă este credincios sută la sută.

Treaba ta nu este să tragi concluzii, și totuși aceasta este prea convingătoare ca să fie ignorată.

— Ce te face să crezi asta?

— Știu ca v-am spus că n-am mai fost îndrăgostită niciodată, însă i-am văzut pe alții. Iar Thomas mi-a zis că e însurat cu o femeie minunată și că aș face bine să nu-l mai sâcâi.

Să fie cu putință? Toate semnele îngrijorătoare – apelurile telefonice din toiul nopții, vizita neprogramată la cabinetul lui Thomas a femeii cu paltonul care flutura, prânzul suspect la restaurantul cubanez – n-au fost altceva decât o iluzie.

Soțul meu a trecut testul. E sincer.

Thomas este din nou al meu.

— Mulțumesc, Jessica.

Ceea ce văd pe fereastră e un peisaj hibernal: tu mergând pe trotuar cu haina neagră de piele, capetele fularului tău roșu, o pată de culoare în noapte.

— Și doar despre asta ați vorbit?

— Da, asta a fost esența, zici.

— Îți doresc o seară plăcută, ți se spune. Vorbim curând.

Trei bancnote de douăzeci sunt puse pe masă – un bacșiș enorm, inspirat de fericirea care dă pe dinafară.

În timp ce se caută un taxi în fața cafenelei, telefonul meu sună.

Thomas, din nou.

— Ai plecat din restaurant? întreabă.

Instinctul îmi dictează răspunsul:

— Încă nu.

— Voiam doar să-ți spun că am dat peste o zonă cu trafic îngreunat, spune el. Așa că nu e nevoie să te grăbești.

Ceva din tonul lui declanșează alarma, dar i se spune:

— Mulțumesc că mi-ai dat de veste.

Informațiile sunt examinate rapid: Douăzeci și două de minute la barul Deco. Prea scurt pentru un interludiu romantic. Și totuși, pare improbabil ca acea conversație cu Thomas pe care ai raportat-o să necesite atât de mult timp.

De-abia te mai zărești, la depărtare de două străzi, însă mergi în direcția opusă locuinței tale. Iuțești pasul, ca și cum ai aștepta cu nerăbdare ce va urma.

Ești grăbită, Jessica. Unde te duci?

Amânarea lui Thomas permite obținerea de mai multe informații. Și o plimbare în pas vioi prin aerul rece ajută la limpezirea minții.

Mai mergi cale de o stradă. Apoi te răsucești rapid. Capul ți se mișcă dintr-o parte în alta, privind în jur.

Doar mantia neagră a nopții și distanța dintre noi, combinate cu prezența unei clădiri dezafectate, care oferă un paravan, te împiedică să-ți observi urmăritoarea.

Te întorci și mergi mai departe.

După câteva minute ajungi la alt restaurant mic, numit Peachtree Grill.

Un bărbat așteaptă în spatele ușii de sticlă și te întâmpină. E cam de vârsta ta, cu părul închis la culoare, și poartă o jachetă voluminoasă, bleumarin, cu fermoare roșii. Te strecori între

brațele lui deschise larg. El te ține strâns un moment,

Apoi vă faceți nevăzuți împreună în restaurant.

Susții că ești sinceră, însă n-ai suflat nicio vorbă despre acest bărbat.

Cine este? Cât de important este pentru tine? Și ce i-ai spus?

Câte alte secrete mai ai, Jessica?

52

Vineri, 21 decembrie

Discuția mea cu Thomas la barul Deco a fost așa cum i-am povestit doamnei doctor Shields.

M-a găsit la opt și câteva minute la o masă din spate. Îmi făceam de lucru cu o bere Sam Adams din care sorbeam câte un pic, dar el nici măcar n-a comandat ceva de băut. Barul era ticsit, dar nimeni nu părea să ne dea prea mare atenție.

Cu toate astea, ne-am ținut deplin de scenariu.

— De ce m-ai urmărit? a zis Thomas, în vreme ce ochii mei se căscau de surprindere.

Am protestat că a fost o coincidență. El a părut neîncrezător și mi-a spus că e căsătorit cu o femeie minunată și că ar trebui să-l las în pace.

Am repetat diferite variante ale acestui dialog până când cele două femei de la masa de alături s-au întors spre noi, privindu-ne lung. N-a trebuit să mă prefac stânjenită.

Era foarte bine; aveam martori. Și, cu toate că n-o văzusem pe doamna doctor Shields când m-am uitat pe furiș prin bar, nu puteam elimina posibilitatea să fi găsit o cale de a ne urmări conversația sau cel puțin de a vedea cum ne purtăm.

Acea întâlnire cu Thomas n-a durat mult. Însă era, de fapt, a doua întâlnire din această zi.

La ora patru, cu câteva ore înainte să ne întâlnim la barul Deco, m-am întâlnit cu Thomas la O'Malley's Pub, același loc în care ne întâlniserăm cu exact o săptămână în urmă, înainte să-l duc la mine acasă. Pe atunci nu știam că e soțul doamnei doctor Shields.

Thomas a trebuit să contramandeze o programare ca să creeze un interval pentru întâlnirea de la sfârșitul după-amiezii; discuția noastră era prea importantă ca s-o purtăm la

telefon. Și trebuia să vorbim înainte de întâlnirea romantică pusă la cale de doamna doctor Shields.

Am ajuns prima la O'Malley's. Dat fiind că încă nu era happy hour, nu erau acolo decât vreo doi clienți. Am avut grijă să ocup masa cea mai depărtată de ei. M-am așezat cu spatele la perete, ca să pot vedea întreaga încăpere.

Thomas a intrat, a dat din cap spre mine, apoi a comandat la bar un scotch. A luat o înghițitură zdravănă încă înainte să se așeze și să-și dea jos paltonul.

— Ți-am spus că soția mea e nebună, a zis. Și-a trecut o mână peste frunte. Zău, de ce a trebuit să te pună să-mi dai întâlnire?

Fiecare dintre noi voia același lucru de la celălalt: informații.

— Mi-a spus că ai înșelat-o, am zis. M-a manipulat ca să vadă dacă ai mai face-o.

A mormăit ceva în barbă și și-a golit paharul, apoi i-a făcut semn barmanului că mai vrea unul.

— Ei bine, presupun că avem deja un răspuns la asta, a zis. Nu i-ai spus nimic despre noi, nu?

— Hei, n-ai vrea s-o iei mai încet? i-am spus, arătând spre băutura lui. Ne întâlnim din nou peste câteva ore și trebuie să fim pe fază.

— M-am prins, a zis.

Dar tot s-a ridicat și și-a luat al doilea pahar.

— Nu i-am spus că m-am culcat cu tine, am zis când s-a întors la masă. N-am de gând să-i spun vreodată asta.

A închis ochii și a oftat.

— Nu pricep. Zici că e nebună și vrei s-o părăsești, am zis, dar când ești cu ea dat impresia că ești îndrăgostit lulea. E ca și cum ar avea această putere ciudată asupra ta.

Ochii i s-au deschis brusc.

— Nu pot explica, a zis, în cele din urmă. Dar ai dreptate: Dau impresia asta când sunt cu ea.

— Ai mai înșelat-o.

Știam deja răspunsul, dar trebuia să-l fac să-și dea arama pe față.

S-a încruntat.

— Și de ce te-ar privi asta pe tine?

— Mă privește pentru că m-am pomenit atrasă în jocul relației voastre perverse!

A aruncat o privire în spate, apoi s-a aplecat spre mine și a coborât vocea.

— Ascultă, e complicat, bine? A fost un foc de paie.

Foc de paie? Nu era sincer decât pe jumătate.

— Soția ta știe cine era?

— Ce? Da, dar era o nimeni, a zis el.

Am simțit că mă zbârlesc. Aș fi vrut să-i arunc scotch-ul în ochi.

O nimeni care era subiect în studiul doamnei doctor Shields, la fel ca mine. O nimeni care acum era moartă.

Mi-a văzut expresia și a dat înapoi:

— N-am vrut să spun… N-a fost decât o femeie care are un butic la distanță de o stradă de cabinetul meu. O aventură de o noapte.

Am coborât privirea spre sticla mea de Sam Adams. Râcâisem aproape toată eticheta.

Așadar, nu se referea la April. Cel puțin, povestea lui se potrivea cu cea a doamnei doctor Shields în privința acestei aventuri.

— Cum a aflat ea despre asta? am întrebat. I-ai mărturisit?

A scuturat din cap.

— I-am trimis Lydiei un mesaj care îi era destinat celeilalte femei. Numele lor încep cu aceeași literă; n-a fost decât o greșeală prostească.

Era interesant, însă nu era aventura de care voiam eu să aud. Cum era cu Subiectul 5?

Așa că i-am trântit-o în față:

— Ce spui despre relația ta cu April Voss?

El a icnit, ceea ce era un răspuns în sine.

Când și-a regăsit glasul, era palid.

— Cum se face că știi de ea?

— Tu ești cel care mi-a pomenit primul de April, am zis. Numai că în seara aceea, în Grădina botanică, i-ai zis Subiectul 5.

Ochii i s-au mărit.

— Lydia nu știe, nu?

Am scuturat din cap și m-am uitat la ceasul de pe telefon. Mai aveam câteva ore până la ora la care credea doamna doctor Shields că ne întâlnim.

El a mai luat o înghițitură zdravănă din pahar. Apoi m-a privit drept în ochi. În ai lui citeam frică reală.

— Nu cumva să afle vreodată de April.

Era aproape același lucru pe care îl spusese și despre noi, acum câteva secunde.

Ușa barului a fost deschisă cu atâta forță, că s-a izbit de zid.

Am tresărit, iar Thomas s-a răsucit numaidecât.

— Scuze!

Un tip solid, cu barbă roșcată, stătea în prag.

Thomas a bodogănit ceva și a clătinat din cap, apoi s-a întors din nou spre mine. Expresia îi era mohorâtă.

— Deci, n-o să-i spui Lydiei de April? a întrebat. Habar n-ai ce ai distruge dacă ai face-o.

În cele din urmă îl aveam pe Thomas la mână. Era ocazia de care aveam nevoie.

— N-o să-i spun, am zis.

A dat să-mi mulțumească, însă i-am tăiat-o scurt.

— Câtă vreme îmi spui tot ce știi.

— Despre ce? a întrebat Thomas.

— Despre April, am zis.

Nu mi-a oferit prea multe. M-am gândit la dezvăluirile lui Thomas pe când mă duceam să mă întâlnesc cu Noah pentru o cină târzie la Peachtree Grill, după a doua întâlnire la un pahar din acea zi cu soțul doamnei doctor Shields, cea în care ne-am rostit replicile ca actorii pe scenă.

Thomas a spus că a fost cu April doar o dată, în primăvara trecută. S-a dus la barul unui hotel ca să se întâlnească cu un prieten. După ce prietenul a plecat și Thomas a mai zăbovit ca să plătească nota, April s-a strecurat pe scaunul din fața lui și s-a prezentat.

Este scena pe care doamna doctor Shields m-a pus s-o recreez cu Scott la barul hotelului Sussex, cred, și îmi stăpânesc un frison, dar nu-i spun asta lui Thomas; s-ar putea să fie nevoie să am în rezervă niște informații.

Oare doamna doctor Shields a pus-o pe April să-l testeze pe Thomas, și April a mințit despre asta – exact ca mine?

Sau adevărul e chiar mai pervers de atât?

După spusele lui Thomas, s-a dus acasă la April mai târziu în acea seară și a plecat înainte de miezul nopții. În afară de felul în care s-au întâlnit, sună straniu de asemănător cu întâlnirea noastră.

Thomas a susținut că n-a știut decât după moartea lui April că ea are legătură cu soția lui. Însă, dat fiind că April a fost și ea subiect în studiul doamnei doctor Shields, n-avea cum să fie o întâlnire întâmplătoare.

Povestea falsă pe care am creat-o în seara asta împreună cu Thomas pentru doamna doctor Shields ar putea să ne facă să câștigăm puțin timp, îmi zic în vreme ce mă apropii de Peachtree Grill. Am auzit ușurare în vocea ei când mi-a mulțumit, după ce i-am spus că Thomas îi este fidel.

Însă ceva îmi dă de înțeles că nu va dura prea mult.

Doamna doctor Shields are felul său de a scoate adevărul din oameni, mai ales atunci când este vorba despre lucruri pe care ei ar vrea să le îngroape. Am învățat asta pe pielea mea.

„Spune-mi.”

E ca și cum i-aș auzi din nou vocea în minte. Mă răsucesc și mă uit pe trotuar. Dar n-o văd pe nicăieri.

Pornesc mai departe, cu pasul și mai grăbit, nerăbdătoare să ajung la Noah și la normalitatea pe care o reprezintă el.

Un secret nu este în siguranță decât dacă îl păstrează o singură persoană, îmi zic. Dar atunci când două persoane împărtășesc ceva, și amândouă au instinctul de apărare ca motivație principală, una dintre ele va ceda. Am șters seria de mesaje în care i-am propus lui Thomas o întâlnire înainte să știu că e însurat cu doamna doctor Shields. Dar mă îndoiesc că a făcut-o și el.

Thomas este infidel și mincinos; trăsături ciudate pentru cineva însurat cu o femeie obsedată de moralitate.

Spune că vrea să scape de această căsnicie. Cine poate băga mâna-n foc că n-o să mă sacrifice pe mine ca să facă asta?

Știu că în primăvara trecută s-au întâmplat trei lucruri: April a fost Subiectul 5 în studiul doamnei doctor Shields. April s-a culcat cu Thomas. April a murit.

Ce trebuie să fac acum este să aflu care din ei, doamna doctor Shields sau Thomas, a adus-o pe April în triunghiul lor deformat.

Pentru că nu sunt deplin convinsă că moartea ei a fost sinucidere.

53

Vineri, 21 decembrie

Thomas așteaptă pe treptele vilei.

Primele lui vorbe dezamorsează bănuiala care a apărut când nu a fost constatată nicio îngreunare a traficului între barul Deco și casa mea.

— Planul meu a fost dejucat, zice prefăcut în vreme ce mă îmbrățișează.

Nu se deosebește de felul în care ai fost tu întâmpinată adineauri de prietenul tău cu haina bleumarin.

— Da?

— Speram să ajung aici primul ca să-ți pregătesc o baie și să deschid o sticlă de șampanie, spune el. Dar cheia mea nu s-a potrivit. Ai schimbat încuietorile?

S-a nimerit ca noile măsuri de siguranță să coincidă cu povestea creată pentru Thomas în timpul drumului cu taxiul spre casă.

— Am uitat cu totul să-ți spun! Hai înăuntru.

Își atârnă paltonul în debara, alături de hainele mai ușoare pe care le-ai observat cu atâta șiretenie, înainte să fie condus în camera de lucru.

În loc de șampanie, în două pahare balon este turnat coniac din sticla din bar. Pentru o poveste ca asta e nevoie de o băutură întăritoare.

— Pari tulburată, spune el, așezându-se pe canapea și bătând cu palma perna de alături. Ce e, iubito?

Un mic oftat dă de înțeles că nu mi-e ușor să încep.

— E tânăra asta care a intrat în studiul meu, i se spune. Probabil că nu este nimic…

E mai bine dacă mă face el să spun povestea; Thomas o să creadă că are și el o miză în ea.

— Ce a făcut? întreabă.

— Nimic încă. Dar săptămâna trecută, când am ieșit din cabinet să iau masa de prânz, am văzut-o. Era peste drum. Nu făcea altceva decât… mă privea.

O înghițitură de coniac. Mâna lui Thomas o cuprinde protector pe a mea. Următoarele propoziții sunt rostite cu mici întreruperi.

— Au fost și câteva apeluri de la cineva care închidea imediat. Și apoi, sâmbăta trecută, am văzut-o în fața vilei. Nu știu cum a aflat adresa noastră.

Expresia lui Thomas este atentă. Poate că încep să i se învârtă angrenajele din creier, pe măsură ce este condus spre concluzia unei enigme supărătoare. Dar trebuie să audă mai multe.

— Din cauza confidențialității, nu pot să dezvălui mai multe despre ea. Dar chiar și în perioada acelor întrebări inițiale din studiu, era clar că are… probleme.

Thomas se strâmbă.

— Probleme? La fel ca fata cealaltă din studiul tău?

O încuviințare din cap oferă răspunsul la întrebări.

— Asta explică totul, spune. Nu vreau să te îngrijorez, dar se poate s-o fi văzut și eu. Are părul buclat și închis la culoare?

Acum apariția ta la muzeu și la bistrou are o explicație.

Ochii aplecați maschează expresia pe care o au: triumf.

Probabil că Thomas își imaginează un vârtej de alte emoții, tulburătoare, care nu pot fi exprimate din cauza regulilor profesionale ale discreției. Acțiunile glăsuiesc întotdeauna mai tare decât vorbele: soția cu picioarele pe pământ a lui Thomas n-ar instala o nouă încuietoare fără un motiv solid.

Îmbrățișarea lui Thomas dă aceeași senzație pe care a dat-o vocea lui în întuneric, în seara în care

ne-am cunoscut. În cele din urmă, pare să ofere din nou siguranță.

— O s-o țin departe de tine, spune Thomas cu hotărâre.

— De noi, vrei să spui, nu-i așa? Dacă te-a urmărit și pe tine…

— Cred că o să dorm aici în noaptea asta. De fapt, insist s-o fac. Pot sta în camera de oaspeți, dacă preferi.

În ochii lui e speranță. Mâna mea îi atinge obrazul. Pielea lui Thomas este întotdeauna atât de caldă.

Răspunsul meu este șoptit.

— Nu, vreau să fii cu mine.

Tu ai fost cea care ai modelat această noapte. „Vă este credincios sută la sută.”

Jessica, totul se bazează pe cuvintele tale.

54

Sâmbătă, 22 decembrie

Este etic să pretinzi că ești prietenă cu o fată moartă ca să obții informații care te-ar putea salva?

Stau în fața doamnei Voss în dormitorul din copilărie al lui April, în care mai sunt și acum pe pereți postere cu citate inspiratoare și colaje de fotografii. Un corp de bibliotecă este plin cu romane, și de mânerul dulapului atârnă un buchet uscat purtat la corsajul rochiei la un bal de demult. E aproape ca și cum spațiul ar fi fost conservat pentru April, care ar putea intra în orice moment.

Doamna Voss poartă colanți maro de piele și un pulover alb ca laptele. Familia Voss – Jodi e mama lui April și a doua soție, mult mai tânără, a domnului Voss – locuiește la ultimul etaj al unei clădiri cu vedere spre Central Park. Dormitorul lui April e mai mare decât toată garsoniera mea.

Doamna Voss stă pe marginea patului dublu al lui April, iar eu, pe fotoliul verde-deschis de lângă biroul aflat în fața ei. În timp ce vorbim, degetele doamnei Voss nu stau locului nicio clipă, netezesc încrețituri imaginare ale pilotei, așază mai bine un ursuleț de pluș vechi și aranjează altfel pernele decorative.

Când am telefonat, de dimineață, i-am spus că am cunoscut-o pe April atunci când am studiat amândouă în străinătate, la Londra, în anul trei de facultate. Doamna Voss s-a arătat nerăbdătoare să mă întâlnească. Pentru a masca faptul că sunt cu cinci ani mai mare ca April, am apelat la trusa mea de machiaj: tenul neted, curat, buzele trandafirii și rimelul negru pe genele răsucite în sus au ajutat la scăderea câtorva ani din vârsta mea. O coadă de cal prinsă spre creștet, blugi și teniși Converse completează costumația.

— E așa de drăguț din partea ta că ai venit, zice doamna Voss a doua oară, în vreme ce eu mai arunc o privire furișă prin dormitor.

Doresc cu disperare să adun mai multe indicii despre fata cu care am atâtea în comun în anumite privințe, dar nici că am putea fi mai diferite în altele.

Apoi doamna Voss îmi pune o întrebare:

— Ai vrea să-mi povestești o amintire?

— Să vedem, o amintire… zic.

Simt cum transpirația îmi înțeapă fruntea.

— Ceva ce nu știu despre April? mă îmboldește ea.

Cu toate că n-am fost niciodată la Londra, îmi amintesc fotografiile lui April din acel semestru, de pe Instagram.

Minciuna îmi iese atât de ușor de pe buze, de parcă ar fi așteptat tot timpul acolo. Testele doamnei doctor Shields m-au învățat cum să joc un rol, însă asta nu-mi alungă senzația neplăcută din stomac.

— Tot încerca să facă să râdă gărzile de la Buckingham Palace.

— Chiar? Ce făcea?

Se vede clar nerăbdarea doamnei Voss de a afla amănunte neștiute despre fiica ei. Presupun că, fiindcă în viitor nu va mai avea amintiri noi despre April, vrea să adune cât mai multe cu putință dintre cele din trecut.

Arunc o privire spre un poster înrămat din colțul camerei lui April, pe care e scrisă cu litere cursive următoarea cugetare: „Cântă ca și cum nu te-ar asculta nimeni… Iubește ca și cum n-ai fi fost rănit niciodată… Dansează ca și cum nu te-ar privi nimeni”.

Vreau să aleg un amănunt care s-o facă pe doamna Voss să se simtă bine. Îmi spun că, poate, dacă reușește să-și imagineze fiica într-un moment fericit, asta va compensa o parte din imoralitatea a ceea ce fac.

— Oh, dansa așa de caraghios, zic. Gărzile nici măcar nu zâmbeau, însă April jura că a văzut cum îi tresare unuia colțul gurii. De aceea e o amintire așa grozavă… Nu mă puteam opri din râs.

— Zău? Doamna Voss se apleacă în față. Dar nu putea suferi dansul! Mă întreb ce-o fi apucat-o.

— A fost o provocare.

Trebuie să o abat de la această direcție a conversației, n-am venit aici să-i împărtășesc povești născocite unei mame îndurerate.

— Îmi pare rău că n-am putut să ajung la înmormântare, zic. Am locuit în California și tocmai m-am întors în oraș.

— Uite, zice doamna Voss. Se ridică de pe pat și se duce la biroul din spatele meu. Ai vrea un program de la înmormântare? Are fotografii cu April de-a lungul anilor. Sunt câteva chiar și din timpul semestrului la Londra.

Mă uit lung la coperta roz pal. Este o turturea în relief deasupra numelui *Katherine April Voss* și apoi un citat scris cu italice: „Și în cele din urmă, iubirea pe care o iei este egală cu iubirea pe care o dai”. În partea de jos sunt data nașterii și cea a morții lui April.

— Ce citat frumos, murmur, neștiind dacă e ceea ce trebuie spus.

Însă doamna Voss încuviințează din cap cu entuziasm.

— April a venit pe aici cu câteva luni înainte să moară și m-a întrebat dacă am mai auzit citatul. Ochii ei privesc departe și zâmbește. I-am spus, desigur, că e dintr-un cântec al Beatles-ilor numit „The End” – nu că ar fi știut de ei, pentru că au fost mult înainte de vremea ei. Așa că am descărcat cântecul în iPhone-ul ei și l-am ascultat împreună. Ne-am pus fiecare câte o cască în ureche ca să ascultăm.

Doamna Voss își șterge o lacrimă.

— După ce ea… Ei bine, mi-am amintit acea zi, și citatul părea perfect.

The Beatles, îmi zic, amintindu-mi cum Thomas a cântat „Come Together” în bar, în seara în care am fost împreună. E limpede că e mare fan, așa că trebuie să-i fi cântat „The End” lui April în seara în care s-au întâlnit și s-a culcat cu ea. Nu-mi pot stăpâni un frison; e altă asemănare stranie între mine și Subiectul 5.

Îmi pun programul în geantă. Ar fi cumplit pentru doamna Voss să știe că citatul este strâns legat de întreaga intrigă sinistră care s-a încheiat cu moartea fiicei sale.

— Ai vorbit des cu April în primăvară? mă întreabă doamna Voss.

S-a întors pe pat; degetele sale se joacă neîncetat cu ciucurele mătăsos al unei perne decorative.

Clatin din cap.

— Nu prea. Eram într-o relație nepotrivită cu un tip și n-am mai ținut legătura cu prietenii.

„Haide, mușcă momeala”, îmi zic în gând.

— Of, voi, fetele. Doamna Voss clatină din cap. Nici April n-a prea avut noroc la bărbați. Era atât de sensibilă. Întotdeauna era rănită.

Încuviințez din cap.

— De fapt, nici măcar n-am știut că îi plăcea de cineva, zice doamna Voss. Însă după aceea… ei bine, o prietenă de-a ei mi-a spus că era…

Îmi țin respirația, sperând că o să vorbească mai departe. Dar nu face decât să privească în gol.

Mă încrunt, de parcă tocmai mi-aș fi amintit ceva.

— De fapt, April a pomenit de un tip de care îi plăcea, zic. Nu cumva era un pic mai mare ca ea?

Doamna Voss încuviințează din cap.

— Cred că da… Vocea i se pierde. Cea mai rea parte e să nu știi. Mă trezesc în fiecare dimineață întrebându-mă: De ce?

Trebuie să-mi feresc privirea de la ochii ei îndurerați.

— Întotdeauna a fost sensibilă, zice doamna Voss. Ridică ursulețul de pluș și-l strânge la piept.

Nu-i niciun secret că a tot făcut terapie.

Îmi aruncă o privire întrebătoare și încuviințez din nou din cap, ca și cum April mi-ar fi împărtășit această informație.

— Însă de câțiva ani n-a mai încercat să-și facă rău. Nu după liceu. Părea că îi este mai bine. Căuta un serviciu nou… Totuși, trebuie să fi plănuit asta, pentru că poliția zice că a luat toate acele pastile de Vicodin. Nici măcar nu știu cum a făcut rost de pastile.

Doamna Voss își ascunde fața în mâini și scoate un mic suspin.

Așadar, poliția a făcut cercetări, îmi zic. Dar fiindcă April mai încercase să-și facă rău, probabil că s-a sinucis. Asta ar trebui să mă facă să mă simt în siguranță, dar ceva nu se potrivește.

Doamna Voss ridică fruntea. Are pleoapele tivite cu roșu.

— Știu că nu v-ați văzut de o vreme, dar nu ți s-a părut că era fericită? întreabă cu disperare în glas.

Mă întreb dacă mai are pe cineva cu care să vorbească despre April. Thomas a spus că April nu era apropiată de tatăl ei, și probabil că prietenii ei adevărați și-au văzut de viețile lor.

— Da, părea fericită, șoptesc.

Singurul fel în care pot să-mi înfrânez plânsul și să nu ies în goană din cameră este să-mi spun că poate informațiile pe care le voi obține ar putea s-o ajute și pe doamna Voss la găsirea răspunsurilor.

— De aceea m-a surprins că April mergea la o psihiatră, zice doamna Voss. A apărut la înmormântare și s-a prezentat. Era uluitor de frumoasă și foarte amabilă.

Inima mi se oprește o clipă.

Nu poate fi decât o persoană.

— Ați vorbit cu ea de curând? întreb.

Am grijă ca vocea să-mi rămână blândă și uniformă.

Doamna Voss încuviințează din cap.

— Am căutat-o în toamnă. Era ziua de naștere a lui April, 2 octombrie. A fost o zi nespus de grea. Ar fi împlinit douăzeci și patru de ani. Lasă din mâini ursulețul. De ziua ei mergeam întotdeauna la un salon de cosmetică… mamă și fiică. Anul trecut a ales nuanța asta îngrozitoare de ojă, bleu, despre care i-am spus că arată ca un ou de Paște. Clatină din cap. Nu-mi vine să cred că ne-am ciorovăit pe tema asta.

— Deci, ați văzut-o în acea zi pe psihiatră? întreb.

— Ne-am dus la cabinetul ei, zice doamna Voss. Înainte, știam întotdeauna când April mergea la terapie. Noi plăteam. Așadar, de ce era diferit de astă dată? Voiam să știu despre ce au vorbit ea și April.

— Și doamna doctor Shields v-a spus? întreb.

Îmi dau seama de greșeala pe care am făcut-o rostind numele terapeutei. Tresar, așteptând ca doamna Voss să observe.

Cum aș putea să explic? Nu pot pretinde că April mi-a spus acum câteva luni numele psihiatrei și l-am ținut minte în tot acest timp. Doamna Voss n-o să creadă; acum câteva minute i-am zis că n-am ținut legătura cu April.

Doamna Voss o să știe că sunt o impostoare. O să fie furioasă, așa cum ar avea tot dreptul să fie. Ce fel de bolnavă la cap se preface că a fost prietenă cu o fată moartă?

Însă doamna se pare că nu mi-a observat scăparea.

Clatină încet din cap.

— Am cerut să-i văd însemnările din ședințele cu April. M-am gândit că ar putea să fie acolo ceva, ceva ce n-am știut și care ar putea să explice moartea lui April.

Îmi țin răsuflarea. Doamna doctor Shields e foarte scrupuloasă, însemnările sale ar arăta data în care April a fost prima oară la ea. Ar putea dezvălui dacă Thomas sau doamna doctor Shields

a fost persoana care a atras-o pe April în poveste. Dacă doamna doctor Shields a inițiat contactul, probabil că e mai periculoasă decât am crezut.

— V-a arătat însemnările? întreb.

Insist prea mult; doamna Voss mă privește curioasă, însă continuă:

— Nu, m-a luat de mână și mi-a spus din nou cât de rău îi pare pentru pierderea mea. A spus că întrebările mele sunt firești, însă o parte a procesului de vindecare este nevoia de a accepta că s-ar putea să nu aflu niciodată răspunsul. Oricât am insistat, a refuzat să mi le arate. A spus că ar încălca secretul profesional.

Dau drumul aerului din piept cu un pic prea mult zgomot. Desigur, doamna doctor Shields și-ar păzi însemnările. Dar să fie asta doar pentru a proteja secretele lui April sau pentru a se proteja pe sine – sau pe soțul ei?

Doamna Voss se ridică și își netezește puloverul. Fără urmă de lacrimi, acum mă privește drept în ochi.

— Mai spune-mi o dată, tu și April ați fost în același program de studii? Îmi pare rău, dar nu-mi amintesc să-ți fi pomenit numele.

Îmi plec capul. Nu trebuie să mimez rușinea.

— Aș fi vrut să-i fi fost o prietenă mai bună, zic. Cu toate că eram departe, ar fi trebuit să țin legătura.

Vine la mine și mă bate ușurel pe umăr, ca și cum m-ar ierta.

— N-am renunțat, știi, zice.

Trebuie să-mi dau capul pe spate ca să-i văd fața. Durerea e încă acolo, dar acum e amestecată cu hotărâre.

— Doamna doctor Shields părea un bun terapeut, dar probabil că nu este mamă. Altfel, ar ști că atunci când pierzi un copil nu există vindecare, zice. De aceea caut în continuare un răspuns. Vocea îi devine mai puternică și își

îndreaptă spatele. De aceea n-o să încetez *niciodată* să caut un răspuns.

55

Sâmbătă, 22 decembrie

În cele din urmă, există un răspuns: Thomas e sincer.

Fața de pernă din partea stângă a patului păstrează din nou mirosul șamponului lui.

Căldura soarelui umple încăperea. E aproape opt dimineața. Remarcabil. Ușurarea se manifestă în plan fiziologic în nenumărate feluri: Insomnia e alungată. Trupul se simte întinerit. Pofta de mâncare revine.

Noua dovadă de fidelitate a lui Thomas vindecă mai mult decât căsnicia noastră rănită.

Acum aproape douăzeci de ani, altă trădare seismică – aceasta implicând-o pe sora mea, Danielle – mi-a lăsat o cicatrice emoțională urâtă.

Astăzi cicatricea pare mai puțin proeminentă.

Un bilet împăturit ca un mic cort așteaptă pe noptieră. Un surâs apare pe buze încă dinainte să fie citit: „Iubito, este jos cafea proaspătă. Mă întorc în douăzeci de minute cu covrigi și somon afumat. Te iubesc, T.”

Cuvintele sunt atât de obișnuite și totuși magice.

După un mic dejun luat în tihnă, Thomas pleacă la sală. Se va întoarce mai târziu să mă ia. Avem programat să luăm cina cu un alt cuplu. Drumurile pe care le am de făcut sunt de rutină, însă oprirea la un butic nou aflat în apropierea salonului de coafură nu este. Manechinul din vitrină poartă un body roz cu un V în față. E mai subtil decât tipul de lenjerie pe care probabil că l-ai alege tu, Jessica, însă mătasea moale și decupajul înalt pe picior sunt avantajoase pentru siluetă.

Body-ul este cumpărat dintr-un impuls.

După o baie cu spumă aromată cu lavandă este aleasă o rochie care acoperă lenjeria. Thomas o va descoperi mai târziu în această seară.

Înainte să fie trasă peste cap rochia, se aude semnalul sosirii unui mesaj.

E de la tine, Jessica: „Bună, voiam doar să văd dacă aveți sau nu nevoie de mine să mai fac ceva în legătură cu ultima însărcinare. Dacă nu, Lizzie m-a invitat să merg acasă la ea de Crăciun, așa că m-am gândit că mi-aș lua bilet de avion.”

Ce interesant.

Chiar ai putea să crezi că amănuntele legate de tine ar fi neglijate, Jessica? Lizzie și familia ei petrec sărbătorile într-un apartament de lux din Aspen.

Înainte să ți se răspundă la mesaj, este luat dosarul de pe biroul din camera de lucru. Informațiile sunt verificate încă o dată. Într-adevăr, Lizzie a plecat ieri ca să-și întâlnească familia în Colorado.

Se aude soneria.

Dosarul tău este pus la loc peste cel al lui April, în centrul biroului, lângă stiloul primit în dar de la tatăl meu.

— Thomas! Ai ajuns devreme!

I se oferă un sărut lung.

Aruncă o privire spre ceas.

— Mai ai nevoie de câteva minute?

— Doar de unul.

La etaj, mă dau cu puțin parfum în spatele urechilor și aleg pantofii cu toc înalt care îi plac lui Thomas.

Thomas așteaptă tot lângă ușă.

— Warren a spus că o să întârzie un pic, așa că i-am zis să nu-și facă griji, că o să ajungem acolo la timp ca să reținem masa.

— Să sperăm că cina n-o să dureze prea mult, i se spune. Mă gândeam că am putea merge la culcare devreme. Am o surpriză pentru tine.

56

Sâmbătă, 22 decembrie

Cheia alunecă în încuietoare.

Mâna îmi tremură când o răsucesc. Apoi deschid ușa.

Când pășesc în vila doamnei doctor Shields se aud niște bip-uri slabe. Închid ușa în urma mea, făcând să dispară lumina de la cele două felinare de afară. Acum holul este atât de întunecat, încât abia pot să deslușesc tastatura alarmei din partea stângă a intrării.

Îmi scot pantofii, ca să nu duc noroi sau pământ în casă, însă țin pe mine paltonul, pentru cazul în care ar trebui să plec repede.

Thomas mi-a dat codul când m-a sunat astăzi. Mi-a spus că o să lase sub covorașul de la intrare dublurile cheilor.

„Folosește-o pe cea argintie la încuietoarea de jos și pe cea pătrată la cea de sus, a zis. O să încerc s-o țin pe Lydia în oraș până la unsprezece.”

De asemenea, mi-a spus că voi avea la dispoziție treizeci de secunde ca să dezactivez alarma.

Mă duc la tastatură și apăs pe cele patru cifre: 0–9–1–5. Dar, din grabă, îl iau pe 6 drept 5 în lumina slabă.

Îmi dau seama de greșeală după o fracțiune, de secundă.

Izbucnește un zgomot lung, strident, apoi reîncepe șirul de bip-uri. Acum mai repede, sunând aproape frenetic, amestecându-se cu bubuitul inimii mele.

Câte secunde au trecut? Cincisprezece? Trebuie să formez bine codul, altfel firma de securitate o să cheme poliția.

Apăs cu atenție pe fiecare cifră.

Alarma mai scoate un ultim sunet, ascuțit. Apoi amuțește.

Îmi retrag mâna înmănușată de pe tastatură și dau drumul aerului din piept. N-am fost sigură până acum că Thomas mi-a dat cele patru cifre corecte.

Mi s-au înmuiat picioarele așa de tare, că trebuie să mă reazem de perete ca să-mi vin în fire.

Stau acolo un minut întreg. Apoi încă unul. Nu pot scăpa de teama că Thomas și doamna doctor Shields sunt cu un etaj mai sus, ascunși în camera ei de lucru.

Aș putea încă să plec; aș putea să mă încalț, să pornesc iarăși alarma și să pun la loc cheile. Însă atunci nu voi ști niciodată cu ce-ar putea să mă aibă la mână doamna doctor Shields.

— Azi-dimineață ți-am văzut dosarul la etaj, pe biroul ei, a spus Thomas. Era peste cel al lui April.

În cele din urmă, știu unde este dosarul cel greu de găsit – cel pe care l-am văzut pe biroul din cabinetul doamnei doctor Shields la primele ședințe. Cel despre care Ben mi-a spus că trebuie să-l găsesc.

— Te-ai uitat în el? l-am întrebat pe Thomas.

— N-am putut. Ea dormea, dar ar fi putut să se trezească în orice clipă.

Mi-am închis ochii strâns, frustrată, când l-am auzit. Ce importanță avea că știu unde ține doamna doctor Shields dosarul meu, dacă n-o să pot pune vreodată mâna pe el?

Apoi Thomas a zis:

— Pot să te ajut să intri în casă. Tonul lui mi-a spus că era o stratagemă încă dinainte să continue. Dar numai dacă ești de acord să fotografiezi pentru mine însemnările Lydiei despre April. Am nevoie de acel dosar, Jess.

Nu mi-a picat fisa decât după ce am închis că poate acesta era motivul pentru care Thomas se prefăcea că este încă îndrăgostit de doamna doctor Shields: rămânea în apropierea dosarului lui April.

N-au trecut decât câteva minute de când am intrat în casa doamnei doctor, dar mi se pare că am stat înghețată în hol mult mai mult timp. În cele din urmă, fac zece pași în față. Acum sunt lângă scară. Încă nu mă pot hotărî să încep urc: chiar dacă nu-i o capcană, cu fiecare mișcare mai departe mă afund tot mai mult în mocirla asta.

În afară de șuieratul slab al unui radiator din apropiere, e liniște deplină.

Trebuie să fac ceva, așa că pun piciorul pe prima treaptă. Scârțâie.

Tresar, apoi urc încet mai departe. Cu toate că ochii mi s-au adaptat la lumina slabă, pun fiecare picior jos cu grijă, ca să mă asigur că nu alunec.

În cele din urmă, ajung în sus și mă opresc, neștiind în ce parte s-o iau. Coridorul se întinde la stânga și la dreapta. Thomas nu mi-a spus decât că biroul doamnei doctor Shields e la etaj.

Se vede o lumină în stânga. O iau într-acolo.

Apoi îmi sună telefonul, întrerupând tăcerea apăsătoare.

Inima îmi sare din piept.

Bâjbâi prin buzunarul paltonului, însă mănușa îmi alunecă pe suprafața lucioasă a telefonului și nu-l pot prinde ca lumea.

Sună din nou.

Ceva merge prost, gândesc cu înfrigurare. Thomas sună să-mi spună că se întorc acasă devreme.

Dar când scot, în sfârșit, telefonul, în loc de numele de cod al lui Thomas – Sam, ultimele litere ale numelui lui puse invers – văd chipul zâmbitor al mamei mele în cerculețul de pe ecran.

Încerc să apăs pe *Refuză apelul,* însă cu mănușa în mână ecranul nu reacționează.

Prind cu dinții degetele mănușii și încerc să mi-o scot în vreme ce telefonul sună iarăși. Am mâna atât de umedă, că pielea se lipește de ea. Trag mai tare. Dacă e cineva la etaj, acum știe cu siguranță că sunt în casă.

În cele din urmă, izbutesc să-mi pun telefonul pe vibrații.

Rămân nemișcată, cu urechile ciulite, dar nu este niciun semn că ar fi cineva în preajmă. Respir adânc de trei ori înainte să-mi pot forța picioarele tremurânde să se pună din nou în mișcare.

Merg mai departe spre licărul slab și ajung la sursa lui: noptiera patului doamnei doctor Shields. Patul lui Thomas și al doamnei doctor Shields, mă corectez în vreme ce stau în prag și mă uit la căpătâiul matlasat de un albastru ca oțelul și la pilota întinsă perfect. Lângă mica veioză se află o singură carte, *Middlemarch*[2], și un buchețel de anemone.

Este a doua oară pe ziua de azi că intru nepoftită într-un spațiu atât de intim. Întâi dormitorul lui April, acum acesta.

Aș da orice să pot scotoci în căutare de alte indicii despre cine este doamna doctor Shields, cum ar fi un jurnal intim, fotografii vechi sau scrisori. Dar merg mai departe spre o încăpere alăturată.

E camera de lucru.

Dosarele sunt exact acolo unde spunea Thomas că le-a văzut de dimineață.

Mă duc repede la birou și iau cu grijă dosarul de deasupra, cel cu numele meu pe etichetă. Îl deschid și văd o fotocopie a permisului meu de conducere și informațiile biografice pe care i le-am dat lui Ben în prima zi, când am intrat inconștientă în studiu, sperând să câștig ușor niște bani.

Scot telefonul și fotografiez prima pagină.

Apoi întorc foaia și trag brusc aer în piept.

Fețele părinților mei și cea a lui Becky îmi zâmbesc de pe a doua pagină. Recunosc fotografia pe care a printat-o doamna doctor Shields: este din contul meu de Instagram, din decembrie trecut. Imaginea e un pic încețoșată, dar pot să văd puțin din pomul de Crăciun din livingul părinților mei.

Întrebările îmi explodează în creier: De ce are poza asta doamna doctor Shields? Cât de repede după ce ne-am cunoscut a copiat-o? Și cum a obținut accesul la contul meu personal de Instagram?

Dar n-am timp să zăbovesc și să cuget. Doamna doctor Shields pare să fie întotdeauna cu un pas înaintea mea; nu mă pot descotorosi de teama că va simți că sunt aici. Că ar putea veni acasă în orice clipă.

Continui să fotografiez, având grijă să păstrez foile în ordine. Văd printate cele două chestionare pe computer. Întrebările se perindă:

Poți să spui o minciună fără să te simți vinovată?

Descrie un moment din viață în care ai trișat.

Ai rănit vreodată profund pe cineva drag?

Și acele două ultime întrebări înainte ca doamna doctor Shields să ceară să-mi extind participarea la studiu:

Pedeapsa trebuie sau nu să fie pe măsura delictului?

Victimele au sau nu dreptul să se răzbune singure?

Urmează însemnări și note scrise pe un bloc de corespondență galben, făcute cu un scris clar, elegant.

„Lasă-te în voia…” „Îmi aparții…” „Arăți la fel de frumoasă ca întotdeauna.”

Mi se face greață, dar continui să dau paginile ca și cum aș fi pe pilot automat în timp ce o fotografiez pe fiecare în parte. Nu-mi pot îngădui să înțeleg semnificația a ceea ce văd.

Prin crăpăturile dintre lamelele storurilor care acoperă o fereastră văd niște faruri. Încremenesc.

O mașină vine încet pe stradă. Mă întreb dacă nu cumva blițul telefonului meu a fost vizibil pentru șofer.

Îmi apăs telefonul pe coapsă ca să blochez lumina ecranului și rămân complet nemișcată până

ce trece mașina.

Ar putea să fie un vecin, îmi zic, și neliniștea crește. Poate chiar unul care i-a văzut pe Thomas și Lydia plecând împreună acum o oră. Dacă a observat ceva ciudat, cine știe, ar putea să sune la poliție chiar în acest moment.

Dar încă nu pot să plec. Nu până nu termin de fotografiat paginile. Le întorc cât de repede pot, atentă la orice zgomot care ar arăta că se apropie cineva de vilă. După ce am întors ultima pagină, cu câteva linii care subliniază cuvintele mele, „Vă este credincios sută la sută", le aranjez la loc pe toate, lovind marginile de birou, ca să mă asigur că sunt aliniate. Le pun la loc în dosar.

Apoi iau dosarul lui April.

Pare un pic mai subțire decât al meu. Mă îngrozește gândul să-l deschid; parcă aș ridica un bolovan, știind că sub el ar putea sta la pândă o tarantulă. Dar nu-l fotografiez doar din cauză că Thomas vrea informațiile. S-ar putea să am și eu nevoie să știu ce conține.

Prima pagină arată la fel ca aceea din dosarul meu. Fotografia cu granulație mare a lui April mă privește de pe permisul ei de conducere, cu ochii prea mari făcând-o să pară surprinsă. Sub fotocopie sunt detaliile biografice: numele și prenumele, data nașterii și adresa.

Fac o fotografie, apoi dau foaia.

Acolo, scris cursiv cu cerneală de doamna doctor Shields, este răspunsul de care am nevoie disperată. April a intrat în studiul doamnei doctor Shields și a devenit Subiectul 5 pe 19 mai.

Cu cincisprezece zile înainte, pe 4 mai, April a postat pe Instagram fotografia cu Thomas în patul ei.

Chiar dacă a făcut fotografia cu Thomas cu zile sau cu săptămâni înainte și a așteptat până atunci ca s-o posteze, întâlnirea cu el a fost înainte să intre în studiul doamnei doctor Shields.

Thomas este cel care a adus-o în poveste pe April.

Trag scurt aer în piept. N-am judecat corect: el este cel mai periculos dintre ei doi.

Mă uit iar la dată, ca să mă asigur că înțeleg bine. Lucrul care e acum clar e că povestea mea nu o mai oglindește pe a lui April. Doamna doctor Shields n-ar fi putut s-o folosească pe April ca să-l pună la încercare pe Thomas, cum a făcut cu mine.

De asemenea, e evident faptul că April n-a rămas mult timp unul dintre subiecții doamnei doctor Shields. N-a răspuns decât la câteva întrebări din studiu și nici măcar nu s-a întors pentru a doua ședință. De ce s-a oprit?

Thomas este singura persoană care știe că sunt în vilă. Și dacă el este cel care a pus la cale evenimentele care au condus la moartea lui April, atunci nu sunt în siguranță.

Trebuie să plec de aici. Termin de parcurs dosarul, fotografiind însemnările cât de repede pot. Penultima pagină are titlul „Conversație cu Jodi Voss, 2 octombrie”. Și apoi a mai rămas o singură hârtie.

Este o scrisoare recomandată, datată la numai o săptămână după ce doamna doctor Shields a vorbit cu doamna Voss, de ziua lui April. Îi este adresată doamnei doctor Shields.

Câteva rânduri mi se întipăresc pe retină în vreme ce aștept să focalizeze telefonul: „Investigarea morții… Katherine April Voss… familia cere punerea la dispoziție a însemnărilor… Posibilă citație…”

La asta trebuie să se fi referit doamna Voss când mi-a spus că nu va înceta niciodată să caute răspunsuri. A angajat un detectiv particular ca să-o ajute să le găsească.

Închid dosarul și îl așez dedesubtul dosarului meu, întocmai așa cum l-a lăsat doamna doctor Shields. Am tot ce-mi trebuie. Cu toate că vreau în continuare să mă uit în jur după alte indicii, de

vreme ce știu că n-o să mai am această ocazie, acum trebuie să plec.

Mă înapoiez la scară, mișcându-mă mult mai repede decât la urcare. La intrare mă încalț, pornesc alarma și deschid ușa. Vâr cheile sub covoraș și mă ridic în picioare. Nu se vede niciun vecin. Chiar dacă m-au zărit, n-au văzut decât pe cineva cu palton și căciulă închise la culoare care coboară cu nonșalanță treptele de la intrare.

Nu respir cu ușurință decât după ce am dat colțul.

Apoi mă prăbușesc pe metalul rece al unui felinar, cu mâna încă încleștată pe telefonul din buzunar. Nu-mi vine să cred că n-am fost prinsă. N-am lăsat în urmă nicio dovadă – vreo lumină aprinsă, vreo urmă de pământ pe covoarele perfect curate, nici măcar vreo amprentă care ar putea fi căutată. Doamna doctor Shields n-are cum să afle vreodată că am intrat nepoftită în casa ei.

Însă mă pomenesc că îmi examinez iar și iar în gând mișcările, ca să fiu sigură.

După ce mă aflu în siguranță acasă, cu ușa încuiată și noptiera proptită de ea, încep să mă gândesc la doamna Voss. Crede că în dosarul lui April se află adevărul despre motivul pentru care fiica ei și-a luat viața. Dorește cu atâta disperare să-l afle, încât a angajat un detectiv particular.

Însă Thomas, care susține că nu s-a culcat cu April decât o dată, pare să fie la fel de dornic să vadă dosarul.

O parte din mine se întreabă dacă n-ar trebui oare să-i trimit anonim fotografiile detectivului, și fie ce-o fi. Însă asta s-ar putea să nu rezolve nimic, iar Thomas ar ști cine a dezvăluit informațiile din dosar.

„La urma urmei, nu mă pot baza decât pe mine.”

Am scris asta în studiul doamnei doctor Shields în prima ședință. Niciodată n-a părut mai adevărat ca acum.

Așadar, înainte să-i trimit prin e-mail lui Thomas fotografiile dosarului lui April, o să le studiez.

Trebuie să înțeleg de ce ascunderea legăturii cu Subiectul 5 este atât de importantă pentru el.

57

Sâmbătă, 22 decembrie

Cum petreci această seară, Jessica? Ești cu bărbatul chipeș, cel cu haina bleumarin cu fermoare roșii, pe care l-ai îmbrățișat aseară în fața restaurantului?

Poate că el va fi cel care va reuși în cele din urmă să te facă să trăiești adevărata iubire. Nu versiunea din povești. Cea reală, care te susține prin faze de întuneric până ce revine lumina.

Poate că știi deja cum e să stai lângă el într-un separeu, în fața altui cuplu, și te bucuri pur și simplu de moment. Poate că are foarte multă grijă să-ți fie bine, cum are Thomas de mine. Poate că îi face semn ospătarului să-ți umple paharul chiar înainte ca paharul să fie golit. Mâna lui poate găsi motive s-o atingă pe a ta.

Acestea sunt acțiuni exterioare; ușor de observat. Dar numai după ce ai fost împreună cu un bărbat mulți ani poți să-l știi atât de bine, încât să-i recunoști complicațiile lui interioare, ascunse.

Ele ies la iveală în cursul cinei, pătând seninătatea nou dobândită ca o eclipsă care înaintează încet.

Când Thomas e distras – când e cu mintea în altă parte –, compensează cu asupra de măsură.

Râde prea tare. Pune multe întrebări – despre planurile de vacanță ale celuilalt cuplu și despre școala particulară pe care o au în vedere pentru gemenii lor –, ceea ce dă aparența angajării în conversație, dar, de fapt, îl eliberează de obligația de a umple golurile. Își croiește drum metodic prin farfurie: în această seară ordinea este mai întâi cotletul nici prea crud, nici prea prăjit, apoi cartofii, apoi mazărea.

Când cunoști pe cineva atât de bine, obiceiurile și ticurile sale devin ușor de descifrat.

În această seară gândurile lui Thomas sunt altundeva.

Pe la jumătatea prăjiturii cu ciocolată amăruie, Thomas scoate telefonul pus pe vibrații. Se uită la ecran și se încruntă.

— Îmi pare nespus de rău, spune el. Unul dintre pacienții mei tocmai a fost internat la Bellevue. Detest să scurtez așa seara, însă trebuie să merg să mă consult cu medicii care se ocupă de el.

Toți cei de la masă își exprimă înțelegerea; acest gen de întrerupere este o consecință firească a muncii sale.

— Ajung acasă cât de repede pot, spune în timp ce pune pe masă un card de credit. Dar știi cum e cu lucrurile astea, așa că te rog să nu mă aștepți.

Atingerea fugară a buzelor lui; gustul dulce-amărui al ciocolatei.

Apoi soțul meu dispare.

Simt absența lui ca pe un furt.

Vila este întunecată și tăcută. Treapta de jos scârțâie ușor sub pasul meu, așa cum face de ani întregi. Înainte, zgomotul era alinător; adesea semnala că Thomas a terminat de încuiat casa și vine la culcare.

La etaj lucește slab o lumină pe noptiera din dormitorul pustiu.

Acest moment ar fi trebuit să fie diferit. Ar fi fost aprinse lumânări; s-ar fi auzit muzică în surdină. Rochia mea ar fi alunecat încetișor în jos, dezvăluind un strop de mătase roz ispititoare.

Așa însă, pantofii sunt puși la loc în dulap. Apoi cerceii și colierul ajung înapoi în compartimentul căptușit cu catifea din sertarul de sus al biroului. Biletul lui Thomas din această dimineață e alături de pietrele prețioase, ca alt obiect foarte valoros.

Cuvintele lui, atât de alinător de obișnuite, au fost memorate.

Cu toate acestea, biletul este despăturit și citit iarăși.

Trei picături micuțe de cerneală pătează propozițiile.

Aceste pete fac brusc ca totul să fie clar.

Au fost făcute cu un anumit stilou care lasă pete pe pagină când penița rămâne pe hârtie prea mult timp.

Acest stilou este ținut întotdeauna în același loc: biroul din camera mea de lucru.

Sunt făcuți doisprezece pași repezi prin dormitor și dincolo de prag, în camera de lucru.

Când Thomas a întins mâna după stilou, înainte să plece după covrigi, a observat cele două dosare – pe al tău și pe al lui April, cu numele care se văd limpede pe etichete – la doar câțiva centimetri, pe birou.

Instinctul de a înșfăca dosarele și de a le cerceta conținutul este aproape imposibil de controlat; și totuși, trebuie să fie suprimat. Panica duce la greșeli.

Pe birou sunt cinci obiecte: stiloul, un suport pentru pahare, un ceas Tiffany și dosarele.

La prima vedere, totul pare neatins.

Dar ceva aproape imperceptibil e nelalocul lui.

Fiecare obiect este examinat pe rând, luptând cu un val tot mai mare de neliniște.

Stiloul este exact unde ar trebui să fie, în colțul din stânga sus al biroului. Ceasul este în partea opusă, în colțul din dreapta sus. Suportul pentru pahare este sub ceas, deoarece băuturile sunt ținute întotdeauna în mâna mea dreaptă, ceea ce îmi eliberează mâna stângă ca să fac însemnări.

Schimbarea este detectată în mai puțin de un minut. Totuși, nouăzeci la sută din oameni n-ar observa-o.

Cei care se încadrează în marea majoritate, dreptacii, rareori recunosc inconvenientele la care noi, cei din minoritate, suntem foarte sensibili. Obiectele simple dintr-o casă – foarfecă, scafa de porționat înghețată, deschizătorul de conserve – sunt toate proiectate pentru dreptaci. Butoanele

țâșnitoarei. Suportul pentru cană din mașină. Bancomatele. Lista continuă.

Oamenii cu dominanta dreaptă orientează în mod firesc pagina spre partea dreaptă a corpului atunci când fac însemnări. Oamenii care folosesc la scris mâna stângă orientează pagina spre stânga. Practica este automată și nu necesită gândire conștientă.

Dosarele au fost mutate cu câțiva centimetri la dreapta locului lor obișnuit de pe masă. Sunt acum în spațiul în care creierul unui dreptaci ar crede că le este locul.

Dosarele se încețoșează o clipă, vederea mi se tulbură. Apoi motivul apare de la sine.

Poate că Thomas doar le-a împins într-o parte cu câțiva centimetri când a pus la loc stiloul și apoi a încercat să le așeze din nou în mijlocul biroului.

Chiar dacă Thomas le-a ridicat din curiozitate sau căutând o hârtie pe care să scrie biletul, înainte să descopere un bloc neînceput în sertarul de sus al biroului, și-a dat seama că sunt dosare ale pacienților. Terapeuții sunt supuși regulilor confidențialității; Thomas se conformează acestei cerințe profesionale. Chiar și în discuțiile noastre particulare despre pacienți, ei nu sunt niciodată numiți. Nici măcar pacienții speciali, precum Subiectul 5.

Lui Thomas i-a fost povestit primul meu contact cu Subiectul 5, cum a năvălit afară din sala de curs de la NYU, înlăcrimată, în timpul primei testări supravegheate la computer. Când Subiectul 5 i-a mărturisit asistentului meu, Ben, că întrebările i-au declanșat o reacție emoțională puternică, Thomas a fost de acord că procedura morală era să i se ofere consiliere de specialitate. A ascultat încurajator descrierea următoarelor noastre interacțiuni – conversațiile din cabinetul meu, cadourile și, în cele din urmă, invitația la un pahar de vin și brânzeturi acasă la mine, într-o seară în care Thomas era la un eveniment profesional.

A înțeles că ea a devenit… specială.

Însă numele nu i-a fost pomenit niciodată între noi.

Nici măcar o dată. Nici măcar după moartea ei.

Mai ales după moartea ei.

Cu toate astea, Thomas a văzut e-mailul pe care mi l-a trimis detectivul particular angajat de familia Voss. Dacă până atunci nu-și dăduse seama că numele Subiectului 5 era Katherine April Voss, cu siguranță că în acel moment i-a fost foarte clar.

Încordarea acumulată în mușchii mei scade puțin pe măsură ce raționamentul își continuă drumul pe o cărare liniștitoare.

Dacă Thomas ar fi văzut tot ce este în dosarul tău, Jessica – paginile cu însemnările despre conversațiile *noastre,* în ce anume au constat sarcinile pe care le-ai primit și raportul tău despre întâlnirile cu el –, cu siguranță că i s-ar fi modificat comportamentul. La micul dejun reacția emoțională nu părea ieșită din comun. Rămăsese așa și când a venit la vilă, în această seară.

Și totuși… La cină s-a schimbat. A fost din ce în ce mai distras. Plecarea i-a fost bruscă; sărutul de despărțire i-a fost de complezență, nu plin de regret.

Este greu de gândit limpede; cele două pahare de Pinot Noir consumate în această seară îmi îngreunează capacitatea de a trage o concluzie fermă.

Alte argumente îmi plutesc prin minte: în ciuda regulilor confidențialității, tu și April sunteți deosebite de celelalte persoane care au intrat în cabinetul meu. Niciuna dintre voi nu era, practic, pacientă. Și Thomas crede că amândouă mai aveți ceva deosebit: fiecare dintre voi i-a provocat soției sale o mare durere.

Chipul lui April se estompează. Nu mai poate să provoace o nouă suferință.

Însă Thomas crede că tu, Jessica, ai demonstrat un pericol potențial, suficient ca să mă facă să

instalez o nouă încuietoare la ușa vilei. Ar fi putut să-și spună că este mai bine să fie încălcată etica decât să ignore informații care i-ar proteja soția.

Probabilitatea trebuie să fie admisă: Thomas s-a uitat în dosarul tău.

Simt impactul revelației ca pe lovitură fizică. Mâinile mi se încleștează pe marginea biroului până ce se restabilește echilibrul.

Dacă el a preferat să pretindă că nu-i așa, care ar fi motivul?

Nu se întrezărește niciun răspuns limpede.

Comunicarea este o componentă vitală a unui parteneriat sănătos. Este un aspect fundamental necesar al unei relații romantice, precum și unul terapeutic.

Și totuși, instinctul de conservare trebuie să fie mai puternic decât încrederea oarbă a unei soții. În special atunci când soțul s-a dovedit cândva nedemn de încredere.

Răgazul de douăzeci și patru de ore s-a încheiat. Toate concluziile au fost răsturnate. Thomas trebuie să fie supravegheat mai atent ca oricând.

Dosarele sunt puse într-un fișet încuiat. Ușa camerei de lucru este închisă bine.

Apoi i se trimite un mesaj: „O să mă duc la culcare devreme. Vorbim mâine, da?”

Închid telefonul înainte ca el să poată răspunde. În dormitor se desfășoară ritualul obișnuit: rochia este atârnată în dulap, este aplicat serul și este aleasă pijamaua.

Apoi lenjeria nouă este făcută ghemotoc și vârâtă în partea din spate a unui sertar.

58

Duminică, 23 decembrie

Am stat trează cea mai mare parte a nopții, studiind dosarul meu și pe cel al lui April.

Din câte știu eu, aventura lui Thomas cu patroana buticului este cea la care se referea doamna doctor Shields în seara aceea, în bucătăria vilei, când i-a tremurat mâna și ochii i s-au umplut de lacrimi. E motivul pentru care a hotărât să mă folosească pentru a-l pune la încercare pe soțul ei, ca să se asigure că nu se va mai întâmpla.

Îmi amintesc gura lui Thomas înaintând în jos pe abdomenul meu în timp ce îmi dădea deoparte slipul de dantelă neagră și tresar.

Nu mă pot gândi acum la asta; trebuie să mă concentrez să înțeleg de ce Thomas a fost atât de transparent în privința relației sale cu patroana buticului și atât de speriat că va afla cineva de povestea cu April.

Ce a făcut ca o aventură să fie atât de diferită de cealaltă?

Iată de ce în această dimineață intru în buticul Blink, căutând-o pe patroană: Lauren, femeia cu care s-a culcat Thomas.

N-a fost greu să aflu cine este și unde lucrează. Aveam indicii. Numele ei începe cu L, aceeași inițială ca a Lydiei. Și are un butic cu haine la distanță de o stradă de cabinetul lui Thomas.

Erau trei magazine posibile. L-am identificat pe cel cu pricina verificând site-urile. Al lui Blink prezenta o fotografie a lui Lauren și povestea felului în care a deschis buticul.

Îmi dau seama de ce îi amintesc doamnei doctor Shields de Lauren, îmi spun când intru în magazinul luminos, modern. Când i-am văzut fotografia pe site nu mi-a fost prea clar, însă când o văd în realitate recunosc că semănăm un pic, cu

părul ei închis la culoare și cu ochii luminoși, chiar dacă, așa cum a afirmat doamna doctor Shields, probabil că are cu vreo zece ani mai mult decât mine.

E ocupată cu o clientă, așa că mă uit la un suport cu bluze aranjate după culoare.

— Căutați ceva anume? mă întâmpină o vânzătoare.

— Doar mă uit, zic.

Întorc cu fața o etichetă cu prețul și mă strâmb: bluza simplă cu mâneci lungi costă 425 de dolari.

— Spuneți-mi când vreți să probați ceva, zice.

Încuviințez din cap și mă prefac în continuare că mă uit la bluze, fără s-o scap din ochi pe Lauren. Însă clienta cu care este ea cumpără mai multe articole pentru cadouri de Crăciun făcute pe ultima sută de metri și o ține ocupată pe Lauren cerându-i părerea.

În cele din urmă, după ce am făcut încet turul magazinului micuț, clienta se îndreaptă spre casă. Lauren începe să-i scaneze articolele.

Iau o eșarfă de pe o masă cu accesorii, gândindu-mă că ar fi unul dintre articolele cu cel mai mic preț. Când Lauren îi înmânează clientei o pungă albă lucioasă cu logoul magazinului – schița supradimensionată a doi ochi închiși, cu gene lungi, dese –, sunt la casă, așteptând.

— Doriți să v-o împachetez pentru cadou? întreabă.

— Da, vă rog, zic.

Mai câștig astfel câteva minute din timpul ei, ca să-mi pot face curaj.

Pune eșarfa în hârtie decorativă subțire și face o fundă frumoasă, în vreme ce scot cardul ca să achit cei 195 de dolari. Dacă pot să obțin informația de care am nevoie, nu e prea scumpă.

Lauren îmi dă punga cu logo și observ că poartă verighetă.

Îmi dreg glasul.

— Știu că sună cam aiurea, dar am putea vorbi puțin între patru ochi? întreb.

Simt metalul rece al inelelor și-mi dau seama că-mi trec degetul mare peste ele. Conform dosarului doamnei doctor Shields despre mine, este unul dintre semnele că sunt neliniștită.

Zâmbetul lui Lauren dispare.

— Desigur.

Rostește cuvântul aproape ca pe o întrebare.

Mă conduce în spatele magazinului.

— Cu ce vă pot ajuta? întreabă.

Am nevoie de primul ei răspuns, cel instinctiv. Am învățat de la doamna doctor Shields că este, de obicei, cel mai sincer. Așa că, în loc să spun ceva, scot telefonul și îl întorc astfel încât să poată vedea fotografia lui Thomas, decupată din fotografia de nuntă pe care mi-a trimis-o. A fost făcută acum șapte ani, însă e clară și el este, în esență, neschimbat.

Mă uit la ea. Dacă refuză să vorbească cu mine sau îmi spune, pur și simplu, să plec, reacția ei inițială va fi tot ce-mi rămâne. Trebuie să-i pot citi expresia, să descifrez orice semne de vinovăție, tristețe sau iubire.

Nu este ceea ce mă așteptam.

Pe fața ei nu există vreo emoție puternică. Se încruntă puțin. Are o privire întrebătoare.

E ca și cum l-ar recunoaște pe Thomas, dar nu știe de unde să-l ia.

— Pare vag cunoscut… spune, în cele din urmă.

Îmi întâlnește privirea. Așteaptă s-o lămuresc.

— Ați avut o aventură cu el, i-o trântesc. Acum vreo două luni!

— Ce?

Strigătul ei de surprindere e așa de puternic, încât colega ei se răsucește spre noi:

— Lauren, ai pățit ceva?

— Îmi pare rău, mă bâlbâi. El mi-a spus, a zis…

— E în ordine, îi strigă Lauren colegei, însă vocea sa are ceva tăios, ca și cum ar fi mânioasă.

Încerc să mă adun; probabil că într-un minut mă dă afară.

— Spuneați că vi se pare cunoscut. Îl cunoașteți, de fapt?

Vocea mi se frânge și mă lupt cu lacrimile.

În loc să se tragă înapoi, de parcă aș fi sărită de pe fix, chipul lui Lauren se îmblânzește.

— Ți-e rău?

Scutur din cap și-mi șterg ochii cu dosul mâinii.

— De ce naiba crezi că am avut o aventură cu bărbatul ăsta? zice.

Nu-mi vine în minte altceva decât adevărul:

— Mi-a spus cineva că ați avut… Ezit, apoi mă forțez să continui: L-am întâlnit acum câteva săptămâni și… Mă tem că ar putea să fie periculos, șoptesc.

Lauren se dă un pas înapoi.

— Uite ce-i, nu știu cine ești, dar asta-i o nebunie. Ți-a spus cineva că am avut o aventură cu el? Sunt măritată. Am o căsnicie *fericită.* Cine ți-a spus minciuna asta?

— Poate că n-am înțeles eu bine, zic. În niciun caz nu pot să-i spun toată povestea. Îmi cer scuze, n-am vrut să vă jignesc… Ați putea doar să vă mai uitați o dată și să încercați să vă amintiți dacă l-ați mai văzut?

Acum Lauren e cea care mă studiază. Îmi șterg din nou ochii și mă silesc să-i întâlnesc privirea.

În cele din urmă întinde mâna.

— Arată-mi telefonul.

Se uită lung la fotografie și fața i se luminează.

— Acum mi-l amintesc. Mi-a fost client.

Ridică ochii în tavan și își mușcă buza de jos.

— Bun, revăd scena. A venit acum câteva luni. Tocmai scoteam la vânzare câteva articole de toamnă și el căuta niște haine speciale pentru soție. A cheltuit o grămadă de bani.

Clopoțelul de deasupra ușii anunță sosirea unei noi cliente. Lauren se uită spre ea și știu că timpul mi-e limitat.

— Asta a fost tot? întreb.

Lauren își înalță sprâncenele.

— Păi, a returnat totul a doua zi. Probabil că de aceea îmi amintesc de el. Și-a cerut o mulțime de scuze, dar a spus că nu erau stilul soției.

Se uită din nou spre partea din față a magazinului.

— Nu l-am mai văzut de atunci, zice. Nu mi s-a părut deloc periculos. De fapt, părea să fie un tip drăguț. Însă n-am petrecut prea mult timp cu el. Și, cu siguranță, n-am avut o aventură cu el.

— Mulțumesc, zic. Îmi pare foarte rău că v-am deranjat.

Se întoarce să plece, apoi se uită înapoi spre mine.

— Dragă, dacă ești așa de speriată de el, ar trebui să mergi la poliție.

59

Duminică, 23 decembrie

Într-un experiment psihologic, cunoscut sub numele de Gorila invizibilă, subiecții credeau că trebuie să numere pasele dintre jucătorii unei echipe de baschet. În realitate, erau evaluați din cu totul alt punct de vedere. Ceea ce n-au observat cei mai mulți subiecți în timp ce numărau aruncările mingii era faptul că un bărbat costumat în gorilă a intrat pe teren. Concentrarea atât de intensă pe o componentă i-a făcut pe subiecți orbi la imaginea generală.

Excesul meu de concentrare pe fidelitatea lui Thomas, sau pe lipsa ei, poate că a lăsat în umbră un aspect neașteptat de șocant al studiului meu de caz: faptul că tu ai propriul plan.

Ai fost singura responsabilă de raportarea celor petrecute în timpul tuturor întâlnirilor cu soțul meu – de la cea de la muzeu, la Ted's Diner, până la cea mai recentă, de la barul Deco. Interacțiunile tale cu Thomas n-au putut să fie observate direct din cauza pericolului ca el să remarce prezența mea.

Însă ai dovedit că ești o mincinoasă desăvârșită.

De fapt, te-ai furișat în studiul meu cu o mișcare care părea să fie întreprinzătoare, însă, de fapt, s-a dovedit a fi duplicitară.

Toate dezvăluirile tale sunt trecute din nou în revistă, de această dată printr-o lentilă nouă. Ți-ai mințit părinții în privința împrejurărilor accidentului lui Becky. Te culci cu bărbați pe care nu-i cunoști aproape deloc. Susții că un regizor de teatru respectat a încălcat niște bariere sexuale fără consimțământul tău.

Păstrezi atâtea secrete îngrijorătoare, Jessica.

Viața ta ar putea să fie distrusă dacă ar fi destăinuite.

În ciuda jurămintelor de sinceritate, ai continuat să mă minți după ce ai devenit Subiectul *52*. Ai mărturisit că Thomas *ți-a răspuns* rapid la mesajul în care îi propuneai o întâlnire imediat după ce v-ați văzut la Ted's Diner, dar că ai ascuns de mine această informație. Și întâlnirea de douăzeci și două de minute între tine și soțul meu la barul Deco, pentru ceea ce ar fi trebuit să fie o conversație de cinci minute, rămâne fără explicație, Jessica.

Ce ai lăsat deoparte? Și de ce?

Dorința ta să mergi acasă de sărbători și să rămâi acolo a părut cam bruscă. După ce încercarea a fost contracarată, ai spus că s-ar putea să petreci Crăciunul cu familia lui Lizzie. Dar ai mințit și în privința aceasta, când ai pretins că Lizzie te-a invitat de sărbători la ferma familiei, în Iowa.

Ceva nu-i deloc în ordine, Jessica.

Motivele pentru care ai vrut să fugi trebuie să fie examinate cu atenție.

Ai scris ceva foarte semnificativ la prima ședință. Cuvintele mi se formează în minte, unul câte unul, așa cum au apărut pe ecran pe măsură ce tastai, neștiind că ești urmărită prin intermediul camerei video a laptopului: „La urma urmei, nu mă pot baza decât pe mine".

Instinctul de conservare este o motivație puternică, mai mult decât banii sau empatia sau iubirea.

Prinde formă o ipoteză.

Este posibil ca lucrurile discutate în întâlnirile tale cu soțul meu să fie foarte diferite de ceea ce ai descris.

Poate că Thomas te dorește.

Cunoști adevărul despre rolul tău în acest experiment.

De ce ai contamina rezultatele?

Ai înțeles că ți se va cere semnificativ mai mult dacă rămâi mai departe în studiul meu despre

moralitate. Poate că ai impresia că e prea mult.

E limpede că vrei să ieși din situația noastră încurcată. Ți-ai spus oare că modul cel mai bun de a scăpa ar fi să născocești o poveste care să aducă dovezi pentru rezolvarea pe care crezi că o vreau? Care să te elibereze de orice implicare ulterioară?

Poate că te feliciți chiar în clipa asta că ai câștigat atât de mult – cadouri, bani, chiar și o vacanță luxoasă în Florida pentru familia ta – înainte să găsești cu viclenie o cale de a-ți vedea mai departe de viața ta.

Cum îndrăznești, Jessica?

Acum douăzeci de ani, sora mea, Danielle, s-a confruntat cu tentația morală. Mai recent, a fost Katherine April Voss. Aceste două femei au făcut o alegere proastă.

Morțile lor pot fi atribuite rezultatelor nemijlocite ale acelor eșecuri etice.

Ai fost adusă ca să servești de test de moralitate pentru soțul meu, Jessica.

Dar poate că tu ești cea care ai picat la el.

60

Duminică, 23 decembrie

Tot revin la această întrebare. Instinctul îmi spune că trebuie s-o disec până ce aduc la lumină taina îngropată în miezul ei: De ce a născocit Thomas o aventură cu Lauren, patroana buticului, când se dă de ceasul morții s-o ascundă pe cea cu April?

Nu pot să scap, chiar dacă am dosarul meu. Doamna doctor Shields n-o să mă lase să plec până nu termină ce și-a pus în minte să facă cu mine. Tot ce pot face ca să mă protejez este să încerc să-mi dau seama ce i s-a întâmplat lui April, ca să pot împiedica să mi se întâmple și mie.

Lauren mi-a spus să merg la poliție dacă mi-e frică de Thomas. Dar ce aș putea să spun acolo?

M-am ținut de capul unui bărbat însurat. M-am și culcat cu el. Oh, și soția lui m-a angajat; cumva, știa despre asta. Și, că veni vorba, cred că unul dintre ei sau amândoi ar putea să aibă de-a face cu sinuciderea fetei ăleia.

Sună absurd; o să creadă că nu-s în toate mințile.

Așa că în loc să sun la poliție, dau alte telefoane.

Mai întâi formez numărul de mobil al lui Thomas. I-o trântesc fără nicio introducere:

— De ce susții că te-ai culcat cu Lauren, când n-ai făcut decât să cumperi haine din buticul ei?

Îl aud cum trage brusc aer în piept.

— Știi ce, Jess? Am notele Lydiei despre April și tu ai notele Lydiei despre tine. Așa că suntem chit. N-am de ce să răspund la întrebările tale. Să fii sănătoasă.

Și închide.

Apăs imediat pe butonul de reapelare.

— De fapt, n-ai decât primele treisprezece pagini din dosarul lui April. Nu ți le-am trimis pe

ultimele cinci. Așa că ai de ce să-mi răspunzi. Dar față în față.

Urmează un moment de liniște totală, încât mă îngrijorez că mi-a închis din nou telefonul în nas.

Apoi zice:

— Sunt la cabinet. Vino aici peste o oră.

După ce îmi dă adresa, închid și mă plimb prin cameră, gândindu-mă intens. Tonul lui era imposibil de descifrat. Nu părea furios; nu era în vocea lui nici o altă emoție puternică. Dar poate că este unul dintre acei tipi care sunt cei mai periculoși când par calmi, așa cum e întotdeauna liniște înainte de furtună.

Un cabinet pare să fie un loc destul de sigur. Dacă Thomas ar vrea să-mi facă rău n-ar alege alt loc, care să nu fie legat de el? Dar e duminică, și nu știu dacă va fi sau nu pustie clădirea.

Lauren a zis că Thomas i s-a părut un tip drăguț. Asta a fost și impresia mea despre el, atât la muzeu, cât și în seara în care ne-am culcat împreună. Dar nu pot alunga amintirea celor întâmplate ultima oară când am fost singură într-un birou cu un bărbat care părea drăguț.

Așa că mai dau un telefon, de data asta lui Noah, și îi cer să ne întâlnim peste o oră și jumătate în fața clădirii lui Thomas.

— S-a întâmplat ceva? întreabă.

— Nu prea știu, răspund sincer. Am întâlnire cu cineva pe care nu-l prea cunosc și m-aș simți mai bine dacă m-ai aștepta acolo după ce termin.

— Cine este?

— Doctorul Cooper. E ceva legat de muncă. Îți explic când ne vedem, bine?

Noah pare un pic bănuitor, dar acceptă. Mă gândesc la tot ce am făcut – i-am dat un nume fals, i-am spus de câteva ori că am avut o zi ciudată sau stresantă, mi-am exprimat îngrijorarea în privința încrederii în ceilalți – și îmi jur că o să-i dezvălui cât de multe pot. Nu numai pentru că merită. Dar

m-aș simți mai în siguranță dacă ar ști și altcineva ce se petrece.

Așa cum mă temeam, holul e pustiu când mă apropii de cabinetul lui Thomas, la 13:30.

La capătul coridorului găsesc apartamentul 114. Lângă intrare, pe o placă, se află numele lui întreg, Thomas Cooper, și cele ale altor terapeuți.

Ridic mâna. Înainte să pot ciocăni, ușa se deschide.

Instinctiv, mă trag îndărăt.

Uitasem cât de mare e. Trupul lui aproape că umple cadrul ușii, ascunzând lumina slabă a soarelui de iarnă care intră pe fereastra din spatele lui.

— Pe aici, zice Thomas; se dă deoparte și face semn cu capul spre cabinetul său.

Aștept să pornească el primul; nu vreau să-l știu în spatele meu. Dar nu se clintește.

După câteva secunde pare să-mi înțeleagă îngrijorarea, se răsucește brusc pe călcâie și străbate cu pași mari sala de așteptare.

De cum intru în cabinet, închide ușa.

Spațiul pare să se micșoreze, încolțindu-mă. Trupul mi se încordează de groază. Nu mă poate ajuta nimeni dacă Thomas e cu adevărat periculos. Sunt trei uși între mine și lumea de afară.

Sunt prinsă în capcană, exact așa cum am fost cu Gene.

De atâtea ori mi-am imaginat ce aș face dacă aș putea retrăi acea noapte în teatrul tăcut, după ce toți ceilalți plecaseră: mi-am făcut reproșuri că n-am făcut altceva decât să stau acolo, înghețată, în timp ce Gene profita de vulnerabilitatea și de teama mea.

Acum sunt într-o situație care pare straniu de asemănătoare.

Și sunt din nou paralizată.

Însă Thomas se mulțumește să treacă în spatele biroului și să se așeze pe scaunul său ergonomc

tapițat cu piele.

Pare surprins că am rămas în picioare.

— Ia loc, zice, făcând semn spre un scaun din fața sa.

Mă las să cad pe scaun, încercând să-mi calmez respirația.

— Iubitul meu așteaptă afară, spun cu vocea gâtuită.

Thomas ridică o sprânceană.

— Bine, zice, părând atât de uimit, încât știu că nu plănuiește să-mi facă niciun rău.

Groaza mea continuă să se risipească pe măsură ce îmi dau seama cum arată Thomas. Pare epuizat. Poartă o cămașă de flanel peste pantaloni și e neras. Când își scoate ochelarii ca să-și frece ochii observ că are pleoapele tivite cu roșu, așa cum le am eu întotdeauna când nu dorm suficient.

Își pune la loc ochelarii și își împreunează vârfurile degetelor. Următoarele sale cuvinte mă iau prin surprindere.

— Uite ce-i, nu te pot face să ai încredere în mine, zice. Dar jur că încerc să te apăr de Lydia. Ești deja vârâtă până peste cap în chestia asta.

Îmi mut privirea de la el și mă uit prin cameră, încercând să adun indicii despre cine este Thomas. Am fost în cabinetul doamnei doctor Shields și în vilă, și amândouă locurile reflectă eleganța ei rece, distantă.

Cabinetul lui Thomas este foarte diferit. Sub tălpi am un covor moale și rafturile de lemn gem de cărți de toate formele și mărimile. Pe birou are un borcan transparent plin cu caramele învelite în hârtie galbenă. Alături stă una dintre acele căni de cafea care au o vorbă de duh scrisă de jur-împrejur. Mă holbez la cuvintele din mijlocul citatului: „iubirea pe care”.

Asta declanșează o întrebare.

— Măcar îți iubești soția?

El își lasă capul în jos.

— Am crezut că da. Voiam asta. Am încercat… Are vocea un pic răgușită. Dar n-am putut.

Îl cred; și eu am fost fascinată de doamna doctor Shields când am cunoscut-o.

Simt telefonul vibrând în buzunar. Nu-l scot, dar mi-o imaginez pe doamna doctor Shields ținând la ureche telefonul său argintiu, lucios, așteptând să răspund. Micile riduri de pe fața ei frumoasă, față care pare sculptată în marmură albă fără cusur, se adâncesc.

— Oamenii divorțează tot timpul. De ce nu pui, pur și simplu, capăt? întreb.

Apoi îmi amintesc ce mi-a spus: „Nu poți să părăsești, pur și simplu, pe cineva ca Lydia".

— Am încercat s-o fac. Însă pentru ea căsnicia noastră era perfectă și a refuzat să vadă că avem probleme, zice Thomas. Așa că ai dreptate, am născocit o aventură cu acea femeie din butic – Lauren. Am ales-o dintr-un impuls. Părea credibilă, cineva cu care aș vrea să mă culc. I-am trimis dinadins Lydiei mesajul și m-am prefăcut că era pentru Lauren.

— I-ai trimis soției tale un mesaj fals?

„Cât de disperat trebuie să fi fost", îmi zic.

Thomas își privește mâinile.

— M-am gândit că Lydia sigur mă va părăsi dacă o înșel. Părea o cale ușoară de a scăpa. A scris o carte întreagă cu titlul *Moralitatea căsniciei.* N-aș fi crezut că va ține morțiș să repare relația noastră.

Încă n-a răspuns la o întrebare fundamentală: De ce n-a recunoscut, simplu, că a avut o aventură cu April?

Așa că îl întreb.

Ia cana în mână și soarbe din ea, cu degetele acoperind cea mai mare parte a aforismului. Poate că încearcă să tragă de timp.

Apoi pune cana jos. Însă cuvintele dinspre mine sunt diferite, pentru că a răsucit cana când a mișcat-o: „o iei este egală".

Ca un puzzle pe cale de completare, întregul vers îmi înflorește în minte: „Și la sfârșit, iubirea pe care o iei este egală cu iubirea pe care o dai”.

Am avut dreptate: Thomas trebuie să-i fi cântat lui April acel vers din Beatles în seara când au fost împreună. Așa a descoperit ea cântecul pe care l-a ascultat împreună cu mama sa.

— April era așa de tânără, zice Thomas, în cele din urmă. M-am gândit că i-ar putea fi greu Lydiei să știe că am ales o tânără de douăzeci și trei de ani. Acum pare și mai trist decât atunci când am ajuns aici; pot să jur că îl văd cum își stăpânește lacrimile. La început n-am știut ce probleme grave ale April. Mi-am închipuit că amândoi voiam doar o aventură de o noapte…

Se uită la mine cu înțeles și știu ce nu rostește: „Ca noi doi”.

Simt cum mi se aprind obrajii. În buzunar, telefonul vibrează iarăși. Cumva, acum pare mai insistent.

— Cum a devenit April Subiectul 5? întreb, încercând să ignor zumzetul de lângă picior.

Simt că mă furnică pielea, de parcă vibrația mi s-ar împrăștia prin tot corpul. Ca și cum ar încerca să mă devoreze.

Arunc o privire spre dreapta, la ușa închisă a cabinetului lui Thomas. Nu l-am văzut încuind-o. Nu-mi amintesc nici să fi încuiat ușa apartamentului după ce m-a primit înăuntru.

Thomas nu mi se mai pare o amenințare. Însă pot simți pericolul dând târcoale, ca fuiorul de fum de la un foc care se apropie.

— April, cine știe de ce, s-a atașat foarte mult de mine, continuă Thomas. M-a sunat de nu știu câte ori și mi-a trimis mesaje. Am încercat s-o îndepărtez cu blândețe… A știut de la bun început că sunt căsătorit. După două săptămâni, totul a încetat la fel de brusc cum a început. Mi-am închipuit că a trecut peste asta, că a întâlnit pe altcineva.

Își ciupește fruntea cu degetul mare și arătătorul, ca și cum l-ar durea capul.

„Grăbește-te”, îmi zic în gând cu disperare. Nu-mi pot da seama de ce, dar instinctul îmi spune să ies repede din acest cabinet.

Thomas mai ia o înghițitură de cafea înainte să continue.

— Apoi Lydia a venit acasă și mi-a spus despre acest nou subiect în studiul său, o tânără care a avut o experiență traumatică la testare. Am discutat că studiul trebuie să fi declanșat ceva, poate că o amintire reprimată. *Eu* am fost cel care a îndemnat-o pe Lydia să vorbească personal cu ea, s-o ajute. Nu știam că este April. Lydia i-a spus întotdeauna Subiectul 5. Thomas scoate un hohot de râs aspru, care pare să cuprindă toate sentimentele întortocheate, complicate pe care trebuie să le aibă. Nu mi-am dat seama că Subiectul 5 și April sunt una și aceeași persoană decât atunci când un detectiv particular a luat legătura cu Lydia pentru dosarul ei.

Aproape că nu respir. Nu vreau să-l întrerup; doresc cu disperare să aud ce altceva mai știe. Dar sunt conștientă în mod acut și de telefonul lipit de piciorul meu. Aștept să înceapă iar zumzăitul.

— Am avut timp să pun lucrurile cap la cap, zice Thomas, în cele din urmă. Și cea mai probabilă explicație este că April și-a dat seama cine este soția mea. Apoi s-a înscris în studiu fiindcă reprezenta o legătură cu mine. Sau poate că a simțit că Lydia este rivala ei și a vrut să afle mai multe despre ea.

Capul mi se smucește spre dreapta, spre fereastră. Ce anume mi-a atras atenția? Poate că un zgomot înăbușit, sau o mișcare afară, pe trotuar sau pe stradă. Lamele storurilor sunt așezate oblic, așa că nu pot să văd decât frânturi din peisaj. Nu-mi dau seama dacă Noah este acolo.

Oricare o fi pericolul pe care îl simt, nu pare să vină de la Thomas. Îi cred povestea. N-a ținut

legătura cu April în săptămânile de dinaintea morții ei.

Totuși, nu-mi spun asta doar credința oarbă sau instinctul. Am citit deja de vreo șase ori dosarul lui April. Și am aflat o informație crucială despre relația dintre doamna doctor Shields și April: știu o parte din cele petrecute în noaptea în care April a murit.

Doamna doctor Shields și-a notat asta cu un scris care pare mai ascuțit decât scrisul ei obișnuit, grațios. Ultima lor întâlnire este consemnată pe o pagină din dosar, chiar înaintea ferparului lui April, cel pe care l-am citit on-line. Și am fotografiat totul cu telefonul din buzunar, cel care acum pare nefiresc de cald. Cel de la care mă aștept să înceapă să sune brusc dintr-un moment în altul.

M-*ai dezamăgit profund, Katherine April Voss,* a scris doamna doctor Shields. *Am crezut că te cunosc. Ai fost tratată cu multă căldură și grijă și ți s-au dat foarte multe – atenție intensă față de bunăstarea ta mintală, daruri alese cu grijă, chiar și întâlniri ca aceea din seara asta, când ai venit în casa mea și ai stat pe un taburet în bucătărie, sorbind dintr-un pahar cu vin, în timp ce brățara subțire de aur pe care mi-am scos-o de la mână și ți-am dat-o îți alunecă în jos pe încheietură.*

Ai fost invitată înăuntru.

Apoi ai făcut dezvăluirea care a distrus totul, care te-a pus într-o lumină complet diferită: Am făcut o greșeală. M-am culcat cu un bărbat însurat, un tip oarecare pe care l-am întâlnit într-un bar. Nu s-a întâmplat decât o dată.

Ochii tăi mari s-au umplut de lacrimi. Buza de jos ți-a tremurat. Ca și cum ai fi meritat simpatie pentru această faptă vinovată.

Căutai iertarea de păcate, dar nu ți-a fost acordată. Cum ar fi fost cu putință? Există o baricadă care desparte indivizii morali de cei imorali. Aceste reguli sunt foarte clare. Ți s-a spus

că ai trecut acel hotar şi că niciodată nu vei mai fi bine-venită în vilă.

Ţi-ai arătat eul real, defect. Nu erai tânăra neprihănită aşa cum te-ai prezentat la început.

Conversaţia a continuat. La terminarea ei ţi s-a oferit o îmbrăţişare de despărţire.

După douăzeci de minute dispăruse orice urmă de-a ta. Paharul tău de vin a fost spălat şi uscat şi pus la loc în bufet. Resturile de Brie şi de struguri au fost aruncate la coş. Taburetul pe care ai stat a fost tras la locul lui.

Era ca şi cum n-ai fi fost deloc aici. Ca şi cum n-ai mai fi existat.

Nici măcar nu mă uitasem peste cuvintele doamnei doctor Shields când le-am văzut prima dată. Eram prea concentrată să ies din vila ei înainte să ajungă acasă. Însă mai târziu, în siguranţa garsonierei mele, le-am citit şi răscitit.

Însemnările doamnei doctor Shields nu arată că ar şti că bărbatul însurat cu care a mărturisit April că s-a culcat este Thomas. Pare să creadă că April a intrat în studiul ei fără motive ascunse, când mie mi se pare acum clar faptul că April era obsedată de Thomas, destul de mult ca să găsească o modalitate să intre în proiectul de cercetare al doamnei doctor Shields. Apoi a părut să se ataşeze tot mai mult de doamna doctor Shields. April era o fată rătăcită; părea că tot caută pe cineva sau ceva de care să se ţină.

Pare ciudat că April i-a mărturisit doamnei doctor Shields că a avut o aventură cu un bărbat însurat pe care nu l-a numit, că a mers pe vârfuri până în pragul unei dezvăluiri explozive. Dar înţeleg, într-un fel, dată fiind atracţia magnetică pe care o exercită doamna doctor Shields.

Poate că April căuta dezlegarea de păcate, aşa cum am căutat-o eu când i-am dezvăluit secretele mele doamnei doctor Shields. Poate că April şi-a mai spus şi că, dacă femeia care îşi petrece timpul

studiind alegerile morale îi oferă iertarea, atunci poate că ea însăși nu e chiar așa de defectă, la urma urmei.

— O să-ți trimit pe telefon paginile lipsă, îi spun lui Thomas. Dar poți să-mi mai răspunzi la o întrebare?

Încuviințează.

Mă gândesc la seara în care i-am văzut sub copertina restaurantului.

— Te-am văzut într-o seară împreună cu doamna doctor Shields. Păreai foarte îndrăgostit. De ce te-ai purtat așa?

— Dosarul ei despre April, spune. Voiam să intru în casă ca să-l pot vedea. Dacă exista ceva ce îi spusese April care putea să facă legătura cu mine, eram îngrijorat că Lydia ar putea să-și dea seama mai târziu și asta. Ar putea-o face să-și iasă din minți. Dar nu l-am găsit, până nu l-am văzut pe biroul ei.

— Nu e nimic în el care să facă legătura între tine și April, zic.

— Mulțumesc, șoptește el.

Dar îmi dau seama că s-ar putea să nu fie adevărat. Există un mic detaliu plutind doar puțin dincolo de marginea stării de conștiență. E ca un balon cu heliu care dansează pe un tavan înalt. Nu pot pune mâna pe el, oricât încerc. Are de-a face cu April; e o imagine, sau o amintire, sau un detaliu.

Scot telefonul din buzunar și arunc din nou o privire spre fereastră. După ce plec o să mă duc acasă și o să studiez încă o dată dosarul ei, îmi zic. Acum mai trebuie doar să ies de aici.

Mă uit la telefon ca să găsesc ultimele cinci fotografii din dosarul lui April. Atunci văd că apelurile nepreluate sunt de la BeautyBuzz. Sunt patru, dintre care două mesaje vocale.

Am uitat oare de o clientă? mă întreb. Dar sunt sigură că n-am programat nimic până la ora 17.

De ce insistă atât firma să dea de mine?

Deschid repede fotografiile lipsă și i le trimit lui Thomas.

— Acum ai totul, zic, ridicându-mă în picioare.

El e deja aplecat peste telefon, studiindu-le concentrat.

Derulez mesajul de la BeautyBuzz. Ochiul îmi este atras înapoi spre fereastră. Mi se pare că văd umbrele unor oameni care trec, dar nu sunt sigură.

Mesajul nu este de la coordonatorul programărilor, cum crezusem. Este de la patroana firmei, o femeie cu care n-am vorbit niciodată.

„Jessica, te rog să mă suni imediat."

Are vocea seacă. Supărată.

Apăs pe tasta de redare și ascult al doilea mesaj.

„Jessica, ești concediată începând din acest moment. Trebuie să răspunzi la acest mesaj cât mai repede posibil. Am aflat că ai încălcat clauza de neconcurență pe care ai semnat-o când te-ai alăturat firmei noastre. Avem numele celor două femei de care te-ai ocupat de curând pe cont propriu, deși foloseai numele BeautyBuzz. Dacă vei continua, avocații noștri vor redacta un ordin de interdicție."

Ridic privirea spre Thomas.

— A făcut să fiu concediată, șoptesc.

Doamna doctor Shields probabil că a sunat la BeautyBuzz și le-a spus de Reyna și Tiffani.

Mă gândesc la chiria pe care trebuie s-o plătesc în decurs de o săptămână, la facturile Antoniei, la tata care și-a pierdut serviciul. Îmi imaginez chipul dulce, încrezător, al lui Becky când va afla că singura casă pe care a avut-o în viața ei e pe cale să dispară.

Pereții se strâng din nou în jurul meu.

Doamna doctor Shields o să mă implice într-un proces dacă nu fac ce vrea ea?

Mă gândesc la ceea ce a scris în însemnările despre mine: „Îmi aparții".

Mi s-a pus un nod în gât și ochii mă ustură. Am un țipăt blocat în gât.

— Ce s-a întâmplat? întreabă Thomas, ridicându-se de la birou.

Dar nu-i pot răspunde. Dau buzna pe ușa cabinetului și apoi în sala de așteptare pustie și o iau la goană pe coridor. Trebuie să o sun pe patroana firmei BeautyBuzz și să încerc să-i explic. Trebuie să vorbesc cu părinții mei și să mă asigur că sunt în siguranță. Ar putea doamna doctor Shields să le facă rău? Poate că, la urma urmei, nu avea de gând să plătească excursia; poate că a găsit numărul cărții mele de credit și a folosit-o ca depozit.

Dacă se atinge de *un fir de păr* de-al lui Becky o omor, mă gândesc înnebunită.

Când ajung să deschid ușa clădirii și mă năpustesc afară, respir întretăiat și plâng. Aerul înghețat al iernii pare că mă plesnește peste obraz.

Mă răsucesc pe trotuar, căutându-l înfrigurată pe Noah. În buzunar, telefonul începe din nou să vibreze, îmi vine să-l scot și să-l izbesc de trotuar.

Noah nu e nicăieri. Lacrimile îmi șiroiesc mai tare. Începeam să cred că mă pot bizui pe el.

Dar acum îmi dau seama că nu pot.

Dau să mă răsucesc când zăresc o haină albastră voluminoasă la depărtare de o stradă. Inima îmi tresaltă. E el. Îi recunosc ceafa; îi știu deja mersul.

O iau la fugă, făcând slalom printre trecători.

— Noah! strig.

Nu întoarce capul, așa că alerg mai departe. Gâfâi și mi-e greu să trag destul oxigen în plămâni, dar îmi silesc picioarele să meargă mai repede.

— Noah! strig iar când mă apropii.

Îmi doresc să mă prăbușesc în brațele lui puternice și să-i povestesc tot. O să mă ajute; știu că o va face.

Se răsucește fulgerător.

Expresia de pe fața lui mă face să mă opresc la fel de brusc ca și cum m-aș fi izbit de un zid de cărămidă.

— Începeam să mă îndrăgostesc de tine, zice printre dinții încleștați. Dar acum știu cine ești în realitate.

Fac un pas spre el, dar ridică o mână. Gura îi este strânsă într-o linie mohorâtă.

— Nu, zice. Nu vreau să te mai văd niciodată.

— Ce? icnesc.

Dar el se răsucește și pleacă, îndepărtându-se tot mai mult de mine.

61

Duminică, 23 decembrie

Faptul că m-am culcat înainte de ora obișnuită m-a făcut să mă trezesc foarte devreme în această dimineață.

Va fi o zi plină.

Când deschid telefonul văd un nou mesaj de la Thomas. La ora 23:06 a raportat că pacientul este stabil la Bellevue și s-a scuzat din nou pentru seara scurtată.

Un răspuns a fost trimis la 8:02: „Înțeleg. Ce planuri ai pentru astăzi?"

A scris că e în drum spre partida de *squash* și micul dejun la Ted's Diner.

Răspunsul pe care l-a primit: „Perfect".

Activitățile de dimineață sunt așa cum le-a descris: iese din sala de sport, mănâncă la Ted's și merge direct la cabinetul său.

Totul se schimbă exact la ora 13:34.

Atunci ești tu văzută mergând cu pași mari pe trotuar, cu o sacoșă de cumpărături în mână.

Și tu dispari în clădirea lui Thomas.

Oh, Jessica. Ai făcut o greșeală gravă.

Victimele au sau nu dreptul să se răzbune singure?

În cea de-a doua ședință la computer ai stat în sala de curs de la NYU și ai răspuns afirmativ la această întrebare, Jessica. Aproape fără să șovăi. Nu te-ai jucat cu inelele și nu te-ai uitat în tavan în timp ce te gândeai. Ai așezat repede degetele pe tastatură și ai formulat răspunsul.

Cum ți se pare acum această întrebare?

În sfârșit, există o dovadă concretă a trădării tale strigătoare la cer.

Ce faci acolo, înăuntru, cu soțul meu, Jessica?

Dacă aveți sau nu o relație fizică aproape că nu contează în acest moment. Voi doi uneltiți pe la

spatele meu. Înșelăciunea pe care ai dovedit-o constant ar fi trebuit să fie un semnal de avertizare.

Ai creat deja atâtea grade de înșelăciune, o înșelăciune cu atâtea straturi, încât te-ai împotmolit într-un subterfugiu desfrânat din care nu mai există întoarcere.

— Doamnă, ați pățit ceva?

Un trecător îmi întinde un șervețel. Este privit cu nedumerire.

— Se pare că v-ați tăiat la buză, spune el.

După un moment, șervețelul e dat la o parte. Gustul metalic al sângelui persistă în gura mea. Mai târziu gheața care se va aplica va reduce umflătura. Dar deocamdată este căutat balsamul de buze în trusa de machiaj.

Este o replică perfectă a celui pe care l-ai lăsat în vilă săptămâna trecută, cel care le dă buzelor tale o nuanță trandafirie, ispititoare.

Tubul are logoul BeautyBuzz. Este fabricat de firma la care lucrezi tu, Jessica.

Numărul de telefon al firmei este destul de ușor de obținut.

În timp ce tu uneltești cu soțul meu, se va da un telefon.

Când cineva vorbește autoritar, oamenii ascultă. Recepționera care răspunde îmi face legătura cu un director care, la rândul său, promite să contacteze imediat patroana firmei ca să-i transmită informația.

Se pare că BeautyBuzz ia în serios clauza de neconcurență.

Ai tot pomenit de dorința de a pleca din oraș de sărbători.

N-o să te duci nicăieri, Jessica.

Dar se pare că, la urma urmei, te vei putea bucura de un timp liber neașteptat de la serviciu.

Pedeapsa trebuie sau nu să fie pe măsura delictului?

Pierderea locului de muncă nu este o pedeapsă destul de aspră.

Dar una mai potrivită se prezintă curând, pe când ești încă instalată comod în cabinetul soțului meu.

Un tânăr într-o haină albastră voluminoasă, cu fermoare roșii, se apropie și se oprește la colțul de lângă clădirea lui Thomas. Se uită în jur, ca și cum ar aștepta pe cineva.

Este recunoscut imediat; este bărbatul pe care l-ai îmbrățișat atât de călduros alaltăseară. Cel pe care l-ai ținut ascuns de mine.

În timp ce îți vezi de treaba cu soțul meu, pe trotuarul din fața cabinetului lui Thomas se desfășoară o convorbire între patru ochi spontană, paralelă.

Nu ești de acord că așa e corect?

Este întâmpinat cu:

— Sunt doamna doctor Lydia Shields. Este vital ca tonul și expresia mea să pară sobre. Profesionale. Cu un strop de regret că s-a ajuns la asta. Sunteți aici în legătură cu intervenția pentru Jessica Farris?

— Poftim? zice el.

Jessica, iubitul tău pare surprins la început.

După ce confirmă că a venit aici ca să se întâlnească cu tine, sunt stabilite datele de identificare. Este oferită o carte de vizită profesională. Și totuși, este nevoie să fie convins.

I se explică faptul că ceilalți participanți au plecat deja și că doctorul Thomas Cooper, care este de multă vreme terapeutul tău, este încă în cabinet, încercând să te convingă.

— Paranoia și anxietatea ei răspund de obicei la tratament, i se spune. Din nefericire, comportamentul ei distructiv este atât de generalizat și persistent, încât principiul secretului profesional trebuie să fie încălcat, pentru a-i proteja pe cei care ar putea să aibă de suferit.

O dovadă că Noah e îndrăgostit până peste urechi de tine este faptul că e nevoie de trei exemple amănunțite ale firii tale înșelătoare ca să înceapă măcar să ia în calcul ideea că femeia descrisă ești, de fapt, tu.

Este prezentat amănunțit comportamentul tău din ultima vreme: Recenta concediere din cauza încălcărilor eticii. Vizita periculoasă acasă la un traficant de droguri. Obișnuitele tale aventuri de-o noapte, adesea cu bărbați însurați și folosind un nume fals.

Noah tresare la menționarea ultimei fapte reprobabile, astfel încât asta impune direcția necesară pentru restul conversației.

Noah este rănit.

E momentul să i se dea lovitura de grație.

Dovezile concrete sunt mai convingătoare decât mărturiile anecdotice, care ar putea fi respinse ca erezii.

Mesajul pe care l-ai trimis mai devreme în această lună este găsit pe telefonul meu și arătat lui Noah.

„Doamnă doctor Shields, am flirtat, dar m-a respins. A spus că are o căsnicie fericită. S-a dus în camera lui, iar eu sunt în holul hotelului.”

— De ce să vă trimită acest mesaj? întreabă Noah.

Pare uluit. E prins în ciclul negării. Faza următoare va fi mânia.

— Sunt specializată în comportamente compulsive, inclusiv cele de natură sexuală, i se spune. M-am consultat cu doctorul Cooper în privința acestui aspect al personalității Jessicăi.

Noah încă se balansează pe muchia neîncrederii. Așa că este găsit și arătat alt mesaj. L-ai trimis nu mai departe de acum două seri, chiar înainte să pleci spre întâlnirea cu Thomas la barul Deco. În aceeași seară în care te-ai întâlnit cu Noah la Peachtree Grill.

„Plec în câteva minute să mă întâlnesc cu T. Trebuie să-i ofer ceva de băut, de vreme ce eu sunt cea care i-am dat întâlnire?”

Ziua când a fost trimis se vede clar: vineri. Degetul mare acoperă restul schimbului de mesaje când telefonul este întins spre Noah ca să citească.

Noah se albește la față.

— Dar m-am întâlnit cu ea în seara aceea, spune. Noi aveam întâlnire.

Acum este mimată surprinderea:

— A, tu ești cel cu care s-a întâlnit la Peachtree Grill? Mi-a spus și de asta. De fapt, se simțea un pic vinovată că s-a văzut cu alt bărbat chiar înainte să iasă cu tine.

Mânia lui nu se lasă așteptată, Jessica.

— E o tânără foarte autodistructivă, i se spune lui Noah în timp ce expresia lui se schimbă. Și, din nefericire, personalitatea ei narcisistă – chiar dacă la început este încântătoare – o face, din păcate, imposibil de vindecat.

Noah pleacă, scuturând din cap.

După mai puțin de două minute te năpustești afară din clădirea lui Thomas și alergi după Noah.

După ce te respinge, stai pe trotuar, uitându-te cu jale după el.

Ai încă în mână sacoșa.

Acum se vede logoul cu pleoapele închise. E izbitor de familiar.

Ah, Jessica, ce iscusită ești. Așadar, ai fost și la Blink.

Trebuie că te crezi tare șireată. Poate chiar ai aflat adevărul despre Lauren, nu povestea inventată de Thomas.

Ai fost surprinsă să afli că soțul meu n-a avut nicio aventură cu Lauren?

Nu-i cu putință să crezi că persoana care îl cunoaște cel mai bine pe Thomas, care i-a fost soție vreme de șapte ani, a acceptat acea născocire jalnică, nu?

Nici nu trecuse o săptămână de la aterizarea „accidentală” a mesajului lui pe telefonul meu când aventura cu patroana buticului a fost dovedită ca fiind o născocire: Lauren a fost căutată și i s-a cerut ajutorul la alegerea unor ținute pentru o ieșire în weekend, a recomandat câteva articole, printre care și rochiile fanteziste pe care le-a ales în timpul recentei călătorii de achiziții în Indonezia.

A urmat o scurtă conversație despre călătoriile ei.

A spus că a petrecut o săptămână în Bali și alta în Djakarta și că s-a întors în SUA doar cu trei zile înainte de vizita mea la butic.

Este imposibil ca soțul meu să fi avut în plan să se întâlnească cu ea atât când a trimis mesajul „Ne vedem diseară, frumoasa mea”, cât și în seara în care susținea că începuse aventura lor, când, chipurile, ea se strecurase pe scaunul din fața lui, la barul unui hotel.

Cu toate astea, minciuna lui n-a fost niciodată adusă în discuție. Trebuia să rămână așa.

Thomas avea un motiv excelent să încerce să-și camufleze aventura de o noapte cu April prin acoperirea ei cu altă poveste, născocită.

Și, desigur, soția lui avea un motiv și mai bun să ascundă faptul că ea însăși știe atât de aventura falsă, cât și de cea reală, cu April.

Oare te-ar surprinde că am știut tot timpul adevărul despre soțul meu și Subiectul 5?

Jessica, poate crezi că ai priceput totul. Dar, dacă ai învățat un lucru de când ai devenit Subiectul 52, acesta este că trebuie să încetezi să mai faci presupuneri.

Păcat că ești atât de tulburată. Dar ți-ai făcut-o cu mâna ta.

În acest moment te simți absolut singură.

Totuși, nu-ți face griji. Vei fi destul de curând în compania mea.

62

Duminică, 23 decembrie

„Ai vorbit de curând cu ai tăi, Jessica? Se bucură de vacanța în Florida?”

Mă holbez la mesaj, simțind că întrebările mă ard.

Doamna doctor Shields m-a făcut să-mi pierd serviciul. M-a făcut să-mi pierd iubitul. Ce le-a făcut părinților mei și lui Becky?

Sunt în pat, cu genunchii la gură, cu Leo lângă mine. După ce Noah m-a părăsit la colțul străzii, am încercat să-l sun și să-i scriu, dar nu mi-a răspuns. Apoi am făcut singurul lucru care mi-a venit în minte: m-am întors acasă și am plâns cu lacrimi fierbinți. Hohotele se transformaseră în suspine când a venit mesajul doamnei doctor Shields.

Aseară nu i-am răspuns mamei, când mă furișam în vila doamnei doctor Shields, îmi zic, ridicându-mă brusc în capul oaselor. Și ea nu mi-a lăsat vreun mesaj.

Formez imediat numărul de mobil al mamei, chinuindu-mă să-mi înfrânez panica. Se aude vocea robotului.

— Mamă, sună-mă imediat, te rog, rostesc pe nerăsuflate.

Încerc apoi mobilul tatălui meu. La fel.

Simt că mă sufoc.

Doamna doctor Shields nu mi-a spus numele hotelului. Mama m-a sunat imediat după ce au ajuns ca să-mi spună că au cameră cu vedere la ocean și piscină cu apă sărată, dar n-a spus unde sunt cazați, iar eu eram atât de derutată de tot ce se întâmplă în viața mea, încât n-am întrebat.

Cum am putut să fiu așa de neglijentă?

Îmi sun din nou părinții, pe rând.

Apoi îmi înșfac paltonul, îmi vâr picioarele în cizme și ies ca o furtună pe ușă. Cobor în fugă scările, făcându-mi loc pe lângă o vecină cu o sacoșă cu alimente în mână. Îmi aruncă o privire surprinsă. Știu că probabil mi s-a întins rimelul și am părut vâlvoi, dar nu-mi mai pasă cum arăt pentru doamna doctor Shields.

Gonesc pe trotuar, făcând semne disperate taxiurilor. Unul trage pe dreapta și sar pe bancheta din spate.

— Repede, vă rog, zic, dându-i șoferului adresa doamnei doctor Shields.

Un sfert de oră mai târziu, când ajung, încă n-am niciun plan. Doar bubui în ușă până ce mă dor pumnii.

Doamna doctor Shields deschide și se uită la mine deloc surprinsă, ca și cum m-ar fi așteptat.

— Ce le-ați făcut? zbier.

— Pardon? răspunde ea.

Arată impecabil, ca de obicei, cu bluza gri și pantalonii negri cambrați. Îmi vine s-o prind de umeri și s-o zgâlțâi.

— Știu că le-ați făcut ceva! Nu reușesc să dau de părinții mei!

Face un pas în spate.

— Jessica, respiră adânc și liniștește-te. Nu putem discuta așa.

Tonul ei e o dojană; e ca și cum ar vorbi cu un copil fără minte.

N-o să rezolv nimic țipând la ea. Singurul fel în care o să-mi dea răspunsuri este să creadă că discutăm în termenii săi, că deține controlul.

Așa că îmi înghit furia și spaima.

— Pot să intru și să vorbim, vă rog? întreb.

Deschide ușa mai larg și o urmez în casă.

Se aude muzică clasică și locuința este la fel de imaculată ca întotdeauna.

Petunii proaspete împodobesc masa lucioasă de lemn din hol, de sub panoul sistemului de alarmă.

Mă feresc să-l privesc când trec pe acolo.

Doamna doctor Shields mă conduce în bucătărie și arată spre un taburet.

Când mă așez văd pe blatul de granit un platou cu un ciorchine de struguri violet și o felie triunghiulară de brânză cremoasă, ca și cum ar aștepta musafiri. Alături este un singur pahar de cristal plin cu un lichid galben pal.

Totul e așa de corect și exact și nebunesc.

— Unde este familia mea? întreb, luptându-mă să-mi păstrez tonul calm.

În loc să răspundă imediat, doamna doctor Shields se duce agale spre un bufet și scoate un pahar de cristal din același serviciu. Pentru prima oară nu întreabă dacă vreau să beau. Se duce la frigider, scoate o sticlă de Chardonnay și umple paharul.

Îl pune în fața mea, de parcă am fi două prietene dornice să-și facă confidențe.

Îmi vine să țip, dar știu că dacă aș încerca s-o zoresc m-ar face și mai mult să aștept ca să-mi demonstreze că ea deține controlul.

— Familia ta este în Florida, distrându-se de minune, Jessica, zice în cele din urmă. De ce ai crede altceva?

— Pentru că mi-ați trimis acel mesaj! i-o trântesc eu.

Doamna doctor Shields își arcuiește o sprânceană.

— N-am făcut altceva decât să întreb cum li se pare vacanța, zice. Nu este nimic necuvenit în asta, nu?

Pare foarte sinceră, însă nu mă păcălește.

— Vreau să sun la hotel, zic.

Vocea îmi tremură.

— Desigur, zice ea. Nu ai numărul?

— Nu mi l-ați dat, i-o întorc eu.

Se încruntă.

— Numele hotelului n-a fost niciodată un secret, Jessica. Familia ta e acolo de trei zile.

— Vă rog, o implor. Lăsați-mă doar să vorbesc cu ei.

Fără o vorbă, doamna doctor Shields se ridică și își ia telefonul de pe blat.

— Am aici confirmarea hotelului, zice în vreme ce derulează e-mailurile.

Pare să-i ia un timp neobișnuit de lung. Apoi spune un număr.

Îl formez imediat.

— Sărbători fericite, Winstead Resort and Spa, sunt Tina, răspunde o femeie cu vocea cântată.

— Trebuie să vorbesc cu familia Farris, zic eu cu disperare.

— Desigur, vă fac legătura. Puteți să-mi spuneți numărul camerei?

— Nu-l știu, șoptesc.

— Un moment, vă rog.

Mă uit la doamna doctor Shields, care îmi susține privirea cu ochii ei albaștri glaciali în vreme ce, incredibil, pe linie se aude muzică veselă de Crăciun: *Santa Claus is coming to town*[3].

Apoi doamna doctor Shields împinge paharul cu vin mai aproape de mine.

Nu mă pot hotărî să iau o înghițitură. Lupt cu un sentiment acut de *déjà-vu.* Eram chiar aici cu numai câteva zile în urmă, mărturisind că știu că Thomas e soțul ei, dar nu asta e ceea ce-mi provoacă senzația neplăcută care mă încearcă în acest moment.

Muzica se întrerupe brusc.

— Nu avem înregistrați oaspeți cu acest nume, spune centralista hotelului.

Mă crispez.

Ochii mi se împăienjenesc și-mi vine să vomit.

— Nu sunt acolo? strig.

Doamna doctor Shields ridică paharul și mai ia cu delicatețe o înghițitură, iar gestul ei nepăsător îmi dezlănțuie din nou furia.

— Unde e familia mea? întreb iarăși, țintuind-o cu privirea.

Împing în spate taburetul, aproape răsturnându-l când mă ridic în picioare.

Ea așază paharul pe blat.

— Oh, zice. Poate că rezervarea este pe numele meu.

— Shields, spun la telefon grăbită. Încercați așa, vă rog.

Tăcerea se lasă pe linia telefonică.

Îmi simt pulsul zvâcnind între urechi.

— A, spune femeia. Am găsit. Vă fac legătura.

Mama răspunde la al doilea apel, cu vocea atât de familiară și liniștitoare, încât aproape izbucnesc din nou în lacrimi.

— Mamă! Sunteți bine? întreb.

— Of, Doamne, scumpete, ne distrăm de minune, zice. Tocmai ne-am întors de la plajă. Becky a putut să mângâie delfinii – au acolo un program cu ei. Tatăl tău a făcut o grămadă de poze!

Sunt în siguranță. Nu le-a făcut nimic. Cel puțin, nu încă.

— Ești sigură că totul e în ordine?

— Sigur că da! De ce n-ar fi? Doar că ne e dor de tine. Dar ce șefă minunată ai, să facă asta pentru noi! Trebuie să fii cineva foarte special pentru ea.

De-acum sunt așa de dezorientată, că abia izbutesc să închei convorbirea și să închid, promițând că sun iar mâine. Nu pot să împac pălăvrăgeala fericită a mamei mele cu groaznica îngrijorare pe care a creat-o mintea mea.

Las jos telefonul.

Doamna doctor Shields surâde.

— Vezi? spune calm. Sunt bine. Mai mult decât bine.

Îmi așez palmele pe blatul de granit rece, dur, și mă aplec în față, încercând să mă concentrez.

Doamna doctor Shields vrea să mă gândesc că e doar vina mea, că sunt instabilă. Dar n-am născocit

faptul că mi-am pierdut serviciul sau că l-am pierdut pe Noah. Acelea sunt fapte solide; încă mai am în telefon mesajele vocale de la BeautyBuzz. Iar Noah nu mi-a răspuns. Sunt sigură că nu e o coincidență faptul că ambele s-au întâmplat cât eram în cabinetul lui Thomas. Nu pot s-o dovedesc, însă doamna doctor Shields știe că am fost cu el. Poate că a descoperit chiar și că m-am culcat cu el; Thomas ar fi putut să-i spună ca să se salveze.

Ea mă pedepsește.

Îi simt mâna bătându-mă blând pe spate și mă răsucesc fulgerător.

— Nu! zic. Ați făcut să fiu concediată. Le-ați spus celor de la BeautyBuzz că le-am machiat pe cont propriu pe Reyna și pe Tiffani!

— Ia-o ușurel, Jessica, îmi spune ea.

Se întoarce la taburetul său și-și pune un picior lung, subțire, peste celălalt. Știu ce se presupune că trebuie să fac eu, rolul pe care trebuie să-l joc, așa că mă așez pe taburetul de lângă ea.

— Nu mi-ai spus că ți-ai pierdut serviciul, zice.

Pentru cineva care ar vedea scena, ar părea că îi pasă cu adevărat. Are fruntea încrețită și tonul blând.

— Mda, cineva m-a pârât că încalc clauza de neconcurență, zic pe un ton acuzator.

— Hmmm…

Doamna doctor Shields se lovește ușurel cu arătătorul peste buze, și atunci văd că cea de jos e un pic umflată, ca și cum s-ar fi tăiat de curând.

— Nu mi-ai spus că iubitul care era drogat era atât de bănuitor în privința ta? E posibil să te fi reclamat el?

Îmi oferă un mic zâmbet, ca al pisicii din Cheshire[4]. Are un răspuns pentru orice.

Însă știu că ea a făcut-o. Poate că nu le-a dat numele lui Reyna și Tiffani, dar ar fi putut să dea un telefon anonim, pretinzând că *ea* a fost o clientă pe care am abordat-o. O văd spunând cu vocea

aceea plină de solicitudine falsă ceva de genul „Oh, Jessica părea o femeie așa de drăguță, sper că nu îi fac necazuri”.

Dar apoi îmi amintesc de întrebările insistente ale lui Ricky înainte să-i vâr în mâini lui Tiffani cosmeticele gratuite și s-o șterg de acolo. Sunt sigură că aveau pe ele logoul BeautyBuzz: toate tuburile mele de luciu și balsam de buze îl au. I-ar fi fost ușor s-o găsească pe patroana mea.

— Jessica, îmi pare foarte rău că ți-ai pierdut serviciul, zice doamna doctor Shields. Totuși, cu siguranță nu eu am provocat asta.

Îmi frec tâmplele; totul era atât de limpede acum câteva minute. Dar acum nu mai știu ce să cred.

— Sper să nu te superi că o spun, dar nu arăți bine, observă ea. Împinge mai aproape de mine platoul. Ai mâncat?

Nu, îmi dau seama acum. Când m-am întâlnit cu Noah vineri seara, la Peachtree Grill, a tot încercat să mă îmbie cu pui prăjit și chifle, însă n-am reușit să iau decât câteva înghițituri. Nu cred că am pus în gură de atunci altceva decât cafea și unul sau două batoane cu proteine.

— Și cum rămâne cu Noah? zic, aproape pentru mine.

Vocea mi se frânge când îi rostesc numele.

Era bucuros să mă audă azi-dimineață, cu toate că cererea mea i-a părut, poate, ciudată. Îmi tot vine în minte mâna lui ridicată ca o barieră, împiedicându-mă să mă apropii.

— Cine?

— Tipul cu care mă vedeam, zic. Cum ați dat de el?

Doamna doctor Shields taie o bucățică de brânză și o pune pe un biscuit sărat subțire, apoi mi le oferă. Cobor privirea spre biscuit și clatin din cap.

— Nu mi-ai spus că te vezi cu cineva, zice ea. Cum aș putea conversa cu cineva despre care nu știam că există?

Lasă tăcerea să atârne un moment, ca și cum și-ar sublinia ideea.

— Trebuie să ți-o spun, Jessica, încep să mă supere acuzațiile tale, zice. Ți-ai îndeplinit însărcinările pentru care te-am plătit. M-ai asigurat că Thomas îmi este credincios. Așadar, de ce m-aș amesteca acum în viața ta?

Să fie cu putință? Îmi cuprind capul cu mâinile și încerc să revăd evenimentele din ultimele zile, dar totul e amestecat. Poate că Thomas este cel care m-a mințit. Poate că instinctul meu s-a înșelat. S-a mai înșelat și altă dată; am avut încredere în Gene French, când n-ar fi trebuit să am. Poate că acum am făcut invers.

— Ai dormit cât de cât, biata de tine?

Ridic fruntea. Îmi simt ochii grei și parcă am nisip în ei. Știe că n-am dormit, așa cum a știut că n-am mâncat; nici măcar nu era nevoie să întrebe.

— Mă întorc imediat, zice doamna doctor Shields.

Coboară de pe taburet și dispare. Pașii îi sunt atât de ușori, încât nu-mi dau seama în ce loc din casă se află.

Sunt sleită de puteri, dar știu că e acel gen de oboseală care mă face să nu pot să dorm bine. Parcă am creierul acoperit cu pâclă, însă trupul îmi tremură.

Când se întoarce, doamna doctor Shields are ceva în mână, dar nu-mi dau seama ce. Traversează bucătăria și trage un sertar. Aud un mic zăngănit, apoi văd că pune dintr-un flacon o pilulă mică, ovală, într-o punguță care se închide etanș.

O sigilează, apoi vine la mine.

— Nu încape îndoială că eu sunt vinovată pentru starea ta, spune blând. E clar că te-am stresat prea tare cu toate acele conversații intense, și apoi cu experimentele. N-ar fi trebuit să te implic în viața mea personală. A fost lipsit de profesionalism.

Vorbele ei se înfășoară în jurul meu ca unul dintre șalurile ei de cașmir: moi, mângâietoare și calde.

— Ești foarte puternică, Jessica, însă ai fost supusă unei presiuni cumplite. Pierderea slujbei tatălui tău, stresul posttraumatic pe care îl simți din acea seară cu regizorul de teatru, toate problemele tale financiare… Și, desigur, vinovăția în privința surorii tale. Trebuie să fie epuizant. Îmi îndeasă în mână punguța. Sărbătorile pot fi o perioadă de mare însingurare. Asta o să te ajute să dormi la noapte. N-ar trebui să-ți dau o pastilă fără rețetă, dar poți s-o consideri un ultim cadou.

Mă uit în jos la ea și, fără măcar să mă gândesc, spun:

— Mulțumesc.

E ca și cum ea mi-ar fi scris replicile, iar eu acum nu fac decât să le rostesc.

Doamna doctor Shields ia paharul meu aproape plin și-l golește în chiuvetă. Apoi aruncă brânza și strugurii la coș, în ciuda faptului că platoul a rămas aproape neatins.

Paharul golit. Bucata de brânză.

O privesc și o fulgerare de energie îmi străbate trupul.

Nu se uită la mine. E complet absorbită de dereticat, dar dacă mi-ar vedea fața ar ști că ceva nu-i deloc în ordine.

Însemnările din dosarul lui April îmi plutesc prin minte: „Dispăruse orice urmă de-a ta… Paharul tău de vin a fost spălat… resturile de Brie și de struguri au fost aruncate la coș…”

„Era ca și cum n-ai fi fost deloc aici. Ca și cum n-ai mai fi existat.”

Mă uit în jos la punguța etanșă transparentă cu pastila micuță din mâna mea.

Îngheț de spaimă.

„Ce i-ai făcut?” gândesc.

Trebuie să plec de aici, acum, înainte să-și dea seama că știu.

— Jessica? Doamna doctor Shields se uită la mine. Sper să ia emoția de pe chipul meu drept disperare. Are vocea joasă și mângâietoare. Vreau doar să știi că nu-i nicio rușine să recunoști că ai nevoie de un pic de ajutor. Oricine are nevoie uneori de o evadare.

Încuviințez din cap. Vocea îmi tremură când vorbesc.

— Știți, ar putea fi plăcut să mă odihnesc un pic, în sfârșit.

Pun pastila în geantă. Apoi mă dau greoi jos de pe taburet și îmi iau paltonul, forțându-mă să mă mișc încet, ca să nu-mi dezvălui panica. Doamna doctor Shields nu pare să aibă de gând să mă conducă până la ușă; rămâne în bucătărie, ștergând cu un burete granitul imaculat. Așa că mă răsucesc și mă îndrept spre holul de la intrare.

La fiecare pas simt o mâncărime între omoplați. În cele din urmă ajung la ușă și o deschid, apoi ies și o închid fără zgomot în urma mea.

În clipa în care ajung acasă scot punguța de plastic și mă uit mai bine la pastila mică și ovală. Se distinge cu ușurință un număr de cod, așa că îl verific pe un site de identificare a pastilelor. Este Vicodin, același medicament pe rețetă din care April a luat o supradoză în parc, după cum mi-a spus doamna Voss.

Acum am o idee destul de clară despre cine i l-a dat lui April și de ce.

Doamna doctor Shields trebuie să fi știut că Thomas s-a culcat cu April, altfel n-ar fi pus pastilele în mâna lui April. Ceea ce trebuie să-mi dau seama este în ce fel a făcut-o pe April să le înghită.

Trebuie să mă duc din nou în Grădina botanică din West Village și să găsesc banca din apropierea fântânii înghețate. Locul unde a ales April să moară trebuie să aibă o semnificație.

Oare doamna doctor Shields știe și că Thomas a născocit aventura cu Lauren de la butic? Dacă eu

mi-am dat seama de asta, atunci, cu siguranță, și-a dat și doamna doctor Shields, cu vigilența ei de șoim.

Cât mai durează până va descoperi întâlnirea mea neautorizată cu Thomas și toate minciunile pe care i le-am turnat?

Și ce o să-mi facă atunci când va afla că m-am culcat cu soțul ei?

63

Luni, 24 decembrie

Ai oare parte de somnul adânc, fără vise, de care ai nevoie disperată, Jessica?

Nu va fi nicio întrerupere. Ești complet singură.

Nu mai ai munca, să-ți abată atenția. Și Lizzie e plecată. Poate că aveai de gând să petreci Crăciunul cu Noah, dar el s-a dus în Westchester, la familia lui.

Cât despre ai tăi, nu pot fi contactați. De dimineață recepționera le-a telefonat și i-a surprins cu o excursie de o zi pe un vas cu pânze. E foarte greu să ai semnal la mobil în largul oceanului.

Până și noul tău prieten, Thomas, va fi ocupat.

Dar și cei care sunt înconjurați de familie și sărbătoresc Crăciunul se pot simți izolați.

Iată scena: Ajunul Crăciunului la proprietatea familiei Shields din Litchfield, Connecticut, la nouăzeci de minute de New York.

În livingul grandios focul arde în șemineu. Figurinele delicate, din porțelan de Limoges, care înfățișează Nașterea Domnului sunt aranjate pe poliță. Anul acesta, decoratorul mamei a ales lumini albe și conuri de brad perfecte care să pună în evidență bradul.

Totul pare nespus de frumos, nu-i așa?

Tatăl a destupat o sticlă de Dom Perignon. Sunt oferite *crostini* cu somon afumat și caviar.

Ciorapii pentru cadouri stau sub brad. Cu toate că nu sunt decât patru persoane în încăpere, sunt cinci șosete.

Cea în plus a fost umplută pentru Danielle, ca în fiecare an. Obiceiul este să se facă în numele ei o donație unei organizații de binefacere importante și cecul să fie pus în ciorap. De obicei beneficiarul este Mamele Împotriva Șofatului în Stare de Ebrietate, cu toate că în trecut au fost alese și

Călătorie în Siguranță și Studenții Împotriva Deciziilor Distructive.

Săptămâna viitoare se vor comemora douăzeci de ani de la moartea lui Danielle, așa că cecul este deosebit de mare.

Ea ar fi avut acum treizeci și șase de ani.

A murit la mai puțin de doi kilometri de acest living.

Pe măsură ce nivelul șampaniei din cel de-al doilea pahar al mamei scade, poveștile ei despre fiica mezină, cea preferată, sunt tot mai înflorite.

Acesta este alt obicei la sărbători.

Însăilează o poveste dezlânată despre vara în care Danielle a fost consilier în tabăra de zi a clubului.

— Avea un talent înnăscut la lucrul cu copiii, perorează mama. Ar fi fost cea mai bună mamă.

Mama a uitat, în mod convenabil, că Danielle n-a acceptat acea slujbă decât în silă, la insistențele tatălui, și a fost angajată doar pentru că tatăl juca golf cu directorul clubului.

În mod tipic, mama este indulgentă.

Însă astăzi nu are cum să nu fie contrazisă:

— Oh, nu sunt sigură că Danielle îi iubea cu adevărat pe acei copii. N-a sunat atât de des să spună că nu merge la lucru pentru că e bolnavă, încât aproape că a fost dată afară?

Cu toate că este folosit un ton afectuos, cuvintele o fac pe mamă să înțepenească.

— Îi *iubea* pe acei copii, ripostează.

Obrajii i se aprind.

— Încă un pic de șampanie, Cynthia? îi oferă Thomas.

Este o încercare de a risipi tensiunea care a cuprins dintr-odată încăperea.

Mamei i se permite să învingă, prin faptul că a avut ultimul cuvânt, cu toate că n-are dreptate.

Iată ce refuză mama să accepte: Danielle a fost egoistă până în vârful unghiilor. Lua lucruri: Un pulover de cașmir preferat care s-a întins, fiindcă

Danielle purta o măsură mai mare. O lucrare notată cu 10+ de la engleză, când eram în anul trei, păstrată într-un computer de acasă folosit în comun și prezentată sub numele ei în toamna următoare.

Și un iubit care jurase să-i fie credincios surorii mai mari.

Danielle n-a suportat niciodată consecințele primelor două abateri sau ale atâtor altora dinainte de ele; tatăl era prins cu munca, iar mama, în mod previzibil, îi găsea scuze.

Poate că, dacă ar fi fost trasă la răspundere pentru faptele rele de-a lungul timpului, ar fi încă în viață.

Thomas a traversat încăperea ca să umple paharul mamei.

— Cum e posibil să arăți în fiecare an mai tânără, Cynthia? întreabă, bătând-o ușor pe braț.

De obicei, încercările lui Thomas de a păstra pacea par pline de afecțiune.

În seara asta sunt percepute ca o trădare.

— Am nevoie de un pahar cu apă.

Lucrul de care este nevoie cu adevărat e o scuză pentru a părăsi încăperea. Bucătăria pare un loc de refugiu.

În ultimii douăzeci de ani unele lucruri au fost schimbate în această bucătărie: Noul frigider are distribuitor de apă rece. Podeaua din lemn a fost înlocuită cu gresie italienească. Farfuriile din dulapurile cu uși de sticlă sunt acum albe cu margine albastră.

Însă ușa laterală este exact la fel.

Încă trebuie să fie deschisă de afară cu o cheie. Dinăuntru, o simplă răsucire a micului mâner oval deblochează ivărul sau îl blochează, în funcție de direcția în care este rotit.

N-ai auzit povestea asta, Jessica.

Nimeni n-a auzit-o. Nici măcar Thomas.

Însă trebuie să fi știut că ești foarte specială pentru mine. Că suntem legate inexorabil. Este

unul dintre motivele pentru care acțiunile tale m-au rănit atât de profund.

Dacă măcar *tu* te-ai fi purtat cum trebuie, am fi putut să avem o relație foarte diferită.

Deoarece, în ciuda diferențelor superficiale dintre noi – de vârstă, socio-economice, de educație –, în mod straniu, momentele cruciale din viețile noastre seamănă. Este ca și cum am fi fost menite să ne întâlnim. Ca și cum poveștile noastre sunt imagini în oglindă.

Tu ți-ai încuiat într-o cameră sora mai mică, pe Becky, în acea zi tragică de august.

Eu mi-am încuiat afară sora mai mică, pe Danielle, în acea noapte tragică de decembrie.

Danielle se furișa adesea din casă ca să se vadă cu băieți. Șmecheria ei preferată era să lase descuiată ușa bucătăriei, ca să poată intra înapoi fără să știe nimeni.

N-am dat atenție subterfugiului ei. Până când mi-a luat iubitul.

Danielle râvnea ce aveam eu. Ryan n-a făcut excepție.

Era tot timpul vreun băiat care își pierdea capul după Danielle; era frumoasă, era plină de viață, iar limitele sale sexuale erau aproape inexistente.

Însă Ryan era diferit. Era tandru și aprecia conversația și serile liniștite. Pentru mine a fost primul în atât de multe privințe.

El mi-a frânt inima de două ori. Prima oară când m-a părăsit. Apoi din nou, după o săptămână, când a început să se vadă cu sora mea mai mică.

Este remarcabil cum cea mai simplă dintre hotărâri poate să creeze efectul fluturelui; cum o acțiune care pare neimportantă poate să provoace un tsunami.

Un simplu pahar cu apă, ca acela umplut în bucătărie chiar în această clipă, a fost cel care a declanșat totul în acea noapte de decembrie, acum aproape douăzeci de ani.

Danielle ieșise să se vadă cu Ryan fără știrea părinților noștri. Lăsase deblocată încuietoarea ca să nu știe nimeni că se întoarce acasă târziu.

Danielle n-a suferit niciodată consecințele faptelor sale. De foarte mult timp ar fi trebuit să se întâmple asta.

O răsucire rapidă, spontană, a încuietorii însemna că va fi silită să sune la ușă și să-i trezească pe părinți. Tata avea să facă o criză de apoplexie; întotdeauna îi sărea ușor țandăra.

A fost imposibil să adorm în acea noapte; așteptarea era prea plăcută.

De la fereastra de la etaj, la 01:15, au fost observate farurile jeepului lui Ryan stingându-se la jumătatea aleii noastre lungi, șerpuite. Danielle a fost văzută furișându-se peste peluză în direcția ușii de la bucătărie.

Un fior de încântare m-a copleșit: Cum s-a simțit când ușa a refuzat să se deschidă?

Cu siguranță, o să se audă în curând soneria.

În loc de asta, peste un minut Danielle a alergat înapoi la mașina lui Ryan.

Apoi jeepul a pornit în marșarier pe alee, cu Danielle pe locul pasagerului.

Cum avea să iasă Danielle din beleaua asta? Poate că dimineață o să-și facă apariția cu o scuză ridicolă, cum ar fi că e somnambulă. De data asta nici măcar mama n-ar fi în stare să ignore înșelăciunea lui Danielle.

Fără să știe că fiica lor mezină vârâse sub pilotă perne ca să pară că e în pat, părinții noștri și-au văzut de somn.

Până ce un polițist a apărut la ușă, câteva ore mai târziu.

Ryan băuse, ceea ce n-a făcut niciodată cât a fost cu mine. Jeepul său s-a izbit de un copac de la capătul drumului nostru lung și șerpuit. În accident au murit amândoi; ea pe loc, el la spital, din cauza leziunilor interne grave.

Danielle a făcut mai multe alegeri greșite care au dus la circumstanțele accidentului: Mi-a furat iubitul. A băut votcă cu cinci ani înainte de vârsta legală pentru consumul de alcool. S-a furișat afară din casă. A refuzat să-și asume greșeala sunând la ușă și înfruntându-i pe părinți.

Rezultatul final al încuierii ușii de la bucătărie n-a fost prevăzut.

Dar n-a fost decât unul din șirul de factori care au dus la moartea ei. Dacă și-ar fi schimbat oricare dintre alegeri, ar fi putut să fie chiar acum în living, poate cu nepoții pe care mama și-i dorește cu atâta disperare.

La fel ca părinții tăi, Jessica, ai mei nu cunosc decât o parte a poveștii.

Dacă ai fi știut ce strâns suntem legate de aceste două tragedii, m-ai fi mințit în privința lui Thomas?

Mai există întrebări despre legătura pe care o ai cu soțul meu. Dar vor primi răspuns mâine.

Părinților tăi li s-a spus că petreci sărbătorile cu mine și că trebuie să se distreze și să nu-și facă griji dacă nu au vești de la tine.

La urma urmei, vom fi foarte ocupate cu planurile noastre.

64

Luni, 24 decembrie

Când m-am întâlnit cu Thomas aici, acum mai puțin de o săptămână, n-am observat placa argintie îngustă fixată pe bancă; era prea întuneric.

Însă acum, în lumina soarelui de după-amiază, văd sclipirea plăcii lucioase.

Numele și prenumele ei, datele nașterii și morții sunt gravate cu un scris cursiv, urmate de un vers. Vocea cristalină a doamnei doctor Shields citește în mintea mea inscripția: „Katherine April Voss, Care a capitulat prea curând".

Doamna doctor Shields a pus placa aici. Sunt convinsă.

Poartă marca ei: Sobră. Elegantă. Amenințătoare.

Acest loc liniștit, în adâncul Grădinii botanice din West Village, este alcătuit din cercuri concentrice: Fântâna înghețată este în mijloc. O înconjoară șase bănci din lemn. Și în jurul băncilor este o alee.

Stau în picioare, înconjurându-mă și eu cu brațele, în timp ce privesc banca pe care a murit April.

De când am ieșit din vila doamnei doctor Shields, aseară, am tot studiat dosarul meu și pe cel al lui April. Îmi amintesc ce a notat doamna doctor Shields despre mine, „Acest proces te poate elibera. Lasă-te în voia lui", cu un scris care pare să nu se deosebească de mesajul care împodobește placa.

Mă trece un fior, cu toate că în timpul zilei această grădină înghețată nu-i chiar atât de fantomatică. Am trecut de câteva persoane ieșite la plimbare, și râsul unui copil aflat prin apropiere răzbate prin aerul rece. În depărtare, o femeie mai în vârstă cu o căciulă tricotată de un verde viu

împinge un cărucior de cumpărături. Vine spre mine, dar mergând încet.

Totuși, mă simt speriată și complet singură.

Eram așa de sigură că vor exista răspunsuri în însemnările doamnei doctor Shields.

Însă lipsește în continuare o piesă din puzzle, cea pe care eram sigură că o s-o văd în dosarul lui April, dar n-am putut s-o găsesc.

Mă frec la ochi și cedez ispitei de a mă așeza pe o bancă. Dar n-o aleg pe cea a lui April. Mă așez pe cea de alături.

Așa obosită n-am mai fost niciodată.

N-am dormit decât câteva ore în noaptea trecută, și ele întrerupte de coșmaruri: Ricky care se repede la mine. Becky care cade într-o piscină din Florida și se îneacă. Noah care se îndepărtează.

Cu toate astea, n-am avut nicio clipă de gând să iau pastila de la doamna doctor Shields. M-am săturat de cadourile ei.

Îmi masez tâmplele, încercând să scap de bubuitul din cap.

Femeia cu pălărie verde se așază pe banca de lângă a mea. Banca lui April. Scormonește prin cărucior și scoate o pâine al cărei ambalaj are buline viu colorate. Se apucă să fărâmițeze o felie și o aruncă pe jos. Pe dată, ca și cum ar fi așteptat-o, coboară vreo duzină de păsări.

Îmi mut privirea de la ele, lăsându-le să zburătăcească în jurul hranei.

Dacă indiciul nu este în însemnări, poate că îl găsesc mergând pe urmele pașilor lui April. Chiar înainte să vină în Grădina botanică, April a stat pe un taburet din bucătăria doamnei doctor Shields și a discutat cu ea, întocmai ca mine aseară.

Vizualizez alte locuri în care ni s-au încrucișat drumurile: Amândouă am zăbovit deasupra tastaturilor în sala de curs de la NYU, lăsând-o pe doamna doctor Shields să ne sondeze gândurile cele mai intime. Probabil că am stat la același pupitru.

Amândouă am fost invitate în cabinetul doamnei doctor Shields, unde am șezut pe canapeaua de două persoane, îngăduind să ne fie scoase la lumină tainele.

Și, desigur, eu și April l-am întâlnit pe Thomas la un bar și i-am simțit privirea arzătoare înainte să-l ducem acasă la noi.

Doamna în vârstă continuă să le arunce păsărilor pâine.

— Turturele, zice. Se împerechează pe viață, știi.

Probabil că vorbește cu mine, pentru că nu mai e nimeni în jur.

Încuviințez din cap.

— Vrei să le hrănești? spune ea, apoi se apropie și îmi întinde o felie de pâine.

— Da, zic, cu gândurile în altă parte, apoi iau pâinea și rup din ea câteva bucățele, pe care le împrăștii.

Alte locuri în care am fost amândouă, eu și April: dormitorul ei, din apartamentul părinților, în care ursulețul de pluș ponosit încă mai stă pe pilotă. Și era o fotografie cu vitrina magazinului Insomnia Cookies din apropiere de Amsterdam Avenue, pe care am recunoscut-o de pe contul ei de Instagram. Am trecut și eu pe acolo ca să iau fursecuri cu scorțișoară sau cu mentă și două feluri de ciocolată.

Evident, am vizitat amândouă această grădină.

Nici măcar n-aș fi aflat de existența lui April dacă Thomas nu m-ar fi invitat aici ca să mă avertizeze în privința soției sale.

Thomas.

Mă încrunt, gândindu-mă câte au făcut implozie – slujba mea, relația cu Noah – în vreme ce stăteam pe un scaun din fața biroului lui Thomas și el vorbea despre aventura inventată cu femeia din butic.

Cabinetul lui Thomas este un loc în care eu am fost și April nu; Thomas a spus că s-a întâlnit cu

April în seara în care a ajuns acasă la ea. Și totuși, dacă ea era cu adevărat obsedată, poate că a căutat să afle unde lucrează el.

Arunc ultimele bucățele de pâine.

E ceva care mă nedumerește. Ceva care are de-a face cu cabinetul lui Thomas.

O turturică zburătăcește pe lângă mine, împrăștiindu-mi gândurile. Pasărea mică aterizează pe banca lui April, lângă doamna în vârstă, și se cocoață pe placa argintie.

Mă uit lung.

Un val de adrenalină îmi inundă trupul, alungând epuizarea.

Numele lui April, cu acel scris cursiv. Datele nașterii și morții, Turturica. Am mai văzut cândva toate astea.

Mă aplec în față, respirând precipitat.

Îmi dau seama unde: pe programul înmormântării, cel pe care mi l-a dat doamna Voss.

Aproape că-mi simt degetele înșfăcând lucrul pe care îl vânam. Pulsul îmi zvâcnește.

Încremenesc și revăd în minte un fapt care mi s-a părut tot timpul ciudat: Thomas a inventat o aventură cu o femeie oarecare ca să acopere întâlnirea cu April. De asemenea, dorea cu disperare să pună mâna pe dosarul lui April; cu destulă disperare ca să găsească o cale să mă introducă pe furiș în vilă, în timp ce îi abătea atenția doamnei doctor Shields.

Însă indiciul care dansa în jurul hotarelor conștienței mele n-a fost niciodată în dosar.

Bag mâna în geantă și scot programul înmormântării pe care mi l-a dat doamna Voss, cel cu numele lui April și turturica desenată.

Îl despăturesc încet, netezind hârtia.

Există o diferență vitală între el și scena de pe banca aflată la câteva zeci de centimetri de mine.

E ca atunci când am fost trimisă la barul hotelului Sussex și am vorbit cu doi bărbați:

amănuntul care îi deosebea, verigheta, era singurul care conta cu adevărat.

Citatul de pe bancă este diferit de cel din programul înmormântării.

Citesc din nou versul în program, cu toate că-l știu pe de rost din cântecul Beatles-ilor:

„Și, la sfârșit, iubirea pe care o iei este egală cu iubirea pe care o dai."

Dacă Thomas i-ar fi cântat aceste cuvinte în seara în care s-au întâlnit, April nu și-ar fi întrebat mama de unde este citatul. Ar fi știut că este un vers dintr-un cântec.

Însă dacă doar ar fi văzut citatul pe cana lui de cafea, ca mine, ar fi putut să-i stârnească curiozitatea.

Închid ochii și încerc să-mi amintesc exact cabinetul lui Thomas. Are câteva scaune. Dar pe oricare dintre ele s-ar așeza vizitatorul, vede clar biroul.

April a fost în cabinetul lui Thomas, aflat la doar câteva străzi de Insomnia Cookies.

Dar nu s-a dus acolo ca să-l urmărească.

Nu mai există decât un motiv care ar putea să explice și, de asemenea, să răspundă la întrebarea de ce Thomas s-a străduit așa de mult să ascundă aventura lor de o noapte. De ce este încă îngrozit la gândul că ar putea să afle cineva.

Doamna Voss mi-a spus că April s-a tot dus la psihiatri.

April nu l-a întâlnit pe Thomas la un bar.

April l-a întâlnit pe Thomas când s-a dus la el pentru terapie, ca pacientă.

65

Luni, 24 decembrie

La întoarcere, în cele nouăzeci de minute cât durează drumul până în Manhattan este mimat somnul, pentru a evita conversația cu Thomas.

Poate că el se bucură: în loc să deschidă radioul, conduce în tăcere, cu privirea ațintită în față. Mâinile îi sunt încleștate pe volan. Rigiditatea lui Thomas este și ea neobișnuită. În timpul călătoriilor lungi, de obicei îngână melodiile și bate ritmul pe coapsă.

Când oprește în fața vilei, trezirea este simulată; zbaterea pleoapelor, un mic căscat.

Nu se discută despre aranjamentele de dormit în seara asta. Printr-un acord tacit, Thomas va merge în apartamentul său închiriat.

Despărțirea este scurtă, cu un sărut de convenienţă.

Zumzetul motorului scade în timp ce mașina se îndepărtează.

Apoi nu mai rămâne în vilă decât o tăcere adâncă, stearpă.

Noua încuietoare se deschide pe dinafară cu o cheie.

Dar pe dinăuntru nu este nevoie decât de o răsucire a mânerului oval ca să se încuie.

Acum un an, Ajunul Crăciunului a fost atât de diferit: după întoarcerea din Litchfield, Thomas a făcut focul în șemineu și a insistat să deschidem fiecare câte un cadou. Era ca un băiețel, cu ochii strălucind, când a ales cadoul perfect pe care să mi-l pună în mâini.

Îl împachetase complicat, dar neglijent, cu prea mult scotch și panglici.

Cadourile lui erau întotdeauna alese din toată inima.

Acesta era o ediție princeps din cartea mea preferată de Edith Wharton.

Acum trei seri, după ce ai raportat că Thomas ți-a respins avansurile la barul Deco, speranța a înflorit; se părea că va continua acest ritual minunat. O fotografie originală a Beatles-ilor, făcută de Ron Galella, a fost cumpărată, înrămată și învelită cu grijă în straturi de foiță și hârtie de ambalaj în culori vii, pentru Thomas.

Acum stă lângă poinsettia albă din living.

De sărbători e cel mai sfâșietor să fii singur.

O soție privește cadoul plat, dreptunghiular, care nu va fi despachetat în seara aceasta, la urma urmei.

O mamă se uită fix la ciorapul cu numele lui Danielle în care fiica ei nu va căuta daruri.

Și o altă mamă va trăi primul Crăciun fără unicul său copil, fata care și-a luat viața acum șase luni.

Regretele sunt mult mai intense când nimic nu se clintește.

Nu este nevoie decât de câteva atingeri ale degetelor mele pe tastatură. Apoi îi este trimis un mesaj doamnei Voss.

„Pentru a onora amintirea lui April, s-a făcut o donație de sărbători Fundației Americane pentru Prevenirea Sinuciderii. Cu gândul la dumneavoastră. Cu sinceritate, dr. Shields.”

Darul nu caută s-o îmblânzească pe doamna Voss, care dorește cu disperare să vadă dosarul cu eticheta KATHERINE APRIL VOSS. Donația nu este decât un gest spontan.

Mama lui April nu este singura care tânjește să știe ce s-a întâmplat în ultimele ore de viață ale lui April. Un detectiv mi-a cerut în mod oficial însemnările și a amenințat cu posibilitatea unei citații. Și Thomas a manifestat o curiozitate excesivă față de dosarul lui April după ce a fost informat că familia Voss a angajat un detectiv particular.

Dat fiind că absența însemnărilor din ultima noastră întâlnire ar părea suspectă, a fost creată o versiune a lor trunchiată. Ele conțin adevărul; acesta este un lucru vital, dat fiind că April ar fi putut să sune un prieten sau să trimită un mesaj chiar înainte de moarte, însă relatarea întâlnirii noastre este mult mai atenuată și mai puțin amănunțită:

„M-ai dezamăgit profund, Katherine April Voss. Ai fost invitată înăuntru… Apoi ai făcut dezvăluirea care a distrus totul, care te-a pus într-o lumină complet diferită: «Am făcut o greșeală. M-am culcat cu un bărbat însurat…» Ți s-a spus că ai trecut acel hotar și că niciodată nu vei mai fi bine-venită în vilă… Conversația a continuat. La terminarea ei ți s-a oferit o îmbrățișare de despărțire…”

Însemnările înlocuitoare au fost create imediat după înmormântarea Subiectului 5.

Este de înțeles de ce mama ei și le dorește atât de mult.

Dar nimeni nu va putea să vadă vreodată adevărata înregistrare a ceea ce s-a petrecut în seara aceea.

La fel ca April, acele însemnări nu mai există.

Un singur chibrit aprins a devorat acele pagini din blocul meu de corespondență galben. Flăcările mi-au înghițit cu lăcomie cuvintele, lingând scrisul cursiv cu cerneală albastră.

Înainte ca însemnările să se prefacă în cenușă, iată ce conțineau:

SUBIECTUL 5/8 iunie, ora 19:36

April bate la ușa vilei la șase minute după ora stabilită.

Acest lucru nu este neobișnuit; ea nu se omoară cu punctualitatea.

Chablis, un ciorchine de struguri violeți și o bucată triunghiulară de Brie sunt oferite în bucătărie.

April se așază pe un taburet, dornică să discute despre interviul pe care îl va da curând la o mică firmă de relații publice. Îmi dă CV-ul printat și cere sfaturi despre felul în care ar trebui să explice faptul că lista slujbelor ei e cam pestriță.

După câteva minute de conversație încurajatoare, brățara mea subțire de aur, cea pe care April a admirat-o de mai multe ori, este pusă la încheietura mâinii ei.

— Pentru încredere, i se spune. Păstreaz-o.

Conținutul serii se schimbă brusc.

April își ferește privirea. Își coboară ochii în poală.

La început pare că e copleșită de emoție pozitivă.

Însă vocea îi tremură.

— Simt că această slujbă îmi va da un nou început.

— Meriți unul, i se spune.

I se umple la loc paharul cu vin.

Ea face brățara să alunece în sus și în jos pe braț.

— Sunteți atât de bună cu mine.

Însă în tonul ei nu este recunoștință; e ceva mai nuanțat.

Ceva care nu poate fi identificat imediat.

Înainte să poată fi deslușit, April își lasă fața să cadă între palme și începe să suspine.

— Îmi pare rău, bâiguie printre lacrimi. E tipul acela despre care v-am spus…

E clar că se referă la bărbatul mai mare decât ea pe care l-a dus acasă dintr-un bar în urmă cu câteva săptămâni și de care a ajuns să fie obsedată. Fixația nesănătoasă a lui April a fost deja tratată de-a lungul unor ore de consiliere neoficială; regresia ei este dezamăgitoare.

Nerăbdarea mea nu trebuie să fie observată:

— Credeam că ai terminat cu toate astea.

— Terminasem, spune April, cu fața udă de lacrimi.

Trebuie să fie un amănunt nerezolvat care o împiedică să meargă mai departe; este vremea să fie scos la lumină.

— Hai să ne întoarcem la început și să te facem să treci definitiv peste povestea cu acest bărbat. Ai intrat într-un bar și l-ai văzut stând acolo, da? I se dă un imbold. Ce s-a întâmplat după aceea?

Piciorul lui April începe să se învârtă ca o elice.

— Chestia e că… Nu v-am spus totul, începe șovăielnic. Soarbe îndelung din pahar. De fapt, l-am întâlnit când m-am dus în cabinetul lui la consultație. E terapeut. Însă nu m-am mai dus la el pentru consultații, n-a fost decât acea ședință.

Acest lucru este de-a dreptul șocant.

Un terapeut care se culcă cu o pacientă, oricât de puțin timp ar fi fost April în grija lui, ar trebui să-și piardă licența. Este limpede că acest om lipsit de morală a profitat de o tânără fragilă din punct de vedere emoțional care s-a dus la el ca să fie ajutată.

April se uită la mâinile mele, care s-au încleștat.

— A fost în parte vina mea, spune repede. Eu m-am ținut de capul lui.

Brațul lui April este atins.

— Nu, nu a fost vina ta, i se spune cu simpatie.

Va avea nevoie de mai mult ajutor ca să renunțe la convingerea că ea trebuie să fie învinuită. A fost un dezechilibru al puterilor; a fost exploatată sexual. Însă pe moment i se îngăduie să continue povestea care o apasă atât de greu.

— Și n-am dat de el într-un bar, cum am spus, recunoaște ea. M-am îndrăgostit până peste urechi de el după acea primă ședință. Așa că… l-am urmărit într-o seară, după ce a plecat de la cabinet.

Mai departe, descrierea întâlnirii cu terapeutul corespunde poveștii originale: L-a văzut stând singur la o masă de două persoane în barul unui hotel; s-a apropiat de el. Au terminat seara în patul din locuința ei. I-a telefonat și i-a trimis mesaj a doua zi, dar nu i-a răspuns timp de douăzeci și

patru de ore. Când i-a răspuns, în cele din urmă, era limpede că nu-l mai interesează. Ea a insistat cu telefoane, mesaje și invitații să se întâlnească. El a fost politicos, dar neclintit.

April povestește întretăiat, cu pauze între fraze, ca și cum și-ar alege cuvintele cu mare grijă.

— El este o persoană dezgustătoare, i se spune lui April. Nu contează cine a început totul. A profitat de tine și ți-a încălcat încrederea. Ceea ce a făcut e la limita delictului.

April își scutură capul.

— Nu, șoptește. Și eu am greșit.

De-abia poate rosti vorbele.

— Vă rog să nu fiți supărată pe mine. N-am recunoscut asta până acum. Îmi era prea rușine. Însă… de fapt, e însurat.

Aerul tras brusc în piept însoțește dezvăluirea cumplită: „E o mincinoasă”.

Primul lucru pe care l-a făcut April după ce ne-am întâlnit a fost să jure că va fi sinceră. A semnat un acord în această privință când a devenit Subiectul 5.

— Ar fi trebuit să-mi spui asta mult mai devreme, April.

Consilierea pe care a primit-o April se baza pe presupunerea că bărbatul care a îndepărtat-o cu dispreț după ce l-a dus acasă, în patul ei, era celibatar. Atâtea ore irosite. Dacă ar fi mărturisit originea relației lor și faptul că el era însurat, situația ar fi fost abordată foarte diferit.

April nu este victimă, cum se credea acum câteva clipe. Împărtășește vinovăția.

— Nu v-am mințit cu adevărat, doar am trecut peste acea parte, protestează ea.

Incredibil, acum April pare prudentă. Refuză responsabilitatea acțiunilor sale.

Sub scaunul ei sunt firimituri; trebuie să-și fi dat seama că le-a împrăștiat atunci când a mușcat dintr-un biscuit. Dar le-a lăsat acolo, alta dintre mizeriile pe care le face ea, să le mănânce altcineva.

Degetul meu este așezat sub bărbia lui April și este apăsat ușor, ca să i se ridice capul și să ne privim în ochi.

— Aceasta a fost o omisiune gravă, i se spune. Sunt profund dezamăgită.

— Îmi pare rău, foarte rău, izbucnește April. Izbucnește iar în plâns și își șterge nasul pe mânecă. Am vrut de atâta vreme să vă spun… N-am știut cât de mult o să-mi placă de dumneavoastră.

Un fior de alarmă îmi trimite prin corp o descărcare electrică.

Cuvintele ei n-au nicio logică.

Sentimentele față de mine pe care le prevăzuse n-ar fi trebuit să dicteze ceea ce a dezvăluit despre bărbatul cu care s-a culcat. N-ar fi trebuit să existe nicio legătură.

Porecla pe care mi-a dat-o Thomas acum câțiva ani, Șoimul, este semnificativă.

„Poți să iei un comentariu aparent aruncat la întâmplare de un pacient și să-l urmărești înapoi până la sursa motivului pentru care a venit la tratament, chiar dacă el însuși nu-și dă seama," a spus el odată, cu admirație evidentă în glas. „E ca și cum ai avea în ochi raze X. Vezi prin oameni."

Un șoim zărește cea mai mică unduire din iarba de pe un câmp; acela este semnalul că este vremea să atace în picaj.

Cuvintele discordante ale lui April sunt mica unduire din peisajul înverzit.

Este privită cu mai multă atenție. Ce ascunde?

Dacă este speriată, o să se închidă în sine. Trebuie să i se dea iluzia siguranței.

Tonul meu este acum blând; ceea ce spun este în mod deliberat ecoul vorbelor ei:

— Nici eu n-am știut cât de mult o să-mi placă de tine. Paharul de vin îi este umplut din nou. Îmi pare rău dacă am părut aspră. Această informație a fost o surpriză. Acum spune-mi mai multe despre el, este încurajată.

— Era cu adevărat blând și chipeș, începe ea. I se ridică umerii când respiră adânc. Avea, ăăă, părul roșcat…

Primul indiciu apare. Minte în privința înfățișării lui.

O concepție greșită răspândită, perpetuată în filme și emisiuni de televiziune, este că indivizii care spun ceva neadevărat au de obicei anumite ticuri: se uită în sus și spre stânga când încearcă să însăileze o poveste. Când vorbesc fie nu te privesc drept în ochi, fie te privesc prea mult. Își rod unghiile sau își acoperă gura, literalmente, ca simptom inconștient al stânjenelii lor. Însă aceste indicii nu sunt universale.

Semnele prin care se trădează April sunt mai subtile. Încep cu o schimbare în respirație. Umerii i se ridică vizibil, semnalând că inspiră adânc, și vocea îi devine un pic mai superficială. Asta deoarece i se modifică ritmul cardiac și circulația sângelui; i se taie, literalmente, răsuflarea din cauza acestor modificări fiziologice. A prezentat și înainte aceste semne: o dată când a încercat să pretindă că veșnicele călătorii și absența generală a tatălui din viața ei n-au fost dureroase și din nou când a susținut că n-o mai deranjează faptul că a fost evitată de fetele populare din liceu, cu toate că a fost atât de traumatizată de ostracizare, încât a înghițit pastile, încercând să se sinucidă, în anul trei.

Însă în acele cazuri se mințea pe sine.

A mă minți pe mine este cu totul altceva.

Și asta face acum.

De ce să inventeze April amănunte despre înfățișarea bărbatului, după ce a mărturisit atâtea alte adevăruri dificile?

Continuă să descrie bărbatul, spunând că este de înălțime medie și suplu. Este încurajată cu o mică înclinare a capului și o atingere pe încheietura mâinii, care are dublul scop de a confirma că are pulsul mărit – alt semn de înșelăciune.

— L-am rugat să rămână la mine toată noaptea, dar n-a putut, trebuia să se întoarcă acasă, la soție, continuă April.

Se smiorcăie și își șterge lacrimile cu un șervețel.

O bănuială cumplită începe să prindă contur. Bărbatul era terapeut. Era căsătorit. April pare că are nevoie să mărturisească asta pentru că îi e o povară pe suflet.

Însă încearcă să-mi ascundă identitatea lui camuflându-i înfățișarea.

Cine este el?

Apoi April își flutură scurt mâna, ca și cum ceea ce este pe cale să spună n-ar fi altceva decât un comentariu oarecare:

— Chiar înainte să plece m-a îmbrățișat și a spus că nu trebuie să mă îndrăgostesc de el. Mi-a spus că merit ceva mai bun și că într-o bună zi voi găsi persoana care să fie lumina mea adevărată.

Cinci secunde pot să schimbe o viață.

Jurămintele dintre mire și mireasă pot fi sigilate cu un sărut. Un bilet de loterie poate fi râcâit, dezvăluind un număr câștigător. Un jeep poate să se izbească frontal de un copac.

O soție poate să descopere că soțul a înșelat-o cu o tânără cu probleme mintale.

„Ești lumina mea adevărată."

Aceasta este inscripția de pe verigheta mea și de pe cea a lui Thomas. Am ales-o împreună.

Acum cinci secunde, acele cuvinte ne aparțineau doar nouă. Faptul că știam că sunt mereu apăsate pe degetul meu îmi oferea o mare mulțumire. Acum par să-mi ardă pielea, ca și cum ar putea să topească aurul alb al verighetei mele.

April s-a culcat cu Thomas; *el* este misteriosul terapeut însurat.

S-ar părea că o dezvăluire atât de zdrobitoare ar trebui să creeze un sunet. Dar vila este tăcută.

April mai ia o înghițitură din pahar. Acum pare mai liniștită, de vreme ce a făcut o dezvăluire

parțială, o încercare de a-și ușura conștiința, ca și de a-și cere în taină iertare că s-a culcat cu soțul meu.

Însă nu s-a mulțumit să se culce cu el. A devenit obsedată de Thomas.

De aceea a intrat în studiul meu? Ca să afle mai multe despre soția lui Thomas?

Starea de șoc profund te poate face să te simți amorțit. Asta este ceea ce se petrece acum.

April continuă să trăncănească, părând să nu-și dea seama că totul s-a schimbat.

April a știut din clipa în care ne-am întâlnit că s-a culcat cu soțul meu.

Acum știm amândouă.

April și Thomas m-au trădat profund. Însă numai unul dintre ei poate primi acum ceea ce i se cuvine.

Pesemne April își închipuie că poate să plece, pur și simplu, din vilă în seara asta și să-și vadă mai departe de viață, lăsându-mi în brațe altă mizerie – care nu poate fi măturată, pur și simplu.

Buzele soțului meu au fost pe ale ei. Mâinile lui i-au cutreierat trupul.

Nu.

— Hai să facem o plimbare, i se spune lui April. Există un loc aparte pe care vreau să ți-l arăt. O pauză, apoi hotărârea este luată. Termină-ți vinul. Trebuie să fug până sus să iau ceva.

Ajungem la fântâna din Grădina botanică din West Village cincisprezece minute mai târziu și stăm alături pe o bancă. Este un loc liniștit, perfect pentru o conversație. Și este tot ce se întâmplă: o conversație din suflet.

Ultimele mele cuvinte către April:

— Ar trebui să pleci înainte să se întunece prea tare.

Era încă vie; n-a înghițit nicio pastilă în prezența mea. Trebuie s-o fi făcut după ce am plecat, în acel interval de două ore dinainte de descoperirea

cadavrului ei de către o pereche care se plimba la lumina lunii.

66

Marți, 25 decembrie

Tuturor ne e frică de doamna doctor Shields – mie, lui Ben și lui Thomas. Sunt sigură că i-a fost și lui April.

Însă pare să fie o singură persoană care o sperie pe doamna doctor Shields: Lee Carey, detectivul particular. Cel despre care mi-a spus doamna Voss. Cel care i-a trimis o scrisoare recomandată doamnei doctor Shields, cerând dosarul lui April.

Am hotărât că trebuie să-i spun totul. Poate că, dacă se pomenește prinsă în această investigație, doamna doctor Shields n-o să mai încerce să-mi distrugă viața. Oricât de rea ar fi situația mea acum, știu că se poate înrăutăți mult mai mult dacă nu găsesc o cale de ieșire.

Aduc pe ecran fotografia scrisorii recomandate a domnului Carey, pe care am făcut-o când m-am furișat în vila doamnei doctor Shields, și găsesc datele de contact.

Mă silesc să aștept până la ora nouă ca să-i telefonez, pentru că e Crăciunul.

Telefonul sună de patru ori, apoi intră robotul. Îmi simt trupul pleoștindu-se, cu toate că ar fi trebuit să mă aștept să nu răspundă.

— Sunt Jessica Farris, zic. Am niște informații despre Katherine April Voss pe care cred că ar trebui să le cunoașteți. Ezit. E urgent, adaug, și îmi las numărul de mobil.

Apoi deschid laptopul și încep să caut un zbor spre Florida, ca să fiu cu ai mei. Nu numai că doresc cu disperare să-i văd, dar nu vreau să fiu în oraș când doamna doctor Shields și Thomas află că i-am spus detectivului că April a fost atât pacienta lui Thomas, cât și subiect în cercetarea doamnei doctor Shields. Și despre Vicodinul care probabil

că i-a fost îndesat în mână, cum mi-a fost dat și mie.

Primul zbor spre Naples pe care îl pot găsi pleacă mâine-dimineață la ora șase.

Fac imediat rezervarea, cu toate că mă costă mai mult de o mie de dolari.

Confirmarea pe e-mail de la compania Delta îmi aduce un pic de ușurare. O să-l iau pe Leo în cușca lui de transport și destule haine ca să mă pot duce acasă, în Allentown, în loc să revin la New York, dacă așa va părea mai sigur.

Nici măcar n-o să le spun părinților mei că vin la hotel. Nu pot să risc să afle doamna doctor Shields.

Când o să simt că pot să mă întorc la New York, o să-mi refac viața, așa cum am mai făcut. Banii pe care i-am câștigat de la doamna doctor Shields mă vor ține pe linia de plutire o vreme. Și știu că îmi pot găsi altă slujbă; muncesc încă din adolescență.

Totuși, Noah nu va fi la fel de ușor de înlocuit.

Nu-mi răspunde la apeluri și la mesaje, așa că trebuie să găsesc altă modalitate să dau de el. Mă gândesc o clipă, apoi iau blocul de corespondență.

Relația noastră a început cu o minciună, când i-am dat un nume fals.

Acum trebuie să fiu cu totul sinceră cu el.

Nu știu cum l-a găsit doamna doctor Shields și nici ce i-a spus. Așa că încep cu momentul în care am luat telefonul lui Taylor de pe scaun, în apartamentul ei, și închei cu momentul din Grădina botanică în care mi-am dat seama că April a fost pacienta lui Thomas.

Scriu până și că m-am culcat cu Thomas. „Știu că eu și cu tine nu ne întâlniserăm decât de două ori și nu aveam o relație stabilă… dar îmi pare rău, nu doar pentru că Thomas s-a dovedit a fi așa cum este, ci pentru ceea ce ai ajuns să însemni pentru mine.”

Până la urmă, scrisoarea mea se întinde pe șase pagini.

O pun într-un plic, apoi îmi îmbrac paltonul și iau lesa lui Leo.

În timp ce merg pe coridor, îmi dau seama ce liniște este. Majoritatea locuințelor de închiriat de aici sunt garsoniere sau apartamente cu două camere; nu este o clădire care atrage familii. Cei mai mulți dintre vecini probabil că s-au dus la rude de sărbători.

Mă opresc după ce ies în stradă, simțindu-mă dezorientată.

Ceva nu e în ordine.

Străzile sunt complet pustii. Cacofonia a dispărut. E ca și cum întregul New York e în pauză, așteptând să se ridice cortina și să înceapă actul următor.

Cu siguranță, nu sunt singura persoană care a rămas în oraș. Dar asta e senzația pe care o am.

Mă îndrept spre casă de la locuința lui Noah, unde am lăsat scrisoarea la portar, când îmi sună telefonul.

Ar putea să fie oricine. Nu am pus sunete diferite pentru anumite persoane.

Însă știu cine este înainte să mă uit la ecran.

Respinge apelul.

Numele doamnei doctor Shields dispare de pe telefonul meu.

Ce-ar putea să vrea de la mine de Crăciun?

Peste zece minute, când aproape că am ajuns acasă, sună iarăși.

Planul meu pentru restul zilei e să stau în casă, cu ușa încuiată de două ori, și să împachetez pentru călătorie. Mâine-dimineață comand un Uber și mă duc direct la aeroport.

N-o să-i răspund la apeluri.

Sunt gata să-i resping din nou apelul. Dar când mă uit la ecran văd un număr necunoscut.

Detectivul particular, îmi zic.

— Bună ziua, sunt Jessica Farris, zic cu nerăbdare.

În pauza aproape imperceptibilă care urmează, inima mi se poticnește.

— Crăciun fericit, Jessica.

Mă uit în jur, instinctiv, dar nu-i țipenie de om.

Sunt la depărtare de o stradă de casă. Aș putea să-l iau în brațe pe Leo și s-o iau la fugă, îmi zic. Aș putea să scap.

— Cina este la ora șase, zice doamna doctor Shields. Vrei să trimit o mașină după tine?

— *Ce?* zic.

Mintea mi se învârte cu repeziciune, încercând să țină pasul cu ea: trebuie să fi folosit un telefon neînregistrat, poate chiar cel de pe care m-a pus să le sun pe Reyna și Tiffani. De aceea n-am recunoscut numărul.

— Îți amintești că le-am spus părinților tăi că eu și cu tine vom petrece sărbătorile împreună, continuă ea.

— Nu vin! strig. Nici în seara asta, nici altă dată!

Sunt pe cale să închid când spune cu vocea sa cristalină:

— Dar am un cadou pentru tine, Jessica.

Felul cum rostește cuvintele îmi îngheață sângele în vine. Am mai auzit acest ton. Semnalează că este într-unul din momentele ei cele mai periculoase.

— Nu-l vreau, zic.

Mi se pune un nod în gât. Aproape am ajuns la clădirea mea.

Însă ușa este descuiată.

Mi-am amintit oare s-o trag bine după mine când am plecat? Brusca încremenire a orașului mi-a abătut atenția; se poate să fi uitat.

E mai sigur înăuntru sau aici, pe stradă?

— Mmm, ce păcat, zice doamna doctor Shields. Savurează asta; e ca o pisică jucându-se cu un șoarece rănit. Presupun că, dacă nu vii să-ți iei cadoul, o să trebuiască să-l dau poliției.

— Despre ce vorbiți? șoptesc.

— Caseta video, zice. Cu tine intrând pe furiș în vila mea.

Vorbele ei mă izbesc ca niște baroase.

Thomas trebuie să fi pus asta la cale. El e singurul care știa că o să intru pe furiș acolo.

— Tocmai am observat că îmi lipsește colierul cu diamante, zice așa, în treacăt. Din fericire, m-am gândit să verific camera video pe care am instalat-o recent. Știu că ai nevoie disperată de bani, Jessica, însă n-aș fi crezut că vei recurge la așa ceva.

N-am luat nimic, însă dacă dă poliției acea înregistrare o să fiu arestată. Nimeni n-o să creadă că Thomas, soțul ei, mi-a dat cheia. Doamna doctor Shields poate să spună că am văzut-o introducând codul alarmei când am fost acolo. Va avea povestea perfectă.

Nu-mi pot permite un avocat, și la ce ar folosi? Ea mă va învinge, orice aș face.

Am greșit; situația poate să devină mai rea. Mult mai rea.

Știu ce trebuie să spun ca s-o îmblânzesc.

Închid ochii.

— Ce vreți să fac? întreb cu vocea răgușită.

— Doar să vii la cină la ora șase, zice. Nu-i nevoie să aduci nimic. Ne vedem atunci.

Mă răsucesc pe călcâie și privesc străzile goale.

Intru în hiperventilație.

Dacă sunt arestată, asta n-ar distruge doar viața mea, ci și pe cea a familiei mele.

O rafală de vânt mai deschide ușa cu câțiva centimetri. Mă trag înapoi instinctiv.

„Doamna doctor Shields nu-i aici”, îmi zic. „Știe că o să merg acasă la ea la cină.”

Cu toate astea, îl înșfac pe Leo și mă năpustesc pe ușă, apoi urc în goană scările.

Am în mână cheile mult înainte să ajung la etajul meu. Văd că nu e nimeni pe coridor, dar nu mă opresc din fugă până la ușa mea.

După ce intru, mă uit prin toată garsoniera înainte să-l pun jos pe Leo.

Apoi mă prăbușesc pe pat, icnind.

A trecut puțin de ora unsprezece. Mai am șapte ore ca să-mi dau seama cum să mă salvez.

Dar trebuie să accept ideea că s-ar putea să nu reușesc.

Închid ochii și-mi imaginez chipurile părinților și pe cel al lui Becky, scoțând la iveală amintiri adunate de-a lungul anilor: O văd pe mama dând năvală în cabinetul medical din școala mea elementară, în costumul cel bun, albastru, pe care îl purta la slujba sa de secretară, pentru că asistenta medicală sunase să spună că am febră. Îl văd pe tata stând în curtea din spate și învățându-mă cum să arunc o minge de fotbal american într-o spirală perfectă. O văd pe Becky gâdilându-mi tălpile în timp ce stăm culcate pe canapea cu capetele în direcții opuse.

Mă agăț de viziunea singurilor oameni pe care îi iubesc până ce, în cele din urmă, respirația mi se liniștește. De acum știu ce am de făcut.

Mă ridic și iau telefonul. Ai mei au sunat mai devreme în această dimineață și au lăsat un mesaj în care îmi urau Crăciun fericit. N-am putut să răspund; știam că vor sesiza încordarea din vocea mea.

Dar acum nu mai pot să amân dezvăluirea lucrului pe care l-am ținut ascuns timp de cincisprezece ani. S-ar putea să nu mai am altă șansă să le spun părinților mei ceea ce merită să știe.

Formez cu degete tremurătoare numărul mamei.

Răspunde imediat.

— Scumpa mea! Crăciun fericit!

Am în gât un nod așa de mare, că mi-e greu să vorbesc. Nu există o cale ușoară să fac asta – trebuie să mă reped cu capul înainte.

— Vrei, te rog, să-l chemi și pe tata? Dar nu și pe Becky. Trebuie să vorbesc doar cu voi doi.

Strâng telefonul așa de tare, că mă dor degetele.

— Stai un pic, scumpa mea, e aici.

Îmi dau seama din tonul mamei că știe că ceva nu e în ordine.

Ori de câte ori mi-am imaginat conversația, n-am putut să trec de fraza de început: „Trebuie să vă spun adevărul despre ce i s-a întâmplat lui Becky”.

Acum aud vocea adâncă, hârâită, a tatei:

— Jessie? Mama și cu mine suntem aici.

Și nu pot rosti nici măcar acea frază.

Am gâtul blocat; e ca în coșmarul în care nu poți scoate niciun sunet. Sunt așa de ametită, că mă simt în pragul leșinului.

— Jess? Ce e?

Teama din vocea mamei îmi eliberează, în sfârșit, cuvintele.

— Nu eram acolo când Becky a căzut pe fereastră. O lăsasem singură în casă, spun cu vocea sugrumată. O încuiasem în dormitor.

Tăcere deplină.

E ca și cum m-aș fi făcut bucăți; de parcă secretul m-a ținut lipită în toți acești ani și acum mă desfac.

Mă întreb dacă își imaginează trupul fără vlagă al lui Becky așezat pe brancarda ambulanței, așa cum fac eu.

— Îmi pare rău, zic printre sughițurile de plâns care mă zguduie. N-ar fi trebuit…

— Jessie, spune tata ferm. Nu. A fost vina *mea.*

De uimire, ridic brusc capul. Cuvintele lui n-au noimă; trebuie să fi înțeles greșit ce am spus.

Însă continuă:

— Plasa aceea de protecție de la fereastră era stricată de multe luni. Tot aveam de gând s-o repar. Dacă aș fi făcut-o, Becky n-ar fi putut s-o desprindă.

Mă prăbușesc pe pat, simțind că-mi fuge pământul de sub picioare. Totul se întoarce cu susul în jos.

Și tata se învinuia?

— Dar eu trebuia s-o supraveghez! strig. Ați avut încredere în mine!

— Of, Jess, zice mama. Are vocea ciudat de frântă. A fost prea mult să te lăsăm singură cu Becky toată vara. Ar fi trebuit să găsesc altă soluție.

Mă așteptam să fie mânioși sau mai rău. Niciodată nu mi-am închipuit că părinții mei simțeau la fel de multă durere și vinovăție ca mine.

Mama continuă:

— Scumpa mea, n-a fost ceva anume care a făcut ca Becky să cadă. N-a fost vina nimănui. N-a fost decât un accident groaznic.

Vorbele ei blânde mă acoperă ca un val. Îmi doresc mai mult ca orice pe lume să fiu acolo, să mă înghesui între ei, așa cum făceam când eram micuță, astfel încât să mă poată îmbrățișa. Mă simt mai apropiată de ei decât m-am simțit de ani întregi.

Și totuși, e un gol în mine, în acel spațiu care ascundea secretul.

S-ar putea să-mi fi regăsit familia doar ca s-o pierd iarăși.

— Ar fi trebuit să vă spun mai demult, zic.

Obrajii îmi sunt uzi, însă lacrimile nu-mi mai șiroiesc.

— Aș vrea s-o fi făcut, Jessie, fetițo, zice tata.

Apoi aud mârâitul în surdină al lui Leo. Are ochii ațintiți la ușă.

În aceeași clipă sunt din nou în picioare, cu simțurile în alertă maximă. Chiar și după ce am auzit vocile cunoscute ale perechii care locuiește în capătul coridorului rămân încremenită.

Mama vorbește mai departe despre nevoia de a ne ierta pe noi înșine. Mi-l imaginez pe tata dând din cap aprobator și masându-i spatele. Ar mai fi atât de multe de spus. Și totuși, oricât de tare mi-aș dori, nu mai pot sta la telefon niciun minut în plus.

Doamna doctor Shields mă așteaptă curând și încă nu știu cum o să mă apăr.

Închid după ce le spun din nou că îi iubesc.

— Vă rog s-o îmbrățișați lung pe Becky din partea mea, zic. Promit să vă sun mai târziu.

Șovăi înainte să apăs pe tasta de închidere, sperând că este adevărul.

După ce închid, aș vrea să mă fac covrig în așternut și să diger tot ce s-a întâmplat adineauri. Atât de mult din viața mea a fost construit în jurul unei ipoteze false; propriile presupuneri m-au ținut prizonieră.

Însă nu pot să mă ocup de nimic din toate astea acum.

În schimb, îmi fac o cafea tare și încep să mă plimb de colo colo prin casă, forțându-mă să mă concentrez. Poate că ar trebui să plec în seara asta din oraș. Trebuie să existe o agenție de închiriat mașini care lucrează de Crăciun; aș putea să plec în Florida.

Sau aș putea să stau și să încerc să lupt cu doamna doctor Shields.

Acestea sunt singurele posibilități pe care le văd.

Încerc să gândesc ca doamna doctor Shields: logic și metodic.

Primul pas: trebuie să văd caseta, pentru că altfel de unde știu că există măcar? Și, dacă există, nu prea cred că pot fi identificată în ea. Purtam haine negre și nu am aprins nicio lumină în vilă.

Cu toate astea, s-ar putea să nu fiu în siguranță dacă merg acasă la ea. Habar n-am ce plănuiește.

Pasul doi: trebuie să instalez dispozitive de protecție. De fapt, îmi dau seama că am câteva. Noah va ști toată povestea când îmi citește scrisoarea. Și l-am sunat pe detectiv; dacă voi fi încolțită, pot să-i arăt doamnei doctor Shields numărul pe telefonul meu, ca dovadă. Nu mi-o pot imagina devenind violentă fizic, dar vreau să fiu pregătită pentru orice eventualitate.

Însă, cel mai important, în sfârșit dețin unele dintre secretele doamnei doctor Shields.

Să fie oare destul?

67

Marți, 25 decembrie

Ai ajuns exact la ora stabilită, Jessica.

Totuși, ești lăsată să aștepți nouăzeci de secunde după ce ai apăsat pe sonerie.

Când ușa este deschisă, înfățișarea ta oferă o surpriză, și nu una bine-venită.

De acum ar trebui să fii la pământ, în pragul unei căderi nervoase.

În schimb, pășești în vilă arătând mai încrezătoare și mai atrăgătoare ca oricând.

Ești îmbrăcată complet în negru: paltonul descheiat lasă la vedere o rochie cu guler înalt care ți se mulează pe rotunjimi, și porți cizme care ajung deasupra genunchiului. Te înalță cu zece centimetri, așa că avem ochii la același nivel.

Îmi cântărești și tu înfățișarea: o rochie tricotată albă, cu diamante la urechi și la gât.

Observi simbolismul? Culorile pe care ni le-am ales sunt *yin* și *yang*. Reprezintă începuturile – printre care botezurile și nunțile – și sfârșiturile, cum sunt înmormântările. Albul și negru sunt și adversarii dintr-o partidă de șah. Potrivit, dat fiind ceea ce se va întâmpla în scurt timp.

În loc să aștepți un semn de la mine ce să faci, te apleci în față și mă săruți pe obraz.

— Îți mulțumesc că m-ai invitat, Lydia, spui. Ți-am adus un mic dar.

Dar știi că ești plină de surprize? E limpede că ai plănuit ceva. Folosirea prenumelui meu este o încercare transparentă de a prelua puterea.

Dacă încerci să mă dezechilibrezi, va fi nevoie de mult mai mult decât atât.

Ai buzele arcuite într-un surâs, însă tremură abia vizibil. Nu ești așa de dură cum pretinzi.

E aproape dezamăgitor ce ușor e să-ți parez loviturile.

— Intră.

Îți dai jos paltonul și mi-l întinzi. Ca și cum te-ai aștepta să te slugăresc.

Încă ții în mână pachetul argintiu legat cu panglică roșie.

Nu-i clar ce se petrece, dar va trebui să fii pusă rapid la locul tău.

— Să mergem în bibliotecă, ți se spune. Ne așteaptă băuturile și gustările.

— Sigur, spui vesel. Poți desface acolo darul meu.

Cineva care nu te cunoaște bine n-ar vedea ce este dincolo de fanfaronada ta.

Ți se îngăduie s-o iei înainte. Aceasta îți va da iluzia că deții controlul și va face ca ceea ce urmează să fie mult mai satisfăcător.

Când treci pragul bibliotecii icnești.

Nu ești singura care faci surprize astăzi, Jessica.

Stai acolo, clipind, de parcă nu-ți vine să-ți crezi ochilor.

Bărbatul de pe canapeaua de două locuri se uită la tine într-o tăcere uluită.

Chiar te-ai așteptat să petrec sărbătorile fără soțul meu, cel despre care susții că îmi este deplin credincios?

— De ce e *ea* aici? izbucnește în cele din urmă Thomas.

Se ridică, mutându-și privirea de la tine la mine.

— Dragul meu, nu ți-am spus că subiectul meu, Jessica, ni se va alătura? Sărmana de ea, n-avea cu cine să-și petreacă Crăciunul. Familia ei a lăsat-o singură-singurică de sărbători. În spatele ochelarilor, ochii lui sunt mari și rotunzi. Thomas, știi cât de mult mă atașez de tinerele astea.

El tresare.

— Dar ai spus că te hărțuiește!

Îți revii din șoc admirabil de repede, mult mai repede decât Thomas. Însă acum te zbârlești vizibil, Jessica.

— Am spus eu asta? O pauză. Stai un pic, este fata despre care spuneai că te urmărește pe *tine?*

Thomas pălește. Este vremea să redirecționez conversația.

— Trebuie să fie o neînțelegere. Hai să luăm loc.

Canapeaua mică și două scaune cu spătarul drept formează un semicerc. Măsuța de cafea este paralelă cu canapeaua.

Locul pe care îl vei alege va spune ceva, Jessica, așa cum a fost când ai venit prima oară în cabinetul meu.

Însă nu te clintești; rămâi unde erai, ca și cum ai putea în orice clipă s-o iei la fugă spre ușa de la intrare. Îți împingi în față bărbia și spui:

— Nu te cred.

— Pardon?

— Nu există casetă cu mine în această casă.

Cât de previzibilă poți fi, Jessica.

Camera este traversată și este deschis un laptop subțire, argintiu, de pe pian. Cu o apăsare pe tastă se derulează înregistrarea video.

Camera de luat vederi, care a fost cumpărată și ascunsă în hol în același timp cu instalarea noii încuietori, te-a surprins intrând în casă și aplecându-te să-ți scoți încălțările. Imaginile sunt întunecate, însă părul tău poate fi recunoscut imediat.

Laptopul este închis brusc.

— Mulțumită?

Îi arunci o privire acuzatoare lui Thomas, care clatină din cap abia perceptibil.

Eziți o clipă, făcându-ți niște calcule, fără îndoială, apoi accepți faptul că nu ai de ales și umerii ți se lasă în jos. Ocolești măsuța de cafea și alegi scaunul aflat cel mai departe de soțul meu. Așezi darul pe podea, la picioarele tale.

Ar putea fi multe motive pentru alegerea locului. Unul este că, dacă l-ai considerat vreodată pe Thomas aliat, acum nu mai crezi asta.

Thomas are deja un pahar cu scotch în față, pe măsuță, și sticla de vin de Burgundia alb se odihnește într-o frapieră. Este luată și sunt umplute două pahare.

Vinul e înviorător și răcoritor, iar paharul de cristal greu din mână îmi dă un sentiment de satisfacție.

— Ce vrei de la mine?

Aceasta este o întrebare care ar putea să fie pusă în multe feluri, de la tonul războinic până la cel lingușitor. Tonul tău este de resemnare pură.

Limbajul trupului tău este acum de apărare; ai brațele așezate în poală.

— Vreau să știu adevărul, ți se spune. Care este adevărata natură a relației tale cu soțul meu?

Ochii tăi alunecă din nou spre laptop.

— Știi totul. Te-a înșelat și m-ai folosit ca să vezi dacă o va mai face.

Thomas se crispează și te fulgeră cu privirea.

Dacă tu și Thomas ați fi un cuplu care solicită terapie maritală în cabinetul meu de pe Sixty-second Street, ținta ar fi stabilirea armoniei. Acuzațiile ar fi descurajate; confruntarea dezamorsată cu iscusință.

Aici este urmărită situația inversă. Dezbinarea este necesară pentru a compensa orice coalizare din partea voastră.

Focul trosnește în șemineu. Tresăriți amândoi, tu și Thomas, la sunetul brusc, ascuțit.

— Mini *quiche?*

Ți se oferă platoul cu gustări, însă scuturi din cap fără măcar să te uiți la el.

— Thomas?

El întinde mâna și bagă în gura una atât de repede, încât gestul pare automat. I se oferă un șervețel.

Ia o înghițitură mare de scotch. Tu nu bei nimic. Poate că vrei să-ți păstrezi mintea limpede.

Acum a fost stabilit tonul, este vremea ca seara să înceapă cu adevărat.

Și, întocmai ca în studiul care a făcut să ne cunoaștem, începe cu o întrebare legată de morală.

— Hai să ne întoarcem puțin în timp. Am o întrebare pentru amândoi.

Capul ți se smucește în sus, la fel ca al lui Thomas. Sunteți amândoi în alertă, temându-vă de ce ar putea să urmeze.

— Închipuiți-vă că sunteți un paznic care stă pe podium în holul unei mici clădiri cu birouri. O femeie pe care o recunoașteți, deoarece soțul ei a închiriat un birou aici, vă cere să-i chemați un taxi, fiindcă se simte rău. Vă părăsiți postul, abătându-vă de la datorie, ca s-o ajutați?

Pari complet uluită, Jessica. Așa cum și trebuie; ce-ar putea asta să aibă de-a face cu tine? Însă pe fruntea lui Thomas apar picături infime de transpirație.

— Cred că da, spui tu, în cele din urmă.

— Ei bine? este îmboldit Thomas.

— Presupun… că și eu aș pleca și aș ajuta-o, spune el.

— Ce interesant! Este exact ceea ce a făcut paznicul din clădirea ta.

El se trage mai aproape de brațul canapelei. Mai departe de mine.

Își șterge palmele pe pantaloni în timp ce îmi urmărește privirea spre bucata de hârtie care iese parțial de sub laptop.

La două zile după moartea lui April, această bucată de hârtie a fost scoasă din registrul vizitatorilor din holul clădirii în care își are Thomas cabinetul, registru pe care îl are paznicul.

Asta s-a întâmplat, desigur, fără știrea lui Thomas.

Reputația profesională a lui Thomas ar fi distrusă dacă s-ar răspândi vestea că s-a culcat cu o tânără care s-a dus la el pentru o consultație psihologică. Ar putea să-și piardă licența.

Era de așteptat ca după aventura de o noapte cu April, Thomas să elimine repede dovezile despre

originea legăturii lor. Să fie șterse orice înregistrări electronice, cum ar fi programarea din agenda lui electronică și însemnările făcute pe computer.

Însă grija față de fiecare amănunt nu este unul dintre punctele forte ale lui Thomas.

Este atât de obișnuit să treacă pe lângă paznic, încât se poate să fi uitat că toți vizitatorii trebuie să semneze ca să li se permită accesul în clădire. Numele complet al lui April și data vizitei au fost trecute în registrul gros, legat în piele.

Cadrul general al consultației lui April a putut fi stabilit: l-a întâlnit pe Thomas la puțin timp înainte să intre în studiul meu.

Foaia pe care este semnătura ei clară, rotunjită, a fost ruptă și pusă în poșetă cu mult înainte ca un taxi să poată fi oprit de paznic – dar, ce-i drept, la ora 17:30, într-o zi ploioasă, e întotdeauna greu să găsești un taxi.

Acum acea bucată de hârtie este scoasă de sub laptop și înmânată lui Thomas.

— Iată fila din registrul vizitatorilor din ziua în care Katherine April Voss a venit la tine la cabinet, i se spune lui Thomas. Cu câteva săptămâni înainte să se culce cu tine acasă la ea.

El rămâne mult timp cu ochii la hârtie. E ca și cum nu reușește să proceseze ceea ce vede.

Apoi se apleacă și tușește în șervețel.

Thomas nu este întotdeauna eficient în gestionarea propriului stres.

Ochii lui se ridică brusc spre ai mei.

— Oh, Dumnezeule, Lydia, nu, nu-i ceea ce crezi…

— Știu exact ce este, Thomas.

Când Thomas ridică o mână tremurătoare ca să ia paharul cu scotch, este aruncată mănușa.

— Am ceva ce fiecare dintre voi își dorește cu disperare, vi se spune, ție și lui Thomas. Caseta video și registrul vizitatorilor. Dacă aceste obiecte ajung în mâinile autorităților, păi, va fi dificil de explicat. Însă nu există motive ca așa ceva să se

întâmple. Amândoi puteți avea ceea ce vă doriți. Nu trebuie decât să-mi spuneți adevărul. Începem?

68

Marți, 25 decembrie

În clipa în care îl văd pe Thomas în biblioteca doamnei doctor Shields știu că planul meu nu va funcționa.

Ea este din nou cu un pas înaintea mea.

După ce m-a sunat m-am gândit să merg la poliție, însă m-am temut că informațiile pe care le-aș putea da nu vor fi suficiente. Probabil că ea o să inventeze cine știe ce poveste convingătoare despre mine, că sunt o fată cu probleme care i-a furat bijuteriile; o să găsească o modalitate de a răstălmăci totul, astfel încât *eu* să fiu cea arestată. Așadar, în orele rămase până să mă supun somației ei am găsit un magazin de articole electronice deschis în ziua de Crăciun și am cumpărat un ceas negru, plat, care poate să înregistreze conversațiile.

— Cadou cumpărat pe ultima sută de metri? a întrebat vânzătorul.

— Cam așa ceva, am răspuns, în timp ce mă îndreptam repede spre ușă.

Îi duceam doamnei doctor Shields un cadou, dar nu pe acesta. Cadoul pe care îl pregăteam era mult mai personal și semnificativ.

Ceasul avea rostul să-i înregistreze cuvintele când avea să-și despacheteze cadoul. Ei trebuie să-i mulțumesc pentru idee: ea a fost cea care a imaginat strategia de a avea un martor secret la o conversație când m-a pus să le vizitez pe Reyna și Tiffani.

Mi-am închipuit-o holbându-se uluită la cadou, în timp ce îi dădeam a doua lovitură: „Știu că tu i-ai dat lui April Vicodinul din care a luat o supradoză”.

Avea să fie turbată, periculoasă. Însă nu avea cum să mă atingă, fiindcă i-aș fi spus, de asemenea, că le-am trimis câte un e-mail de pe

computerul meu lui Thomas, doamnei Voss, lui Ben Quick – *și* detectivului particular – cu dovezile pe care le-am adunat, inclusiv o fotografie a pastilei pe care mi-a dat-o doamna doctor Shields. „Am scris că merg să mă întâlnesc cu tine. E-mailurile sunt programate să plece automat în seara asta dacă nu ajung acasă să le șterg", plănuiam să zic. „Dar, dacă nu predai proba pe care o ai împotriva mea, nici eu nu voi preda ce am împotriva ta."

Ultima parte ar fi fost o minciună, deoarece aveam în continuare de gând să găsesc o modalitate de a o da de gol. Însă, dacă aș fi putut s-o șochez atât de tare încât să spună ceva incriminant pe înregistrarea mea secretă, aș fi avut cel puțin o dovadă ca să compensez orice poveste ar născoci ea.

Acum, în timp ce stau în bibliotecă și mă uit la Thomas cum se șterge la gură cu un șervețel, știu că trebuie să găsesc altă strategie – repede.

Nu-mi vine să cred că doamna doctor Shields tocmai i-a spus lui Thomas că știe că el s-a culcat cu April și că April i-a fost pacientă.

Dintr-odată, Thomas arată cu totul altfel decât bărbatul încrezător în sine, plin de inițiativă, care și-a scos haina și a învelit-o pe femeia mai vârstnică lovită de taxi în fața muzeului.

Mintea mi se învârtejește când încerc să pun într-un cadru nou tot ce credeam că știu. Am avut dreptate; April a apelat la Thomas pentru terapie. Însă doamna doctor Shields nu știe că eu am înțeles asta sau că știam deja că Thomas s-a culcat cu April. E un secret exploziv, care ar putea să-i coste totul. De ce a fost atât de nesăbuită să facă această afirmație în fața mea?

Toate mișcările doamnei doctor Shields sunt premeditate. Așa că n-a fost o scăpare. A fost dinadins.

Stomacul mi se strânge ghem când îmi dau seama că ea trebuie să fie deja sigură că nu voi spune nimănui.

Un secret nu este secret decât dacă îl deține o singură persoană.

Ce are de gând să facă pentru a se asigura că n-o să-l dezvălui?

Întrezăresc cu ochii minții o imagine cu April prăbușită pe banca din grădină.

Mă ghemuiesc pe scaun, trupul începe să-mi tremure. Am gura atât de uscată, că nu pot să înghit.

Doamna doctor Shields își așază la loc o șuviță rebelă și îi văd vena de pe tâmplă pulsând, o pată albastră-verzuie pe o bucată de marmură care în rest e perfectă.

Platoul cu gustări delicioase, focul care trosnește, biblioteca elegantă cu volumele legate în piele – cum aș fi putut crede vreodată că lucrurile rele nu se pot petrece într-un astfel de cadru de invidiat?

„Concentrează-te”, îmi spun.

Doamna doctor Shields nu-i o persoană violentă fizic, îmi repet. Cea mai puternică armă a ei este mintea. O folosește fără milă. Dacă mă las pradă panicii, o să fiu învinsă.

Mă silesc să mă uit la ea, în timp ce Thomas trage brusc aer în piept și zice:

— Lydia, îmi pare rău. N-ar fi trebuit să…

Ea îl întrerupe:

— Și mie îmi pare rău, Thomas.

Apoi sesizez nepotrivirea dintre cuvintele și tonul ei.

Nu pare furioasă sau tăioasă, sarcastică, așa cum ar trebui să fie o soție în acest moment.

În loc de asta, vocea îi este plină de milă. E ca și cum ar crede că ea și Thomas sunt uniți împotriva aventurii adulterine; ca și cum ar fi amândoi părțile nevinovate.

În timp ce mă uit de la unul la celălalt, mă izbește faptul că doamna doctor Shields nu l-a părăsit pe Thomas, pur și simplu. Nu poate.

Pentru că este îndrăgostită nebunește de el.

Nu i-a dat lui April pastilele doar pentru că era geloasă și furioasă. A făcut-o și ca să-l protejeze pe Thomas, astfel încât April să nu poată niciodată să dezvăluie faptul că i-a fost pacientă. I-am spus doamnei doctor Shields că știu cum arată dragostea la alți oameni. Și acum îmi dau seama că e adevărat: o văd pe fața ei ori de câte ori vorbește despre soțul ei sau se uită la el. Chiar și acum.

Însă dragostea ei pentru Thomas este la fel de anapoda cum e totul la ea: mistuitoare, toxică și periculoasă.

Doamna doctor Shields pune la loc sub laptop pagina din registrul vizitatorilor, apoi se așază pe scaunul din fața mea.

— Începem?

Pare foarte calmă, ca un profesor în fața publicului, ținând o conferință.

Își desface brațele.

— Acum o să pun iarăși întrebarea, de această dată amândurora: Are vreunul din voi ceva de mărturisit despre natura reală a relației voastre?

Thomas dă să spună ceva, dar ea îl întrerupe imediat:

— Stai. Gândește-te foarte bine înainte să răspunzi. Ca să nu vă influențați unul pe altul, voi vorbi cu fiecare separat. Aveți două minute ca să hotărâți cum să răspundeți.

Se uită la ceasul ei, iar eu îmi ridic mâneca să mă uit la al meu.

— Numărătoarea inversă începe acum, zice doamna doctor Shields.

Mă uit la Thomas, încercând să ghicesc ce va spune, însă are ochii strâns închiși. Arată așa de rău, că mă întreb dacă îi vine să vomite.

Și mie mi-e greață, însă mintea îmi țopăie prin toate scenariile și repercusiunile posibile.

Am putea să recunoaștem amândoi adevărul: ne-am culcat împreună.

Am putea să mințim amândoi: am putea să respectăm scenariul nostru.

Aș putea să mint, și Thomas să dezvăluie adevărul: ar putea să mă vândă ca să capete pagina din registrul vizitatorilor.

Thomas ar putea să mintă și eu să dezvălui adevărul: aș putea să dau vina pe el, să zic că m-a urmărit. Dacă fac asta, doamna doctor Shields a spus că-mi dă caseta video. Dar chiar o să se termine totul atunci?

Nu, îmi dau seama. Nu există vreo mișcare corectă.

Doamna doctor Shields ia o înghițitură de vin, cu ochii ațintiți la mine peste buza paharului.

Dilema prizonierului, îmi spun. Asta pune ea în scenă. Am citit despre asta într-un articol de pe Facebook. Este o tactică obișnuită, în care suspecții sunt izolați și li se oferă stimulente ca să vadă dacă se vor trăda între ei.

Doamna doctor Shields lasă jos paharul și cristalul scoate un sunet delicat când atinge suportul pentru pahare.

N-are cum să mai fi rămas mult timp.

Imagini se învălmășesc în capul meu: Doamna doctor Shields singură în restaurantul franțuzesc, la o masă pentru doi. O văd mângâind creștetul șoimului și simt apăsarea caldă a cașmirului pe umerii mei, când am suspinat în cabinetul ei. Un rând așternut cu scrisul ei clar, elegant: „Ai putea deveni pionier în domeniul cercetării psihologice”.

Am încercat să folosesc lecțiile pe care mi le-a predat ea ca s-o prind în capcană în seara asta. Mi-a dejucat manevrele încă dinainte să încep.

Însă acum îmi dau seama că nu s-a terminat, pentru că i-am identificat, în sfârșit, punctul slab: Thomas. El este cheia înfrângerii ei.

Respirația mi-e superficială; un vuiet îmi umple capul.

Trebuie să gândesc cu câțiva pași mai departe, așa cum face ea întotdeauna. Știu că, indiferent cum voi răspunde, doamna doctor Shields n-o să-l trădeze pe el; trebuie să găsească o modalitate de a da vina pe mine. Exact așa cum a făcut, probabil, cu April ca să justifice faptul că i-a dat Vicodinul.

Am fost sub observația doamnei doctor Shields din clipa în care am intrat în studiul ei, însă și eu am observat-o tot timpul pe ea. Știu mult mai multe despre ea decât credeam – totul de la felul cum merge pe stradă până la ce ține în frigider și, mai important, cum îi funcționează mintea.

Va fi oare destul?

— Timpul s-a scurs, anunță ea. Thomas, vino, te rog, în sufragerie.

Mă uit după ei cum se fac nevăzuți și trec în revistă toate variantele posibile din perspectiva lui Thomas. Mă gândesc care este miza pentru el; ziarele de scandal s-ar năpusti ca vulturii asupra unei povești despre un terapeut chipeș și aventura lui cu o tânără bogată, cu probleme, care s-a sinucis. Probabil că și-ar pierde licența, iar familia Voss ar putea să-l dea în judecată.

Știu destul de multe și despre Thomas. Mă gândesc la întâlnirile noastre, de la muzeu, din baruri, acasă la mine și în Grădina botanică. Și ultima, în cabinetul lui.

Cu o certitudine bruscă, rapidă, știu ce o să răspundă.

Doamna doctor Shields se întoarce în cameră după mai puțin de un minut, singură. Nu-mi pot da seama după expresia ei ce a ieșit la iveală; e ca și cum ar purta o mască.

Se așază la capătul canapelei care este cel mai aproape de mine. Întinde mâna și îmi atinge ușor piciorul gol, acolo unde este un spațiu între cizme și tivul rochiei. Mă silesc să rămân nemișcată, cu toate că aș vrea să mă feresc.

— Jessica, ai ceva de mărturisit despre adevărata natură a relației tale cu soțul meu?

O privesc drept în ochi.

— Ai dreptate. Înainte n-am fost cu totul sinceră. M-am culcat cu el. Îmi făceam griji că vocea o să-mi șovăie, însă nu se întâmplă asta; sună sigură. S-a întâmplat înainte să știu că e soțul tău.

Ceva se schimbă în ochii ei. Albastrul-deschis al irisurilor pare să se întunece. O clipă rămâne neclintită. Apoi înclină scurt capul, ca și cum asta ar fi confirmat ceva ce știa deja. Se ridică și își netezește rochia înainte să se îndrepte înapoi spre sufragerie.

— Thomas, vrei, te rog, să ni te alături?

El intră încet în cameră.

— Vrei, te rog, să repeți ceea ce tocmai mi-ai spus mie, ca să audă și Jessica?

Îmi strâng puternic mâinile în poală și încerc să zâmbesc, însă maxilarul mi-e prea încleștat. Încă simt pe picior atingerea înghețată a degetelor ei.

Thomas își îndreaptă cu efort ochii spre ai mei. În ei văd înfrângere pură.

— I-am spus că nu s-a întâmplat nimic între noi, zice pe un ton plat.

A mințit.

Am ghicit corect.

N-a făcut-o ca să se apere pe sine, a făcut-o ca să mă protejeze pe mine. A renunțat la ocazia de a obține foaia din registrul vizitatorilor.

Doamna doctor Shields e obsedată de moralitate, de spunerea adevărului. Însă Thomas cunoaște nuanțele alegerilor etice; a mințit pentru că s-a gândit că o să mă salveze pe mine, chiar dacă însemna să se sacrifice. Cu toate scăderile lui, are un miez de bunătate. Poate că acesta este unul dintre motivele pentru care îl iubește ea cu disperare.

Simt mânia doamnei doctor Shields; e ca o forță roșie, din ce în ce mai mare, strivindu-mă, furându-mi răsuflarea.

Tăcerea atârnă greu un moment, apoi doamna doctor Shields spune:

— Jessica, vrei să repeți ce mi-ai spus mie?

Înghit un nod mare.

— Am spus că m-am culcat cu el.

Thomas se crispează.

— Păi, e clar că unul din voi minte, zice doamna doctor Shields. Își încrucișează brațele pe piept. Și pare evident că tu ești acela, Thomas, de vreme ce Jessica n-are nimic de câștigat dintr-o mărturisire falsă.

Încuviințez din cap, pentru că are dreptate.

Ceea ce va face ea o să demonstreze dacă a meritat riscul pe care mi l-am asumat.

Doamna doctor Shields se duce la pian și bate ușor cu palma laptopul.

— Jessica, voi fi bucuroasă să-ți dau înregistrarea. Nu trebuie decât să-mi înapoiezi mai întâi ceea ce ai luat de la mine.

Privirea îi zboară la Thomas și știu exact la ce se referă. Nu vorbește despre un colier.

Reface în felul său sucit ceea ce s-a întâmplat cu Gene French; se folosește de secretele mele ca să-mi provoace cea mai mare suferință.

— Nu pot, zic. N-am luat nicio bijuterie, și știi asta.

— Jessica, mă dezamăgești, zice.

Thomas face încă un pas în cameră. Mai aproape de mine.

— Lydia, lasă fata să plece. Ți-a spus adevărul; eu sunt cel care a mințit. Acum problema este între noi doi.

Doamna doctor Shields clatină din cap, mâhnită.

— Acel colier este de neînlocuit.

— Lydia, sunt sigur că nu l-a luat, zice Thomas.

Pe asta am mizat când am spus adevărul. Am nevoie ca el să vadă că, în ciuda faptului că am respectat regulile ei, ea va găsi o scuză ca să mă distrugă.

Ea îmi zâmbește amabil.

— O să aștept până mâine-dimineață ca să anunț autoritățile, de vreme ce e Crăciunul. Se oprește un moment. De asemenea, așa vei avea timp să vorbești cu părinții tăi. La urma urmei, după ce vor afla adevărul despre Becky, vor înțelege de ce aveai așa nevoie disperată de bani. Din cauza vinovăției tale.

Este exact felul în care a procedat cu April, îmi zic, în timp ce-mi las capul să cadă între mâini și simt cum îmi tremură umerii. A amăgit-o pe April să-și dezvăluie secretele și le-a folosit împotriva ei ca pe niște cuțite. A făcut-o pe April să se simtă complet disperată, ca și cum i-a fost luat tot ce iubea. Ca și cum viața nu mai merita să fie trăită. Apoi i-a dat pastilele.

Doamna doctor Shields crede că și mie mi-a luat tot ce aveam: Serviciul. Noah. Libertatea. Familia.

Îmi lasă la dispoziție o noapte de singurătate pentru că vrea să merg pe calea lui April.

Mai aștept un pic.

Apoi ridic capul.

Nimic din încăpere nu s-a schimbat: doamna doctor Shields stă în picioare lângă pian, Thomas zăbovește în spatele scaunului din fața mea și platoul cu gustări rămâne pe masă.

— Bine, zic, având grijă ca vocea să-mi sune blând. Dar înainte să plec pot să-ți pun o întrebare?

Ea încuviințează.

— Este etic ca un psihiatru să-i dea Vicodin unei paciente fără să-i prescrie o rețetă? întreb.

Doamna doctor Shields zâmbește. Știu că se gândește la pastila pe care mi-a dat-o mie.

— Dacă un prieten trece printr-un moment greu, s-a mai întâmplat să i se dea o singură doză, zice. Desigur, n-aș aproba niciodată în mod oficial acest lucru.

Mă las pe spate și-mi încrucișez picioarele. Thomas se uită la mine nedumerit, întrebându-se, probabil, de ce par dintr-odată așa de calmă.

— Da, păi, i-ai dat Subiectului 5 mult mai mult decât o singură doză, zic, cu ochii în ochii ei. I-ai dat lui April destul ca să se sinucidă.

Thomas trage brusc aer în piept. Vine cu un pas mai aproape; încă încearcă să mă protejeze.

Doamna doctor Shields a încremenit; pare că nici nu respiră. Însă îi simt rotițele din creier învârtindu-se de zor, născocind o nouă poveste care să-mi contracareze acuzația.

În cele din urmă traversează încăperea și se așază pe scaunul din fața mea.

— Jessica, n-am nicio idee despre ce vorbești, zice. Crezi că i-am dat lui April o rețetă pentru Vicodin?

— Ești psihiatru – ai voie să prescrii medicamente, o provoc.

— E adevărat, dar ar exista o înregistrare dacă i-am scris vreodată o rețetă, spune, desfăcând larg mâinile. Și nu i-am scris.

— Pot s-o întreb pe doamna Voss, zic.

— N-ai decât.

— Știu că i-ai dat pastilele, zic.

Dar pierd teren; blochează tot ce arunc spre ea.

Thomas ridică mâna și își atinge umărul stâng. Gestul pare reflex.

— Cum aș putea să-i dau cuiva Vicodin, când eu însămi n-am luat niciodată? întreabă doamna doctor Shields pe un ton rezonabil, cel cu care a încercat să mă convingă că nu l-a abordat pe Noah și nu m-a făcut să-mi pierd slujba.

Ceasul meu înregistrează totul, însă doamna doctor Shields n-a spus nimic care s-o incrimineze. Mai rău, am înfuriat-o. Văd asta în sclipirea din ochii ei îngustați; o simt în tonul ei tăios.

Sunt pe cale să pierd.

— Tu n-ai luat niciodată, zice Thomas.

Vorbește cu o voce ciudat de monotonă.

Ne răsucim amândouă spre el. Încă își ține mâna pe umărul stâng – cel cu cicatricea recentă de la operația de reparare a tendoanelor.

— Dar am luat eu.

Surâsul se șterge de pe chipul doamnei doctor Shields.

— Thomas, șoptește ea.

— Am avut nevoie doar de câteva, zice el încet. Dar n-am aruncat ce mai era în flacon. April a fost în această casă în noaptea în care a murit, Lydia. Mi-ai spus că a venit să te vadă și că era necăjită. I-ai dat pastilele mele.

Se răsucește, ca și cum ar vrea să se ducă la etaj să verifice.

— Stai, zice doamna doctor Shields.

Rămâne neclintită o clipă, apoi fața i se descompune.

— Am făcut-o pentru tine! strigă ea.

Thomas se clatină, apoi se lasă să cadă pe canapea.

— Ai omorât-o? Din cauză că m-am culcat cu ea?

— Thomas, n-am făcut nimic rău. April a ales singură să înghită acele pastile.

— E crimă dacă nu faci altceva decât să procuri arma? întreb.

Amândoi se întorc brusc spre mine. De data asta doamna doctor Shields n-are un răspuns.

— Dar ai făcut mai mult de atât, continui. Ce i-ai spus lui April ca s-o împingi pe buza prăpastiei? Trebuie să fi știut că în liceu avea tendințe sinucigașe.

— Ce i-ai spus? mă îngână Thomas, răgușit.

— I-am spus că soțul meu a avut o aventură de o noapte și îi pare rău! Vorbele izbucnesc din doamna doctor Shields ca un șuvoi. Am spus că a numit-o un nimic. Că a zis că a fost cea mai mare greșeală din viața lui și ar da orice să n-o fi săvârșit.

Thomas își scutură capul, părând ametit.

— Nu-ți dai seama? pledează doamna doctor Shields. Era o fată atât de prostuță! Ar fi povestit cuiva despre tine!

— Știai ce fragilă este, zice Thomas. Cum ai putut?

Fața doamnei doctor Shields se crispează.

— Era ușor să te lepezi de ea. Nici măcar tatăl ei n-o voia prin preajmă. Se întinde spre Thomas, însă el își trage mâna. Putem spune că April a luat acele pastile din dulăpiorul nostru cu medicamente; noi n-am știut nimic despre asta.

— Nu cred că poliția va vedea lucrurile în acest fel, zic.

Doamna doctor Shields nici măcar nu se uită la mine; îl fixează pe Thomas implorator.

— Autoritățile n-o vor crede pe Jessica. A intrat pe furiș aici, te-a urmărit, era obsedată de mine, zice ea. Știai că a mai fost acuzată de furt? Există un regizor respectat care a concediat-o din această cauză. Se culcă cu cine apucă și își minte familia. Jessica este o tânără cu mari tulburări emoționale. Am ca dovezi toate răspunsurile ei din studiu.

El își împinge în jos pe nas ochelarii și își freacă o clipă rădăcina nasului.

Când vorbește, vocea lui bubuie în încăpere:

— Nu.

Thomas are, în sfârșit, curajul s-o înfrunte pe față pe doamna doctor Shields. Nu mai încearcă să scape de ea cu mesaje false și povești născocite.

— Dacă poveștile noastre se potrivesc, va fi în ordine, zice ea cu disperare. Sunt doi specialiști respectați împotriva unei fete instabile.

El o privește lung.

— Thomas, te iubesc atât de mult, șoptește ea. Te rog!

Ochii ei sunt împăienjeniți de lacrimi.

El își scutură capul și se ridică.

— Jess, o să am grijă să ajungi acasă în siguranță, zice. Lydia, mă întorc mâine-dimineață. Putem suna împreună la poliție. Tace o clipă. Dacă pomenești de casetă, o să le spun că eu i-am dat lui Jess cheia casei noastre și lua ceva pentru mine.

Mă ridic, lăsând cadoul pe scaun, exact în momentul în care doamna doctor Shields se prăbușește pe podea.

E întinsă pe covor, uitându-se în sus spre Thomas, cu țesătura albă a rochiei mototolită în jurul picioarelor. Lacrimi înnegrite de rimei îi curg pe față.

— La revedere, Lydia, zic.

Apoi mă răsucesc și ies din cameră.

69

Marți, 25 *decembrie*

Dintre toate pierderile suferite în această seară, singura care contează este Thomas.

Sarcina ta era să-l pui la încercare, astfel încât să-mi poată fi redat. În loc de asta, mi l-ai luat pentru totdeauna.

Totul a dispărut acum.

În afară de cadoul pe care l-ai lăsat în urmă.

Este de mărimea unei cărți, dar prea subțire și ușor ca să conțină una. Hârtia de ambalaj argintie strălucitoare e ca o oglindă de bâlci, îmi schimonosește imaginea înainte să mi-o arunce înapoi.

O singură smucitură desface panglica roșie. Hârtia se dă deoparte, dezvăluind o cutie albă, plată.

Înăuntru este o fotografie înrămată.

Chiar și când durerea pare să fi crescut destul, mai poate să apară încă un vârf. Vederea acestei fotografii mă împinge pe acea muchie zimțată.

Thomas doarme pe burtă, cu o pilotă cu flori mototolită în jurul pieptului său gol. Însă cadrul nu este familiar; nu este în patul nostru.

A fost în al tău, Jessica? În al lui April? Sau în al altei femei?

Nu mai are importanță.

Ori de câte ori mă prindea în gheare insomnia în timpul căsniciei noastre, prezența lui îmi oferea întotdeauna alinare. Căldura lui solidă și răsuflarea regulată erau un balsam pentru zbuciumul necontenit al minții mele. El n-a știut de câte ori am șoptit „Te iubesc” când dormea liniștit.

O ultimă întrebare: *Dacă iubești cu adevărat un om, ți-ai da viața în schimbul vieții lui?*

Răspunsul este simplu.

O ultimă însemnare este făcută pe blocul de corespondență: o mărturisire completă, detaliată și exactă. Toate întrebările doamnei Voss vor primi, în sfârșit, răspuns. Aventura lui Thomas cu April este omisă din însemnare. Ar putea fi destul ca să-l salveze.

Filele din blocul de corespondență sunt lăsate pe masa din hol, unde vor fi găsite cu ușurință.

La câteva străzi de aici este o farmacie deschisă non-stop. Chiar și de Crăciun.

Carnetul de rețete al lui Thomas este scos din sertarul de sus al noptierei lui; ținea unul acasă pentru urgențe în afara programului de lucru.

Acum s-a întunecat de tot; pe cerul nesfârșit nu este nici măcar o stea.

Fără Thomas, mâine nu va fi lumină.

Îmi scriu o rețetă pentru treizeci de pastile de Vicodin, mai mult decât suficient.

EPILOG

Vineri, 30 martie

S-ar părea că reflexia tinerei care se uită la mine din vitrină ar trebui să arate altfel.

Însă părul meu cârlionțat, jacheta de piele neagră și trusa de machiaj grea nu s-au schimbat în aceste ultime luni.

Doamna doctor Shields ar spune, probabil, că nu poți judeca starea interioară a cuiva după atributele exterioare, și știu că are dreptate.

Schimbarea reală nu este întotdeauna vizibilă, chiar și atunci când se petrece cu tine.

Îmi trec trusa în mâna stângă, cu toate că brațul nu mă mai doare ca atunci când lucram pentru BeautyBuzz. Acum, când am fost angajată ca machieuză pentru un spectacol de teatru experimental, nu mai trebuie s-o trambalez decât spre și de la teatrul de pe West Forty-third Street. Lizzie a fost cea care mi-a obținut interviul pentru asta; este asistenta costumieră.

Nu este o producție a lui Gene French. Cariera lui e terminată. Eu n-am fost silită să fac alegerea morală dacă să-i spun sau nu soției lui că e un animal de pradă. Katrina și alte două femei s-au dus la presă cu propriile povești despre felul în care a abuzat de ele.

Prăbușirea lui a fost rapidă; unui comportament ca al lui nu i se mai permite să rămână fără repercusiuni.

Mă gândesc că, pe undeva, am știut de ce mă caută Katrina, însă atunci nu eram pregătită să-l înfrunt pe Gene. Nu-i sunt recunoscătoare pentru multe lucruri doamnei doctor Shields, dar, cel

puțin, datorită ei nu voi mai fi niciodată prada cuiva.

Mă aplec spre vitrină, apăsându-mi fruntea pe geamul rece, ca să văd înăuntru.

Breakfast All Day e ticsit, cu aproape toate separeurile tapițate cu piele roșie și scaunele de la tejghea ocupate, cu toate că e aproape miezul nopții. S-a dovedit că Noah a avut dreptate; o mulțime de oameni au poftă de friganele și de ouă Benedict după o seară de vineri petrecută în oraș.

Nu-l văd pe Noah, dar mi-l imaginez în bucătărie, măsurând esență de migdale în vasul mixerului, cu un șervet vârât la brâu.

Închid ochii și îi doresc în gând să-i fie bine, apoi merg mai departe.

M-a sunat în ziua de după Crăciun, când eram în Florida cu ai mei. Încă nu aflasem de sinuciderea doamnei doctor Shields; Thomas nu mi-a spus decât mai târziu în seara aceea.

Am vorbit aproape două ore. Noah a confirmat că doamna doctor Shields l-a abordat în fața cabinetului lui Thomas. De asemenea, i-am răspuns la toate întrebările. Cu toate că Noah m-a crezut, am știut încă dinainte să terminăm convorbirea că n-o să mă mai caute. Cine l-ar putea învinovăți? N-a fost corect să mă culc cu Thomas; cu noi s-au întâmplat prea multe ca s-o putem lua de la zero.

Și totuși, mă trezesc gândindu-mă la Noah mai mult decât mă așteptam.

Tipii ca el nu se găsesc pe toate drumurile, dar poate că voi avea noroc din nou într-o bună zi.

Între timp, îmi fac singură norocul.

Mă uit la ceasul de pe telefon. E 23:58 în ultima vineri a lunii, ceea ce înseamnă că plata trebuie să fi ajuns deja în contul meu.

„Banii au pentru tine o importanță vitală. Par să stea la baza codului tău etic”, a scris doamna doctor Shields despre mine în timpul primei ședințe la computer. „Când banii și moralitatea se

intersectează, rezultatele pot dezvălui adevăruri interesante despre caracterul uman.”

Ei îi era ușor să se reazeme de spătar și să emită judecăți și presupuneri despre relația mea cu banii. Avea mai mult decât suficienți; trăia într-o vilă de câteva milioane de dolari, purta haine scumpe, de firmă, și a crescut pe o proprietate din Litchfield. Am văzut în biblioteca ei o fotografie cu ea pe un cal; bea vin scump și își descria tatăl ca „influent”, care se traduce prin „bogat”.

Exercițiul academic în care se angajase era complet rupt de realitatea unei vieți petrecute de la un salariu la altul, în care o factură de la veterinar sau o problemă neașteptată cu plata chiriei pot să creeze un efect de domino financiar, amenințând să-ți demoleze viața pe care ți-ai construit-o.

„Oamenii își pot pierde busola morală din diferite motive primordiale – supraviețuire, ură, iubire, invidie, pasiune”, a scris doamna doctor Shields în însemnări. „Și bani.”

Studiul ei a fost încheiat. Nu vor mai exista experimente. Dosarul despre Subiectul 52 este complet.

Și totuși, încă mă simt legată de doamna doctor Shields.

Părea că știe tot; ca și cum ar fi putut să vadă prin mine. Părea să știe ceva înainte să-i spun, și scotea din mine gânduri și sentimente despre care nu știusem că le am. Poate că de aceea tot încerc să-mi imaginez ce ar fi scris despre ultima mea întâlnire cu Thomas, cea care a avut loc la câteva săptămâni după ce ea a luat supradoza fatală.

Uneori, seara, când am ochii închiși și Leo e cuibărit lângă mine, aproape că văd scrisul ei grațios care alcătuiește fraze pe blocul de corespondență galben, în timp ce vocea ei cristalină îmi umple capul, curgând odată cu curbele și buclele cuvintelor.

Dacă ar fi trăit să scrie despre acea întâlnire, iată ce-mi imaginez că ar putut conține însemnările ei:

Vineri, 17 ianuarie

Îl suni pe Thomas la ora 16:55.

— Ne putem vedea la un pahar? întrebi.

El se învoiește repede. Poate că abia așteaptă să discute despre tot ce a ieșit la iveală cu singura persoană care cunoaște povestea adevărată.

Ajunge la O'Malley's Pub îmbrăcat în jeanși și cu un blazer și comandă un scotch. Tu stai deja la o măsuță de lemn, cu o bere Sam Adams în față.

— Cum rezişti? întrebi în timp ce se așază.

Dă drumul aerului din piept și își scutură capul. Arată ca și cum ar fi slăbit, și ochelarii nu-i ascund cearcănele întunecate.

— Nu știu, Jess. Încă mi-e greu să cred totul.

El a fost cel care a chemat poliția la vilă, după ce a găsit în hol mărturisirea scrisă.

— Da, și mie, spui. Iei o înghițitură de bere și lași tăcerea să se prelungească. De când mi-am pierdut slujba, am tot acest timp la dispoziție ca să gândesc.

Thomas se încruntă. Poate că își amintește cum stătea în fața ta în cabinet și te-a auzit șoptind: „A făcut să fiu concediată".

— Îmi pare foarte rău pentru asta, spune, în cele din urmă.

Scoți din poșetă un document roz pal și îl pui pe masă, acoperindu-l cu palma ca să netezești îndoiturile.

Ochii lui poposesc pe el. Nu l-a mai văzut până acum; nu există niciun motiv să-l fi văzut.

— Nu sunt prea îngrijorată în legătură cu o slujbă pentru mine, spui. O să-mi găsesc ceva. Problema este că doamna doctor Shields a promis să-l ajute pe tata să-și găsească și el un serviciu. Familia mea are cheltuieli medicale mari.

Netezești din nou hârtia și treci cu palma în jos, astfel încât se vede desenul unei turturici în partea de sus.

Thomas se mai uită o dată la ea și își face de lucru cu paiul de cocktail, subțire, care saltă în paharul său cu scotch.

Pare că începe să-și dea seama că aceasta nu este o simplă întâlnire amicală.

— Pot să ajut în vreun fel? întreabă.

— Aș fi recunoscătoare pentru orice sugestii ai, îi răspunzi și îți faci mâna să alunece cu câțiva centimetri mai jos. Acum se vede numele Katherine April Voss, cu un scris frumos.

Thomas tresare și se trage înapoi pe scaun.

Își ridică ochii spre ai tăi, apoi soarbe îndelung din pahar.

Mâna ta se mișcă din nou. Acum este dezvăluit citatul: „Și la sfârșit, iubirea pe care o iei este egală cu iubirea pe care o dai”.

— April și-a întrebat mama despre acest vers cu puțin înainte de a muri, spui. Aștepți ca informația să fie asimilată. Bănuiesc că l-a văzut undeva. Poate că este genul de lucru pe care îl citești pe o cană de cafea.

Se face palid la față.

— Credeam că putem să avem încredere unul în celălalt, Jess, șoptește. Nu-i așa?

Ridici din umeri.

— Un prieten mi-a spus cândva că atunci când trebuie să întrebi dacă poți avea încredere în cineva, cunoști deja răspunsul.

— Ce vrea să însemne asta? întreabă el.

Are vocea temătoare.

— Vreau doar ceea ce mi se cuvine, spui. După toate prin câte am trecut.

Își dă pe gât scotch-ul și gheața zăngăne în pahar.

— Ce-ar fi să te ajut cu chiria până te pui pe picioare?

Te privește plin de speranță.

Zâmbești și scuturi ușor din cap.

— Îți apreciez oferta, însă am în minte ceva mai substanțial, spui. Sunt sigură că doamna doctor

Shields ar fi de acord că merit.

Întorci programul înmormântării. Pe spate este un semn al dolarului, cu o sumă scrisă alături.

Thomas trage brusc aer în piept.

— Glumești?

Thomas, firește, este singurul moștenitor al proprietăților soției sale, printre care și vila de câteva milioane de dolari. Are slujba, licența și reputația intacte. Ar fi surprinzător ca tu, cu firea ta iscoditoare și harnică, să nu fi verificat deja toate astea. Și crezi că este un preț mic ca el să plătească pentru bunăstarea familiei tale.

— E în ordine dacă o primesc în rate lunare, spui, împingând programul spre el.

Thomas s-a lăsat moale pe scaun. Deja s-a recunoscut înfrânt.

Te apleci înainte până ce între fețele voastre nu mai rămân decât câțiva centimetri.

— La urma urmei, încrederea poate fi cumpărată.

Pleci aproape imediat după aceea, împingi ușa și pornești cu pași mari pe trotuar. În câteva clipe te pierzi în mulțime, nimic mai mult decât încă o fată anonimă în oraș.

Poate că ai încredere că ai luat hotărârea cea bună.

Sau poate că te va urmări fără răgaz o întrebare:

A meritat să faci toate astea, Jessica?

MULȚUMIRI

Din partea lui Greer și Sarah:

Îi mulțumim în primul rând lui Jen Enderlin (i se mai spune și „Sfânta Jenderlin”), editoarea noastră sclipitoare, amabilă și superbă de la St. Martin’s Press. Viziunea ei, sprijinul și entuziasmul față de noi și acest roman ne fac să-i fim nespus de recunoscătoare în fiecare zi.

Katie Bassel, agenta noastră de publicitate, muncește neostenit pentru cărțile noastre – și o face cu umor și bun-gust!

Echipa de vis de lângă aceste două femei ne trece romanele prin procesul de publicare cu multă grijă, energie și creativitate nelimitată. Suntem foarte norocoase că lucrează pentru cărțile noastre. Mulțumiri lui Rachel Diebel, Marta Fleming, Olga Grlic, Tracey Guest, Jordan Hanley, Brant Janeway (un semn special către tine pentru că ai propus titlul cărții!), Kim Ludiam, Erica Martirano, Kerry Nordling, Gisela Ramos, Sally Richardson, Lisa Senz, Michael Storrings, Dori Weintraub și Laura Wilson.

De asemenea, mulțumirile noastre fierbinți agentei noastre, Victoria Sanders, precum și minunatei sale echipe: Bernadette Baker-Baughman, Jessica Spivey și Diane Dickensheid de la Victoria Sanders și Asociații.

Lui Benee Knauer: încurajările tale, purtarea calmă și iscusința la povestit ne-au ajutat iarăși să găsim calea cea dreaptă când ne-am apucat să scriem acest roman.

Recunoștința noastră tuturor editurilor din străinătate care ne-au răspândit opera pe glob, printre care se numără Wayne Brookes și Pan

Macmillan UK, ale căror e-mailuri ne fac întotdeauna să râdem – și ne fac să ne simțim supermodele, în loc de scriitoare!

Aprecierea noastră cea mai profundă lui Shari Smiley și Ellen Goldsmith-Vein de la Gotham Group pentru munca lor plină de pasiune la ecranizarea romanelor noastre. De asemenea, lui Holly Bario de la Amblin Entertainment și Carolyn Newman de la eone Entertainment pentru că au făcut ca experiențele noastre la Hollywood să fie atât de entuziasmante.

Și la sfârșit, dar nu în ultimul rând, cititorilor noștri: ne place enorm să luăm legătura cu voi, așa că vă rugăm să ne contactați pe Facebook, Twitter și Instagram. Și pentru a vedea sporadicele noastre buletine informative, vă rugăm să ne vizitați site-urile: www.greerhendricks.com și www.sarahpekkanen.com. Ne-ar plăcea foarte mult să rămânem în contact cu voi.

Din partea lui Greer:

Deși îmi petrec vremea scriind, mi se pare aproape imposibil să spun în ce măsură Sarah Pekkanen a devenit parte din viața mea. Coautoare, parteneră de afaceri, prietenă dragă, șefa majoretelor, sfătuitoare – lista ar putea continua așa la nesfârșit. Ai devenit cu adevărat sora pe care n-am avut-o. Îți mulțumesc pentru tot.

Le sunt profund recunoscătoare prietenilor din domeniul editorial și din afara lui (vă știți care sunteți), în special celor care îmi citesc primele versiuni, Marla Goodman, Vicki Foley și Alison Strong. Și partenerelor mele de alergare, Karen Gordon și Gillian Blake, care ascultă povestea în timp ce parcurgem traseul.

Multă apreciere acestei echipe de sprijin foarte speciale: Katharina Anger, Melissa Goldstein, Danny Thompson și Ellen Katz Westrich.

Mulțumiri speciale rudelor mele: familiile Hendricks, Allocca și Kessel, în special celor care

au comentat primele versiuni: Julie și Robert (cel mai bun frate din întreaga lume!).

Elaine și Mark Kessel, adică mama și tata, asta e pentru voi. Vă mulțumesc că mi-ați încurajat pasiunea cititului, scrisului și psihologiei – și pentru că mi-ați spus întotdeauna că merit.

Lui Rocky și Cooper, pentru că mi-ați ținut tovărășie (cu toate că uneori cam prea multă).

Paige, m-ai învățat atât de multe despre curaj și conștiința de sine. Mă impresionezi și mă inspiri în fiecare zi.

Alex, bucuria pe care mi-o oferi este fără hotare. Ai cea mai mare inimă și nimeni nu mă face să râd mai mult.

Și, în sfârșit, lui John, care nu numai că m-a ascultat cum dezbat idei la gustări cu băutură și în lungi plimbări cu câinii, dar mi-a oferit și comentarii excelente. Tu faci totul posibil și faci ca totul să merite să fie făcut. Douăzeci de ani și mai urmează…

Din partea lui Sarah:

Nu-mi pot imagina această călătorie editorială cu altcineva în afară de Greer Hendricks. Sprijinul tău profund și constant este temelia de granit a vieții mele. Mesajele tale amuzante mă fac întotdeauna să râd. Inteligența ta emoțională și râvna neobosită de a face ca fiecare pagină pe care o scriem să fie cea mai bună posibil mă inspiră. G, suntem cu adevărat mai bune împreună!

Mulțumiri lui Kathy Noian pentru ajutorul ei creativ pe site-ul meu; celor de la Street Team și prietenilor mei de pe Facebook și cititorilor pentru sprijinul lor; și librarilor, bibliotecarilor și bloggerilor care au ajutat romanele noastre să ajungă în mâinile cititorilor.

De asemenea, îi sunt recunoscătoare lui Sharon Sellers pentru că m-a ajutat să-mi limpezesc mintea la sală, și fantasticei echipe de la Gaithersburg Book Festival din orașul meu natal

(în special lui Jud Ashman). De asemenea, mulțumiri lui Glenn Reynolds pentru că se implică în creșterea copiilor noștri.

Bella, unul dintre câinii nemaipomeniți, a stat răbdătoare lângă mine când scriam.

Veșnică iubire părinților mei, John și Lynn Pekkanen. Tată, m-ai învățat să scriu, și, mamă, m-ai învățat să am visuri mari. Sunteți cei mai buni! Și pentru restul echipei Pekkanen, puternică și amuzantă: Robert, Saadia, Sophia, Ben, Tammi și micul Billy. Vă mulțumesc că sunteți aici întotdeauna.

Roger Aarons a trăit alături de mine fiecare parte a acestei cărți, de la citirea fiecărui manuscris (și prinderea celei mai mici greșeli de tastare) la gătitul pentru mine, așa cum a făcut Noah pentru Jess, și la a fi cel mai bun însoțitor pe care îl poate avea o fată la evenimentele publicitare. Roger, sunt atât de recunoscătoare că ai venit în acest capitol al vieții mele.

Și celor trei fii uluitori pe care îi am: Jackson, Will și Dylan. Voi mă faceți să mă simt în fiecare zi plină de iubire și mândrie.

Foto: Bill Miles

GREER HENDRICKS a activat peste două decenii ca redactor la Simon & Schuster. Înainte de a-și începe cariera de scriitoare, a lucrat la revista *Allure* și și-a obținut masterul în jurnalism la Universitatea Columbia. Scrierile sale au apărut în publicațiile *The New York Times* și *Publishers Weekly*. Locuiește în Manhattan împreună cu soțul și cu cei doi copii.

SARAH PEKKANEN, autoare a opt bestselleruri internaționale, fost jurnalist de investigații și redactor de revistă, și-a publicat scrierile în periodice precum *The Washington Post*, *USA Today* și multe altele. Are trei fii și locuiește lângă Washington D.C.

Din dorința de a câștiga ușor niște bani, Jessica Farris se înscrie ca subiect al unui studiu psihologic despre etică și moralitate inițiat de doamna doctor Shields, psihiatru și profesor universitar. Ea crede că tot ce trebuie să facă e să răspundă la câteva întrebări, să încaseze banii și să plece. Dar întrebările devin din ce în ce mai dificile și, pe măsură ce studiul se mută din sala de examinare în lumea reală, linia dintre realitate și experiment se estompează, iar Jess simte că doamna doctor Shields pare să știe nu doar ce gândește ea, ci și ce ascunde. Prin urmare, comportamentul Jessicăi va fi nu doar monitorizat, ci și manipulat.

Prinsă într-o rețea de atracții, înșelăciuni și gelozie, Jess află rapid că unele obsesii pot fi mortale.

„Hendricks și Pekkanen sunt mai bune ca niciodată... Nu veți ghici ultima răsturnare de situație."
People Magazine

„Feriți-vă de psihologii ciudați... autoarele știu exact cum să manipuleze pasiunea pentru pericol a personajelor pentru a le aduce pe marginea prăpastiei... și a le provoca să sară."
New York Times Book Review

„Plin de răsturnări de situație care te lasă cu răsuflarea tăiată... suspans de primă mână."
Publishers Weekly

„O carte pentru fanii romanului *Soția dintre noi* de Hendricks și Pekkanen. Această poveste incomodă îi va face să se gândească de două ori ce secrete pot fi împărtășite și dacă etica și morala contează cu adevărat atunci când trebuie să îi protejezi pe cei pe care îi iubești."
Library Journal

„Hendricks și Pekkanen dozează suspansul cu măiestrie, până la final."
Booklist

Tradiție din 1989

ISBN 978-606-33-4051-2

eBook disponibil

[1] Mic dejun toată ziua.

[2] Roman al scriitoarei George Eliot.

[3] Moş Crăciun vine în oraş

[4] Personaj din cartea lui Lewis Carroll *Alice în Ţara Minunilor.*

Table of Contents

PARTEA ÎNTÂI 5
1 7
2 17
3 20
4 31
5 33
6 42
7 45
8 57
9 60
10 68
11 73
12 80
13 84
14 90
15 93
16 103
17 107
18 113
19 116
20 121
PARTEA A DOUA 126
21 128
22 141
23 145
24 151
25 153
26 157
27 166
28 173
29 178

30 186
31 192
32 201
33 204
34 207
35 212
36 216
37 219
38 222
39 225
40 231
41 235
42 240
43 244
44 248
45 251
46 257
47 259
PARTEA A TREIA 262
48 263
49 271
50 274
51 283
52 288
53 294
54 297
55 305
56 307
57 316
58 322
59 327
60 330
61 343
62 349

63 360
64 366
65 371
66 382
67 392
68 399
69 412
EPILOG 414
MULȚUMIRI 420